UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Apolinariu Metaphrasis tu Psaltēros, dia stichōn hēroikōn

Apollinaris <Laodicensis>

[Heidelberg], 1596

VD16 B 3128

urn:nbn:de:hbz:466:1-69690

Visual Library

Th. 5863
X. IX. 17.
AI

ZZ
64

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Heidelberg

ΑΠΟΛΙΝΑΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΟΣ

ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ

ΗΡΩΙΚΩΝ.

APOLLINARII

INTERPRETATIO

PSALMORVM

VERSIBVS

HEROICIS.

Græca recenſuit F. SYLBVRGIVS: Latinam vero interpretationem locis non paucis meliorem fecit.

Liber Collegij Societatis Jesu Paderborna.

E Typographeo Hieronymi Commelini,
ANNO clo Io xcvi.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

Απολινάριος λαοδικεὺς τῆς Συρίας, γεγονὼς ἐν ἡμέραις Κωνσταντίνου καὶ Ιουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, καὶ ἕως τῆς ἀρχῆς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, σύγχρονος Βασιλείου καὶ Γρηγορίου τῶν ἐκ Καππαδοκίας θαυμαζομένων· ἐγένετο δὲ γνώριμος ἀμφοτέρων, καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἄλλων τινῶν. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιὸς, ἀλλὰ πολλῷ πλείω καὶ ἐς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο· καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην κατὰ Πορφυρίου τοῦ δυσσεβοῦς τόμους λ. καὶ δι' ἡρώων ἐπῶν πᾶσαν τὴν τῶν ἑβραίων γραφήν. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὴν γραφὴν ὑπομνήματα. τοῦ δέ γε Απολιναρίου καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, καί φησιν, Απολινάριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ· σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος ἐστὶ τῆς αὐτῆς Καππαδοκίας. τρεῖς δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προυμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αἱρέσεως προστάντας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς

EX SVIDÆ COMMENT.

APollinarius ex Laodicea Syriæ, fuit tēporibus Constantini & Iuliani Apostatæ, vsq; ad Theodosiū maiorem, æqualis Gregorii & Basilii, Cappadocum illorum admirabilium. Fuit autem notus vtrique, & Libanio Sophistæ, & aliis. Hic non modo grammaticus & poeta dexter, sed multo magis etiam in philosophia fuit exercitatus, & orator insignis. Soluta oratione contra impium Porphyrium scripsit libros x x x. & versibus heroicis totam Hebræorum scripturam persecutus est. Epistolas item scripsit, & multos in sacram scripturam commentarios. Apollinarii etiam Philostorgius in sua historia mentionem fecit hoc modo: Apollinarius, inquit, iis temporibus Laodiceæ in Syria florebat, & Basilius Cæsareæ Cappadocię, & Gregorius Nazianzi, qui eiusdem Cappadociæ locus est. Hi tres viri tum homousion contra heterousion defendebāt: longo interuallo superiores iis omnibus, qui & prius & post, ad meam vsq; ętatē, causam eandem egerunt, vt puer præ iis

iudicaretur Athanasius. Nam & in profanis hi literis maximos progressus, & sacræ Scripturæ lectione, expromptaque memoria, magnum habebant vsum: præsertim Apolinarius, qui & Hebræam linguam intelligeret. Atque etiam quilibet eorum in suo genere plurimum stylo valebat. Apollinarius scribendis commentariis longe præstabat: Basilius in genere demonstratiuo erat splendidissimus: Gregorii autem cum vtroque comparata oratio, altiorem tenebat locum: nam & Apollinario dicendo vberior, & Basilio grauior erat. Cum autem tanta essent & dicendi & scribendi præditi facultate, iis etiam fuere moribus, quibus oculi multitudinis maxime allicerentur. Itaq; & aspectu, & oratione, & scriptis passim editis in suam sententiam & familiaritatem pertrahebant omnes, qui vlla ratione pertrahi commode poterant. Hæc de iis obiter Philostorgius Arianus scripsit.

κριθῆναι τὸν Αθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπὶ πλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν· καὶ μάλιστά γε αὐτῶν, ὁ Απολινάριος. οὗτος γὰρ δὴ καὶ τῆς ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τε ἦν. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος ἐς τὸν αὐτοῦ τρόπον, ἦν ἱκανώτατος· τῷ μέν γε Απολιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε· Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν· τῷ δέ γε Γρηγορίῳ καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος· καὶ ἦν εἰπεῖν, Απολιναρίου μὲν ἁδρότερος, Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον· ὥστε καὶ οἷς ἑωρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὁπόσα γράφοντες διεδίδοσαν, διὰ πάντων ᾕρουν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁτιοῦν αὐτῶν εὐμαρέστερον ἁλίσκεσθαι δυναμένους. τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψεν.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΚΡ. ΣΧΟΛΑΣΤ.

Ὁ τῦ βασιλέως νόμος, ὃς τὲς χριστιανὲς ἑλληνικῆς παιδείας μετέχειν ἐκώλυε, τὲς Ἀπολιναρίους, ὧν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν, φανερωτέρους ἀπέδειξεν. ὡς γὰρ ἀμφοτέρην ἐπιστήμονες λόγων, ὁ μὲν πατὴρ γραμματικῶν, ὁ δὲ υἱὸς ῥητορικῶν, γραφώδεις ἑαυτὲς πρὸς τὸ παρόντα καιρὸν τοῖς χριστιανοῖς ἀπέδειξαν. ὁ μὲν γὰρ δεξιὸς γραμματικὸς, τήν τε τέχνην γραμματικὴν χριστιανικῷ τύπῳ συνέπλεξε, βίβλους τε Μωϋσέως, καὶ τὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ λεγομένου μέτρου μετέβαλε, καὶ ὅσα κατὰ τὴν παλαιὰν ἀθηναίων ἐν ἱστορίας τύπῳ συγγέγραπται, τὰ μὲν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ συνέπλεξε, τὰ δὲ καὶ τῆς τραγῳδίας τύπῳ δραματικῶς ἐξεργάζετο, καὶ παντὶ μέτρῳ ῥυθμικῷ ἐχρῆτο, ὅπως αὐ μηδεὶς τρόπος τῆς ἑλληνικῆς γλώττης τοῖς χριστιανοῖς ἀνήκοος ᾖ. ὁ δὲ νεώτερος Ἀπολινάριος εὖ μὲν τὸ λέγειν παιδευθεὶς, τὰ δὲ εὐαγγέλια, καὶ τὰ ἀποστολικὰ δόγματα ἐν τύπῳ διαλόγων ἐξέθετο, καθὰ καὶ Πλάτων παρ' ἕλλησιν.

EX SOCRATE SCHOLASTICO.

LEx ab Imperatore promulgata, quæ vetabat Christianos humaniore literatura imbui, duos illos Apollinarios, quorum supra a nobis facta est mentio, multo celebriores reddidit. Vterque enim artium illarum, quæ ad sermonem formandum pertinent, admodum peritus, pater quidem grammaticæ, filius autem, illius quæ est Sophistarum propria, ea tempestate Christianis non parum attulere adiumenti. Nam pater, vtpote exquisitus grammaticus, artem grammaticam ad Christianę religionis formam contexuit, Mosisquę libros carmine heroico expressit: quinetiam alios Veteris Testamenti libros, qui historico more & modo conscripti sunt, partim heroicis numeris, partim tragœdiæ forma, personis adhibitis, composuit, omni q; numerorum genere vsus est, vt nulla gentilis eloquentiæ forma Christianis insueta & noua videretur. Filius autem, qui dicendi facultate erat exquisite eruditus, Euangelia & Apostolorum scripta in formam dialogorum, Platonis more apud gentiles, redegit.

EX SOZOMENO.

HOc animo fuit etiam aduersus omnes Christianos Imperator: siquidem cum nihil haberet criminis, quod illis posset obiicere, arrepta tamē ex eo occasione, quod idolis immolare recusarent, ius reip. eis denegauit, & neque in communes hominum congressus, neque in forum venire, neq; iudicium exercere, neque gerere magistratum, neq; vllum dignitatis gradum obtinere permisit. Porro autem vetuit, ne Christianorum liberi poetas & alios scriptores profanos perdiscerent, neve horum doctores adirent. Nam nō mediocriter eius animum offendebat non solum Apollinarius Syrus, vir omni doctrinæ genere & orationis formis instructꝰ, sed Basilius quoq; & Gregorius Cappadoces, qui omnibus illius ætatis oratorib. laudem præripiebant: atq; alii eodem tempore quamplurimi diserti viri, quorū alii sunt decreta concilii Niceni, alii hæresim Arianam amplexati. Hinc igitur solum, quoniam magnam ad persuadendum facultatem posse parari censebat, vetuit, ne Christiani Græcorum disciplinis instruerentur. Quo quidem tempore Apollinarius, quem dixi, quo sua multiplici doctrina, & bonitate ingenii opportune multis prodesset,

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ.

ΤΑύτης Ιουλιανὸς ὁ παραβάτης τῆς γνώμης ἐπὶ περὶ πάντας τοὺς χριστιανοὺς ὑπῆρχεν, ἀφορμῆς λαβόμενος, ὅπου γε καὶ μηδὲν ἐγκαλεῖν ἔχων, παραιτουμένοις θύειν ἰσοπολιτείας ἐφθόνει καὶ συλλόγων καὶ ἀγορῶν μετέχειν, ἐπὶ τοῦ δικάζειν ἢ ἄρχειν ἢ ἀξιωμάτων κοινωνεῖν οὐ μετεδίδου. οὐ μὴν οὐδὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας ξυνεχώρει ἐκδιδάσκεσθαι τοὺς παρ' ἕλλησι ποιητὰς καὶ συγγραφέας, οὐδὲ τοῖς τούτων διδασκάλοις φοιτᾶν. ἐλύπει γὰρ αὐτὸν οὐ μετρίως Απολινάριος ὁ σύρος, πρὸς παντοδαπὴν εἴδησιν καὶ λόγων ἰδέαν παρεσκευασμένος, Βασίλειός τε ἐπὶ Γρηγόριος οἱ καππαδόκαι, παρευδοκιμοῦντες τοὺς τότε ῥήτορας· ἄλλοι τε ἐπὶ τούτῳ πλεῖστοι ἐλλόγιμοι, ὧν οἱ μὲν ἐζήλουν τὰ ἐν Νικαίᾳ δόξαντα, οἱ δὲ ἐκ τῆς Αρείου ὥρμηντο αἱρέσεως. ἐντεῦθεν οὖν μόνον δημιουργεῖσθαι τὸ πεῖθον οἰόμενος, οὐ συνεχώρει τοῖς χριστιανοῖς ἐν τοῖς τῶν ἑλλήνων ἀσκεῖσθαι μαθήμασιν. ἡνίκα δὴ Απολινάριος οὗτος εἰς καιρὸν τῇ πολυμαθίᾳ καὶ τῇ φύσει χρησάμενος,

ad

αὐτὶ μὲν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἐν ἔπεσιν ἡρώοις τὴν ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν συνεγράψατο μέχρι τῆς τοῦ Σαοὺλ βασιλείας, καὶ εἰς εἰκοσιτέσσαρα μέρη τὴν πᾶσαν πραγματείαν διεῖλεν, ἑκάστῳ τόμῳ προσηγορίαν θέμενος ὁμώνυμον τοῖς παρ' ἕλλησι στοιχείοις κατὰ τὸν τούτων ἀριθμὸν καὶ τὴν τάξιν. ἐπραγματεύσατο δὲ καὶ τοῖς Μενάνδρου δράμασιν εἰκασμένας κωμῳδίας, καὶ τὴν Εὐριπίδου τραγῳδίαν, καὶ τὴν Πινδάρου λύραν ἐμιμήσατο, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐκ τῶν θείων γραφῶν τὰς ὑποθέσεις λαβὼν τῶν ἐγκυκλίων καλουμένων μαθημάτων, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐπόνησεν ἰσαρίθμους καὶ ἰσοδυνάμους πραγματείας, ἤθει τε καὶ φράσει καὶ χαρακτῆρι καὶ οἰκονομίᾳ τοῖς παρ' ἕλλησιν ἐν τούτοις εὐδοκιμήσασιν· ὥστε εἰ μὴ ἀρχαιότητα ἐτίμων οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ συνήθη φίλα ἐνόμιζον, ἐπίσης, οἶμαι, τοῖς παλαιοῖς τὴν Ἀπολιναρίου σπουδὴν ἐποίουν, καὶ ἐδίδασκον τὰν τὴν πλέον αὐτοῦ τὴν εὐφυΐαν θαυμάζοντες, ὅσῳ γε τῶν μὲν ἀρχαίων ἕκαστος περὶ ἓν μόνον ἐσπούδασεν· ὁ δὲ τὰ πάντων ἐπιτηδεύσας, ἐν κατεπειγούσῃ χρείᾳ τὴν ἑκάστου ἀρετὴν ἀπεμάξατο. οὐκ ἀγνοῶ δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν βασιλέα, ἤτοι τοὺς παρ' ἕλλησι φιλοσόφους ἐστὶν αὐτοῦ λόγος, ὃν ὑπὲρ ἀληθείας ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ καὶ δίχα

ad exemplar poematis Homeri, veterem Hebræorum historiam vsque ad regnum Saülis carmine heroico conscripsit: & totũ opus in viginti quatuor partes distribuit, singulisque singularum literarum Græcarum nomen imposuit, numero earundem & ordine omnino seruato. Comœdias quoq; composuit fabulis Menandri similes: itẽ tragœdias Euripidis, & lyricos Pindari versus imitatione adumbrauit. Ad summam, argumẽtis e sanctis literis depromptis, de illis ad similitudinem earum disciplinarum, quæ ἐγκύκλια vocantur, scripsit: breuiq; temporis spatio opera edidit, quæ numero, dicẽdi vi, ipso orationis habitu, sermonis proprietate, forma deniq; & dispositione, scripta Græcorum, qui in his rebus cum primis excellebãt, exæquarunt: adeo vt nisi antiquitatẽ admirarentur homines, & quibus assueti fuerint, ea chara haberent, lucubrationes Apollinarii, non minoris quam veterum scriptorum æstimarent, easq; itidem docerent: eiusq; ingenium eo magis suspicerent, quod veterum singuli in vno genere separatim elaborarunt: iste autem ad omne genus scripti animum applicans, vim & virtutem cuiusque, cum vsus postularet, accurate expressit. Non obscurus est ille quidem liber, quẽ aduersus imperatorẽ Iulianum, siue aduersus Græcorũ philosophos pro veritate inscripsit; in quo sine

vllis

vllis ſacrarum literarum teſtimoniis plane oſtendit eos in illo quod de Deo ſentiendum eſt, per errorem vehementer lapſos eſſe. Quæ irridens imperator, Epiſcopis eius temporis facile præſtantiſſimis ſcripſit hæc verba, Legi, intellexi, improbaui. Ad quæ reſcripſere Epiſcopi, Legiſti quidem, ſed non intellexiſti: nam ſi intellexiſſes, non improbaſſes. Sunt qui hanc epiſtolam Baſilio eccleſiæ Cappadociæ antiſtiti attribuant: neque id ſane immerito. Sed ſiue eius ſit, ſiue alterius, qui eam ſcripſit, quisquis fuerit, iure tum propter magnitudinem animi, tum propter eruditionem debet laudari plurimum.

τῆς τῶν ἱερῶν λόγων μαρτυρίας ἔδειξεν αὐτοὺς ἀποβουκολημένους τοῦ δέοντος περὶ θεοῦ φρονεῖν. τάδε γὰρ ἐπιτωθάζων ὁ βασιλεὺς, τοῖς τότε διαπρέπουσιν ἐπισκόποις ἐπέστειλεν, ἀνέγνων, ἔγνων, κατέγνων· οἱ δὲ πρὸς ταῦτα ἀντέγραψαν, ἀνέγνως, ἀλλ' οὐκ ἔγνως· εἰ γὰρ ἔγνως, οὐκ ἂν κατέγνως. εἰσὶ δὲ οἱ Βασιλείῳ τῷ προστάτῃ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ ἐκκλησίας ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἀνατιθέασι, καὶ οὐκ ἀπεικός· ἀλλ' εἴτε αὐτοῦ, εἴτε ἄλλου ταῦτά ἐστιν, ἄγασθαι δίκαιον ἀνδρείας καὶ παιδεύσεως τὸν γράψαντα.

ΑΠΟΛΙΝΑΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

τῶ Ψαλτήρος διὰ στίχων

ἡρωϊκῶν.

APOLLINARII

METAPHRASIS

Pſalmorum verſibus

Heroicis.

PSALMVS I.

Dauidis Prophetæ & Regis carmen.

BEatus non ambulauit impiorum in consilio,
Neque vestigium firmauit sceleſtiſſimis viis,
Neque perniciosis sedibus sedit corruptorum:
Sed habet diuinæ cor consentiens legi,
Diuinam noctesque & dies legem canens.
Erit veluti planta in aquosis semitis,
Tempestiuum producens suum dulcem fructum,
Perpetuo foliis intonsis virens.
Omnia ipsi dirigantur prospere quæcunque faciet.
Non tales sunt improbi, nunquam tales:
Sed pulueri similes, quem vtique terrę perdidit ventus.
Itaque in iudicium nunquam resurgent scelerati,
Neque vtique peccatores prudentum consiliis iustorum.
Ideo piorum Rex viam nouit iustorum.
Idcirco miserorum generatio radicitus peribit.

PSALMVS II.

Inscriptione psalmus repertus est absque,
Coniunctus autem apud Hebræos versibus:
Veruntamen secundus est Dauidis in pulsibus,
Quoniam apud ipsos in honore habetur hac absque.

Vt quid superbiam stolidæ composuerunt nationes,
Et terræ reges congregati sunt parati:
Et ipsorum glomerati sunt iudices in vnum euntes,

Supre-

ΨΑΛΜΟΣ α'.

Δαυὶδ προφήτου καὶ βασιλέως μέλος.

Ὄλβιος οὐ πορεύθη δυσσεβέων ἐνὶ βουλῇ,
οὐδ' ἴχνος ἐστήριξεν ἁλιτροπάτοισι κελεύθοις,
οὐδ' ὁλοῆς ἕδρῃσιν ἐφίζετο λυμεωτήρων·
ἀλλ' ἔχεν ἠθέῳ κραδίῃ συμφερέδμονα θεσμῷ,
θεσπέσιον νύκτας τε καὶ ἤματα θεσμὸν ἀείδων.
ἔστιν οἷά περ ἔρνος ἐφ' ὑδρηλοῖσι κελεύθοις,
καρπὸν ἑὸν ἀντέλλον σφέτερον μελιηδέα καρπὸν,
νωλεμέως φύλλοισιν ἀκειρεκόμοισι τεθηλός.
πάντά οἱ ἰθύνοιτο καὶ ἔργεος ὅσσα τελέσσει.
οὐ πῶοι γενάσσιν ἀπαθάλοισιν ἔοικε·
ἀλλὰ κόνις οἷσιν τε ῥιπὶς χθονὸς ὤλεσε λήτης.
τοὔνεκεν οὐκ ἐς κρίσιν ἀθέσπεσον ἀντιβολήσει,
οὐδ' ἅρ' ἁμαρτίνοοι πενυτῶν βουλῇσι δικαίων·
οὔνεκεν εἰσορόωσι βασιλεὺς πάτον οἶδε δικαίων.
τοὔνεκα δυσηνῶν γνωτὸς θεσπέσιος ὀλεῖται.

ΨΑΛΜΟΣ β'.

Ἐπιγραφῆς ὁ ψαλμὸς εὑρέθη δίχα,
ἰωνικῶς δὲ τοῖς παρ' Ἑβραίοις ἔπεσι·
ἄλλως τε δευτέρωσι Δαυίδου κρότοις,
ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς πέπαυται ζωὴ τῆς δίχα.

Τίφθ' ὑπερωλίεσι κενεόφρονα σεύεται φῦλα,
καὶ γαίης βασιλῆες ἀολλίσθησαν ἑτοῖμοι·
καὶ σφέων ἠγερέθοντο δικασπόλοι εἰς ἓν ἰόντες,

παμβασιλῆος ἑοῦ τε κ̅τ̅ χριστοῖο θεοῖο.
δεσμοὺς μὲν σπάσομεν, ζυγόδεσμα δ' ῥίψομεν αὐτῶν.
ὑψιμέδων θεὸς οὐρανόθεν δ' ἐγελοίασε τούσδε,
ἐξαθερίζων τ' αὖ μυκτηρίσατ' ἀφραδέοντας·
τῆμος ἀμείλιχα πᾶσι κοτεσσάμενος καταλέξει,
καὶ χόλον ἀμπνείων πραπίδων σύμπαντας ἀτύξει.
αὐτός μ' ἡγεμονῆα κατέστησέν τ' ἐπιβήσας,
εὐαγέϊ ἐν ὄρει Σιῶνος ἑῷ μεγαλίζων,
ἀγγέλλων βασιλῆος ἐφέτμην οὐρανίοιο·
υἱός ἐμοῖο, πατὴρ θεὸς ἤυδα πρός με, πέλεις σύ·
ἤματι προσφάτῳ αὐτός σ' εὐδοκίησα γενέσθαι.
λίσσεό μευ, λάχος ὄφρα λάβῃς σύ, διδόντος ἔθνη μου,
καί κε κατασχεσίην σοῦ πείρατα πάνθ' ὑπὸ μήνην·
σιδηρᾷ δ' ἐνὶ ῥάβδῳ τούσδέ γε μηλοβοτήσεις,
καὶ κεραμηὸς σκεύη ἠΰτε συντρίψεις·
τῆμος δ' οἱ βασιλῆες ἐφημερίων συνίητε·
παιδεύθητε καὶ οἱ κρατέοντες ὑπ' οὐρανὸν ἄκρης·
δείδιτε, δουλοσύνης δ' κεράσσατε χάρμασι δεῖμα·
καὶ οἱ ἀγάλλεσθε τρομερῇ φρενὶ τέρψιν ἑλόντες.
λάζεσθ' οὖν σοφίης· ἵνα μὴ χώσηται ὁ ἐσθὴν,
εὐσεβέος δ' ἅμα πάντας ἀπορραίσειε κελεύθου.
εὖ τε θοῶς φλογόεντα νόον βαρύθυμον ἐγείρῃ,
πάντες ἅμ' ὄλβιοί εἰσι πεποιθότες αἰὲν ἐπ' αὐτόν.

ΨΑΛΜΟΣ γ'.

Δαυίδου λυγρὸν τρίτατον μέλος, ἡνίκα φεύγων υἱὸν Αβεσσαλόνειον, ἐὴν λίπε κοίρανος ἕδρην.

Δυσμενέες τί τοσοίδε περιπλήθουσιν ἐμοῖο,

πολλοὶ

Supremum regem ſuumq. contra Chriſtum Deũ?
Vincula quidem amoueamus, & iuga pronunciamus ipſorum.
Alte regnans Deus de cælo autem irriſit eos,
Deſpicienſque rurſum ſubſannauit ſtultos.
Tunc implacabiliter omnibus ſuccenſens dicet,
Et furorem ſpirans e prȩcordiis vniuerſos conturbabit.
Ipſe me ducem conſtituit accedens,
Sancto in monte Sionis eius magnificans,
Prædicans Regis præceptum cæleſtis:
Filius meus, Pater Deus dixit ad me, es tu:
Die recenti ipſe te bona voluntate ſtatui naſci.
Poſtula a me, ſortem vt accipias tu, dante gentes me,
Et poſſeſſionem tuam terminos omnes ſub Lunam:
Ferrea autem in virga hos quidem reges,
Et figuli vaſa tanquam confringes.
Nunc autem reges mortalium intelligite:
Erudimini & qui ſummum tenetis imperium ſub cælo:
Horreſcite, ſeruitutis autem miſcete gaudiis timorem:
Et ei exultate trepida mente lætitiam capientes.
Apprehendite igitur ſapientiã, vt ne iraſcatur Rex,
Pia autem ſimul omnes auellat de via.
Cum cito flammeam mentem grauem excitarit.
Omnes ſimul beati ſunt ſperantes ſemper in ipſum.

PSALMVS III.

Dauidis lugubre tertium carmen, quando fugiens Filium Abſalon, ſuam liquit rex ſedem.

Hoſtes quid tot multiplicati ſunt mei,

Multi autem insurgentes in me infesti repugnant,
Nullum meæ animæ a Deo dicentes auxilium?
Verum me o Rex tu semper defendis,
Gloria mea factus, caput supra ceruicem armans.
Inuoco clamãs, ipse autem de monte audiuit sancto.
Ego dormiui, tenuit vero me dulcis somnus,
Exurrexi autem cum meum Rex tenebit robur.
Nunquam myriadas populorum timens essem,
Si me circundantes opprimant simul.
Exurge & me serua supreme Seruator mei,
Quoniam tu meos omnes euertisti superbos hostes.
Verum peccatorum pestiferos contriuisti dentes.
Tuum lumen o Rex tuamque benedictionem da populo.

PSALMVS IV.

Quartus e carminibus Dauidis psalmus fuit.

Piam voluntatem mei Deus audiuit precantis:
Oppressum autem exaudiuit, cito vero dissipauit mærorem.
Sis propitius, & meas o Rex exaudi preces.
Viri, ad quid tantum nutritis grauem iram,
Ad quid caram vanitatem, & falsa omnia ponitis?
Quomodo vero sanctum dicitis Rex quem ostendit admirabilem?
Ipse cælestis me Rex clamantem audiat.
Ira peccato præstantior vobis sit.
Dicite in cubilibus cari curas animi.
Spes simul & sacrificium iustitiæ Regem honoret.
Multi dicunt, quis nobis vitam ferentes diuitias dabit?
Nobisque signum aureum tui lumen vultus,

Læti-

πολλοὶ δ' ἐγρόμενοί μοι ἀνάρσιοι ἀντιφέρονται,
οὔτινά μοι ψυχῇ θεόθεν βάζοντες ἀρωγήν;
ἀλλ' ἐμέθεν βασιλεῦ σὺ διηνεκέως προμαχίζοις,
κῦδος ἐμὸν γεγονὼς, κεφαλὴν ὑπὲρ αὐχένα τεύχων.
κικλήσκω βοόων, ὁ δ' ἀπ' οὔρεος ἔκλυεν ἁγνοῦ.
αὐτὸς ἐκοιμήσθην, κατὰ δ' ἔσχε με νήδυμος ὕπνος,
ἀνδ' ἔστην ὅτ' ἐμῆς βασιλεὺς ἀνθέξεται ἀλκῆς.
οὔποτε μυριάδας λαῶν πεφοβημένος εἴην,
αἴκέ με κυκλώοντες ἐπιβρίσωσιν ὁμαρτῇ.
ἔγρεο, καί με σάω πανύπερτατε σῶτερ ἐμοῖο,
ὅττι σύ μευ σύμπαντας ἕλες κενεαύχενας ἐχθρούς.
αὐτὰρ ἁμαρτινόων ὀλοοὺς συνέαξας ὀδόντας.
σεῖο φάος βασιλεῦ, σέο τ' εὐλογίην πόρε λαῷ.

ΨΑΛΜΟΣ δ'.

Τέτρατος ἐκ μελέων Δαυίδου ψαλμὸς ἐτύχθη.

Εὐδικίης ἐμέθεν θεὸς ἔκλυεν εὐξαμένοιο·
στενομένῳ δ' ἐπέκλυε, θοῶς δ' ἀπάλαλκεν ἀνίην.
ἵλαθι, καί μευ ἄναξ ἐπικέκλυθι εὐχωλάων.
ἀνέρες, ἐς τί τόσον τρέφετε βαρυπήμονα θυμόν;
ἐς τί φίλην ματίην καὶ ψεύδεα πάντα τίθεσθε;
πῶς δ' ὅσιον φράζεσθε ἄναξ ὃν ἔφηνεν ἀγητόν;
αὐτὸς ἐπουράνιός μευ ἄναξ βοόωντος ἀκούσοι.
μηνῖς ἀτασθαλίης προφερεστέρη ὔμμι τετύχθω.
φράζεσθ' ἐν λεχέεσσι φίλου μελεδήματα θυμοῦ.
ἐλπὶς ὁμοῦ καὶ θῦμα δίκης βασιλῆα γεραιροι.
πολλοὶ φασὶ, τίς ἄμμι φερέσβιον ὄλβον ὀρέξει;
ἄμμι τε τέκμαρ τὸ χρύσεον σέο φέγγος ὀπωπῆς,

εὐφροσύνην κραδίῃ δωρήσαο πᾶσαν ἐμεῖο.
ἐκ σίτου γλυκεροῖο, καὶ ἐκ λαθικηδέος οἴνου,
ἔκ τε φερεζώοιο βίης ἔπλησεν ἐλαίου·
εἰς ἓν ἐν εἰρήνῃ καταλέξομαι ὕπνον ἀμέλγων,
οὕνεκ' ἐπ' ἐλπωρῇ με μάκαρ καὶ μοῦνον ἐρείδεις.

ΨΑΛΜΟΣ ε'.

Κλῆρον λαβούσης πέμπτον εἰς τέλος μέλος
Δαυῖδος ἠλάλαξεν εὐφήμῳ βοῇ.

Μύθων ἡμετέρων πανυπέρτατε κέκλυθι ποιμέν·
αὐδῆς μευ ξύνες ὦκα, ἀρὴν δ' ἐπιδέρκεο φωνῆς·
αὐτὸς ἄναξ θεὸς, αὐτὸς ἐγὼ δέ σε λίσσομαι αἰεί.
ἡμετέρης ἠῶθεν ἄναξ ἐπακούσεται αὐδῆς·
ἐξ ἠοῦς ἀναφανδὰ παρεσσομένῳ προφανείης.
οὕνεκεν ἀμπλακίην ἐθέλων θεὸς οὔποτ' ἐτύχθης·
οὐδέ τις ἐνναέτης παρὰ σοὶ κακομήχανος ἔσται,
οὐδὲ τεῆς ἀθέμιστος ὁμέστιος ἔσσετ' ὀπωπῆς.
ἐργατίνας ἔστυξας ἀλιτροσύνης ἅμα πάντας·
γλώσσης ψευδαλέης ὀλετὴρ ἐν πᾶσιν ἐτύχθης·
ἐχθαίρει δολόεντα καὶ ἀνδροφόνον θεὸς ἄνδρα.
αὐτὰρ ἐγὼ σέο δῶμα τεῷ μετελεύσομαι οἴκτῳ,
δειμαλέος δὲ σέθεν καθαρὸν προσπτύξομαι ἱρόν.
σεῖό με ἡγήσαιτο δικαιοσύνη, χάριν ἐχθρῶν
ἡμετέρην ἰθύνον ἐπ' ὄμμασι σοῖσιν ἀταρπόν.
οὐ γὰρ ἀληθείην ποτ' ἐπὶ στόματος φορέουσι·
τῶνδε βαρύζηλοι κραδίαι γεγόνασι μάταιαι·
λαυκανίη δ' οἰχθέντι τάφῳ παρομοίϊός ἐστι,
καὶ γλῶσσαι δολεροῖσιν ἀεὶ μεμελήατο μύθοις.

κρῖνον

Lætitiam cordi dediſti omnem meo.
De frumento dulci & de obliuionem faciente vino,
Deque vitam ferente virtutę impleuit olei:
In vnum in pace dormiam ſomnum mulgens,
Quoniam in ſpe me, o Beate, & ſolum fulcis.

PSALMVS V.

Sortem capientis quintum in finem carmen
Dauid cecinit fauſto clamore.

Verba mea ſupreme audi Paſtor,
Vocem meam percipe cito, votum autem aſpice vocis:
Ipſe Rex Deus, ipſe ego autem tibi ſupplico ſemper.
Noſtram mane Rex exaudiet vocem:
De mane palam adfuturo appareas:
Quoniam iniquitatem volens Deus nunquam fuiſti:
Neq; aliquis habitator apud te improbus erit,
Neque tui iniuſtus contubernalis erit vultus.
Operatores odiſti iniquitatis ſimul omnes:
Linguæ falſiloquæ perditor in omnibus fuiſti:
Auerſatur doloſum & homicidam Deus virum.
Aſt ego tuam domum tua introibo miſericordia:
Timidus autem tuum purum adorabo ſacrum.
Tua me deducat iuſtitia propter inimicos.
Noſtram dirige in oculis tuis viam:
Non enim veritatem aliquando in ore ferunt.
Horum inuida corda ſunt vana:
Guttur autem patenti ſepulcro ſimile eſt,
Et linguæ doloſis ſemper ſtudent ſermonibus.

Iudi-

Iudica,o Rex:a cõsiliis autem malis prorsus decidãt,
Et secundum multitudinem suarum gratia impietatum
De possessione expellãtur,tuum irritantes animum.
Tibi quidem confidentes, o Rex,lætentur omnes.
Illi quidem gaudeant,tu vero habites in eis.
Diligentes autem tuum nomen gloriabuntur,
Quoniam iustitiæ amantem virum honoras.
Nos coronasti vt bonæ voluntatis nobili scuto.

PSALMVS VI.

Sextum rex carminibus caris Dauid cecinit,
Suaue Octaua super carmen sonorum.

Ne me tuus grauis, o immortalis,furor arguat,
Neque me castiget tua tristis ira:
Sed infirmitatem,o Rex miserare meam:
Sis mihi medicus, a conturbatione vero mea ossa sedato,
Et animam, quæ multum turbata vacillat.
Et tu,o Beate, succensens quousque iram augebis?
Solue meum, reuocans priorem iram, cor necessitate:
Eripe,summe Rex, misericordiæ gratia tuæ.
Quis enim recordetur tui morte compeditus?
Quis vero in inferno clamorem faustum canat?
Tamen laboraui in gemitibus meis:
Semper mea per noctem pudica cubilia lauabo,
Lacrymis nostris casta strata rigabo.
Furor ingruens meum turbauit vultum.
Senex factus sum inter inimicos meos.
Operatores discedite iniquitatis perniciosæ:

Quo-

κρῖνον ἄναξ, βουλέων ἢ κακῶν ἀπὸ πάγχυ πέσοιεν,
καί κε κατὰ πληθὺν σφετέρων χάριν ἀμπλακιάων
κτήσιος ἐξελάοιντο, τεὴν ἐρέθοντες ἐρωήν.
σοὶ μὲν ἐπευχόμενοι, βασιλεῦ, κεχαροίατο πάντες.
κεῖνοι μὲν κεχάροιντο, σὺ δ' οἰκήσεις ἐν αὐτοῖς.
οἱ δ' ἀγαπαζόμενοι τεὸν οὔνομα καυχήσονται,
ὅττι δικαιοσύνης ὑποφήτορα φῶτα γεραίροις.
ἡμέας ἐστεφάνωσας ἅτ' εὐδοκίης κλυτὸν ὅπλον·

ΨΑΛΜΟΣ ϛ'.

Ἕκτον ἄναξ μελέεσσι φίλοις Δαυῖδος ἄεισε,
μείλιχον ὀγδοάτης ἀμφὶ μέλος λιγυρόν.

Μή με τεὸς βαρύμηνις ἀκήρατε θυμὸς ἐλέγξῃ,
μηδέ με παιδεύσειε τεὴ πολυώδυνος ὀργή·
ἀλλ' ὀλιγηπελίην βασιλεῦ ἐλέησον ἐμεῖο·
ἔσσο μοι ἰητὴρ, ταράχου δέ μευ ὀστέα παῦσον,
καὶ ψυχὴν, ἣ πολλὸν ἀτυζομένη δεδόνηται.
καὶ σὺ μάκαρ κοτέων εἵως πότε μηνῖν ἀέξεις;
λῦσον ἐμὸν, μεταθεὶς πρότερον κότον, ἦτορ ἀνάγκης.
ῥύσεο παμβασιλεῦ ἐλεητύος εἵνεκα σεῖο.
τίς γὰρ ἐπιμνήσαιτο σέθεν θανάτοιο πεδηθείς·
τίς δέ τοι εἰν ἀΐδαο βοὴν εὔφημον ἀείσαι;
ἔμπα γεμὴν ἐμόγησα περὶ στοναχῇσιν ἐμῇσιν·
αἰεί μευ κατὰ νύκτα σαόφρονα λέκτρα λοεύσω,
δάκρυσιν ἡμετέροισιν ἐνηέα δέμνια τέγξω.
μηνῖς ἐπιβρίσασα ἐμὴν κλονέεσκεν ὀπωπήν.
γηραλέος γενόμην μετὰ δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν.
ἐργατίναι χάζεσθε ἀτασθαλίης ἀλεγεινῆς·

οὕνεκά μευ κλαυθμοῖο βοῆς ἐμὸς ἔκλυεν ἐσσήν.
αὐδῆς ἡμετέρων θεὸς ἔκλυεν εὐχωλάων.
νωϊτέρην ὑπέδεκτο θεὸς πανυπέρτατος εὐχήν.
αἶσχος δυςμενέεσσιν ἐμοῖς τάραχός τε τετύχθω·
ὦκα μάλ' αἰσχύνοιντο μεταςρεφθέντες ὀπίσσω.

ΨΑΛΜΟΣ ζ'.

Χουσὶ πάρος Δαυῖδον ἐφύβρισεν· αὐτὰρ ὁ μεμφθεὶς,
ποιμένι τιμήεντι φίλους παρακάτθετο μύθους·
ἔμπα γεμὴν βασιλῆος ὅδ' ἔπλετο ἕβδομος ὕμνος.

Θαρσύνος ἐλπωρῇ βασιλεῦ σέο πάντοτ' ἐτύχθην,
ἐκ πάντων λίτομαί σε διωκόντων με σαώσοις·
μήποτ' ἐφαρπάξειε λέων ἐμὸν οἷά τις ἦτορ,
πάμπαν ἀλάλκοντος καὶ ἀμύντορος οὐ παρεόντος.
ἀλλ' εἰ τοῖον ἔρεξα τόπερ σέο μῆνιν ἐγείρει,
ἔργμασιν εἰ ςυγεροῖσι φέρω κατὰ χεῖρας ἀθέσμους,
εἴγε κακῶν ῥεκτῆρα κακῶς ἔπρηξα καὶ αὐτός·
δυςμενέων ἄπρηκτος ἐμῶν ἄπο πάγχυ πέσοιμι,
καί μευ ἕλοι ψυχὴν ἐλόων κατὰ δῆϊος αἰὴρ,
καί μευ ἐπιςείβοι βίοτον χθονὶ ποσσὶν ἑοῖσι,
καὶ κλέος ἀμφιβόητον ἐμὸν κονίῃσι μιήνοι.
ἀλλὰ κοτεσσάμενος βριαρῶν ἀνεγείρεο θώκων,
καί μευ οὐλομένων ἐπαείραο πείρασιν ἐχθρῶν.
σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἀνέγρεο καρτὸς ὀπάζων,
πᾶσα δὲ κυκλώσειεν ὁμήγυρις ἀμφὶ σὲ λαῶν·
ἧς μάκαρ ἡγήσαιο μετήορος ὑψόσ' ἀερθείς·
αὐτὸς ἄναξ λαοῖσι δικασπόλος ἔσσεαι αἰεί.
εὐδικίης κατὰ θεσμὸν ἐμῆς βασιλεῦ με δικάζοις·
καὶ φρενὸς ἡμετέρης ἀγαθῆς ἐπιείκελα τεύχοις.

ἀμπλα-

Quoniam mei fletus vocem meus exaudiuit Rex.
Vocem nostrarum Deus exaudiuit deprecationum.
Nostram suscepit Deus supremus orationem.
Dedecus inimicis meis tu multusque sit:
Cito valde erubescant conuersi retrorsum.

PSALMVS VII.

Chusi antea Dauidem contumelia affecerat: sed is incusatus,
Pastori honorato caros commendauit sermones.
Atque Regis hic erat septimus hymnus.

Confidens fiduciæ Rex tuæ semper fui:
Ab omnibus obsecro te persequentibus me seruues:
Nequando rapiat leo meum velut aliquis cor,
Prorsus defendente & adiutore non præsente.
Verum si tale feci quod tuam iram commoueat,
Facinora si odiosa porto in manibus iniquis,
Si malorum auctorem male multaui etiam ipse:
Ab inimicis inanis meis plane decidam,
Et meam persequatur animam impellens inimicus vir,
Et meam conculcet vitam in terram pedibus suis,
Et gloriam celebrem meam pulueribus polluat.
Verum incandescens validis exurge sedibus,
Et meorum infestorum exaltare finibus hostium.
Tuis præceptis exurge robur præbens,
Omnis vero circundet cœtus circum te populorum:
Cuius Beate dux fuisti sublimis in altum sublatus.
Ipse Rex populis iudex eris semper:
Iustitiæ secundum legem meæ Rex me iudices:
Et mentis nostræ bonæ similia facias.

Pec-

Peccati finis erit, dirigas vero iustum.
Renes & occultos cordis recessus solus probes:
Vt sanctam mihi Rex adiutricem manum serues,
Semper liberans mortalium bonæ mentis nationes.
Semper Rex sanctusque iudex que prudens,
Et robore validus, & patientem sortitus animum.
Nesciens asperam vbique iram commouere.
Desinite antequam gladium longum acuat lucidum,
Et arcum tendat: paratissimus enim est:
Tela enim pernicioſæ mortis parauit in ipso:
Ardentibus vero effecit acerbas sagittas.
Aspice nunc partus sui iniustum opus:
Concepit laborem, peperit vero iniquitatem tristem.
Lacum magnum aperuit, mala vero effodit mente:
Sed in eam quam fecit incidit maleficam foueam.
Et ex capite ipsi dolor reuertatur paratus,
Et ipsi in verticem ascendet iniuria immanis.
Iustitiæ Regis dignam laudem canam:
Nomen vero Altissimi sonora cithara celebrabo.

PSALMVS VIII.

Dauidis torcularis hic octauus hymnus est.

Immortalis nostræ vitæ clauum gubernans,
Quam sane tibi admirabile in terra nomen est.
Et tibi præstans gloria subiit cælum ipsum.
Ex ore infantium vnde perfeciſti laudem paratam,
Infestorum immaculate Pater tuorum causa hostium,
Vt hostem simul destruas & vltorem perdas.

Vide-

ἀμπλακίης τέλος ἔσχε, δ' ἐπιθύνοις ἢ δίκαιον.
νεφρούς τε καρδίης μυχάτους μοῦνος ἐλέγχοις·
ὡς ὅσιόν μοι ἄναξ ἐπαρήγονα χεῖρα φυλάσσῃς,
πάντοτε ῥυόμενος μερόπων ἰθυφρονα φῦλα.
αἰὲν ἄναξ ὅτιός τε θεμισσόπολός τε σαώφρων,
καὶ σθένει κρατερὸς καὶ ἀνεξίκακον λάχε θυμόν·
ὃ δεδαὼς τεχνῆιαν ἑκάστοτε μιῦνιν ἐγείρειν.
πρὸς σαωθεὶς εἰν ἄορ τανύσθεν φαεινὸν,
καὶ τόξον τανύσθεν· ἑτοιμότατον γὰρ ἐτύχθη·
ὅπλα γὰρ οὐλομένῳ θανάτῳ τέκτηνεν ἐπ' ἀνδρί·
τοῖσι δὲ καρφομένοις ἀρχήσατο πικρὰ βέλεμνα.
δέρκεο νηῒ ὠδῖνος ἐῆς ἀθεμίστιον ἔργον·
κύσατο μὲν μόχθον, τέκε δ' ἀμπλακίην ἀλεγεινήν.
χάσμα μεγ' ἐξώρυξε, καὶ ἣ δ' ἔσκαψε μενοινῇ
ἀλλ' εἰς ὄνπερ ἔτευξε πέσοι κακοεργέα βόθρον·
καὶ κεφαλῆς οἱ ἄλγος ἀπισρέψειεν ἑτοῖμον·
καί οἱ ὑπὲρ κορυφῆς ἀπιβήσεται ὕβρις ἀεικής.
Ὑδικίης Βασιλῆος ἐπάξιον αἶνον ἀείσω·
σῶμα δ' ὑψίσου λιγυρῇ Φόρμιγγι βοήσω.

ΨΑΛΜΟΣ η'.

Δαυίδου λιθαῖος ὁ δ' ὅγδοος ὕμνος ἐτύχθη.

ΑΦθιτε νωϊτέρης βιοτῆς αἶψα Φυλάσσων,
ὡς ἄρα τοι ἤμητον ἀπὶ χθονὸς σῶμ' ἐτύχθη.
καί τοι ἀμπεπὲς ὄχος ὑπέδραμεν ἀρχανὸν αὐτόν.
ἐκ γόματος Βρεφέων ὅθεν ἰθύσας αἶνον ἑτοῖμον,
πευκεδανῶν ἄχραντε πάτερ σέθεν εἵνεκεν ἐχθρῶν,
ὄφρα κεν ἐχθρὸν ὁμοῦ καθέλοις, καὶ ἀμυντορα λύσῃς.

ὕψομαι

ὄψομαι οὐρανὸν εὐρὺν ὃν ἥδρασε δάκτυλα σεῖο,
ἄστρα τε καὶ μήνην οἷς πυθμένα θήκαο χειρί.
τίς γὰρ ἔην ἄνθρωπος, ἐπεὶ μιμνήσκεαι αὐτοῦ·
ἢ παῖς ἀνθρώπου, ὅτι οἱ καὶ ἐπίσκοπος ἐσσί;
μείονά μιν ποίησας ἐπουρανίων στρατιάων,
ἀμφιπεριστέψας καὶ κύδεϊ καὶ γεράεσσιν·
ἔργα τεῶν ἔστησας ἐπιθύνειν παλαμάων.
πάντα δέ οἱ θαλεροῖσιν ἄναξ ὑπεθήκαο ποσσὶν,
ἀγρονόμους τε βόας, καὶ εἰροπόκων γένος οἰῶν,
ὅσσα τε καρποτόκον πεδίον καταβόσκετ' ἄλλα,
αἰθέριά τε πετεινὰ, καὶ ἰχθυόεντα γένεθλα,
ὁππόσα ποντοπόρους παρεπιστείβουσι κελεύθους.
ἄφθιτε νωϊτέρης γενεῆς οἴηκα φυλάσσων,
ὡς ἄρα τοι θηητὸν ἐπὶ χθονὸς οὔνομ' ἐτύχθη.

ΨΑΛΜΟΣ θ'.

Δαυίδου κρυφίων, χάριν υἱέος ἄφθιτος ὕμνος.

Αλήκτῳ κραδίῃ βασιλεῦ τεὸν αἶνον ἀείσω·
ἔργα σέθεν θηητὰ περιφραδέως ἀγορεύσω.
ἐν σοὶ εὐφροσύνην ἐρατὴν καὶ χάρμα τελέσσω,
οὔνομα δ' ὕψιστον κιθάρῃ σέθεν ὑμνοπολεύσω,
δυσμενέος κακότητι μεταστρεφθέντος ὀπίσσω.
ἄντα καταφθείροιντο τεῶν κεκμηότες ὄσσων.
οὕνεκά μευ κατὰ θεσμὸν ἐτίσαο λωβητῆρας,
ἀρχὲ δικαιοσύνης βριαρῶν ὑπερέζεο θώκων.
ἔθνεσιν ἠπείλησας, ἄφαρ δ' ἐξέφθιτ' ἀλείτης·
οὔνομα δ' ἐν πάντεσσι διαμπερὲς ἠμάλδυνας.
ἔφθιτο δυσμενέος τεύχεα, πόλιάς τ' ἀλάπαξας.

σὺν

Videbo cælum ſpatioſum quod firmauerunt digiti tui,
Stellaſque & lunam quibus fundum poſuiſti manu.
Quis enim eſt homo, quoniam recordaris ipſius?
Aut filius hominis, quod ipſi etiam cuſtos es?
Minorem eum feciſti cæleſtibus exercitibus:
Circumcoronans & gloria & honoribus:
Opera tuarum conſtituiſti regere manuum.
Omnia vero ipſius vegetis Rex ſubieciſti pedibus,
Ruraleſque boues, & lanigerarum genus ouium,
Et quæcunque frugiferum campum depaſcunt alia,
Æthereæq; volucres, & piſculenta genera,
Quæcunque marinas perambulant ſemitas.
Immortalis noſtræ generationis clauum gubernans,
Quam ſane tibi admirabile in terra nomen eſt.

PSALMVS IX.

Dauidis occultorum gratia filii immortalis hymnus.

Indeſinenti corde Rex tuam laudem canam:
Opera tua mirabilia ſedulo narrabo.
In te lætitiam gratam & gaudium perficiam.
Nomen vero ſupremum cithara tuum celebrabo,
Inimico malitia conuerſo retrorſum.
Coram pereant tuis infirmati oculis.
Quoniam meos ſecundum legem vltus es contumelioſos;
Princeps iuſtitiæ validis ſuperſediſti ſedibus.
Gentibus minatus es; ſtatim vero periit impius:
Nomen vero in omnibus omnino deleuiſti.
Perierunt inimici frameæ, ciuitateſque euertiſti.

Cum multo vero sonitu memoria periit prorsus:
Verum cælestis Rex valde semper manet.
Æquitate firmauit suam supremam sedem:
Vt iudicet æquitate nobiles terminos terræ,
Et suis populis iustitiam rectam præbeat.
Immortalis Deus est ærumnæ refugium pauperi:
In tribulationibus vero adiutor commodus adest.
Fiducia es omnibus qui nouerunt nomen tuum:
Quoniam non dereliquisti studiosos tui Pastor.
Habitatorem Sionis celebrate Regem:
Facta Immortalis crebris annunciate populis:
Quoniam eorum recordatus est occisorum requirens sanguinem,
Neque clamorem miserorum oblitus est omnino pauperum.
Imbecillitatem miserare meam, inimicos repellens,
Ipse exaltans me etiam de portis mortis:
Omnem portis Sionis vt tuam laudem celebrem.
Exultabo valde tuis salutaribus auxiliis.
Gentes stultitiis sauciatæ sunt suis:
Quem vero laqueum absconderunt, suus comprehensus est pes.
Factor æquitatis Rex clarus est.
In operibus manus suę comprehensus est peccator.
In infernum retrofugi conuertantur peccatores.
Gentes omnes Dei oblitæ semper existentis.
Non enim Rex pauperis perpetuo obliuiscetur:
Neque vnquam infirmorum firma præteribit spes.
Exurge, neque vi occupans homo regnet.
Gentes iudicentur tuos ante oculos.
Constitue Domine bonum legislatorem alium super eos:

Gen-

σὺν πολλῷ δ' ὁμάδῳ μνημήϊον ὤλετο πάντη·
αὐτὰρ ἐπουράνιος βασιλεὺς μάλα πάντοτε μίμνοι.
εὐνομίῃ στήριξεν ἑὴν πανυπέρτατον ἕδρην·
ὄφρα διακρίνειε δίκῃ κλυτὰ πείρατα γαίης,
καὶ σφετέροις λαοῖσι δίκην ἰθεῖαν ὀρέξοι.
ἀθάνατος θεός ἐστι δύης ἀνάπαυμα πενιχρῷ,
ἐν δὲ βαρυφροσύναις ἐπιτάρροθος ἄρμενος ἔστη.
ἐλπὶς ἔφυς πάντεσσιν, ὅσοι μάθον οὔνομα σεῖο·
οὕνεκεν οὐ προλέλοιπας ἐελδομένους σέο ποιμέν.
ἐνναέτην Σιῶνος ἀεὶ φορμίζετ' ἄνακτα·
πρήξιας ἀθανάτου πυκινοῖς ἀγγείλατε δήμοις·
ὡς σφέων ἐμνήσθη φθιμένων διζήμενος αἷμα,
οὐδὲ βοῆς δειλῶν ἐπελήσατο πάγχυ πενιχρῶν.
ἀδρανίην ἐλέησον ἐμὴν δηΐους ἀπερύκων,
αὐτὸς ἀνυψώων με καὶ ἐκ θανάτοιο πυλάων,
πάντα πύλαις Σιῶνος ὅπως τεὸν αἶνον ἀείσω.
γηθήσω μάλα σῇσιν ἀλεξικάκοισιν ἀρωγαῖς·
ἔθνεα δυσφροσύνῃσιν ἐπετρώθησαν ἑῇσιν·
ᾗ δὲ πάγῃ κρύπτεσκον, ἑὴ ξυνεέργετο πέζα.
τεύχων εὐθυδίκης βασιλεὺς ἀρίδηλος ἐτύχθη·
ἀμφ' ἔργοις παλάμης σφετέρης πεπέδηται ἀλιτρός.
εἰς ἀΐδην παλίνορσοι ἀποστρέψειαν ἀλεῖται,
ἔθνεα πάντα θεοῖο λελησμένα αἰὲν ἐόντος·
οὐ γὰρ ἄναξ πτωχοῖο διηνεκέως λελάθοιτο·
οὐδέποτ' ἀδρανέων σταθερὴ παραμείβεται ἐλπίς.
ἔγρεο, μηδὲ βίῃ κρατέων ἄνθρωπος ἀνάσσοι·
φῦλα διακρίνοιτο τεῶν κατ' ἐναντίον ὄσσων.
στῆσον ἄναξ ἀγαθὸν θεσμογράφον ἄλλον ἐπ' αὐτούς.

ἔθνεά τοι γενεῆς βροτέης ἴςωσαν ἐόντα.
τίπτ' ἐπιδευομένων πανυπέρτατε τηλόθεν ἔςης,
τειρομένων ἐπίκουρον ἀπηώρησας ὀπωπήν;
πτωχὸς ὑπερβασίῃ φλέγεται κακοεργέος ἀνδρός.
βουλῇσι φθινύθουσιν ἑαῖς ἀλιτήμονες ἄνδρες.
ἵμερον εὖ μάλα πάντες ἐπευφήμησαν ἀλιτροῦ,
καὶ μύθοις ἀθέμιςον ἀρειοτέροις ἐνέπουσι.
θυμὸν ἀειζώοντος ἀτάσθαλος ὤρορ ἄνακτος·
ἄπλετα λυσσάων οὐ δίζεται, οὐδ' ἐρεείνει,
οὐδὲ θεὸν βλεφαρόισιν ὑπερφιάλοισι δοκεύει·
πάντοτε δ' ἀτραπιτοῖσιν ἐλεγχίςοισιν ὁδεύει.
ὀφθαλμοῖς σφετέροισι τεοὺς ἠρνήσατο θεσμούς·
ἄρξει δυςμενέων γεγαὼς κακοεργὸς ἁπάντων.
σκέψατο γὰρ πραπίδεσσι μένειν κακότητι πεποιθώς.
ῥιγίςοιο δόλου ἐκ ἀρῆς ςόμα τοῖο βέβυςαι,
γλῶσσαν ἀεὶ δολόεσσαν ἔχει περίφορτον ἀνίης·
ἕζεται ὁρμαίνων λόχον ἀφνειοῖο θοώκοις,
βουλαῖς κρυπταδίῃσιν ἀναίτιον ἐξεναρίζων.
αἰεὶ δ' ὀφθαλμοῖς περιδέρκεται ἄνδρα πενιχρόν.
ὡς δ' ὀλοὸς ξυλόχοισι λέων, κακὰ μήδεα πέμπει,
θᾶσσον ὅπως ἐλεεινὸν ἐφαρπάσειε προΐκτην,
βουλῆς ἀρπαλέης ἵνά μιν μέλπηθρα τελέσσῃ,
ἐν δὲ λίνῳ δολόεντι κακὸν καὶ ἀγήνορα τεύξῃ.
ἀλλὰ πέσοι κεκυφὼς πρὶν ἄναξ κλῄζοιτο πενιχρῶν.
εἶπε γὰρ ἀρχαίων ἀμνήμονα μῆτιν ἄνακτος,
καί οἱ ἀπεςράφθαι πανδερκέα πάμπαν ὀπωπήν.
ἔγρεό μοι βασιλεῦ, παλάμην δ' ὕψιςον ἄειρον,
μηδὲ βοῆς μογερῶν ἐπιλήθεο πάγχυ πενιχρῶν.

τίπτε

Gentes sane generationis mortalis sciant existentes.
Vt quid ab egentibus Supreme longe recessisti,
Oppressorum adiutorem sustulisti vultum?
Pauper superbia incenditur improbi hominis.
Consiliis pereunt suis nocentes viri.
Desiderium valde omnes laudant peccatoris,
Et verbis iniquum melioribus celebrant.
Animum semper viuentis peccator exacerbauit Regis,
Immense furens non quærit, neque interrogat,
Neque Deum palpebris superbis obseruat.
Semper autem semitis ignominiosis graditur:
Oculis suis tuas negauit leges.
Dominabitur inimicorum existens improbus omnium,
Considerauit enim animis manere malitia confisus.
Molesto dolo & maledictione os eius plenum est:
Linguam semper dolosam habet oneratam dolore:
Sedet struens insidias diuitis sedibus,
Consiliis occultis innocentem interficiens:
Semper autem oculis respicit virum pauperem.
Vt vero perniciosus siluis leo, mala consilia mittit,
Citius vt miserum rapiat egenum,
Consilii rapidi vt eum voluptatem efficiat,
In reti vero doloso malum & superbum reddat.
Sed cadat pronus priusquã Rex exaudiat pauperes.
Dixit enim veterum immemor consilium Regis,
Et ipse auertit omnia intuentem plane vultum.
Exurge mihi Rex, manum autem excelsam exalta,
Neque clamoris çrumnosorum obliuiscaris prorsus pauperum.

Propter quid improb⁹ irritat Deũ ſemper exiſtentẽ?
Dixit enim in præcordiis, quia nõ amplius requiret Rex.
Vides quod laborem ſimul & iram auges,
Cupiens manibus capere inuitos neceſſitate.
Num enim tibi deſeruit Rex pauperem virum,
Aut antea orphano adiutor ipſe fuiſti?
Viri Rex horridi brachium fruſtulatim conteras.
Neque finem vitii ſaltem tui quærens inueniat.
Sed Deus apud omnes perpetuo regnet.
Gentes ſtultitia ſua peribunt de terra.
Infirmorum Deus ipſe perfeciſti deſiderium:
Horum autem paratiſſimum cordis affectum auribus nouiſti:
Vt orphanis & ingloriis iudices,
Hominum vt ne quis habeat magnificam vocem.

PSALMVS X.

Dauidis decima amabilis eſt laus.

Quomodo dicet quis, meum Deo confidentem animum,
Paſſerem montanis vt ſalientem paſcuis?
Arcus improbi tendunt, ſagittas autem poſuerunt in pharetra,
Rectos corde in obſcuro ſagittare cupientes:
Stultitia deſtruentes quæ paraſti Paſtor.
Sed quid tale fecit cui Deus curæ eſt vir?
Templo omnium Rex glorioſo imperans,
Cælum ſtellatum nactus excelſam ſedem,
Virũ in pauperem omnia colluſtrantẽ oculũ tendẽs,
Et palpebris mortalis generationis quærens opera.
Ipſe Rex probumq; & pernicioſum virum iudicat:

Qui

τίπτε κακορρέκτης ἐρέθει θεὸν αἰὲν ἐόντα;
εἶπε γὰρ ἐν στήθεσσιν ὅτ' οὐκέτι δίζεται ἐσθλύ.
εἰσοράας ὅτι μόχθον ὁμοῦ καὶ θυμὸν ἀέξεις,
ἰσχανόων παλάμῃσιν ἑλεῖν ἀέκοντας ἀνάγκῃ.
μὴ γάρ σοι προλέλοιπεν ἄναξ ἀχρήμονα φῶτα,
ἢ πάρος ὀρφανικῷ ἐπιτάρροθος αὐτὸς ἐτύχθης;
φωτὸς ἄναξ κρυεροῖο βραχίονα λεπτὰ κεάσσοις.
οὐδὲ τέλος κακίης γε τεῆς διζήμενος εὕροι.
ἀλλὰ θεὸς μετὰ πᾶσι διηνεκέως βασιλεύοι.
φῦλα κακοφροσύνης σφετέρης ἀπολοίατο γαίης.
ἀδρανέων θεὸς αὐτὸς ἐπεκρήηνες ἐέλδωρ·
τῶν δέ γ' ἑτοιμότατον κραδίης πόθον οὔασιν ἔγνως·
ὄφρά κεν ὀρφανικοῖσι καὶ ἀκλειέσσι δικάζοις,
ἀνθρώπων ἵνα μή τις ἔχῃ μεγαλαυχέα γῆρυν.

ΨΑΛΜΟΣ ι'.

Δαυίδου δέκατος πολυάρητος πέλει αἶνος.

Πῶς ἐρέει τὶς ἐμεῖο θεῷ περιθαρσέα θυμὸν,
στρουθὸν ὀρεσσιβότοισιν ὅπως θρώσκοντα νομῇσι;
τόξα κακοὶ τανύουσι, βέλεμνα δὲ θέντο φαρέτρῃ,
ἰθυνόους ὀρφνῆθεν ὀιστεῦσαι μεμαῶτες·
ἀφραδίῃ καθελόντες ἅπερ τεκτήναο ποιμήν,
ἀλλὰ τί τοῖον ἔρεξε θεῷ μεμελημένος ἀνήρ;
νηῷ παμβασιλεὺς πολυκυδήεντι ἀνάσσων,
οὐρανὸν ἀστερόεντα λαχὼν ὑψαύχενα θῶκον,
φῶτα μετ' ἀκτέανον πανεπίσκοπον ὄμμα τιταίνων·
καὶ βλεφάροις βροτέης γενεῆς διζήμενος ἔργα.
αὐτὸς ἄναξ ἀγαθόν τε καὶ οὐλοὸν ἄνδρα δικάζει.

ὃς δ' ἄδικον φιλέει, ψυχῆς ἕθεν ἐχθρὸς ἐτύχθη.
οὐρανόθεν χαλεποῖς λῖνα φθισίμβροτα πέμπει·
πῦρ, θεῖόν τε ὁμοῦ, καὶ ἀμειδέος ἆσθμα θυέλλης,
σφωιτέρου πέλεται πολυπήμονος αἶσα κυπέλλου·
ὅττι δίκαιος ἄναξ, μάλα τ' εὐδικίην ἀγαπάζει,
καί οἱ ἀεὶ ἰθεῖαν ὁδὸν θηήσατ' ὀπωπή.

ΨΑΛΜΟΣ ιά.

Ενδέκατον Δαυῖδος ἐς ἐγδοάτην ἔφατ' ἠώ.

Μουῦε σάω μ'· ὅσιον γάρ τ' ἄδδην ἔφθιτο φῦλον·
ἔργα δ' ἀληθείας μεροπηΐδος ὤλετο ῥίζης.
μύθοις μαψιδίοις ἑτάρον προσέειπεν ἕκαστος,
χείλεσιν ἐφθέγξαντο δόλους φρεσὶ μητιόωντες.
ἐξολέσοι θεὸς αἶψα δολόφρονα χείλεα πάντα,
καὶ μεγαλαυχέα γλῶσσαν ὑπερφιάλων ἀλεγεινῶν·
πάντας ὅσοι γλώσσῃσιν ἀνηέρθησαν ἑῇσι,
καί σφισιν ὠΐσαντο φέρειν ἐπὶ χείλεσιν ἔργα.
τίς βροτὸς ἐξ ὑμέων βασιλεὺς ἄχραντος ἐτύχθη;
εἵνεκεν ἀκτεάνων μογερῶν στοναχῆς τε πενιχρῶν,
αὐτὸς ἀναστήσεσθαι ἄναξ ἐπένευσε κραταιός,
θήσεσθαί τε φόως ἀναφανδά τε φέγγεϊ ῥέξαι.
μῦθοι θεσπέσιοι, μῦθοι γεγάασιν ἄθικτοι,
ἀργύρῳ ἰσόμοροι φλογερῇ δμηθέντι καμίνῳ,
μοίραις πλειοτέραις κεκαθαρμένῳ ἕφθ' ὑπὲρ αἶσαν.
ἀλλ' ἡμέων ἐν πᾶσι φύλαξ φρουρός τε φανείης,
ἔνθεν ἄναξ καὶ μέχρις ἀτερμάντοιο βιώνης.
ἄστρασιν εὐκύκλοιο δόλου στείχουσιν ἀλεῖται,
ὡς ἀγαθὸς μερόπων γενεὰς ὥρῃσιν ἀέξεις.

ΨΑΛ-

Qui vero iniustum diligit, animæ suæ osor est.
De cælo asperis laqueos letales mittit:
Ignem, sulphurque simul,& tristis spiritũ procellæ,
Sui est damnosi pars calicis:
Quoniam iustus Rex,valdeque iustitiam amat:
Et ipsi semper rectam viam vidit vultus.

PSALMVS XI.

Vndecimum Dauid ad octauam dixit auroram.

Sole serua me: sanctum etenim plane defecit genus:
Opera vero veritatis a mortali perierunt radice.
Sermonibus vanis proximum affatus est quilibet.
Labiis locuti sunt,dolos animis cogitantes.
Disperdat Deus statim dolosa labia omnia,
Et magniloquam linguam superborum molestorum:
Omnes quicunque linguis sublati sunt suis,
Et suis arbitrati sunt ferre in labiis facta.
Quis mortalis ex vobis rex incontaminatus est?
Propter inopes ærumnosos, gemitumque pauperum,
Ipse se exurrecturum Rex annuit fortis,
Positurumque lumen palamque lumine facere.
Eloquia diuina,eloquia sunt illibata,
Argento paria feruida examinato fornace,
Vicibus pluribus purgato septies supra sortem.
Sed noster in omnibus custos prę sidiariusque appareas,
Inde Rex & vsque ad sempiternum æuum.
Astris rotundo dolo ambulant impii,
Vt bonus mortalium generationes temporib, multiplicas.

PSAL-

PSALMVS XII.

Dauidis robusti duodecimus est hymnus.

Vt quid tantum magnopere oblitus es mei?
Vsquequo regium auertis vultum?
Vsquequo nostro robora animo solicita mollio,
Dolitans in præcordiis simul noctesque & dies?
Vsquequo inimicus meus caput in altum stimulat?
Sed respice citius, meamque exaudi vocem:
Da lumen, vt somnum profugiam mortis parentẽ;
Vt ne inimicus meus magnum glorietur, quasi me domuerit.
Si motus fuero, exultabunt hostes viri.
Verum ego misericordia fretus tua spe gaudeo.
Semper exultabo in præcordiis tuis auxiliis.
Benigno Regi supplicem hymnum canam,
Nomen vero Altissimi sonoris carminibus celebrabo.

PSALMVS XIII.

Dauidis potentis decimustertius est hymnus.

Non esse Deum dixit suis in præcordiis insipiens:
Turpia fabricans odiosus apparet factis.
Operator non est vsque ad vnum æquitatum.
Pastor de cælo mortale prospexit genus,
Visurus quis Regem Deum requirens esset.
Omnes declinantes simili constricti sunt vitio:
Operator non est vsque ad vnum æquitatum.
Bonorũ vero ignari semper consentientes nequitiæ,
Plebem meam deuorantes sicut facile sanantem cibum,
Imprudenter obliti sunt Deum Regem inuocare:

Trepi-

ΨΑΛΜΟΣ ιβ'.

Δαυίδου κρατεροῖο δυωδέκατος πέλεν ὕμνος.

Τίπτε τόσον μεγαλως τὶ λελασμένος ἔπλευ ἐμεῖο·
μέχρι τίνος βασίλειαν ἀποστρέψειας ὀπωπήν·
μέχρι τεῦ ἡμετέρῃ μένεα φρενὶ μέρμερα πέσσω,
ὠδίνων πραπίδεσσιν ὁμοῦ νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
μέχρι τεῦ ἐχθρὸς ἐμεῖο καρήατος ὑψόθι θείνει;
ἀλλ' ἐπιδέρκεο θᾶσσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς·
δὸς φάος, ὄφρ' ὕπνον προφύγω θανάτοιο τοκῆα·
ὄφρα μὴ ἐχθρὸς ἐμὸς μεγ' ἐπεύξεται, ὥς με δαμάσσας.
αἴκεν ὀρινοίμην, κεχαροίατο δήϊοι ἄνδρες.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐλέῳ πίσυνος τεῷ ἐλπίδι χαίρω.
πάντοτε γηθήσαιμι μετὰ φρεσὶ σῇσιν ἀρωγαῖς.
εὐερκτῇ βασιλῆϊ πολύλλιτον ὕμνον ἀείσω,
οὔνομα δ' ὑψίστου λιγυροῖς μελέεσσιν ἰήνω.

ΨΑΛΜΟΣ ιγ'.

Δαυίδου σθεναροῦ τρισκαιδέκατος πέλεν ὕμνος.

Οὐκ εἶναι θεὸν εἶπεν ἑοῖς ἐν στήθεσιν ἄφρων·
αἴσχεα τεκταίνων στυγερὸς καταφαίνεται ἔργοις.
ἐργατίνης οὐκ ἔστιν ἕως ἑνὸς εὐνομιάων.
ποιμὴν οὐρανόθεν βρότεον σκοπιάσσατο φῦλον,
ὀψόμενος τίς ἄνακτα θεὸν διζήμενος εἴη.
πάντες ἀποκλίναντες ὁμῇ δεδμήατο λώβῃ·
ἐργατίνης οὐκ ἔστιν ἕως ἑνὸς εὐνομιάων.
τῶν δ' ἀγαθῶν ἀγνῶτες ἀεὶ συμφράδμονες ἄτης,
λαὸν ἐμὸν κατέδοντες, ὅπως εὐαλθέα σῖτον,
ἀφραδέως ἐλάθοντο θεὸν βασιλῆα λιτέσθαι·

δειμαί-

δειμαίνεσκον ἄδην ὅτε δείματος οὐ χρέος ἦεν·
ὡς θεὸς ἐν μέσσῃσι δικαιοτάτῃσι γενέθλῃς.
ἀκτεάνων μή μοι τὶς ἀτιμήσειε μερίμνας,
οὕνεκεν ἀθάνατος κείνων θεὸς ἐλπὶς ἐτύχθη.
τίς πόροι ἐκ Σιῶνος ἐπίῤῥοθον Ισραήλου;
λαοῦ ὅταν στρέψειε θεὸς κατὰ δούλιον ἦμαρ,
τῆμος ἀγαλλέσθω περιώσιον Ισραῆλος.

ΨΑΛΜΟΣ ιδ'.

Δαυίδου πινυτοῦ δέκατος καὶ τέτρατος ὕμνος.

Τίς κλισίῃς ἄφθαρτε παραυλίσοιτο τεῇσιν,
ἢ σέο ναιετάοι τίς ἐπ' οὔρεος ἀχράντοιο;
εὐδικίῃ καὶ ἀκηρασίῃ μεμελημένος ἀνὴρ,
στήθεσιν εὐαγέεσσιν ἀεὶ νημερτέα βάζων,
ἐκπάγλως δολερῆς στυγέων μελεδήματα γλώττης.
ὃς κακὸν οὐ τέκτηνεν, ἑῷ δ' ἔῤῥαψεν ἑταίρῳ·
οὐδὲ κακοῖς νείκεσσεν ὀνειδείοισι θυραῖον.
μωμητὸν βασιλῆϊ κακοῤῥαφὲς ἔπλετο φῦλον.
τοῖς δ' ἄρα δειμαίνουσι θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζοι.
ὃς δέ κέ που ὀμόσειε καὶ ὅρκια πιστὰ φυλάξοι,
μηδὲ τόκον δυσάλευτον ἑαῖς παλάμῃσιν ἀγείρει,
μηδὲ δίκῃ βλάψειεν ἀναίτιον ἀνέρα δώροις·
οὔποτ' ὀρινθείη τρομέων βιότοιο θυέλλας.

ΨΑΛΜΟΣ ιε'.

Δαυίδου χαρίεντος ἐπὶ στήλης ἐριτίμου,
πρὸς δεκάτῳ πέμπτον τοῦτο μέλος λιγυρόν.

Ἄφθιτε φρούρησόν με· ἐπεὶ σύ μευ ἐλπὶς ἐτύχθης.
εἶπα θεῷ βασιλῆϊ, σύ μευ θεὸς ἔπλεο μοῦνος.

οὐδὲ

Trepidauerunt satis quando pauore non opus erat:
Quoniam Deus in mediis iustissimis generationib⁹.
Inopum ne mihi quis despiciat consilia:
Quoniam immortalis illorum Deus spes est.
Quis dabit ex Sion salutare Israelis?
Plebis cum auerteris Deus seruilem diem,
Tunc exultet vehementer Israel.

PSALMVS XIV.

Dauidis prudentis decimus & quartus hymnus.

Quis in tabernaculis Immortalis habitabit tuis,
Aut tuo frequentabit quis in monte sancto?
Æquitatem & puritatem curans vir,
Pectoribus sanctis semper vera loquens,
Vehementer dolosæ odio prosequens cogitationes linguæ:
Qui malum non fecit, suove affinxit socio:
Neque malis incessit probris absentem:
Vituperabile Regi malignum est genus:
Timentibus autem sane Deus magnam gloriam tribuit.
Qui vero si iurauerit, etiam iusiurandum fidele seruabit.
Neque vsuram euitatu difficilem suis manibus congregat.
Neque iudicio lædet innocentem virum munerib⁹.
Nunquam vacillabit, tremens vitæ procellas.

PSALMVS XV.

Dauidis lepidi super columna preciosa,
Ad decimum quintus hic cantus sonorus.

Immortalis cõserua me, quoniam tu mea spes es.
Dixi Deo Regi, tu meus Deus es solus.

Neque

Neque enim nostrorum bonorum eges ipse.
Admirabilem sanctorum terrenis demonstrauit generationem:
Cõmittens prudentesque apud ipsos consilia animi.
Infirmitates multiplicatę sunt,&in suis sunt celeres.
Virorum piorum veloces ingruunt morbi.
Absq.cædib. iniquis conuenticula eorum in vnum congregans,
Nominaq. in pręcordiis nõ labiis recordabor eorũ:
Ipse Rex hæreditas & mei est pars calicis:
Ipse mihi Rex sufficientem sortem præbens.
Funes mihi pręclaris ceciderunt in operibus:
Etenim hæreditas mea præclara & fidelis est.
Consilii laudabo prudentis Regem datorem.
Tota nocte renibus in nostris domitus sum.
Semper adiutorem Deum prouidebo coram,
Dexteram ante meam est,vt qui me fulciat.
Propter hoc lętatũ est cor meum,exultauitq.lingua.
Bene autem meum requiescat carum corpus spe gaudens:
Quoniam non animam in inferno derelinques meam:
Neque sanctum corruptibilibus connumeratum viris ponas.
Piæ ostendisti mihi vitæ vias.
Lætitia me Beate adimple cum tuo vultu.
Dexteræ tuæ delectatio semper viuens sit.

PSALMVS XVI.

Oratio Dauidis sextusdecimus est hymnus.

Exaudi meam iustitiam summe largitor bonorũ,
Precibusque oculum,Beate,intendas meis:
Audi nostram dolosis non labiis orationem:

Exte

οὐδὲ γὰρ ἡμετέρων ἀγαθῶν ἔπιδός ἐαι αὐτός.
θηητὰ ὁσίων χθονίοις ἀνέφλωε γλυέθλω,
παρθέμεν ⊙ πινυτῆς τε μὴ σφίσι μήδεα θυμοδ.
ἀθρανίαι ωλήθουσι, καὶ ὃν σφίσιν εἰσὶ ταχεῖαι.
ἀνδρῶν δυσεβέων ταχιναὶ βεβρίθασι νοῦσοι.
νόσφι φόνων ἀδίκων, κλισίας σφέων εἰς ἓν ἀγείρων,
εἰῶρμά τ' ὃν πεπίδων ἃ χείλεσι μνήσομαι αὐτῶν·
αὐτὸς ἄναξ κλῆρος καὶ ἐμεῦ πελάοισι κυπέλλε.
αὐτὸς ἐμοὶ βασιλεὺς ζωαρκέα κλῆρον ὀπάζων.
ὄφρα οἱ μοι κερατεῦσιν ἐφωρμήθησαν ἐπ' ἔρμις·
καὶ γὰρ κλῆρος ἐμὸς κερατερὸς καὶ πιφὸς ἐτύχθη.
μητιος αἰνήσω πινυτῆς βασιλῆα δοτῆρα,
παννύχιος νεφροῖσιν ἐφ' ἡμετέροις ἐδαμάσθη·
αἰὲν ἀλεξητῆρα θεὸν πολιόσσομαι αὔτως,
δεξιτερῆς ωεπάρθεν ἐμεῦ πελάς, ὥς κέ μ' ἐρείδοι.
πεπύκασεν ἰανθὴ κραδίη, γήθησε τε γλῶσα·
εὖ δέ μευ ἀμπαύει τὸ φίλον δέμας ἐλπίδι χαῦρον·
εἰῶκεν ἃ ψυχὴ αἰδὴ λειψίας ἐμοῖο·
οὐδ' ὅσιον φθαρτοῖς ἐναέθμιον ἀνδράσι θείης·
εὐαγέος σήμηνας ἐμοὶ βιότοιο πελεύθους·
εὐφροσυνῆς με μάκαρ πλῆσον μετὰ σεῖο ωροσώπου·
δεξιτερῇ σέο τέρψις ἀεὶ ζώουσα τετύχθω.

ΨΑΛΜΟΣ ιε'.

Εὐχὴ Δαυίδου ἐκπροσδέκατος πέλε ὕμνος.

Κλῦθί μοι εὐδικίης πανυπέρτατε δῶτορ ἑάων,
ἱκεσίῃσί τε ὄμμα, μάκαρ, τανύσσας ἐμῇσι.
κἀκλυθι νωϊτέρης δολεροῖς ἃ χείλεσιν εὐχῆς.

ὃν

ἐκ σέθεν εὐθέσμοιο δίκης τέλος ἄμμι φανείη.
ὄμματά μευ δέρκοιντο τεὴν ἰθεῖαν ἀταρπόν.
ἔγνως με κραδίην, δεδαὼς δ' ἐσκέψαο νυκτός·
καί με διοπτεύων καθαρὸν πυρὶ πολλὸν ἐφεῦρες·
ἔργοις ἀνδρομέοις ἵνα μὴ στόμα πάγχυ μιήνω,
σῶν χάριν ἀτρίπτους ἐπέων ἐφύλαξα κελεύθους.
ἴχνεσι σοῖς ἀγαθοῖς τὸ ἐμὸν φίλον ἴχνος ἐρείδοις·
ὄφρά κε ῥιζωθέντες ἐμοὶ πόδες ἄτρομοι εἶεν.
αὐτὸς ἄναξ, ἐβόησα· φίλης δέ μευ ἔκλυες αὐδῆς.
κλῖνον ἐμοὶ τεὸν οὖας, ἐμῶν δ' ἐπικέκλυθι μύθων.
θηητὴν ἀνάφαινε τεὴν οἰκτίρμονα βουλὴν,
ῥυόμενος σύμπαντας ἐπελπομένους σέθεν ἀλκῇ.
ἐκ τῶν, οἳ μεμάασιν ἐριδαίνειν σέο χειρί,
οἷά περ ὀφθαλμοῖο μάκαρ γλήνην με φυλάσσοις.
σεῖο πολυζήλων σκέπαϊ πτερύγων με πυκάζοις
ἐξ ἀνδρῶν ἀνόμων, οἵ μοι κακότητα τέλεσσαν.
ἐχθροὶ θυμὸν ἐμοῖο περιστιχόωντες ἔρυκον,
ἀπρήκτοιο κόρου σφετέρην συνέεργον ἀλοιφήν.
ᾧ στόματι κρυόεσσαν ὑπερβασίην κατέλεξαν.
οἵ μέ ποτ' ἐξελάοντες, ἐκυκλώσαντο μολόντες·
ἐν γαίῃ κατέπηξαν ἐπικλίναντες ὀπωπήν,
ὡς δὲ λέων μεθέπεσκον ἑτοιμοτάτην ἐπὶ θήραν,
εἰσάμενοι σκύμνῳ σκότιον λόχον ἀμφιέποντι.
ἔγρεο, καὶ φθάμενος χθονὶ κάββαλε γούνατα λύσας.
δυσσεβέος μάλα θυμὸν ἀφαρπάξειας ἐμεῖο·
φάσγανον ἄμφηκες δηΐων ἐξαίνυσο χειρός.
ἐξ ὀλίγων με σάω, καὶ ἀπὸ χθονὸς ἄφθιτε ποιμήν,
δυσσάμενος σκεδάσειας ἔτι ζωοὺς διὰ γαίης.

τῶν

Ex te recti iudicii finis nobis prodeat.
Oculi mei videant tuam rectam viam.
Cognouisti me cor, doctus vero visitasti nocte:
Et me explorans, purgatum igne multum inuenisti:
Operibus humanis vt non os penitus conspurcem,
Tuorum gratia duras verborum custodiui vias:
Vestigiis bonis meum carum vestigium firmes,
Vt radicati mei pedes firmi sint.
Ego Rex clamaui, caram vero meam audisti vocem.
Inclina mihi tuam aurem, mea vero exaudi verba.
Admirabilem ostende tuam misericordem volũtatem,
Liberans omnes sperantes in tuo robore:
Ab his qui conantur resistere tuæ manui,
Tanquam oculi Beate pupillam me serues.
Tuarum amabilium vmbra alarum me tegas
A viris iniquis, qui mihi malitiam fecerunt.
Inimici animam meam obsepientes prohibuerunt,
Irritæ satietatis suum concluserunt adipem.
Suo ore frigidam superbiam locuti sunt.
Qui me aliquando proiicientes, circumdederunt accedentes:
In terra defixerunt inclinantes vultum.
Vt vero leo persecuti sunt paratissimam ad prædam,
Similes catulo occultas insidias habitanti.
Exurge, & præueniens in terram deiice, genua soluens:
Ab impio valde animam eripias meam:
Frameam ancipitem hostium aufer de manu.
A paucis me serua, & de terra immortalis Pastor,
Obruens dissipes adhuc viuos per terram.

De abſconditis adimplerunt ſuum capacem ventrem:
Repleti pinguibus, dimiſerunt filiis reliquias conuiuii.
Sed ego Regi in iuſtitia appaream:
Sufficiens ad ſatietatem nobis viſa tua gloria eſt.

PSALMVS XVII.

Dauidis ſerui cæleſtis Regis,
Hic potentis vitæ finis vt antea dixit:
Quando ab inimicis eum Rex eripuit omnibus,
Sauleque pernicioſo cupiente eum perdere,
Septimum ſimul & decimum dedicauit hymnum.

Fortitudo mea: te enim ſolum ſemper Deum diligo:
Ipſe firmamentũ & auxilium meum & defenſor es.
Spes mea es, & meorum protector operum:
Solidum vitæ cornu, & propugnans robur.
Laudans te precibus, hoſtium manus effugiam.
Dolores mortis circundederunt graues:
Torrenteſq. conturbarunt immenſi iniquitatum.
Tartareorũ me cruciat⁹ circundederũt barathrorũ:
Texti vero me præuiſerunt aſperæ laquei mortis.
Sed ego inuocaui ſolicitus Deum in anguſtia,
De cælo regis auxiliatricem manum clamans.
De ſancto vocantis meam vocem exaudiuit templo:
Clamor meus currat in aures fideles Dei. [totam:
Terra grauis cõmotaeſt, tremor vero eã occupauit
Alicũde excelſorũ mõtiũ cõturbata ſunt fundamẽ-
Diuinam horrentia bilem & iram Regis. [ta,
Immortalis iraſcentis ingens excitabatur fumus,
Et igni illuminans beati robur ſurgebat vultus:

Car-

τῶν κρυφίων ἔπλησαν ἐλεὼ πολυχανδέα νηδύν·
πλησθέντες σιάλων, λίπον ὑάσι λείψανα δαιτός·
αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆι μετ' ὠδικίης ἀποφανείλων·
ἠέριον ἐς κέρον ἄμμι φανὲν σέο κῦδος ἐτύχθη. 39

ΨΑΛΜΟΣ ιζ.

Δαυίδου θεράποντος ἐπουρανίου βασιλῆος,
τῶν μεγαθενέος βιοτῆς τέλος ὡς πρὶν ἔειπεν·
ὁππότε δυσμενέων μιν ἀνάξ ἀπελύσατο πάντων,
Σαούλου τ' ὀλοοῖο λιλαιομένοιο μιν ὀλέσσαι,
ἔφθ' ἅμμι κῆδος ἔθηκεν ἀποφθέγξασθαι τοιόνδε κώμῳ.

Κάρτος ἐμόν· σὲ γὰρ οἷον ἀεὶ θεὸν ἀμφαγαπάζω·
αὐτὸς ἔρεισμα καὶ ἄλκαρ ἐμὸν ἠδ' ἐρωὸς ἐτύχθης.
ἐλπὶς ἐμὴ τελέθεις, καὶ ἐμῶν ὑπὲρ ἔργον ἀρωγός·
ἄῤῥηκτον βιότοιο κέρας καὶ ὑπέρμαχος ἀλκή.
ὑμνείων σὲ λιτῇς, θηΐων ἀπὸ χεῖρας ἀλύξω. 5
ὠδῖνες θανάτοιο περισχόωντο βαρεῖαι·
χείμαῤῥοί τ' ὀρόθυνον ἀμήχανοι ἀμφιλακιάων.
ταρταρέων μὲ ὠδῖνες ἐκυκλώσαντο βερέθρων·
φθάσαν δέ με πρόσθεν πανημερίου λίνα πότμου.
αὐτὰρ ἐγὼ κίκλησκον ἐπιχθόνιον θεὸν ἄτην, 10
οὐρανόθεν βασιλῆος ἀρηγόνα χεῖρα βοήσας.
ὠιγμὸς καλέοντος ἐμὸν θρόον ἔκλυε νηοῦ·
φθόγγος ἐμὸς δύνειεν ἐς οὔατα πρὸς θεοῖο.
χθὼν βεβαρὴ δεδόνητο, τρόμος δέμνια εἷλεν πᾶσαν·
ἔκπαγεν ἠλιβάτων ὀρέων πεδάρσια θέμεθλα, 15
θεσπέσιον τρομέοντα χόλον καὶ μηνιν ἄνακτος.
ἀθανάτου κοτέοντος ἀπείρεσιος ὄργυιᾳ καπνὸς,
καὶ πυρὶ λαμπόμενον μάκαρος θέρος ὦρτο προσώπου·

ἄνθρακες ἐξ αὐτοῖο πυριφλεγέθοντες ἀνῆφθεν.
οὐρανόθεν κατέπαλτο πόλον φλογοειδέα κλίνας·
ἀθανάτου πεφόρητο γνόφος παρὰ ποσὶ θεοῖο·
ἐμβεβαὼς ὀχέεσσιν ἑοῖς πεπότητο χερουβίμ·
ἵπτατο βυκτάων ἀνέμων πτερύγεσσιν ἀερθεὶς,
κευθόμενος κνέφαϊ· τὸ γὰρ ἤθελεν ἄλκαρ ἑλέσθαι.
ἀμφὶ ἓ κυκλώουσαν ἀγακλέα θῆκε καλύπτρην,
οἷά περ αἰθερίης νεφέλης κεκρυμμένον ὕδωρ.
ὥρμηθεν νεφέλαι σφετέρων ὑπὸ μαρμαρυγάων·
ἄνθρακες ὀρνυμένοιο πυρὸς μίγνυντο χαλάζῃ.
τῆμος ἐβρόντησεν καὶ ἀπ' οὐρανόθεν θεὸς αὐτός.
ἀθανάτῃ δ' ὕψιστος ἀπ' αἰθέρος ἴαχεν αὐδῇ·
θεσπεσίοις ἐκέδασεν ἐπιτροχόωσιν ὀϊστοῖς·
πάντες ἅμ' ὠρίνθησαν ὑπ' ἀστεροπῇσι θαμειαῖς·
ὑδροτόκοι δ' ἀνέτελλον ἀκηράσιοι τότε πηγαὶ,
καὶ πάσης ἐρίβωλα θεμείλια φαίνετο γαίης.
ἄφθιτε· σὴν γὰρ ἅπαντα περιτρομέεσκεν ὁμοκλήν·
πνεύματος ἐπτοίηντο τεοῦ τόσον ἆσθμα καὶ ὀργήν.
οὐρανόθεν προέηκε, θοῶς δέ με ῥύσατ' ἀνάγκης.
ἐκ δὲ πολυσμαράγων με θοῶς προσέδεκτο ῥεέθρων·
ῥύσεται ἐκ δηΐων μ', οἷσιν περιώσιος ἀλκὴ,
ἀνδρῶν τ' ἐχθομένων, ὅτι φέρτεροί εἰσιν ἐμεῖο·
ἠπεδανῷ προύτυψαν ἐν ἤματι θωρηχθέντες,
καί μευ ἄναξ προμάχιζεν, ἐπεστήριξε δ' ἐρωήν·
θαρσαλέον δ' ἔστησεν ἐπ' εὐρυχόροισιν ἀταρποῖς.
ῥύσεται ἐκ δηΐων με, ἀτὰρ στυγέοντας ἐλέγξει.
μισθὸν ἐπ' εὐδικίῃ καὶ ἐπάξιον εὖχος ὀπάζοι·
ἡμετέρων τόδε κέρδος ἀκηρασίης παλαμάων·

ουὔε-

Carbones ab eo ardentes succensi sunt.
De cælo descendit, cælum ignitum inclinans:
Immortalis ferebatur caligo sub pedibus Dei:
Ascendens curribus suis volauit super Cherubim:
Volauit velocium ventorum pennis eleuatus,
Tectus caligine: hoc enim voluit auxilium capere.
Circum ipsum circundans inclytum posuit tegumentum:
Veluti æthereæ nubis latens aqua.
Transierunt nubes suis præ fulgoribus:
Carbones concitati ignis miscebantur grandini.
Tunc intonuit & de cælo Deus ipse.
Immortali vero altissimus ab æthere resonuit voce:
Diuinis dissipauit volubilibus sagittis.
Omnes simul conturbati sunt præ fulguribus crebris.
Humidi vero apparuerunt puri tunc fontes,
Et totius feracia fundamenta visa sunt terræ.
Immortalis: tuam enim omnia timent increpationem:
Spiritus timuerunt tui tantam inspirationem & iram.
De cælo misit, cito vero liberauit necessitate.
De sonoris vero me cito assumpsit fluentis:
Eripiet de inimicis me quibus ingens robur,
Virisque maleuolis; quoniam fortiores sunt me.
Debili præuenerunt in die armati,
Et meus Rex protexit, confirmauit vero conatum:
Audentem vero statuit in latis viis.
Eripiet de inimicis me, cæterum osores redarguet.
Merceddm secundum iustitiam, & dignam gloriam tribuat:
Nostrarum hoc lucrum puritatis manuum:

Quoniam Immortalis caras custodiui vias:
Neque animo cogitaui alium Deum: non enim est.
Quoniam ipsi vias video animis semper leges:
Neque ipsi purarum custodiam reliqui æquitatum:
Et ipsi immaculatis adero vestigiis semper:
A peccato longe animum Regi seruabo.
Mercedem secundum iustitiam & dignam gloriam tribuat:
Nostrarum videat puritatem manuum.
Si sanctorum socius fueris, sanctus eris,
Et mente prudenti discas innocentiam ab innocente:
Probo viro mixtus omnia proba audias:
Neque rursus peruerso conuersans facilis fueris.
Ipse populum humilem liberabis a noxa.
Oculum vero insatiabilem superborum excæcabis.
Ipse lucernam meam lucentem vndique facias:
Nobis illuminet obscuras tenebras ex te splendor.
Nutu tuo effugiam malorum damnosum periculum:
Tutrim transgrediar fretus Deo semper existente.
Immortalis Regis impollutæ sunt viæ:
Et verba ignita ebulliunt Regis:
Eos vero protegit, quibus est spes in ipso.
Quis beatus immortalis præter immortalem Regem?
Aut quis nostrum Deum extra Deus est?
Complectens me cinxit Deus ingenti robore:
Posuit vero nostram puram & immaculatam viam:
Perficiens citis pedes ceruis similes:
Sed in altissimis meum carum vestigium firmans,
Manus meas forteſque bellicosasque docens,

Æreum

οὕνεκεν ἀθανάτοιο φίλας ἐφύλαξα κελεύθους·
οὐδὲ νόῳ φρασάμην ἕτερον θεόν· οὐδὲ γὰρ ἦεν.
οὕνεκά οἱ ζωοὺς ὁρόω φρεσὶ πάντοτε θεσμοὺς,
οὐδέ οἱ ἀχράντων φυλακὴν λίπον εὐνομιάων·
καί οἱ ἀμωμήτοισι παρέσσομαι ἴχνεσιν αἰεί·
ἀμπλακίης ἀπάνευθε νόον βασιλῆϊ φυλάξω.
μισθὸν ἐπ' εὐδικίῃ καὶ ἐπάξιον εὖχος ὀπάζοι·
ἡμετέρων δέρκοιτο ἀκηρασίην παλαμάων.
ἢν ὁσίων ξυνέριθος ἔῃς, ὅσιός κε γένοιο,
καί κε νόῳ ξυνέοντι μάθοις παρ' ἀθῷον ἀθῴου·
ἐσθλῷ ἀνέρι πάντα μεμιγμένος ἐσθλὰ ἀκούσαις·
οὐδὲ πάλιν στρεπτῷ παρεὼν βροτῷ εὔστροφος εἴης.
αὐτὸς λαὸν ἀεὶ χθαμαλόφρονα ῥύσεαι ἄτης·
ὀφθαλμὸν δ' ἀκόρητον ὑπερφιάλων ἀλαώσας.
αὐτὸς λύχνον ἐμὸν πολυφεγγέα πάντοτε τεύξοις·
ἄμμι διαστράψοι δνοφερὸν κνέφας ἐκ σέθεν αἴγλη.
νεύματι σῷ προφύγοιμι κακῶν πολυπήμονα πείρην·
πύργον ὑπερβαίην πίσυνος θεῷ αἰὲν ἐόντι.
ἀθανάτου βασιλῆος ἀκήρατοί εἰσι κέλευθοι·
καὶ μῦθοι πυρόεντες ἀναζείουσιν ἄνακτος·
τῶν δ' ὑπεραθλεύῃσιν, ὅσοις πέλει ἐλπὶς ἐπ' αὐτῷ.
τίς μάκαρ ἀθάνατος, πλὴν ἀθανάτου βασιλῆος·
ἠὲ τίς ἡμετέροιο θεοῦ θεὸς ἐκτὸς ἐτύχθη;
ἀμφιβαλών μ' ἔζωσε θεὸς περιώσιον ἀλκήν·
θήκατο δ' ἡμετέρην καθαρὴν καὶ ἄμωμον ἀταρπὸν,
τεύχων ὠκυπόδεσσι πόδας κεμάδεσσιν ὁμοίους·
αὐτὰρ ἐφ' ὑψίστοισιν ἐμὸν φίλον ἴχνος ἐρείδων,
χεῖρας ἐμὰς βριαράς τε μενεπτολέμους τε διδάσκων,

παγχάλκειον ἔτευξε βραχίονας ἠΰτε τόξον.
καί με πόρες μεροπεσσι φόως ἀλκτῆρά τ' ἀνάγκης,
καὶ σέο δεξιτερὴ πρόμος ἔπλετο πάντοτ' ἐμεῖο.
σεῖο μάκαρ σοφίῃ κραδίην ἰθύνομαι αἰεί.
πάντοτε κυδιάνειρα τεὴ σοφίη με διδάσκει.
ἔμπεδον ἴχνος ἔχω, σὺ δ' ἐμὰς εὔρυνας ἀταρπούς.
οὔ τις ἐλαυνόμενόν με δρόμῳ παρελεύσεται ἐχθρῶν·
οὐδὲ βίης λήξαιμι, πάρος λήξουσι δαμέντες·
οὐδὲ πιεζομένοις σταθερὸν σφίσιν ἴσχεται ἴχνος·
ἀλλὰ ποσὶ δμηθέντες ὑφ' ἡμετέροισι πέσοιεν.
ἠνορέῃ με κόρυσσας ἀριστοπόνῳ κατὰ δῆριν,
ἀντιβίους ξυνέδησας ἐμῶν ὑπένερθε πεδίλων.
δυσμενέες πεφόβηντο, φυγῇ μετὰ νῶτα βαλόντες·
αὐτὰρ ἀπεχθαίροντας ἀδευκέϊ πέφνες ὀλέθρῳ.
αὐτοὶ μὲν βοάασκον, ὁ δ' οὐ σφίσιν ἦεν ἀμύντωρ.
ἀθάνατον καλέεσκον, ὁ δ' οὐκ ἀΐεσκε λιτάων·
τοὺς διαλικμήσαιμι ἅτε χνόον ὄντα θυέλλης,
πηλὸν ὅπως πεζῇσιν ἐπιστίψαιμι κελεύθοις·
δημοτέρων ἔριδός με διχοστασίης τε σαώσεις,
καί με καταστήσειας ἄναξ κοσμήτορα λαῶν.
λαὸς ὃν ἀγνώσσω, θέτο μευ ζυγῷ αὐχένα δοῦλον·
οὔασιν ἡμετέρην ταχυπειθέσι δέξατο φωνήν.
ἀλλοδαποὶ γεγαῶτες ἐπεψεύσαντό με παῖδες,
μαψιδίως μετὰ γῆρας ἔβαν ἀλλότριοι υἷες,
πάντοτε χωλεύοντες ἑῶν ἀπάνευθε κελεύθων.
ζώει ἐμοὶ βασιλεὺς, καὶ ἀεὶ πολύαινος ἐτύχθη.
ἡμετέρου βιότοιο θεὸς πανυπέρτατος εἴη.
ἔκδικος αἰὲν ὁμῶς γεγαὼς δηΐους κεραΐζοι,

ἡμε-

Æreum fecit brachia vt arcum.
Et me præbuisti mortalibus lumen, propulsatoremq;
necessitatis,
Et tua dextera propugnatrix fuit semper mea.
Tua Beate sapientia cor dirigo semper:
Semper illustris tua sapientia me docet.
Firmum vestigium habeo, tu vero meas dilatasti vias.
Nullus agitatum me cursu præteribit hostium:
Neque a vi cessarim, antequam desinent domari:
Neque oppressis firmum ipsis hæret vestigium,
Sed pedibus domiti sub nostris cadant.
Virtute me armasti valida ad bellum,
Hostes supplantasti meis sub pedibus.
Inimici territi sunt fuga terga vertentes:
Sed osores amaro perdidisti exitio.
Ipsi quidem clamauerunt, non autem ipsis erat vindex.
Immortalem vocauerunt, ipse vero non exaudiuit
preces:
Eos comminuam vt puluerem existentem procellæ,
Lutum vt terrestribus calcabo viis.
Popularium ex cõtentione me discordiaque serues,
Et me constituas Rex ducem populorum.
Populus quem ignoro, posuit meo iugo ceruicem
seruam,
Auribus nostram credulis accepit vocem.
Alieni facti mentiti sunt mihi filii,
Incassum ad senectutem iuerunt alieni filii,
Semper claudicantes suis longe viis.
Viuit mihi Rex, & semper multum laudandus est.
Nostræ vitæ Deus summus sit:
Vindex semper similiter factus hostes trucidet,

Nostro domans diuino robore populum.
Iurorum ab improbitate hostium me seruet.
Sed insurgentibus Rex longe præstantior sim.
Viri ab iniqui malitia me serues.
Propterea tuam palam gentibus edisseram viam:
Nomen vero altissimum cithara tuum celebrabo.
Ideo lumen extulisti auxiliare Regis:
Immortalem vero misericordiam fecisti vncto
Dauidi, & eius perpetuis generationibus.

PSALMVS XVIII.

Decimusoctauus Dauidis psalmus est.

Cæli immortalem gloriam enarrant Dei,
Manuum vero immortalium opera sedes cæli cantat.
Diei honoratum verbum eructauit dies,
Et nox diuinam sapientiam suppositit nocti.
Non sonus externus erat multus, neque sermones,
Quorum vocis obliuiscantur, & non audiant omnium.
Suus igitur sonus totam peruasit terram,
Et verba volarunt per nobiles terminos terræ.
Tabernaculum soli adposuit honoratum.
Fulgens vero ipse thalamis tanquam sponsus procedebat:
Similiter exultauit cursum perficienti giganti:
Cęlesti ex aduerso means egredietur arce:
Neque est qui fugiat flammeum radium apparentem.
Lex immaculata conuertens animas est Regis;
Fidele testimonium sapientiam paruulis præstat.
Lætitiam cordibus iustitiæ faciunt Dei.

Præ-

ἡμετέρῳ δαμάσας θεοτερπεῖ καρτεῖ λαόν.
χωομένων κακότητι ὑπ' αὐτοβίων με φυλάσσοι·
ἀλλ' ἐπαειρομένων βασιλεῦ πολὺ φέρτερος εἴλω·
ἀνέρος ἐξ ὁλοοῖο κακορραφίης με σαώσοις.
τοὕνεκα σὴν ἀναφανδὰ διίξομαι ἔθνεσιν οἶμον·
σοὔνομα δ' ὕψιστον κιθαρῇ σέθεν ὑμνοπολεύσω·
σοῦνεκα φέρτατος ἀνδρῶν ἀλεξίκακον βασιλῆος·
ἀθανάτῳ δ' ἐλεημοσύνῃ τεκτήναο χριστῷ
Δαυίδῳ, καὶ τοῦ διϊνεκέως σπορέῃ λαοῖς.

ΨΑΛΜΟΣ ιή.

Ὀκτωκαιδεκάτου Δαυίδου ψαλμὸς ἐτύχθη.

Οὐρανοὶ ἄφθιτον εὖχος ἀπαγγέλλουσι θεοῖο,
χειρῶν δ' ἀθανάτων ἔδος ὑψανὲς ἔργα λιγαίνει.
ἤματι μὲν μύθοισι λόγον παρεσερύξας ἡμαρ,
καὶ νὺξ ἀμβροσίῃ σοφίῃ ἐπεθήκατο νυκτί.
ἠθρόος ἀλλόγλωσσος ἔην πολύς, οὐδέ τι μοῦνοι,
ὧν αὐδῆς λελάθοντο, καὶ οὐκ ἀΐοισεν ἁπάντων.
σφωίτερος μὲν φθόγγος ὅλην μετενίσσετο γαῖαν,
καὶ μῦθοι πεπότηντο διὰ κλυτὰ πείρατα γαίης.
σκηνὴν ἠελίῳ παρεθήκατο μήεσσαν·
λαμπόμενος δ' αὐτὸς θαλάμων ἅτε νυμφίος ὥρτο·
ἔκελα γηθήσας δρόμον ἠλεόντι γίγαντι·
οὐρανίης ἐπέρωθεν ἰὼν παρελεύσεται ἄκρης·
οὐδ' ἔστ' ὅς κε φύγῃ φλογερὴν ἀκτῖνα φανεῖσαν.
θεσμὸς ἀκηράσιος ψυχοτρόφος ἐστὶν ἄνακτος·
πιστὴ μαρτυρίη, σοφίην βρεφέεσσι φυτεύει.
εὐφροσύνην κραδίῃσι δίκαι τεύχουσι θεοῖο.

ἐντεσίη

ἐννεσίη στίλβουσα καὶ ὄμμασι φέγγος ἀέξει.
θεῖον ἀεὶ καθαρόν τε καὶ ἔμπεδον ἔπλετο δεῖμα·
ἔγνων εὐδικίας παναληθέας αἰὲν ἄνακτος,
χρυσοῦ καὶ ψηφῖδος ἀρειοτέρας ἐριτίμου,
καὶ πολὺ τερπνοτέρας μελικηρίδος ἱμεροέσσης.
ταῦτα τεὸς θεράπων κεχαρημένος οἶδε φυλάσσειν,
μισθὸν ἔχων φυλακῆς ἀγαθῶν περιώσιον ἔργων.
τίς κεν ἀναγνοίη πληθὺν βροτὸς ἀμπλακιάων;
αἰὲν ἄναξ κρυφίων με κακῶν ἀπάνευθεν ἐρύκοις·
μηδέ μοι ἀλλοτρίων κτεάνων φρεσὶν ἵμερος εἴη.
εἰ μή μευ κρατέοιεν, ἀμώμητός κε γενοίμην,
νιψάμενος κακότητος ἀτασθαλίης τ' ἀλεγεινῆς.
μῦθοι δ' εὐδοκίῃ μεμελημένοι ἰθύνοιντο.
καί σευ ἐμῆς κραδίης μελέτη κατεναντίον ὄσσων·
αἰὲν ἀλεξητὴρ καὶ ἐπίρροθος ἔπλευ ἐμεῖο.

ΨΑΛΜΟΣ ιθ'.

Εννεακαιδέκατος Δαυίδου ψαλμὸς ἐτύχθη.

Εὐξαμένῳ θεὸς ἦμαρ ἀλεξήσειεν ἀνάγκης,
καί σευ Ιακώβου πρόμαχος θεὸς ἄφθιτος εἴη.
ἐξ ἁγίου χατέοντι φίλην ὀπάσειεν ἀρωγήν.
ἐκ δ' ἐρατῆς Σιῶνος ἀλεξίκακος πέλας ἔλθοι.
αὐτὸς παντοίης σεῦ ἐπιμνήσαιτο θυηλῆς,
καὶ σέο καρφομένην θυσίαν πλήσειεν ἀλοιφῆς.
πάντα τοι ἀθάνατος κραδίῃ μεμελημένα ῥέζοι,
πᾶσαν ἀναπλήσειε τεὴν θεοτερπέα βουλήν.
σεῖο φερεζώῳ κραδίην κεχαρησόμεθ' ἀλκῇ·
ἀθανάτῳ πίσυνοι μεγαλαυχέες ἐσσόμεθ' αἰεί.

πάντα

Præceptum lucidum etiam oculis lumen auget.
Diuinus semper purusque & firmus est timor.
Cognoui iudicia vera semper Regis,
Auro & gemma meliora nobili,
Et multo iucundiora fauo suaui.
Ista tuus seruus gaudens nouit seruare,
Mercedem habēs custodiæ bonorum multam operum.
Quis intelligat multitudinem mortalis delictorum?
Semper Rex ab occultis me vitiis longe arceas:
Neque mihi alienarum possessionum animis desiderium sit.
Si non mei dominentur, immaculatus fiam,
Emundatus a vitio superbiaque graui.
Sermones vero propensa voluntate grati dirigātur,
Et tuorū mei cordis meditatio e regione oculorum:
Semper defensor & adiutor es meus.

PSALMVS XIX.

Nonus & decimus Dauidis psalmus est.

Precanti Deus in die auxilietur necessitatis,
Et tuus Iacobi defensor Deus immortalis sit.
De sancto indigenti carum præbeat auxilium,
De amabili vero Sione auxiliator prope veniat.
Ipse vniuersi tui memor sit sacrificii.
Et tuum deficcatum sacrificium impleatur pinguedine.
Omnia tibi immortalis cordi grata faciat,
Omne expleat tuum diuinum consilium.
Tuo vitali cor exhilarabimus robore,
Immortali fidentes magnanimi erimus semper.

Omniā

Omnia tuarum impleat idonea dona precum.
Nunc cognoui quoniam Christum suum Deus seruauit;
Et ipsi de cælo promptus vocantem audiet.
Inclytum dextetæ eius in robore lumen.
Hi quidem igitur equis & curribus incedentes,
Nos vero Immortali fidentes magnificabimur semper.
Ipsi pedibus obligati sunt, latuerũt turpiter cadẽtes;
Nobis vero erectis diriguntur omnia commode.
Immortalis fortem semper Regem serues,
Exaudias vero quando sane te precati inuocauerimus.

PSALMVS XX.

Dauidis inclytus hic vigesimus est hymnus.

Semper Rex, Immortalis, tuo in robore lætetur,
Et tuo exultet semper ex animo auxilio.
Ideo ipsi animæ gratam voluptatem tribuisti,
Votum vero perfeciſti, satis autem cepit labiis fructum.
Suaui pręueniſti in benedictione eum exhilarans.
Corona lapidum pretiosorum caput coronasti eius.
Facillimum victum quærenti præbuisti,
Diebus longis perpetuo vitam trahere.
Gloriam habet illustrem auxiliari tuo robore:
Etiam ipsi eminentiam & maius decus præbeas.
Semper infinitam & æternam beatitudinẽ tribuas.
Gaudio autem lætetur tuo Beate cum vultu.
Spem posuit in Deo honoratior Princeps,
Altissimi vero misericordia cõfidẽtes fulciit pedes.
Inimicis simul omnibus tuam manum armes;

Dexte-

πάντας πεῶν ωλήσεν ἐναίσιμα δῶρα λιβάων.
νωῖ ἐδάλω ὡς χρίσιον ἐὸν θεὸς ἐξεσάωσε·
καὶ οἱ ἀπ' ὀρανόθεν μεμαὼς καλέοντος ἀκούσαι.
κλεινὸν δεξιτερῆς σθενέρης ωεὶ καρτὶ φέγγος.
οἱ δὲ μὲν οὠ ἵπποισι ϛ' ἁρμασιν ἐμβεβαῶτες,
ἡμεῖς δ' ἀθανάτῳ πίσυνοι μεγαλιζόμεθ' αἰεί.
οἱ δὲ πόδας πεπέδιλντο, λάθον δ' ἔκπαγλα πεσόντες·
ἡμῖν δ' ἐγερομένοις ἰθύνετο πάντα κατ' αἶσαν.
ἄφθιτε καρτερόθυμον ἀεὶ βασιλῆα σαώσοις,
ἠναίοις δ' ὅτι δή σε λιταζόμενοι καλέσαμεν.

ΨΑΛΜΟΣ κ'.

Δαυίδου κλυτὸς ἔτος ἐκηβόλος πέλεθύμνος.

Αἰὲν ἄνακτ' ἄγρεαντε, πεῷ ωεὶ καρτὶ χαίροι,
καὶ σέο γηθήσεν ἀεὶ κῆρ θυμὸν ἀρωγῇ.
σωὶ γὰρ οἱ ψυχῆς κεχαρισμένον ἦδος ἔδωκας,
οὐχ ωαλίω δ' ἐτέλεσσας, ἅλις δ' ἔλες εἴλεσι καρπόν.
μειλιχίης ωεθύτυψας ἐπ' ὀλογίης μιν ἀείνων·
στέμμα λίθων γεραρῶν κεφαλῇ ἐσέψαο τῷ.
ῥῄσην βιοτὴν διζημένῳ ἐχρύσαλιξας,
ἤματι μηκεδανοῖσι διωνεκέως βίον ἕλκειν.
κῦδος ἔχει ωεῖπυσον ἀλεξικάκῳ σέθεν ἀλκῇ·
καὶ οἱ ὑπερτελέω, καὶ ἰ ωλέον εὐχος ὀρέξοις.
πάντα τ' ἀτέρμαντον καὶ ἀγήραον ὄλβον ὀπάζοις.
χάρματι δ' ὀφθαίνοις τεῷ μάκαρ ἀμφὶ ωροσώπῳ.
ἐλπωρὴ αὐέθηκε θεῷ γεραρώτερος ἐσθλῷ,
ὑψίσου δ' ἐλέῳ ωολυθαρσέας ἤλσε πέζας.
ἀντιβίοις ἅμα πᾶσι τεῷ δι' χεῖρα κορύσσοις·

δεκ-

δεξιτερὴ σέο πάντας ἀπεχθαίροντας ἐφεύροι.
σεῖο καταφλεχθεῖεν ὑπ' ὄμμασιν ἶσα καμίνῳ.
ἐν δέγε τῷ πυρόεντι κότῳ σύμπαντας ἀτύζοις·
καὶ σφέας ὀλλυμένους δηλήσεται ἀκαμάτη φλόξ.
πάντα μάλ' ἐξολέσεις ἑῆς ἀπὸ καρπὸν ἀρούρης,
καὶ σπόρον αἰνοτόκον μεροπηΐδος ἔκτοθι φύτλης·
οὕνεκά σοι βρίσαντες ἐπ' ἄλγεα μυρία θέντο·
ἀσταθὲς ἐν στέρνοισιν ἐπεφράσαντο νόημα.
ἀντιβίων τρέψεις ἐλεγχέα νῶτον ἀκωκῆς·
εἴκελον ὧν μεθέηκας ἑὴν τελέσεις ὀπωπήν.
ἀλλ' ἐπιθαρσήσας σθένεϊ μεγαλίζεο ποιμήν.
αὐτὰρ ἐγὼ σέο κάρτος ἀοίδιμον ὑμνοπολεύσω.

ΨΑΛΜΟΣ κά.

Πρῶτον Δαυῖδος καὶ ἐεικοστὸν μέλος,
ᾖσεν δ' ἑῴας ἀντιλήψεως ὕπερ.

Δέρκεο, τίπτε μάκαρ με μάκαρ, κατὰ πάμπαν ἔλειπες;
τῆλέ μευ ἀμπλακίης ἔπεα ζωῆς ἀπερύκοις.
πρὸς σὲ μάκαρ βοάασκον, ἐμὴν δ' οὐκ εἴσεαι αὐδήν·
οὐδὲ μάλ' ἠγνοίησα τεὸν νόον ἐν φρεσὶ νυκτός·
ἐν δ' ἁγίῳ ναίεις κλέος ἄσπετον Ισραήλου.
ἡμετέρων πατέρων ἀριδείκετος ἐλπὶς ἐτύχθης,
καὶ σφέας ἐλπομένους στυγερῶν ἐρρύσαο μόχθων·
πρὸς σὲ μάκαρ βοάασκον, ἑῆς δὲ σάωθεν ἀνάγκης,
οὐδέ σευ ἀθανάτης ἀντ' ἐλπίδος αἶσχος ἐφεῦρον.
αὐτὰρ ἐγὼ σκώληξ τε καὶ οὐκ ἄνθρωπος ἐτύχθην,
μῶμος ἐν ἀνθρώποισι, λαῷ δ' ἀποφώλιος ὕβρις.
πανσυδίῃ μ' ἐπέμυξαν, ὅσοι πάρος ἔδρακον ὄσσοις,

χείλε-

Dextera tuos omnes osores inueniat.
Tuis comburantur in oculis veluti clibanus.
In ira autem ignita omnes conturbes,
Et ipsos perditos lædet irrequieta flamma.
Omnem certe perdas suo fructum a campo,
Et semen exitiale mortalem extra generationem:
Quoniam tibi degrauantes mala infinita imposuerunt.
Incertum in præcordiis cogitauerunt consilium.
Hostium vertas indecorum dorsum mucrone:
Similem quorum reliquisti suum perficias vultum.
Verum confidens in virtute exaltare Pastor.
Ast ego tuum robur celebre cantabo.

PSALMVS XXI.

Primum Dauidis & vicesimum carmen.
Cecinit vero pro matutina susceptione.

Respice, quare Beate me, Beate prorsus dereliquisti?
Longe a meo delicto verba vitæ arceas.
Ad te Beate clamabam, meam vero nõ audies vocẽ:
Neque valde ignoraui tuum sensum in præcordiis nocte.
In sancto autem habitas laus magna Israelis.
Nostrorum patrum manifesta spes existis,
Et ipsos sperantes molestis liberasti ærumnis.
Ad te Beate clamauerunt, sua vero seruati sunt necessitate,
Neq. tua immortali pro spe dedecus reportarunt.
Verum ego vermis & non homo sum,
Opprobrium in hominibus, plebi vero stolida abiectio.
Omnino me deriserunt, qui antea videbant oculis:

Labiis locuti sunt, caput vero elatum mouerunt:
In Deum spem sortitus est, eripiat eum calamitate:
Auferat a malo, si ipsi gratus est.
Fœtificante latibulo Rex tu me extraxisti ventre:
Spem voco te & ab vberibus parientis,
Tibi confisus eram penetralia vteri adhuc habitans.
Ipse meus Deus es caræ in ventre matris.
Ne a me discedas, quoniam mihi prope dies necessitatis,
Neque egenti mihi adiutor alius est.
Multi sane cornuti circundederunt me vituli,
Pingues vero in his obsederunt me tauri.
Circum me excitarunt suum os grauiter aperientes,
Sicut leo pernicios us rugiens rapaci animo.
Sicut vero aqua effusa dispersa sunt mea ossa omnia,
Cera tanquam cor liquescit ventre medio.
Aruit infirmæ similis testæ virtus.
Lingua mea gutturi meo adhæsit Princeps.
In finem vero mortis me deducentes posuerunt.
Multitudo infinita canum me circundedit oculis;
Et me obsedit congregatio maligna peccatorum.
Nostras foderunt simul manusque pedesque:
Ossa vero oculis dinumerauerunt omnia,
Et me inspicientes neglectum dereliquerunt pariter:
Immense furentes mea diuiserunt vestimenta,
Et sortibus sortiti sunt, quis meos amictus reporter.
Verum a me ne longe elongaueris auxilium:
Nostrum gladio acuto eripe cor:
Eruę vnicam meam a cane insolescente.

Bene

κήλεσιν ἐφθέγξαντο, καρηδὸν ὑστέροπλον ἔστησαν·
εἰς θεὸν ἐλπωρὴν ἔλαχεν, ῥύσαιτό μιν ἄτης·
δρέπάζοι κακότητος, ἐὸν οἱ κατὰ θυμὸς ἐστι.
τεκνοποιὸν κλῆθρων ἀνάξου με λύσαιο χαλεπῆς·
ἐλπίδα κικλήσκω σε καὶ ἐν μαζοῖσι τεθύσης·
σοὶ πίσυνος ὁρμέω μυχὰ νηδύος εἰσέτι ναίων.
αὐτὸς ἐμὸς θεὸς ἐσσι φίλης ἐν γαστέρι μητρός.
μή μευ ἀποστήσῃς, ὅτι μοι πέλας ἦμαρ ἀνάγκης,
δὸς δ' ὑπὸ δωμένῳ μοι ὑπέρβιος ἄλκαρ ἐτύχθη.
πολλοὶ μιν κεροέντες ἐκυκλώσαντό με μόχοι,
ζατρεφέες δ' ὑπὲρ ῥῖσι περισχόωντό με ταῦροι·
ἀμφί μοι ὡρμήθησαν ἐὸν δόμα δηϊὰ χανόντες,
οἷα λέων ὀλοὸς βρυχώμενος ἁρπαγὶ θυμῷ.
ὡς δ' ὕδατι σποχυθὲν κεκέδασό μευ ὀστέα πάντα·
κῆρος ὅπως κραδίη κατετήκετο γαστέρι μέσῃ·
τέρσετο δὲ πεδανῷ πανομοίιος ὀστράκῳ ἀλκή·
λαλὶς ἐμεῖο λάρυγξι ἐμεῦ νυ κεκόλληται ἐσλιώ·
ἐς δὲ τέλος θανάτου με καθελκύσαντες ἔθεντο·
ἐσμὸς ἀπηρέσιός με κυνῶν κυκλώσατο ὄασις·
καί με περισχεδὸν κλισίη κακοεργὸς ἀλιτρῶν.
ἤμετέρας ὤρυξαν ὀρυσσάμενοι χεῖράς τε πόδας τε·
ὀστέα δ' ὀφθαλμοῖσιν ἀπηρίθμησαν ἅπαντα.
καί με διοπτεύσαντες ἀκηδέα κάλλιπον αὖτως·
ἄσωλεστα λυσσώοντες ἐμοὺς δάσσαντο χιτῶνας,
καὶ κλήροις πεπάλαχθεν, ὅτις κ' ἐμὰ πέπλα κομίσσοι.
ἀλλ' ἐμέθεν μὴ νόσφιν ἀποπλάγξειας ἀρωγῆς·
ἤμετέρου ξίφεος πανυπείους ἁρπασον ἤτορ·
ῥύσεο μοι ψυχὴν ἐμὴν κυνὸς ὑβριστῆρος.

εὖ με σάω βασιλεῦ στόματος βλοσυροῖο λέοντος·
ἐξ ολοῶν κεράων ῥύσαιό με μουνοκερήων.
σοῦ ὄνομ' ἀγγείλαιμι κασιγνήτοισιν ἐμοῖσι,
καί σε μέσον κλισίης θεοτερπέος ὑμνοπολεύσω.
αἶνον ἀεισάντων ὁπόσοι φρίσσουσιν ἄνακτα·
σπέρμα δ' Ἰακώβοιο θεὸν βασιλῆα γεραίροι·
καί μιν ὑποδδείσειεν ἅπας σπόρος Ἰσραήλου.
οὐ γὰρ ὀνοσσάμενος πτωχοῦ πάρος ἔστυγεν εὐχὴν,
οὐδ' ἀπ' ἐμεῦ ἔστρεψεν ἑὴν χαρίεσσαν ὀπωπήν·
ἀλλὰ ἑ κικλήσκοντος ἐμῶν ἐπάκουσε λιτάων.
ἐκ σέθεν αἶνος ἐμὸς μεγαλὴν μεθ' ὁμήγυριν ἀνδρῶν·
εὐσεβέων κατέναντι φίλας τίσαιμι θυηλάς.
δαισάμενοι χατέοντες ἑὸν πλησαίατο θυμόν·
ποιμένα δ' αἰνήσουσι θεουδέες ἄφθιτον ἄνδρες·
αὐτῶν θυμὸς ὄνοιτο διηνεκέος βιότοιο.
ἀθανάτου μνήσαιντο παλίνδρομα πείρατα γαίης,
καί μιν γουνάσσονται ἐνωπαδὸν ἔθνεα πάντα.
θείη κοιρανίη καὶ ἄναξ θεὸς ἔπλετο δήμων.
δαισάμενοι λιτάνευσαν ἀριπρεπέες χθονὸς ἄνδρες·
ἄντα ἑ γουνάσσονται ὅσοι χθονὸς ἔρχατ' ἔνερθεν.
ζῇ δ' οἱ θυμὸς ἐμὸς, φῦλον δέ μευ αὐτῷ ἔριθον.
ὀψιγόνων τάδε φῦλα θεῷ φρασάτω βασιλῆι.
οὐρανοὶ εὐδικίην ἀγαθὴν ἐρέουσι θεοῖο
λαῷ ἀεξομένῳ, τὸν ἀγήραος ἔκτισεν ἐσσήν.

ΨΑΛΜΟΣ κβ'.

Εἰκοστὸν ἡδὺ δεύτερόν τε μέλπεται,
τῷ καλλινίκῳ τοῦτο Δαυίδῳ μέλος.

Οὔτινος ἀθάνατός μ' ἐπιδευέα πάγχυ νομεύων,

εὖ γε

Bene me ſerua Rex ex ore torui leonis,
A perniciosis cornibus ſalua me vnicornium.
Tuum nomen nunciabo fratribus meis,
Et te in medio congregationis diuinæ laudabo.
Laudem celebrent quicunque timent Regem:
Semen vero Iacobi Deum Regem glorificet:
Et eum timeat omne ſemen Iſraelis.
Non enim deſpiciens pauperis antea oderat precẽ,
Nec a me auertit ſuum gratioſum vultum;
Sed meas ipſum inuocantis exaudiuit preces.
De te laus mea magno in cœtu virorum,
Piorum in conſpectu cara reddam vota.
Comedentes egeni ſuum impleant animum:
Paſtorem vero laudabunt diuini immortalem viri,
Eorum animus fruatur in perpetuum vita.
Immortalis reminiſcẽtur recurrentes termini terrę,
Et eum adorabunt palam gentes omnes.
Diuinum regnum,& Rex Deus eſt populorum.
Manducantes adorauerunt præſtantes terræ viri.
In conſpectu eius cadẽt qui terrã infra cõcluſi ſunt.
Viuit vero ipſi anima mea, cognatio vero mea ipſi ancilla.
Poſterorum iſta cognationes Deo dicant Regi:
Cæli iuſtitiam bonam annuntiabunt Dei
Populo aucto,quem æternus fecit Princeps.

PSALMVS XXII.

Viceſimum dulce ſecundumque cantatur,
Victori iſtud Dauidi carmen.

Nullius Immortalis me egentem prorſus pa-
ſcens,

Bene quidem in viridi collocauit loco:
Animum sub beatissimis silentii aquis educauit.
Ab infirmitate mutabile cor erexit:
Super iustitiæ vero sacras direxit vias
Propter immortalem magnanimum Regem.
Si enim mortis medium opacæ gradiar,
Non timebo tuo fretus robore.
Virga tua baculusque consolationem mentis habuerunt.
Immortalem mihi Rex apposuisti tuam mensam,
Rigidorum onustam meorum in conspectu hostium.
Nostrum bono caput impinguasti oleo:
Veluti lætitiæ tuum mihi poculum firmum sit.
Tua perpetuo misericordia me subsequatur,
Diebus longis Dei habitantem palatia.

PSALMVS XXIII.

Ad inclytum diem sabbati primum, cantilenam
Dauid iubilauit vicesimam tertiam.

Terra Regis est, & quicunque terræ est ornatus,
Vrbes, & vniuersi qui circum habitant.
Ipse eam fundauit super indomitum mare,
Et flumina super suo præparauit consilio.
Quis mortalis generationis ascendet montem diuinum?
Aut quis in sancto loco earum vestigium firmabit?
Qui puras manus, corque mundum habuerit,
Nunquam vanis animam suam decipiens,
Neque iusiurandum dolosum amico præter decens iurans.
Hic ab immortali accipiet laudem Rege:

Diui-

εὖ γε παρὰ χλοάοντι κατεστηρίξατο χώρῳ·
θυμὸν ὑπ' ὀλβίστοις ἀμπαύματος ὕδασι φέρβεν.
ἐξ ὀλιγηπελίης παλινάγρετον ἦτορ ἔγειρε·
πρὸς δὲ δικαιοσύνης ἱερὰς ἴθυνεν ἀταρποὺς,
εἵνεκεν ἀθανάτοιο μεγασθενέος βασιλῆος·
εἰ γάρ κεν θανάτοιο μέσον σκιόεντος ὁδεύσω,
οὔ κεν ὑποδδείσαιμι τεῇ περιθάρσυνος ἀλκῇ.
σκῆπτρον σεῦ ῥόπαλόν τε παραιφασίην φρενὸς ἔσχον.
ἀθανάτην μοι ἄναξ παρεθήκαο σεῖο τράπεζαν,
ῥιγεδανῶν βρίθουσαν ἐμῶν κατ' ἐναντίον ἐχθρῶν.
νωϊτέρην ἀγαθῷ κεφαλὴν πίηνας ἐλαίῳ·
οἷάπερ εὐφροσύνης σέο μοι δέπας ἔμπεδον ἔστω.
σεῖο διηνεκέως ἐλεημοσύνη με διώκοι,
ἤμασι μηκεδανοῖσι θεοῦ ναίοντα μέλαθρα.

ΨΑΛΜΟΣ κγ'.

Πρὸς κλεινὸν ἦμαρ σαββάτου πρῶτον μέλος,
Δαυῖδος ἠλάλαξεν εἰκοστὸν τρίτον.

Χθὼν βασιλῆος ἔφυ, καὶ ὅσος χθονὸς ἔπλετο κόσμος,
ἄστεα, καὶ ξύμπαντες ὅσοι περιναιετάουσιν.
αὐτός μιν κατένασσεν ἐπ' ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
καὶ ποταμῶν καθύπερθεν ἑῇ τεχνήσατο βουλῇ.
τίς βροτέης γενεῆς ἐπιβήσεται οὔρεϊ θείῳ;
ἢ τίς ἐπ' εὐαγέος δαπέδου φίλον ἴχνος ἐρείσει;
ὃς καθαρὰς παλάμας κραδίην τ' ἄχραντον ἔχῃσιν·
οὔποτε μαψιδίοις θυμὸν ἑὸν ἠπεροπεύσας,
οὐδ' ὅρκον δολόεντα φίλῳ παρὰ μοῖραν ὀμόσσας.
οὗτος ὑπ' ἀθανάτοιο κομίσσεται αἶνον ἄνακτος·

θεσπεσίῳ δ' ἐλεητῷ ἄφαρ σωτῆρος ἐφεύροι,
ἥδε θεὸν βασιλῆα βροτῶν πρόφρονα γνοίθλη,
ἐλδομένη θεὸν αὐτὸν Ιακώβοιο νοῆσαι.
ὑμέων αἴψα πύλας ἀναείρατε ἡγεμονῆες,
εὖ δ' ἀναπεπάθων πυλέων ἄρρηκτοι ὀχῆες·
ὡς κεν γ' Ὀκλείης βεβαὼς παρελθύσεται ἐσθήν.
τίς ὅδε δ' Ὀκλείης βασιλεὺς ἄγχιστος ἐτύχθη;
ἀθάνατος θνητοῖο πρόφρων καὶ ἀνεστιόωντι ἐρωῇ,
ἀθάνατος μενέχαρμος ἀεὶ ὠδὶ καρτεί γαίων.
ὑμέων αἴψα πύλας ἀναείρατε ἡγεμονῆες,
εὖ δ' ἀναπεπάθων πυλέων ἄρρηκτοι ὀχῆες·
ὡς κεν γ' Ὀκλείης μεμαὼς παρελθύσεται ἐσθήν.
τίς δ' ὅγε γ' Ὀκλείης βασιλεὺς ἄγχιστος ἐτύχθη;
μοῦνος ἄναξ θενέων, ὅδε κύδεος ἄφθιτος ἐσθήν.

ΨΑΛΜΟΣ κδ'.

Τέρατον εἰκοστόν τε μέλος Δαυΐδος ἄειπε.

Τοὶ ὠδὶ θαρσήεις βασιλεῦ μεγαλίζομαι ἦτορ·
μηδ' ἀπιπτεύσας τοι, ἐλεγχέα μῶμον ἐλοίμαν,
μηδὲ γέλως ὀλοοῖσι παρ' ἀντιβίοισι γνοίμαν.
ἀψευδέες γὰρ πάντες, ὅσοις θεὸς ἐλπὶς ἐτύχθη·
μαψιδίων πεπάτηρες ἐπαγχιώοντι κακοῖσιν.
ἀμφαδίην γνοίημι μακάρτατε σεῖο κελεύθους.
καί με τρίβους ἀγαθάς τε θεοδμήτους τε διδάσκων,
σὴν μετ' ἀληθείην με πολύλλιτον ἡγεμονεύοις·
ὡς δ' ἀληθὴς ἀγαθός με ἐοικότα πάντα διδάσκοις·
λισσόμενός τε ἄλητα πανημέριον δρόμον ἕλκω.
ἀλλὰ τεῆς ἐλεημοσύνης μεμνημένος εἴης,

Diuinam vero misericordiam cito Seruatoris consequatur.
Hæc Deum Regem mortalium requirens generatio,
Desiderans Deum ipsum Iacobi scire.
Vestras statim portas attollite principes,
Probe vero eleuamini portarum validi vectes:
Vt gloriæ gradiens introeat Princeps.
Quis vero iste gloriæ Rex purus est?
Immortalis, fortisque, & non prouisus impetu,
Immortalis, bellicosus, semper de viribus exultans.
Vestras statim portas attollite principes,
Probe vero eleuamini portarum validi vectes,
Vt gloriæ promptus introeat Princeps.
Quis vero iste gloriæ Rex purus est?
Solus Rex virtutum, iste gloriæ æternus Princeps.

PSALMVS XXIV.

Quartum vicesimumq; carmen Dauid cecinit.

Tibi confisus Rex attollo animum:
Neque confidens tibi, notam turpem reportem.
Neque risus apud infestos hostes fiam.
Non culpandi enim omnes quibus Deus spes est.
Vanorum factores confundantur malis.
Aperte intelligam Beatissime tuas vias,
Et me semitas bonasque diuinasque docens,
Tua in veritate me multum optanda dirigas.
Vt vero auxiliator bonus me decentia omnia doceas.
Supplicansque indesinenter diurnum cursum traho.
Verum tuæ misericordiæ reminiscaris,

Ab antiquo apud omnes tribuas misericordem animum.
Ne meæ superbiã periculosę memineris iuuentutis.
Bene vero Deus genitus, miseratione digna facias,
Propter honorandi bonitatem Regis.
Mansuetusque & rectus Deus semper est.
Propter hoc delinquentibus sanctam viam indixit mente.
Viros iustitiæ diriget mansuetos,
Et vias suas placidis declarabit.
Immortalis vniuersæ veræ sunt viæ,
Testimonium requirentibus testamentumque Dei.
Propter immortalem magnanimum Regem,
Peccatis multis meis propitius sis.
Quis tantum Immortalem timens homo est?
Ad virtutem properans diuinam legem perficiat.
Semper in beatissimis cor lætum pascens,
Et terram pretiosam sui hæreditabunt liberi.
Immortalem timentibus sit multum robur:
Nomen Immortalis fert timentibus vtilitatem,
Testamentum clarum suum illis vt luceat.
Semper oculum suspendi ad Deum,
Quoniam meos doloso laqueo extraxit pedes.
Cælitus mihi Rex omnia intuentem extende vultum,
Quia vnicus aliquis ego & pauper sum.
Animæ nostræ multæ premunt tribulationes:
Sed de rigida eruet ipse necessitate.
Imbecillitatem & laborem videns meum propitius sis;
Multitudinem meorum hostium respice crudeliũ,
Qui mihi irati nefandum odium posuerunt.

Ani-

ὀκ παλαχῆς μ᾽ πᾶσι νέμοις οἰκτίρμονα θυμόν.
μή μευ ἀπαθαλίῃσ φαλερῆς μέμνησαι ἥβης·
εὖ δὲ θεὸς μεγαὼς, ἐλεητύος ἄξια ῥέζοις,
εἵνεκα λιμήεντος ἐνηείης βασιλῆος.
πρηΰνοός τε καὶ ἰθύδικος θεὸς αἰὲν ἐτύχθη·
τοὔνεκ᾽ ἀμαρτινόοις ὀσίλιον ὁδὸν ἔφρασε θυμῷ.
ἀνδρῶν δ᾽ ἀδικίης ἠγήσεθ᾽ ἡπιοθύμων,
καὶ ἀτραπὺς σφετέρας ἀγανόφροσιν ἐξαναφαίνει·
ἀθανάτῳ πᾶσαι νημερτέες εἰσὶν ἀταρποὶ,
μαρτυρίῃ μεθέπουσι σὺν ἠμοσσύῃ τε θεοῖο.
εἵνεκεν ἀθανάτοιο μεγασθενέος βασιλῆος,
ἀμπλακίαις πυκινῇσιν ἐμῇς πρόφρασσο εἶης.
τίς τόσον ἀθάνατον τρομέων ἄνθρωπος ἐτύχθη;
εἰς ἀρετὴν ἀπὸ δῶρα θεοτρεφέα θεσμὸν ἀνύσσοι,
αἰὲν ἐπ᾽ ὀλβίοισι κραδίῃ πολυμηδέα βόσκων,
καὶ χθόνα λιμήεσσαν ἐοὶ κτεάτεσσι παῖδες.
ἀθάνατον τρομέουσι πέλοι φρεὶ ὡσὶ & ἀλκή.
σῶμα ἀθανάτοιο φέρει τρομέουσιν ὄνειαρ.
σωτῆσίν ἀείδηλον ἐὼν σφίσιν ὄφρα φανείῃ.
νωλεμέως ὀφθαλμὸν ἀπηώρησα θεοῖο,
οὕνεκά μοι δολερῆο πάγης ἐξέπασσε πέζας.
ἐρρανόθεν μοι ἄναξ πανδερκέα τεῖναν ὀπωπὴν,
οὕνεκα μοι σωσιπλὴς ἰὼν καὶ πτωχὸς ἐτύχθην.
ψυχῆς ἡμετέρης πυκιναὶ βέλθουσιν ἀνίαι·
ἀλλά με ῥῖγεδανῆς ἀπολύσεται αὐτὸς ἀνάγκης.
ἀδρανίῃ κ᾽ μόχθον ἰδὼν ἐμὸν ἵλαος εἶης.
σωληθὺν ἐμῶν δηΐων ἐπιδέρκεο νηλεοθύμων,
οἵ μοι ὀδυσσάμενοι, ἀθεμίστιον ἔχθος ἔθεντο.

ψυχῆς

ψυχῆς ἡμετέρης ϖεικήδεο, καί με φύλαοσε.
μηδέ μ' ἕλοι ποθὲν αἶχος, ἐπεὶ σύ μοι ἐλπὶς ἐτύχθης.
σεῦ ἕνεκ' ἰθυνόες καὶ ἐνηέας εὗρον ἐταίρους.
Ισραὴλ πᾶσαν ἀλεξήσας ἀνάγκων.

ΨΑΛΜΟΣ κέ.

Δαυίδου πέμπτος τε καὶ εἰκοστὸς πέλει ὕμνος.

Ἥμετέρῳ δικάσας ἄναξ ἀγανόφρονι θυμῷ·
μή μ' ὀλιγοπελίη πίσυνον βασιλῆι δαμάσσῃ·
εἰ δ' ἄγε πείρησαι, καὶ ἐμὲ σκοπάζεο βουλῇ.
νεφρούς καὶ καρδίην κείνοις ϖειρηλπέϊ πυρσῷ·
ὀφθαλμῶν ἐλεητὺς ἐμῶν σέθεν αὐλίον ἐσί. 5
καί σευ ἀληθείῃ γλώμην καθαρὸν μιν ἐόντα.
ἔστε μὲν ψιθύροισι μολὼν ἐκάθισα θοώκοις,
οὐδὲ ἐπαγειρομένοισι σὺν ἐμπορος ἦλθον ἀλίτας,
τέκτοσιν ἀμφιλακίης ὀλοῆς ἤχθηρα παρεῖναι·
δυσσεβέων δ' ἀθέριξα κακὴν καὶ ὑπέρβιον ἕδρην. 10
ἀχραάντοισιν ἐμὰς ἀπονίψομαι ὕδασι χεῖρας
καὶ σέο βωμὸν ἄναξ πανακήρατον ὑμνοπολήσω,
ἐισάκουσον δ' ὄφελμα βοῆς κλυτὸν αἶνον ἀείσω·
καὶ σέο θέσκελα ἔργα ϖεφραδέως ἀγορεύσω·
θεσπεσίων ἀριδήλον ἔδος ἐπόθησα μελάθρων, 15
ὄλβιον δ' ἀνάπαυμα τεῆς ἐρικυδέος ἀλκῆς.
μή μευ θυμὸν ἄναξ μετὰ δυσσεβέεσσιν ὀλέσσῃς,
μηδὲ μετ' ἀνδροφόνοισι βίον ποτὲ μοῖραν ὀπάσσῃς·
κείνων ὧν χείρεσσιν ἀτασθαλίαι παλαμῆσι,
καὶ σφέων δεξιτεραὶ μογεροῖς βεβόηνται δώροις. 20
αὐτὰρ ἐγὼ ϖερὶ δ' ὄλβον βίον ἤλασα μείλιχον αἰεί.

ῥυσά-

Animam nostram custodi & me serua:
Neq; me capiat turpitudo, quoniam tu mihi spes es.
Tui causa rectos & mites inueni sodales:
Israelem ex omni liberes necessitate.

PSALMVS XXV.

Dauidis quintusque & vicesimus est hymnus.

Nostro diiudices Rex miti animo:
Ne me infirmitas fretum Rege domet.
Si vero, age, experire, & meum explora consilium:
Renes & cor probes circumfouente flamma.
Oculos meos misericordia tua ante est,
Et tua veritate factus sum iucundus semper.
Nunquam vanis profectus sedi in sedibus,
Neque congregatis comes iui peccatoribus.
Auctoribus erroris pernicioſi odi adesse:
Impiorum vero reprobaui malam & superbam sedem.
Puris meas lauabo aquis manus,
Et tuum altare Rex immaculatum prædicabo,
Donec faustæ vocis inclytam laudem cantabo,
Et tua diuina opera sedulo narrabo.
Diuinorum manifestam sedem dilexi palatiorum,
Beatissimam vero quietem tui præclari roboris.
Neque meam animam Rex cum impiis perdas,
Neque cum homicidis vitæ aliquando partem ponas:
Illorum quorum sunt iniquitates in manibus,
Et ipsorum dexteræ laborioſis grauantur sub muneribus.
Sed ego sedulus vitam duxi placidam semper.

Redimens

Redimens mei miserere, quoniam firmum adeptus
sum vestigium:
Et te Beate canam, exhortationibus prædicans.

PSALMVS XXVI.

Ante imperium honoratum Dauid inculpatus,
Sextum vicesimumque doctum fecit cantum.

Auxilium meum & lumen Rex: quem timeam?
Ipse meæ vitæ protector: quis me terreat?
Carniuori cupientes meis membris propinquare,
Ceciderunt imbecillitate hostes & infesti viri.
Non curo, neque si mihi vniuersus exercitus aduersus veniat.
Spes mea Deus est: quid mihi metus est prœlii?
Vnum petii a Deo, istud mihi optatissimum est,
Habitare in palatiis semper Regis,
Semper diuinam contemplari oculis voluptatem,
Semper templum Regis impollutum frequentare.
Tempore necessario tabernaculis me abscondit suis,
Immortalis tentorii me in abditis tegens,
Excelsa celebrem in petra exaltans.
Nunc vero sic exaltauit super inimicos caput.
Diuinum immolaui suffimentum tabernaculum vociferans.
Immortalem psalmis & bonis verbis cantabo.
Ad te Beate clamantis meam exaudi vocem:
Audi, & me miserare: mens vero tibi dixit mea,
Nostrum cupiuit cor tuum vultum videre,
Tuum lumen propitium semper quærens eram.
Ne a me tuum gratum auertas vultum;
Neque declines succensens famulo.

Ipse

ῥυσάμενός μ' οἴκτειρον, ἐπεὶ σταθερὸν λάχον ἴχνος·
καί σε μάκαρ μέλψαιμι παρακλήσεσσι λιγαίνων.

ΨΑΛΜΟΣ κϛ'.

Πρόσθεν ἀνακτορίης γεραρῆς Δαυῖδος ἀμύμων
ἕκτον ἐεικοστόν τε σοφὸν τεχνήσατο κῶμον.

Ἄλκαρ ἐμὸν καὶ φέγγος ἄναξ· τίνα δειμαίνοιμι;
αὐτὸς ἐμεῦ βιότοιο πρόμος· τίς κέν με φοβοίη;
σαρκοφάγοι μεμαῶτες ἐμοῖς μελέεσσι πελάσσαι,
κάππεσον ἀδρανίῃ δηΐοι καὶ ἀναρσιοι ἄνδρες.
οὐκ ἀλέγω, οὐδ' εἴ μοι ἅπας στρατὸς ἀντίος ἔλθοι·
ἐλπὶς ἐμὴ θεός ἐστι· τί μοι δέος ἔπλετο χάρμης;
ἓν λιτόμην θεόθεν, τὸ δέ μοι τριπόθητον ἐτύχθη,
ναιετάειν μεγάροισι διηνεκέως βασιλῆος,
αἰεὶ θεσπεσίην σκοπιαζέμεν ὄμμασι τέρψιν,
αἰεὶ νηὸν ἄνακτος ἀκήρατον ἀμφιπολεύειν.
ὥρῃ ἀναγκαίῃ κλισίῃσί με κεῦθεν ἑῇσιν,
ἀθανάτης καλύβης με παρ' ἐνδομύχοισι καλύπτων,
ἠλιβάτου περίπυστον ὑπὲρ πέτρης ἀναείρας.
νῦν δ' ἐμὸν ὧδ' ἀνάειρεν ἐπ' ἀντιβίοισι κάρηνον.
θείην ἀμφέρρεξα θύος κλισίην ἀλαλάζων·
ἀθάνατον ψαλμοῖσι καὶ εὐεπίῃσιν ἀείσω.
πρὸς σὲ μάκαρ βοόωντος ἐμῆς ἐπικέκλυθι φωνῆς.
κέκλυθι, καί μ' ἐλέαιρε· νόος δέ τοι εἶπεν ἐμεῖο,
νωϊτέρη μέμονε κραδίη τεὸν ὄμμα νοῆσαι.
σὸν φάος εὐάντητον ἀεὶ διζήμενος εἴην.
μή μευ σὴν χαρίεσσαν ἀποστρέψειας ὀπωπήν,
μηδὲ παρακλίνειας ὀδυσσάμενος θεράποντι.

αὐτὸς

αὐτὸς ἄναξ ἐπίκουρος ἔοις, καὶ μή με μεθείης,
μηδέ με καλλείψειας ἐὼν θεὸς αἰὲν ἀμύντωρ.
οὕνεκα δή με πατὴρ καὶ πότνια κάλλιπε μήτηρ,
ἀθάνατος δ' ὑπέδεκτο καὶ ἐξεσάωσε φυλάσσων.
σῇσι μάκαρ θέσπισον ἀεὶ βαίνειν με κελεύθοις·
εἵνεκα δυσμενέων ἀγαθῇ μ' ἰθυνον ἀταρπῷ.
μή με πόροις ψυχῇσιν ἑλώριον ἔμμεναι ἐχθρῶν·
οὕνεκά μευ κατέναντ' ἄδικοι ἐπιμάρτυροι ἔσταν·
αὐτῇ δυσνομίῃ δ' ἀδίκοις ἐψεύσατο λώβαις.
ἐν γαίῃ μακάρων θεὸν ὄψομαι ὄμμασιν ὄλβον.
ἐλπωρὴν βασιλῆϊ θεῷ παρακάτθεο πᾶσαν,
θάρσει καὶ σέο θυμὸς ἀεὶ κρατερώτατος ἔστω·
ἐλπωρὴν βασιλῆϊ θεῷ παρακάτθεο πᾶσαν·

ΨΑΛΜΟΣ κζ.

Εἰκοστὸν ἕβδομόν τε Δαυίδου μέλος.

Πρὸς σὲ μάκαρ βοόω, σιγῇ δέ γε μή με παρέλθοις·
μὴ σέθεν ἠρεμέοντος ἐρυκομένου τε σιωπῇ,
πυθμένα νισσομένοις χθόνιον πανομοίϊος εἴην.
εὐχωλῆς ἐπάκουσον ἐμῆς μάκαρ ἀντομένοιο,
εὖτε πρὸς ἄχραντον παλάμας σέο ναὸν ἀείρω.
μή μευ ἁμαρτινόοις κραδίην ἅμα σύνδρομον ἕλκοις,
μηδὲ μετ' ἐργατίνῃσι κακοῤῥαφίης με δαμάσσῃς,
εἰρήνην σφετέροισιν ὅσοι λαλέουσιν ἑταίροις,
ἄλγεα δ' ἐν στέρνοισι κατακρύπτουσιν ἑοῖσιν.
οὐλομένων δέξοιντο πόνων ἀντάξιον ἄτην·
δὸς σφίσιν ὦ βασιλεῦ σφετέρων ἀντάξια ἔργων·
οἷά τε χερσὶν ἔρεξαν ὁμῶς κομισαίατο δῶρα·

μισθὸν

Ipse Rex adiutor sis,& ne me derelinquas,
Neque me despicias existens Deus semper vindex.
Quoniam sane me pater & veneranda dereliquit mater;
Immortalis vero assumpsit & eripuit custodiens.
Tuis beate statue semper ingredi me viis,
Propter inimicos bona me dirige semita.
Ne me tradas libidini prædam esse hostium,
Quoniam me contra iniqui testes surrexerunt;
Sibi iniquitas iniustis mentita est vitiis.
In terra beatorum Deum videbo oculis beatum.
Spem Regi Deo commenda omnem:
Confide, & tuus animus semper fortissimus sit.
Spem Regi Deo commenda omnem.

PSALMVS XXVII.

Vicesimum septimumque Dauidis carmen.

Ad te Beate clamo, silentio autem ne me prætereas,
Ne te quiescente cohibenteque silentio,
Fundum habitãribus subterraneum similis fuerim.
Precationem exaudi meam Beate supplicantis,
Dum ad sanctum manus tuum templum attollo.
Ne meum peccatoribus cor vna concurrens trahas,
Neque cum operariis iniquitatis me domes;
Pacem suis qui loquuntur sociis,
Dolores vero in pectoribus occultant suis.
Perniciosis recipiant laboribus æquandam calamitatem:
Da illis o Rex suis respondentia operibus;
Qualiaq. manib. fecerũt similiter reportent dona.

Mercedem accipiant iustitiæ gratam quorum dederunt aliis.
Immortalis quoniam prorsus erant immemores operum,
Operum vero obliti sunt Dei magni manuum:
Semper ipsos destruas, & nunquam prorsus excites.
Immortalis multum laudandus meam Deus audiuit vocem.
Ipse Rex adiutor meus protectorque meus est.
Noui mente quantum spes reperit lucrum auxilii.
Frondosisque refloruit meum corpus æque foliis.
Et ipsi vltro bonamque & magnam laudem canam.
Semper rex populi vis & robur est,
Sui Christi semper protector.
Populum tuum & hæreditatem præclaram serues,
Et ipsos perpetuo bonis extolle regens.

PSALMVS XXVIII.

Octauum vicesimumq; carmen per tabernaculum iens,
Dauid resonuit docta cithara modulans.

Afferte Domino Deo magnanimi filii,
Afferte Domino Deo teneros agnos:
Afferte honorato verum decus Regi:
Atrio in sancto adorate Pastorem mundi.
Immortalis resonuit super aquas intrepida vox,
Princepsque gloriæ inclytus intonuit,
Ipse Rex multas super aquas circumiuit.
Vox Domini suo immensa robore,
Vox Domini præclaris in operibus;
Vox diuina proceras confregit cedros.
Immortalis cedros validas Libani frangat,

Minu-

μισθὸν ἔλοιντο δίκῃ μεμελημένον ὧν δόσαν ἄλλοις.
ἀθανάτου ὅτι πάμπαν ἔσαν ἀμνήμονες ἔργων·
ἔργων δ' ἐξελάθοντο θεοῦ μεγάλων παλαμάων.
αἰεὶ σφέας καθέλοις, καὶ μήποτε πάμπαν ἐγείροις.
ἀθάνατος πολύαινος ἐμῆς θεὸς ἔκλυεν αὐδῆς·
αὐτὸς ἄναξ ἐπίκουρος ἐμὸς πρόμαχός τε τέτυκται.
οἶδα νόῳ πόσον ἐλπὶς ἐφεύρατο κέρδος ἀρωγῆς·
ὑψικόμοις τ' ἀνέθηλεν ἐμὸν δέμας ἶσα πετήλοις.
καί οἱ ἑκὼν ἀγαθόν τε καὶ ἄσπετον αἶνον ἀείσω.
αἰὲν ἄναξ λαοῖο βίη καὶ κάρτος ἐτύχθη,
σφωϊτέρου χριστοῖο διηνεκέως προμαχίζων.
λαὸν σὸν καὶ κλῆρον ἐϋκλήεντα σαώσοις,
καὶ σφέας ἠνεκέως ἀγαθοῖς ἀνάειρε νομεύων.

ΨΑΛΜΟΣ κη'.

Ὄγδοον εἰκοστόν τε μέλος κλισίηθεν ὁδεύων,
Δαυῖδος κελάδησε σοφῇ φόρμιγγι λιγαίνων.

Οἴσετε παμβασιλῆϊ θεῷ μεγαλαυχέες υἷες,
οἴσετε παμβασιλῆϊ θεῷ ἁπαλόχροας ἄρνας·
οἴσετε τιμήεντι φερώνυμον εὖχος ἄνακτι·
αὐλῇ ἐν ἀγράντῳ λιτανεύσατε ποιμένα κόσμου.
ἀθανάτου βόμβησεν ἐφ' ὕδασιν ἄτρομος αὐδή,
ἀρχός τ' εὐκλείης ἀριδείκετος ἐβρόντησεν·
αὐτὸς ἄναξ πολέεσσιν ἐφ' ὕδασιν ἀμφιβέβηκε.
φωνὴ παμβασιλῆος ἑῇ περιώσιος ἀλκῇ,
φωνὴ παμβασιλῆος ἀριπρεπέεσσιν ἐν ἔργοις,
φωνὴ θεσπεσίη περιμήκεας ἔθλασε κέδρους.
ἀθάνατος κέδρους βριαρὰς Λιβάνοιο κεάσσοι,

λεπαλέας τεύχων λιβανήϊον οἷά τε μόχον·
μισοψὴς δ' ἄπερ ἠΰς ὀρέστερος οἰοκέρηος.
θεσπεσίη τέμνουσα πυρὸς φλόγα πιμπλεν θ' αὐδὴ,
θηροκτύπος δονέουσα θεοῦ Διὰ γῆρυς ἐρήμου.
ἀγροτέρης πανέρημα κάδης θεὸς ἀμφελελίζοι.
ἐρχομένοις ἐλάφοισι δρόμος θρόος ἵσος ἄνακτος,
ὅς τε λίλαιο βόμβησεν ἀπὸ δρυμὰ μακρὰ καλύψων·
πᾶς δέ τις ἐν νηῷ μάκαρος θεὸν εὔχος ἀείσει·
ναιετάει βασιλῆς ἐρέτας κρουνηδὸν ἰούσας.
ἀθάνατος καὶ ἄπαυστος ἄναξ θώκοισι θοάοισι·
αὐτὸς ἑοῖσι λαοῖσι βίλαιον ἄρρηκτον ὀπάζοι·
αὐτὸς ἐν εἰρήνῃ ζωαρκέι λαὸν ἀέξοι.

ΨΑΛΜΟΣ κθ'.

Εἰκὼν κελάδησε κῦμα τὸν ἱερὸν ἄσμα
Δαυῖδος πινυτὸς δωμησάμθρονον οἶκον.

Σὸν κράτος ὑψώσω μ', ὅτι με προθεσπέσιον ὦκα
οὐδε μ' ἐπευχομένοις δήϊοις δωρήσαο χάρμα.
ἠμάτι θοάσκον, ἐμεῦ δ' ἰήσαο νεῦσον·
ψυχὴν δ' ἐξ ἄϊδαο παλίσσυτον ἦγες ἐμεῖο,
καί με κατερχομένων ἐκ πυθμένα ῥύσαο γαίης.
ἀγρέες μελέεσι θεὸν φορμίζατε θείοις,
καὶ οἱ ἀκηράσιον μνημήϊον αἰνετὸν ἔσω·
οὕνεκα μειλίσσεται θεῷ κότος ἐσὶ βαρύφρων,
καὶ μεταμειλίσσεται φάος παπτήνεσι βιώνης.
ἑσπέριον κλαυθμὸν τέρψις μεταμείψεθ' ἑῴη.
εὔθυμος δ' εἶπον, σάλος ὄφελ μοι ἄποθεν εἴη.
κάλλεϊ νωΐτερῳ θένος ἀφθίτον ἐκσέθεν ἔσω.

ὄμμα

Minutas faciens Libani tanquam vitulum:
Vnigenitus vero velut filius montigena vnicornis.
Diuina intercidens ignis flammam Pastoris vox;
Feras nutrientis concutiens Dei vox deserti.
Agrestis deserta Cades Deus commoueat.
Incipientibus ceruis cursum sonus par Regis,
Quique valde resonuit saltus longos reuelans.
Omnis vero aliquis in templo Beati Dei gloriam canter.
Inhabitat Rex virtutes torrentis instar euntes.
Immortalis & sempiternus Rex sedibus sedeat:
Ipse suis populis virtutem validam præbeat:
Ipse in pace sufficiente populum augeat.

PSALMVS XXIX.

Vicesimum cecinit & nonum sacrum carmen
Dauid prudens ædificans nouam domum.

Tuum robur exaltabo, quoniam me suscepisti Pastor,
Neque me superbientibus inimicis dedisti ludibriũ.
Diurnus clamabam, meum vero sanasti morbum
Animam vero ab inferno recedentem eduxisti meam,
Et me a descendentibus in imum eripuisti terræ.
Sancti carminibus Deum celebrate diuinis,
Et ipsi incorrupta memoria decora sit.
Quoniam succensenti Deo ira est grauis,
Et propitio lumen animis vitæ.
Vespertinum fletum lætitia mutabit matutina.
Hilaris vero dixi, commotio quoniam mihi nunquã fuerit.
Ornatui nostro robur immortale a te sit.

Faciem tuam auertente, mea turbatio occupauit membra.
Ad te Beate clamans, deprecor Deum semper existentem.
Quid plus si præbeo sanguinem, & in infernum descendo?
Nũquid te puluis celebrabit, veritatem vero dicet?
Audiens mei misertus est Rex & adiutor stetit.
Planctũ meũ cõuertit, luctũ vero mutauit in gaudiũ.
Lætitia cinxit, abstersit vero lugubrem diem.
Vt cantet tibi mea beatitudo. totum vero me superat cantus.
Immortalis Domine, te perpetuo celebrabo.

PSALMVS XXX.

Hunc triceſimum ſacrum plenus cantum
Spiritu Dauid diuino canit.

Ne me pudore ſuffundas, quoniam tu mea ſpes es:
Tuâ Beate iuſtitiâ mei curam gere, & me ſerua.
Citius me ſerua inclinans beneuolam aurem.
Noſter Deus es opportunus protector,
Domui liberatrici perſimilis vt me ſerues.
Ipſe mea ſolida ſedes, & firmum auxilium,
Noſtræ factus vitæ nutritor deducas.
Facile, o Pure, a laqueo occulto me ſerues;
Quoniam noſtræ vitæ protector es ſolus.
Spiritum carum tuis manibus almis commendem.
Princeps veritatis exiſtens redemiſti a laboribus.
Inanis vanitatis odiſti ſemper cuſtodem.
Aſt ego miſericordia fretus tua, ſpe gaudeo.
Tua mentem delectans miſericordia gaudeam:
Quoniam meam infirmitatem placidis reſpexiſti oculis,

Ani-

ὄμμα σέθεν τρέψαντος, ἐμὰ κλόνος εἵλετο γυῖα.
πρὸς σὲ μάκαρ βοόων, λίτομαι θεὸν αἰὲν ἐόντα.
τί πλέον εἰ πόρον αἷμα, καὶ εἰς ἀΐδαο κατῆλθον;
μή σε κόνις μέλψειεν; ἀληθείην δ' ἀγορεύσει;
εἰσαΐων μ' ἐλέησεν ἄναξ καὶ ἐπίρροθος ἔστη·
θρῆνον ἐμὸν μετέθηκε, γόον δ' ἠλλάξατο χάρμα·
εὐφροσύνην ἔζωσεν, ἔρυξε δε πένθιμον ἦμαρ.
φορμίζειν σ' ἐμὸς ὄλβος, ὅλον δέ με καίνυτο οἴμη.
ἄφθιτε παμβασιλεῦ, σὲ διηνεκέως ἀναμέλψω.

ΨΑΛΜΟΣ λ'.

Τήνδε τριηκοστὴν ἱερὴν πεφορημένος οἴμην
πνεύματι Δαυῖδος θεσπεσίῳ βοάει.

Μή με καταισχύνῃς γε, ἐπεὶ σύ μευ ἐλπὶς ἐτύχθης·
σῇ μάκαρ εὐδικίῃ περικήδεο, καί με φύλασσε.
ὠκύτερόν με σάω κλίνας ἀριήκοον οὖας·
νωΐτερος θεός ἐσσι κατὰ χρέος ἀσπιδιώτης,
οἴκῳ ἀοσσητῆρι πανείκελος ὥς με σαώσῃς·
αὐτὸς ἐμὸν πολύχαλκον ἕδος καὶ εὔσταθες ἄλκαρ·
ἡμετέρου γεγαὼς βιότου τροφὸς ἡγεμονεύοις.
ῥηϊδίως ἄχραντε πάγης κρυφίης με σαώσοις,
οὕνεκα νωϊτέρου βιότου πρόμος ἔπλεο μοῦνος.
πνεῦμα φίλον σέο χερσὶ φερεζώοις παραθείην.
ἀρχὸς ἀληθείης τελέθων ἀπελύσαο μοχθων.
ἀπρήκτου ματίης ὠδύσσαο πάντοτε φρουρόν.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐλέῳ πίσυνος τεῷ ἐλπίδι χαίρω·
σῇ φρένα τερψάμενος ἐλεημοσύνῃ κεχαροίμην·
ὅττι μευ ἀδρανίην ἀγανόφροσιν εἶδες ὀπωπαῖς.

ψυχὴν ἡμετέρην ὀλοῆς ἐσάωσας αἰάγκης·
οὐδέ με δυσμενέος παλάμῃ ξυνέεργες αἰιχρῇ.
ἴχνια μευ στήριξας ἐπ' εὐρυχόροιο κελεύθου.
τειρόμενόν μ' ἐλέησον, ἐπεὶ περικήδομαι αἰνῶς.
μηνὶς ἐπιβρίσασα ἐμὴν κλονέεσκεν ὀπωπὴν,
γαστέρα θ' ἡμετέρην καὶ ἐμὸν πολυώδυνον ἦτορ.
ἀμφ' ὀδύνῃς πυκινῇσι μαραινόμενον βίον ἕλκω,
ἐν στοναχαῖς τ' ἐνιαυτοὶ πᾶσα λήγουσι βιώνης.
καρτὸς οἰζυροῖς πενίης ἐξέφθιτο μόχθοις,
καί μευ φρικαλέη ταραχὴ λαβεν ὀστέα πάντα.
αἶσχος ὑπὲρ πάντας γενόμην περιώσιον ἐχθρούς·
μωμητὸς γνωστοῖσι, φίλοισι δὲ δεῖμα θυραίοις·
οἵ με πάρος λεύσσοντες, ἔβαν μάλα νόσφι φυγόντες·
νεκρὸς ὅπως ἄπρηκτος ἀπὸ κραδίης ἐπελήσθην.
τευχεῖ ἀπολλυμένῳ πανομοίιος ἐξεφαάνθην,
μῶμον ἐλεγχήεντα περικτιόνων ἐπακούσας,
οἵ θ' ἅμ' ἀγειρόμενοι μευ ἐναντίοι ἠερέθοντο,
στήθεσιν ὁρμαίνοντες ἐμεῦ ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι.
αὐτὰρ ἐγὼ κάλεόν σε θεόν· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἐμοῖο·
σῇσι μάκαρ μετὰ χερσὶν ἐμοὶ κλῆροι γεγάασι.
ῥύεο δυσμενέων με καὶ ἀντιβίων παλαμάων.
ἀθάνατον προύφαινε τεῷ θεράποντι πρόσωπον.
εἵνεκα σῆς ἀγαθῆς ἐλεημοσύνης με σαώσοις,
μήποθεν αἶσχος ἕλοι με· σὲ γὰρ καλέεσκον ἀρωγόν.
εἰς αἴδην κατάγοιντο κατασχυνθέντες ἀλεῖται.
ἀφθόγγα δολόεντα γενοίατο χείλεα φωτῶν,
ὅσσα κατεφθέγξαντο κακορραφίην ὁσίοιο,
πολλὸν ἀγηνορίῃσιν ὀνοσσάμενα στυγερῇσι.

Animam nostram pernicioſa eripuisti neceſſitate,
Nec me inimici in manu concluſisti moleſta.
Veſtigia mea firmasti in ſpatioſa via.
Oppreſſum me miſerare, quoniã tribulor grauiter.
Ira premens meum turbauit vultum,
Ventremque nostrum,& meum triſte cor.
In doloribus multis marceſcentem vitam traho,
In gemitibuſque anni deſinunt vitæ.
Virtus calamitoſis paupertatis defecit laboribus,
Et mea horrenda turbatio occupauit oſſa omnia.
Opprobrium ſuper omnes factus ſum magnum inimicos,
Vituperandus notis caris vero pauor vicinis:
Qui me antea videntes, fuerunt valde ſeorſum fugientes:
Mortuus velut inutilis a corde obliuioni datus ſum.
Vaſi fracto perſimilis factus ſum,
Dedecus indecorum vicinorum audiens;
Quique ſimul collecti mei hoſtes volitabant,
Pectoribus cogitantes meam animam auferre.
Sed ego vocabam te Deum; tu enim ſpes mea.
Tuis Beate in manibus mihi ſortes ſunt.
Eripe inimicorum me & violentorum de manibus.
Immortalem aperi tuo ſeruo vultum.
Propter tuam bonam miſericordiam me ſerues,
Ne aliquando dedecus occupet me: te enim vocaui vindicem.
In infernum deducantur erubeſcentes impii.
Muta doloſa fiant labia virorum,
Quæ loquuntur iniquitatem aduerſus iuſtum,
Multum ſuperbiis deſpecta odioſis.

Tuæ

Tuæ dulcedinis infinita multitudo est,
Quam abscondisti valde sane te timentibus custodiens:
Tuo indigentibus perfeciſti semper auxilio,
Mortalis in conspectu laborioſæ generationis.
Extra mortalem tumultum eos abscondas.
Contentione in tabernaculis tuis procul protegas.
Laudandus quoniam misericordiã in ciuitate posuit admirabilem.
Obstupescens dixi, proiectus sum tuo a conspectu.
Inde Rex clamantis meas exaudiuit preces.
Diligite sancti omnes Regem,
Quoniam veritatem Rex curat semper,
Mercedem superbis meritam retribuens.
Confidite, cor vero valde vestrum firmum sit,
Quicunque in cælestis Dei speratis auxilium.

PSALMVS XXXI.

Istud tricesimum est & primum carmen
Dauidis prudentis pulchre canentis.

Beati qui declarati sunt liberi peccatorum,
Quibusque iniquitates curæ non amplius sunt.
Beatus cuius Deus opera præteriit peccatorum,
Linguam habens fictorum nesciam angorum.
Olla senescentia insanabili putruerunt silentio,
Perpetuo & indesinenter tota die clamantis.
Semper enim mi Rex super me tua manu graui
Miser fui, quoniam mihi in cute fixæ sunt spinæ.
Delictum declaraui, animi vero non texi culpam.
Dixi, Deo factum meum iniustum confitebor:

Ipse

σῆς ἀγανοφροσύνης ἀπερείσιος ἐσμὸς ἐτύχθη·
ἢν κρύψας μάλα δή σε περιτρομέουσι φυλάσσων·
σῆς ἐπιδευομένοις εἰργάσαο πάντοτ' ἀρωγῆς,
ἀνδρομέης κατέναντα πολυτλήτοιο γενέθλης·
ἔκτοσθε βροτέης ταραχῆς σφέας ἀμφικαλύπτοις.
νείκεος ἐν κλισίῃσι τεῆς ἀπάνευθε πυκάζοις.
αἰνετὸς ὡς ἐλεητὺν ἐν ἄστει θῆκεν ἀγητήν.
θαμβήσας ἐφάμην, ὦσμαι σέο νόσφιν ὀπωπῆς.
ἔνθεν ἄναξ βοόωντος ἐμῶν ἐπάκουσε λιτάων.
ἀμφαγαπαζέσθων ὅσιοι σύμπαντες ἄνακτα,
οὕνεκ' ἀληθείης βασιλεὺς ἐμπάζεται αἰεὶ,
μισθὸν ὑπερφιάλοις ἀνταξιον ἐγγυαλίζων.
θαρσεῖτε, κραδίη δὲ μάλ' ὑμέων ἔμπεδος ἔστω,
ὅσσοι ἐπ' οὐρανίοιο θεοῦ ἐλπίζετ' ἀρωγήν.

ΨΑΛΜΟΣ λά.

Τοῦτο τριηκοστὸν τελέθει καὶ πρῶτον ἄεισμα
Δαυίδου πινυτοῦ καλὰ μελιζομένου.

Ὄλβιοι ὅσσ' ἀνέδειχθεν ἐλεύθεροι ἀμπλακιάων,
οἷσί τ' ἀτασθαλίαι μεμελημέναι οὐκέτ' ἔασιν.
ὄλβιος οὗ θεὸς ἔργα παρέδραμεν ἀμπλακιάων,
γλῶσσαν ἔχων δολερῶν ἀδαήμονα δυσφροσυνάων.
ὀστέα γηράσκοντα δυσαλθεῖ πύθετο σιγῇ,
νωλεμέως καὶ ἄπαυστα πανημέριον βοόωντος.
πάντοτε γάρ μευ ἄναξ ἐπ' ἐμοὶ σέο χειρὶ βαρείῃ
δείλαιος γενόμην, ὅτι μοι χροὶ πῆχθεν ἄκανθαι.
ἀμπλακίην ἀνέφηνα, νόου δ' οὐκ ἔσκεπον ἄτην.
εἶπα, θεῷ πρῆξίν μευ ἀτάσθαλον ἐξαγορεύσω·

αὐτὸς

αὐτὸς δ' ἡμετέρης κραδίης παρελήλυθας ἄτην,
τῆς δ' ἕνεκ' ἔσθ' ὁσίοισι λιτὴ μετ' ἐναίσιμον ὥρην·
οὐδ' ἐπιχευομένων ὑδάτων τρεπεῖεν ἀνάγκην·
σὺ ξυνεεργούσης με πελέσκεο πύργος ἀνίης·
χάρμα φίλον σύ με τεῦξον ἐλεύθερον ἀμφιβαλόντων,
γνοίης ἐξ ἐμέθεν ποίην χρέος οἶμον ὁδεύειν· [15
εἰς σὲ μακαρ στήριξα διαμπερὲς ὄμματ' ἐμεῖο,
ὀφθαλμῶν ἀμαρυγὰς ἐμῶν σέο νέρθεν ἐρείσω.
παύσασθ' ἡμιόνοισι πανείκελοι ἠδὲ καὶ ἵπποις
γινόμενοι· σοφίης γὰρ ἀγακλέος ἄμμοροί εἰσι. 20
γαμφηλὰς ξυνέαξον ὀρειχάλκοισι χαλινοῖς,
οἳ σέθεν οὐ μεμάασι γεγηθότες ἆσσον ἱκέσθαι.
παντοδαπαὶ μάστιγες ἀεὶ γεγάασιν ἀλιτροῦ.
ᾧ δὲ θεὸς μεμέλητ', ἔλεος περικυκλώσειε.
χάρμα καὶ εὐφροσύνη θεοτερπέας ἄνδρας ἐρύκοι, 25
καὶ κλέος ἀμφιβόητον ἐν ἰθυνόοισι μελέσθω.

ΨΑΛΜΟΣ λβ'.

Τόνδε τριηκοστὸν καὶ δεύτερον ἴαχεν ὕμνον
Δαυῖδος κιθάρῃ μείλιχα τερπόμενος.

Χαίρετέ μοι βασιλῆϊ δίκης ὑποφήτορες ἄνδρες·
ἀνδράσιν ἰθυνόοισι μεταπρέπει ἄσπετος αἶνος.
μέλψατέ μοι ζώοντα θεὸν φόρμιγγι λιγείῃ·
μέλψατέ οἱ δεκάδεσσι μέλος νευρῇσιν ἱέντες.
ἐκ πραπίδων νέον ὕμνον ἀείσατε παμβασιλῆϊ· 5
εὖ δ' ἀναμελπέσθω γε δίκης ἐπιήρανος αἶνος·
οὕνεκεν ἀθανάτοιο θεοῦ λόγος ἰθὺς ἐτύχθη·
πάντα δέ οἱ μάλα πιστὰ πέλει βασιλήϊα ἔργα·

εὐδι-

Ipse vero nostri cordis remisisti impietatem.
Huius gratia erit sanctis supplicatio opportuno tempore.
Neque effusarum aquarum fugiant necessitatem:
Tu occupantis me es turris doloris.
Gaudium carum tu me fac liberum a circundantibus.
Cognoscas de me qualem deceat viam ingredi.
Super te Beate firmaui semper oculos meos,
Oculorum splendores meorum te subter firmabo.
Desinite mulis similes & etiam equis
Fieri. sapientiæ enim illustris expertes sunt.
Maxillas eorum constringe duris frænis,
Qui te non cupiunt gaudentes prope accedere.
Varia flagella semper sunt peccatoris:
Quem vero Deus curat, misericordia circundet.
Gaudium & exultatio diuinos viros occupet,
Et gloria illustris rectis corde curæ sit.

PSALMVS XXXII.

Hunc tricesimum & secundum resonuit hymnum Dauid cithara suauiter delectatus.

Gaudete mihi, Regi iustitiæ antistites viri:
Viros rectos decet immensa laus.
Canite mihi viuentem Deum cithara canora:
Canite ei decem carmen fidibus mittentes.
De præcordiis nouum hymnum cantate Domino:
Bene vero canetur iustitiæ iucunda laus.
Quia immortalis Dei Verbum rectum est:
Omnia vero ipsi valde fidelia sunt regia opera.

Iustitiam

Iustitiam abscondentem curas & fas diligit Rex.
Vniuersa Dei plena est abunde misericordia terra.
Cæli firmati sunt mandato Regis,
Et omnis immortalis oris ipsorum spiritu virtus.
Vtrem sicut maris fluxum sonorum congregans,
Arte ponens abditis custodibus abyssi.
Timeant Regem Deum inclyti fines terræ,
Ab eo autem commoueantur quicunq; terram habitant.
Quoniam ipse dixit, & perfecta sunt omnia:
Ipse Rex mandauit, ipsa vero germinarunt simul.
Immortalis dissipet infinita consilia populorum,
Et populorum reprobet volubiles curas,
Consiliaque superborum præteribit principum.
Consilium vero Immortalis in æternum manet,
Cogitationes vero cordis a generatione vsq; in generationem.
Gens semper beatissima suo Regi confisa,
Populus quem ex omnibus elegit hæreditatem capere.
De cælo Rex omnividentem extendit vultum,
Mortalem suo e cænaculo vidit generationem,
Oculis incolas totius respexit terræ;
Qui mortalium cor manu fabricauit solus,
Qui eorum in præcordiis semper opera videt.
Non robur nouit regem glorioſum seruare,
Neque gigas afflictionem fugiet confisus robore.
Equus in bellis inutilis virum seruare,
Neque ipse effugiet robore superbiens.
Oculi extensi sunt in metuentes Regis;
Oculi magni Dei timentes respiciunt,

Qui

δλικίῳ Φιλέει λαθικηδέα, καὶ θέμιν ἐσθλήν.
πᾶσα γὰρ βεβέληται ἄδικος ἐλεητύος αἶσα.
ὑψανοὶ ἐρρίζωται ἐφημοσύνη βασιλῆος,
καὶ πᾶσ' ἀθανάτου στόματος σοφίων πνεύματος ἀλκή.
ἀσκὸν ὅπως παντοῖο ῥόον πολυηχέ' ἀγείρων,
τέχνῃ κατθέμενος κρυφίοις ταμίοισιν ἀθύσσου.
δειμαίνοι βασιλῆα θεὸν κλυτὰ πείρατα γαίης·
ἐκ δ' αὐτοῦ δονέοιντ' ὀπάοσοι χθόνα ναιετάουσιν.
οὕνεκεν αὐτὸς ἔειπε, καὶ ἐκτετέλεσται ἅπαντα.
αὐτὸς ἄναξ ἐκέλευσε, τὰ δ' ἐβλάστησεν ὁμαρτῇ.
ἀθανάτου σκεδάσθην ἀπείρονα δίωα δήμων,
καὶ λαῶν ὀνόσαιτο πολυσπερέας μελεδῶνας·
δίωά θ' ὑψινόων ὀφθαλμείψεται ἠγητήρων.
βουλὴ δ' ἀθανάτοιο διωκέος ὄμμιν ἐπιμίμνει,
μέρμερα ἢ κραδίης χυσῆς ἀπὸ μέχρι χυέθλης.
φῦλον ἀεὶ μακάρεσσιν ἑῷ βασιλῆι πεποιθός·
λαὸς ὃν ἐκ πάντων ἐπελέξατο κλῆρον ἑλέσθαι.
ὑψανόθεν βασιλῆος πανδερκέα τείνεν ὀπωπήν·
ἀνδρομέῃ σφετέρης ἐκ παγάδος εἶδε χυέθλῃ·
ὄμμασιν ἐνναετῆρας ὅλης θηήσατο γαίης,
ὃς θνητῶν κραδίῃ παλάμῃ τεκτήνατο μοιῶν,
ὃς σφέων ἐν πραπίδεσι λάθρια ἔργα δοκεύει.
ἐ θένος οἶδεν ἄνακτα μεγακλήεντα σαῶσαι·
ἐδὲ γίγας κακότητα φύγοι σθείῃσιν ἐπ' ἀλκῇ.
ἵππος ἐνὶ πολέμοις ἀγερώιος ἄνδρα σαῶσαι,
ἐδέ κεν αὐτὸς ἄλυξε σθεὶ θένεϊ βλεμεαίνων.
ὀφθαλμοὶ ἐπάνυσθεν ὑπὸ τρομέοντας ἄνακτος·
ὀφθαλμοὶ μεγάλοιο θεοῦ τρομέοντας ὁρῶσιν,

ὅσους

ὅσσοι θεσπεσίῳ ἐλέῳ μεμελημένοι εἰσί.
ψυχὰς ἐκ θανάτοιο τανηλεγεὸς ἀπερύξαι,
καὶ θρέψαι στονόεντι πιεζομένους φρένα λιμῷ.
ἡμέτερος μάλα θυμὸς ἀπηώρηται ἄνακτος,
οὕνεκεν ἡμείων προμαχὸς καὶ ἀρωγὸς ἐτύχθη.
ἀμφ' αὐτῷ κεχάροιτο νόος πραπίδεσσιν ἰανθεὶς,
καὶ οἱ ἡμετέρη ὄνομα κλυτὸν ἐλπὶς ἐτύχθη.
αὐτὸς ἄναξ ἐλεητὺν ἀπείριτον ἄμμιν ὀπάζοις·
οἷα σεῦ ἐλπίζοντες ἀεὶ ποτιδέγμεθ' ἀρωγήν.

ΨΑΛΜΟΣ λγ'.

Ὁππότ' Ἀβιμέλεχον μανεδήϊον ἠπεροπεύσας,
ᾤχετο Δαυῖδος, σφετέρην δ' ἠλλάξατο μορφήν·
τόνδε τριηκοστὸν τρίτατόν θ' ἅμα κῶμον ἔμελψεν.

Εὐφήμοις ἐπεέσσιν ἀεὶ βασιλῆα βοήσω,
νωλεμέως γλώσσῃ σφέτερον μέλος αἰνετὸν οἴσω.
κυδαίνοιτό μευ ἦτορ ἐν ἀθανάτῳ βασιλῆϊ.
μείλιχοι εἰσαΐοντες ἑῷ κεχαροίατο θυμῷ·
ἀμφ' ἐμοὶ ἀθάνατον μεγαλίζετε ποιμένα κόσμου,
καὶ οἱ ἀγειρόμενοι ἀναείρομεν οὔνομα πάντες.
οὖας θῆκεν ἑτοῖμον ἀνίχνευσαντί μοι ἐσσὴν,
παντοίης δ' ὀλοῆς με θοῶς ἐξείλετ' ἀνίης.
σπεύσατέ οἱ πελάσαι, καὶ οἱ φρεσὶ φέγγος ἑλέσθαι,
ὥσκεν ἀμωμήτοισιν ἀεὶ λάμποιτε προσώποις.
ὧδε πτωχὸς ἄυσε, θεὸς δέ οἱ ἔκλυεν αὐδῆς,
παντοίης δ' ἐφύλαξεν ἐλεγχέος ἔκτοθεν ἄτης.
ἄγγελος ἀμφιέπων θεῷ ἵξεται ἔνθα καὶ ἔνθα
κυκλόθεν εὐσεβέων ἀνδρῶν, σφέας ὄφρα σαώσῃ.
γευσάμενοι δέρκεσθε ἄναξ ὅτι μείλιχος ἐστιν.

ὄλβιος

Qui diuinam misericordiam curant.
Animas a morte inexorabili eruere,
Et alere luctuosa pressos animum fame.
Noster valde animus pendet a Rege,
Quoniam noster protector & adiutor est.
In ipso lætetur mens præcordiis gaudens,
Et eius nomen inclytum nostra spes est.
Ipse Rex misericordiam infinitam nobis præbeas;
Sicut tuum sperantes semper expectamus auxilium.

PSALMVS XXXIII.

Quando Abimelechum bellicosum decipiens,
Abiit Dauid, suam vero immutauit formam;
Hunc tricesimumtertiumque simul cantum cecinit:

Faustis verbis semper Regem clamabo;
Semper lingua suum carmen laudandum feram.
Laudetur meum cor in immortali Rege.
Mansueti audientes suo lætentur animo.
Mecum immortalem magnificate Pastorem mundi;
Et eius congregati exaltemus nomen omnes.
Aurem posuit paratam exquirenti mihi Rex,
Omni vero exitiosa me cito eripuit tribulatione.
Properate ei accedere, & ipsi mentibus lumen capere,
Vt inculpatis semper splendeatis faciebus.
Sic pauper clamauit, deus vero ipsi exaudiuit vocem:
Omnem vero seruauit probrosam extra tribulationem.
Angelus circunstipans Deo veniet illuc & illuc
In circuitu piorum virorum, ipsos vt seruet.
Gustantes videte Rex quoniam suauis est.

Beatus semper vir suo Regi confisus.
Sancti omnes semper timete Regem.
Piorum non enim alicuius desiderans aliquis est.
Indigentes domuit diutes aliquando fames;
Piorum vero bonis valde abundant generationes.
Huc adeste mihi cari filii, mea vero audite verba,
Vt timorem Regis prudentis vos doceam.
Quis cupit elegantis videre vitæ serenitatem,
Desiderans perbeatos semper dies videre?
Linguam tuam compesce vituperabilis malitiæ,
Et odiosis seorsum dolis tua labia tegas.
Fuge improbitatem, bonorum vero appareas artifex,
Pacis amabilis post vestigia semper gradiens.
Oculi Regis respiciunt iustos,
Et ipsorum precibus paratissimam præbet aurem.
Dolores fabricantes Rex obseruat vultibus,
Vt perdat eorum memoriam de terra.
Iusti clamauerunt, cæterum Deum inuenerunt defensorem;
Omni vero seorsum sua liberati sunt tribulatione.
Quibus cor contritum est, semper Deus nouit opitulari,
Spiritu autem suo humilem virum seruabit.
Multæ & frequentes sanctorum sunt tribulationes,
Et ipsos ex omnibus liberabit æternus Rex.
Ipse Rex curet & ossa omnia custodiat;
Ex ipsis vero non quidquam corrumpatur fractum.
Mors peccatorum perniciosa & misera est:
Qui vero sanctum oderunt, improbi semper erunt.
Seruorum suorum corda liberabit calamitate,

Non

ὄλβιος αἰὲν ἀνὴρ σφετέρῳ βασιλῆϊ πεποιθώς.
εὐαγέες σύμπαντες ἀεὶ περιδείδιτ' ἄνακτα.
εὐσεβέων οὐ γάρ τευ ἐφιμείρων τις ἐτύχθη.
δευομένους ἐδάμασσε πολυκτεάνους ποτὲ πείνη,
εὐσεβέων δ' ἀγαθοῖσι μέγα βρίθουσι γενέθλαι.
δεῦρ' ἴτε μοι φίλα τέκνα, ἐμῶν δ' ἐπικέκλυτε μύθων,
ὄφρα φόβον βασιλῆος ἐνηέος ἄμμε διδάξω.
τίς ποθέει χαρίεντος ἰδεῖν βιότοιο γαλήνην,
ἰσχανόων πολύολβα διαμπερὲς ἤματα λεύσσειν;
γλῶσσαν σὴν ἀπόπαυσον ἐλεγχίστης κακότητος,
καὶ στυγερῶν ἀπάνευθε δόλων σέο χείλεα κεύθοις.
φεῦγε κακορραφίην, ἀγαθῶν δ' ἀναφαίνεο τέκτων,
εἰρήνης ἐρατεινὰ μετ' ἴχνια πάντοτε βαίνων.
ὀφθαλμοὶ βασιλῆος ἐποπτεύουσι δικαίους,
καὶ σφέων εὐχωλῇσιν ἑτοιμότατον πόρεν οὖας.
ἄλγεα τεκταίνοντας ἄναξ δοκέεσκεν ὀπωπαῖς·
ὄφρα κεν ἐξολέσῃ σφέτερον μνημήϊον αἴης.
εὐσεβέες βοάασκον, ἀτὰρ θεὸν εὗρον ἀρωγόν·
παντοίης δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐφύλαχθεν ἀνίης.
οἷς κραδίη τέθραυσται, ἀεὶ θεὸς οἶδεν ἀρήγειν·
πνεύματι δὲ σφετέρῳ χθαμαλόφρονα φῶτα σαώσει.
πολλαὶ καὶ πυκιναὶ ὁσίων γεγάασιν ἀνίαι,
καὶ σφέας ἐκ πασέων ἀπολύσεται ἄφθιτος ἐσσήν.
αὐτὸς ἄναξ κήδοιτο καὶ ὀστέα πάντα φυλάξοι·
ἐκ δ' αὐτέων οὐκ ἄν τι καταφθείροιτο ἐαχθέν.
πότμος ἁμαρτινόων ὀλοὸς καὶ ἄποτμος ἐτύχθη·
οἱ δ' ὅσιον στυγέοντες ἀτάσθαλοι αἰὲν ἔσονται.
δμώων σφωϊτέρων κραδίας ἀπολύσεται ἄτης,

ἔ κεν ἀλιτρεμίνοιεν ἐῆς χατέοντες ἀρωγῆς.

ΨΑΛΜΟΣ λθ'.

Τόνδε τοι ὑμνητὸν καὶ πέρατον ἴαχεν ὕμνον
Δαυΐδος λιγυρῇ μελπόμενος κιθάρῃ.

Νωϊτέροις ὀλετῆρσιν ἄνα ξ ἄχραντε δικάζοις·
Νωϊτεροις δηΐοισιν ὑπερμενέως πολεμίζοις.
ἀσπίδα καὶ ξίφος ὄξυ λαβών, ὄρθι παρ' ὁδὸς εἶης·
φάσγανον ἀμφήκες δηίων κατέναντι τιτάνοις.
εἶπε μευ ψυχῇ, σέθεν ἀσφαλὲς ἔρνος ἐτύχθην. 5
ἦμος ἀνιχνεύοντας ἐμὸν δι' ἀμῶμος ἐλέγχοι.
κηδεα μοι φαπόνοας ἀποστρέψας ὀπίσω·
οἷα κονις δνοφερῇσιν ἐλαυνέθωσαν ἀήτῃς·
καὶ σφέας ἀθανάτοιο δι' ἀκτορος ὄξυς ἀπείρων·
οἶμος ὀλισθηρὴ ζοφερὴ θ' ἅμα τοῖσι γενέσθω, 10
καὶ σφέας ἀθανάτοιο δι' ἀκτορος αἶψα διώκοι·
κοὐδέποτε μαψιδίως ὅτι μοι λίνον ἐκήσαντο·
μαψιδίως ἐμὸν ἦτορ ἀνείδεσιν ἐσφέλιξαν.
τῷ φασὶν ἐ δοκέουσι πάγην, σφέας ἀχρὸν ὀφέλλειν·
ἧς ὑπὸ κατακρυψάντο, γλυφίατο κέρδεα θήρης, 15
ὀλλύμενοι δολόεντι λίνῳ τὸ περ ἔπλεκον αὐτοί.
αὐτὰρ ἐμὴ ψυχὴ κεχαρήσεται ἀμφὶ σωτῇ,
καὶ οἱ ἀλεξικάκῳ πεῖ φέγγεϊ γηθήσεται.
ὀστέα πάντ' ἐρέει, τίς τοι μάκαρ ἀλλ' ὁμοῖος;
ῥύεαι ταπεινὸν κρατερῶν ἀπὸ λυμαντήρων, 20
πτωχόν τ' ἠδὲ πενιχρὸν ἀφ' ἁρπαλέων ὀλετήρων.
μάρτυρες αἰζάντες μ' ὅσα μὴ μάθον ἐξερέεινον·
αὐτὰρ δυσμενέσσι κακοεργέα μισθὸν ἐδέγμην,
ἠμετέρῳ ἄσπερμον ἐπεσυμένων φρένα θέσθαι.

αὐτὰρ

Non delinquant suo carentes auxilio.

PSALMVS XXXIV.

Hunc triceſimum & quartum cecinit hymnum
Dauid canora canens cithara.

Noſtris occiſoribus Rex impollute ius dicas,
Noſtros hoſtes præpotenter expugna.
Scutum & gladium acutum capiens confortator ſis.
Enſem ancipitem hoſtium in conſpectu diſtin-
das.
Dic meæ animæ, Tuum firmum vallum ſum.
Animum quærentes meum reprehenſio conuin-
cat.
Curas mihi machinantes auertas retro:
Velut puluis atris impellantur ventis.
Et ipſos Immortalis angelus pernix coerceat.
Via lubrica tenebroſaque ſimul his fiat,
Et ipſos Immortalis angelus cito perſequatur:
Clam fruſtra quoniam mihi rete erexerunt;
Superuacue meum cor probris torſerunt.
Quem animis non vident laqueum, ipſos capiat:
Quam vero abſconderunt fiant lucra venationis,
Pereuntes doloſo reti quod concinnarunt ipſi.
Cæterum mea anima gaudebit in Rege,
Et ipſius ſalutari ſuper lumine delectetur.
Oſſa omnia dicent, Quis tibi Beate alius ſimilis?
Eripiens pauperem robuſtis a corruptoribus,
Pauperemque & egenum a rapacibus occiſoribus.
Teſtes ſurgentes, me quæ non didici interroga-
bant.
Pro beneficentia malam mercedem capiebam,
Noſtram ſterilem feſtinantium mentem ponere.

Cæterum festinans induebar lugubri veste:
Ieiunii vero laboribus domui graue cor,
Oratio vero in sinum meum conuersa sedeat.
Quasi amico, quasique fratri, sic complacui semper:
Quasi vero tristis humiliabar, animo luctum augẽs:
Ipsi vero mei ex aduerso læti conuenerunt.
Flagella congregata sunt, ego vero non prorsus cognoui.
Viscera vi rumpebantur, & non intellexerunt afflictionem.
Et me subsannauerunt satis, contumelia vero tentauerunt,
Contra horridis mordicus labiis inhærentes.
Dic Beate, quando igitur meam videas ineuitabilẽ necessitatem?
Animam nostram a maligna educ generatione.
Cæterum vnicam meam libera a leonibus.
Sacra Regem in caula resonabo,
In populo robusto tuum hymnum canam.
Ne igitur mihi supergaudeant impie aduersantes,
Qui me frustra oderunt, sed annuunt oculis:
Qui mihi paci similia loquebantur,
Acerba vero mihi cogitant dolose irascentes,
Molestum in conspectu os dilatantes.
Dixerũt malorũ gaudentes meorũ spectatores esse.
Si vidisti istud Beate, ne sane me prætereas,
Ne a me discedas prouide dator bonorum,
Neque causam ignotam meam prætereas oculis.
Tuis sub iustitiis Rex me incorrupte iudices,
Tua me misericordia iudices prouide Pastor,
Neque supergaudeant inimici viri nobis.
Neq. risus mentis mæror meæ aliquando duplex sit,

Neque

αὐτὰρ ἐπειγόμενος βαλόμην περὶ πένθιμον εἷμα,
νηστείης δ' ἐδάμασσα πόνοις βαρυώδυνον ἦτορ·
εὐχωλὴ δ' ἐπὶ κόλπον ἐμὸν στρεφθεῖσα θοάσσοι.
ὡς φίλῳ, ὥστε κασιγνήτῳ, τόσον ἤνδανον αἰεί·
ὡς δὲ κατηφιόων ἐδάμην φρενὶ πένθος ἀέξων·
οἱ δ' ἐμέθεν κατέναντα γεγηθότες ἠγερέθοντο·
μάστιγες ξυνάγερθεν, ἐγὼ δ' οὐ πάμπαν ἀνέγνων.
σπλάγχνα βίῃ ῥήγνυντο, καὶ οὐκ ἐνόησαν ἀνίην.
καί μ' ἐπέμυξαν ἄδην, λώβῃ δ' ἀποπειρήσαντο,
ἀντιβίην κρυεροῖσιν ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες.
εἰπε μάκαρ πότε δή μευ ἴδοις δυσάλυκτον ἀνάγκην;
ψυχὴν ἡμετέρην κακοεργέος ἔξελε φύτλης.
αὐτὰρ μουνογένειαν ἐμὴν ῥύσαιο λεόντων.
ἠγαθέῃ βασιλῆα παρὰ κλισίῃ κελαδήσω·
πὰρ λαῷ μεγαλοσθενέτῃ τεὸν ὕμνον ἀείσω.
μὴ δή μοι κεχάροιντ' ἀθεμίστια δυσμενέοντες,
οἵ με μάτην στυγέουσιν, ἀτὰρ νεύουσιν ὀπωπαῖς.
οἳ ῥά μοι εἰρήνῃ προσεοικότα μυθίζοντο,
πικρὰ δέ μοι φρονέουσι δολοφροσύνῃ κοτέοντες.
θυμοδακὲς κατέναντα διὰ στόμα μηκύνοντες,
φάντο κακῶν χαίροντες ἐμῶν θηήτορες εἶναι.
εἰ θηήσαο τοῦτο μάκαρ, μὴ δή με παρέλθοις·
μή μευ ἀποστείης πανεπίσκοπε δῶτορ ἐάων,
μηδὲ δίκην ἄγνωστον ἐμὴν παρελεύσεαι ὄσσοις.
σῇσιν ὑπ' εὐδικίῃσιν ἄναξ μ' ἄγραντε δικάζοις.
σῇ μ' ἐλεημοσύνῃ κρίνοις πανεπίσκοπε ποιμὴν,
μηδ' ἐπιγηθήσειαν ἀνάρσιοι ἀνέρες ἡμῖν·
μηδὲ γέλως φρενὸς ἄλγος ἐμῆς ποτὲ δι πλόον εἶεν,

μηδέ κε λαυκανίαις με καταβρώξειαν ἑῇσιν.
αἶσχος ἕλοι σύμπαντας ἐμῇ κεχαρηότας ἄτῃ.
ὅσσοι δὲ φρονέουσιν ὑπέρβια, μῶμον ἕλοιντο.
χάρμα καὶ εὐφροσύνη ὅσιον γένος ἀμφιπολεύοι.
πάντοτε μελπόντων μεγαλαυχέα δῶρα θεοῖο,
εἰρήνην θεράποντος ἑοῦ ποθέοντες ἰδέσθαι.
γλῶσσα δικαιοσύνην ἐμέθεν σέο πυκνὰ λιγαίνοι,
σεῖο πολυκλήεντα πανημαδὸν αἶνον ἀείσοι.

ΨΑΛΜΟΣ λε'.

Ἄφθιτον ἀθανάτου θεράπων Δαυῖδος ἀμύμων,
τοῦτο τριηκοστὸν μελέων καὶ πέμπτον ἔμελψεν.

Ἔννεπεν ὃν κατὰ θυμὸν ἀτασθαλίας ἀθέμιστος,
οὐ φορέων βασιλῆος ἐπ' ὄμμασι δεῖμα θεοῖο,
οὐλομένην δολεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσι γλῶσσαν ἀέξων,
αἰεὶ δυσφροσύνην στυγερὴν διζήμενος εὑρεῖν·
ἀμπλακίῃ σφέτεροι δολερῇ μεμελήατο μῦθοι,
οὔποτε παντοίην ὁσίην ὁδὸν ἀμφαγαπάζειν.
ἀλλὰ καὶ ἐν λεχέεσσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀλείτης
οὐδ' ἀγαθὸν ῥέξαι βουλεύσατο, οὐδὲ νοῆσαι,
οὐδέ τ' ἀπεχθαίρει κακίης πολυπήμονος ἄλγος.
ἄφθιτε τιμήεις ἔλεος τεὸν οὐρανὸς ἴσχει·
σεῖο δ' ἀληθείη καὶ ἐν νεφέλῃσι χορεύει.
σεῖο δικαιοσύνη πανομοίιος οὔρεσι θείοις·
ἴσας εὐδικίας φορέεις βυθίοισιν ἀβύσσοις.
τετραπόδων ἀγέλας μερόπων θ' ἅμα φῦλα σαώσοις·
ὧδε τεὴν ἐλεητὺν ἄναξ πλήθουσαν ἀέξεις.
σῶν πτερύγων μερόπεσσιν ἀεὶ σκέπας ἔσσεται ἐλπίς·

πιαλέοις

Neque gutturibus me deuorent suis.
Dedecus capiat omnes mea gaudentes ærumna.
Qui vero cogitant superba, confusionem reportẽt.
Gaudium & lætitia sanctum genus curet:
Semper celebrent magnanima dona Dei,
Pacem serui sui cupientes videre.
Lingua iustitiam mea tuam crebro canat,
Tuam percelebrem tota die laudem cantet.

PSALMVS XXXV.

Incorruptum Immortalis famulus Dauid integer
Istud tricesimum carminum & quintum cecinit.

Dixit suo in animo stoliditates iniustus,
Non ferens Regis ante oculos timorem Dei,
Pernicioſam dolosis in cruciatibus linguam augens,
Semper angorem odiosum quærens inuenire.
Iniquitatem sua dolosam curant verba,
Nunquam vniuersam sanctam viam amare.
Sed etiam in cubilibus stolidis iniurius
Neque bonum facere curauit, neque intelligere.
Neque odit vitii damnosi mœrorem.
Incorrupte venerandum misericordiam tuam cælum continet;
Tua vero veritas etiam in nubibus exultat.
Tua iustitia persimilis montibus diuinis,
Paria iudicia fers profundis abyssis.
Quadrupedum greges mortaliumque simul genera serues,
Sic tuam misericordiam Rex plenam auges.
Tuarum alarum mortalibus semper tegmen erit spes:

Pin-

Pinguibus bonis tuorum abundant palatiorum,
Et ipsos lætitiæ placidus torrens riget:
Quoniam vitalis apud te Beate est fons.
In tuo autem diuinum videbimus lumine lumen.
Tuam misericordiam Rex desiderantibus prætendas,
Et tuam rectis corde iustitiam ostendas.
Ne mihi indecorum & superbum vestigium subeat,
Neque peccatoris Beate manus me moueat.
Ibi ceciderunt omnes superbiæ famuli,
Neque resurgent neglecti vnde expulsi sunt.

PSALMVS XXXVI.

In sexto grato tricesimum suauiter canens
Resonuit Dauid dulce carmen cithara.

Nequando mihi æmuleris videns malignum virum,
Neque obstupescas in opificibus iniquitatis.
Ipsi enim tanquam fœnum cito persiccantur,
Cadentes herbaceis cito oleribus similes.
Spem produc Deo,& mitia fac;
Et terram inhabites, pascant vero te diuitiæ continentis.
Gaudens Immortali grata omnia reportes.
Aperte Regi tuas ostende vias:
Spera,neque desine:ipse vero tibi omnia faciet:
Et tuam educet iustitiam tanquam lumen.
Iudicium vero tuum persimile diei medio.
Supplica mihi fortem exorans Regem.
Ne quando facillimæ vitæ zelus te lædat,
Viri angor curantis semper iniquum.

Gra-

παλέοις ἀγαθοῖσι τεῶν βεβόυσι μελάθρων.
καὶ σφέας ἀφροσύνης ἀγανος χθιμάρρους ἀέδοι·
οἰώκειν εὔζωος ὁδοὶ σοὶ μάκαρ ἔωλεν πηγή.
ἐν δὲ τεῷ θεοτερπὲς ἰδοίμεθα φέγγεϊ φέγγος.
σὴν ἐλεημοσύνην βασιλεῦ πρὸ ἕθεν πανύσσοις·
καὶ σέθεν ἰθυνόοισι δικαιοσύνην ἀναφαίνοις.
μή μοι ἐλεγχῆεν καὶ ὑπέρβιον ἴχνος ἐπέλθοι·
μηδέ θ' ἁμαρτινόοιο μάκαρ παλάμη με δονοίη.
κεῖσ' ἔπεσον σύμπαντες ἀταθαλίης θερσίποντες,
ὀφέλ τ' ἀνασχόμενοι ἀκηδέες ἔνθεν ἔλαθεν.

ΨΑΛΜΟΣ λς'.

Ἀμφ' ἔκτῳ χαλέντι τετιημένον λίγα μέλπων
ἔβρεχε Δαυΐδος ἡδὺ μέλος κιθάρῃ.

Μή ποτέ μοι φθονέοντας ἰδὼν κακοεργέα φῶτα,
μηδ' ὀπιθυμβήσας ἐπ' ἐργατίναις κακότητος.
οἷδε γὰρ οἷά τε χόρτος ἄφαρ καταπερσόμενος,
πίπτοντες χλοερῇσι θοῶς λαχανοισιν ὁμοῖοι.
ἐλπωρὴ ἀνάτηλε θεῷ, καὶ μείλιχα ῥέζε·
ᾗ χθόνα ναιετάοις, νεμέθοι δέ σε πλῆθος ἀπείρων.
χαίρων ἀθανάτῳ καταθύμια πάντα κομίζοις.
ἀμφαδίην βασιλῆϊ τιὰς ἀνάφαινε κελεύθους·
ἔλπεο μηδ' ἀπόλλυ· ὁ δέ τοι σύμπαντα τελέσσαι,
καὶ σέθεν ἐξοίσει δικαιοσύνην ἁτὲ φέγγος.
δύσκηλον ἢν τελεῖν πανομφαίον ἦμαρ μέσσῳ.
λίσσεό μοι κρατερὸν μειλισσόμενον βασιλῆα.
μή πολεμήϊσης βιοτῆς ζῆλός σε χαλέψῃ,
ἀνδρὸς δυσφροσύνῃ μεμελημένος αἰὲν ἀέσμων.

δεινὸν

δεινὸν φεῦγε κότον, καὶ ἀμειδέα κάλλιπε θυμόν.
μή ποτέ μοι φθονέσειας ἀλιτροσύνης ἀλεγεινής·
οἱ γὰρ ἀλιτραίνοντες ἀποφθινύθοιντο κακοῖσιν·
οἱ δὲ θεὸν μίμνοντες, ὅλην κτησαίατο γαῖαν.
ἀλλ' ἔτι βαιὸν, ἄφαρ παρελεύσεται ἐλπὶς ἀλιτροῦ·
καὶ οἱ ἀνιχνεύσειας ἕδος, τὸ δ' ἄφαντον ἐτύχθη.
ἄνδρες δ' ἠπιόθυμοι, ὅλην κτησαίατο γαῖαν,
εἰρήνης ἀγαθοῖσιν ἀγαλλόμενοι πυκινοῖσιν.
εὐδικίης θεράποντα φυλάξεται αἰὲν ἀλιτρὸς,
καὶ οἱ λυσσητῆρας ἐπιβρύξειεν ὀδόντας.
αὐτὰρ ὅ μιν λεύσσων πανυπέρτατος ἡδὺ γελάσσει,
γινώσκων ὅ οἱ ἦμαρ ὀλέθριον εἶσιν ἑτοῖμον.
φάσγανον ἄμφηκες κακοεργέες ἐσπάσσαντο,
νευρὴν ἐξετάνυσαν ἀμαιμακέτῳ περὶ τόξῳ,
πτωχὸν ἑλεῖν σπεύδοντες ἀποφθίσαι τε πένητα,
ἰθυνόους ξιφέεσσιν κατασφάξαι μεμαῶτες.
ἀλλὰ σφέων ξίφος ὀξὺ διὰ στέρνοιο περήσοι,
καὶ τόξα στονόεντα μάκαρ διὰ λεπτὰ κεάσσοις.
φέρτερόν ἐστ' ὀλίγιστον ἀγακλήεντι δικαίῳ,
ἀμπλακίης ἢ πλοῦτον ἀπειρέσιον ξυναγείρειν.
λεπταλέοι τρίβοιντο βραχίονες ἀφρονεόντων.
ἀθανατος κλυτὸν ἴχνος ὑποστήσειε δικαίων.
αὐτὸς ἄναξ ἄχραντος ὁδοὺς δεδάηκεν ἀμώμων·
αἶσ' ἀγαθῶν καὶ κλῆρος ἀεὶ σταθερώτερος ἔσται.
οὔκεν ἐπαισχύνοιντο δυσηχέα καιρὸν ἀνάγκης·
λιμῷ δ' ἐν κρυόεντι κόρῳ βρίθοιεν ἁπάντων·
ἀμπλακίης θεράποντες ἄδην ἀπολοίατο πάντη.
ἀντιβίων δ' ὅτε κῦδος ὑπερτέλλοι βασιλῆος,

καπνῷ

Grauem fuge iram, & triſtem derelinque furorem.
Ne quando mihi æmuleris iniquitatem moleſtam.
Maligni enim pereant malis:
Deum vero expectantes, totam poſſideant terram.
Sed adhuc puſillum, cito præteribit ſpes peccatoris,
Et eius quæras ſedem, ipſa vero diſparuit.
Viri vero manſueti, totam poſſidebunt terram,
Pacis commodis exultantes crebris.
Iuſtitiæ famulum obſeruabit ſemper peccator,
Et ipſi rabidis infremet dentibus:
Cæterum eum videns ſupremus dulce ridebit,
Cognoſcens quod ipſi dies letalis veniet paratus.
Gladium ancipitem maligni euaginauerunt,
Neruum tetenderunt valido in arcu,
Pauperem capere properantes, perdereque inopem,
Rectos corde gladiis trucidare cupientes.
Sed ipſorum gladius acutus per pectus tranſeat,
Et arcus triſtes Beate fruſtulatim confringas.
Melius eſt paucum nobili iuſto,
Peccati quam diuitias infinitas accumulare.
Tenuia conterantur brachia ſtultorum,
Immortalis nobile veſtigium ſuſtineat iuſtorum.
Ipſe Rex impollutus vias nouit immaculatorum:
Portio bonorum & hæreditas ſemper firmior erit.
Non confundantur horribili tempore neceſſitatis,
Fame vero graſſante ſatietate abundent omnium.
Peccati famuli abunde pereant vndique.
Supra hoſtes vero quando honor eminet Regis,

Fumo

Fumo dispereunti æque persimiles sunt.
Mutuatus improbus vir, non nouit reddere:
Miseretur vero iustus semper, & omnibus commodat.
Eum laudantes, totam possidebunt terram;
Malis vero ferientes execrationibus, pereant vbique.
Nutibus diuinis diriguntur gressus viri,
Et suas Deus semper amet vias.
Neque pernicioſis collidatur cadens in ruinis terræ,
Quia ipsi manum Rex adiutor admouet.
Prius iuuenis fui, nunc rursum me senectus occupat,
Neque egentem iustum prorsus cognoui,
Neque semen ipsi desiderans vitalem panem.
Misereri nouit, totaque die commodare;
Et ipsi pulchrum in benedictione semen erit.
Fuge improbitatem, bonis vero stude operibus,
Et terram inhabites: quia Rex iudicium amat,
Neque suos despiciet athletas.
Immortalis conseruentur perpetuis auxiliis;
Cæterum iniustitiam curantes eiiciantur,
Generaque impiorum pereant crudelium.
Æquitatis famuli totam possideant terram,
Et ipsam inhabitent sempiternis temporibus.
Diuinam pii sapientiam os semper modulabitur,
Lingua vero iudicium regium prædicabit.
Diuinæ fert cor plenum legis:
Neque ipsi gressus omnino lædantur cadenti.
Iustitiæ famulum nimis obseruat peccator,
Et eum superbe cupit interficere.

Sed

καπνῷ ἀποφθινύθουτι ἐμῶς πανομοίοι ἔσκον.
χρησάμενος κακοεργὸς ἀνὴρ, οὐκ οἶδ' ἀποδοῦναι·
οἰκτείρει δ' δίκαιος ἀεὶ καὶ πᾶσιν ἐπάζεται.
οἵ μιν ἐπαινήσοντες, ὅλιον κτησάμενον γαῖαν·
οἱ δ' κακῆς βάλλοντες ἀρῆς, ἀπολοίατο πάντη.
νόμασι θεσπεσίοις ἰθύνεται ἴχνια ποδός·
καὶ σφετέρων θεὸς αἰεν ἐφιμείρεται κελεύθων.
οὐδ' ὁλοοῖς θραύσει περ ἐὼν ἐπὶ ῥήγμασι γυίης,
οὕνεκά οἱ παλάμῃσι βασιλεὺς ἐπίκουρος ἐρείδει.
νεηθὴς νέος ἦμι, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει,
οὐδ' ἐπιδεύομενον θεοτρεφέα πάμπαν ἀείρων,
οὐδὲ οἱ ἐλδομένῃσι γυναικὸς ἄρτυε.
οἰκτείρειν δεδάηκε, πανημερίους τε δανείζειν,
καὶ οἱ κλῆρος ἐπ' εὐλογίῃ σπόρος ἔσται.
φεῦγε κακορραφίην, ἀγαθὴν δ' ἐμπάζεο ἔργων,
καὶ χθόνα ναιετάοις· ὅτ' ἄνακτ ἔμμεν ἀμφαφάᾳ.
ὀδὲ σφωιτέρους ὑπερόπτης ἀθλητῆρας.
ἀθανάτου φρεσὶν ἐνὶ ἐείσατο ἀρετάς·
αὐτὰρ ἀθεσμοσύνῃ μεμελημένοι ἐξελάσειαν,
φῦλά τε δυσεβέων ἀπολοίατο νηλεϊθύμων.
οὐδικίης θεράποντες ὅλιον κτησάμενον γαῖαν,
καὶ μιν ναιετάοιεν ἀτερ μακάρτοισι χρόνοισι.
θείλιος εὐσεβέος σοφίῃ σόμα πάντοτε μέλψει·
γλώσσῃ δ' οὐδικίου βασιλήϊον ἐξαγορεύσει.
θεσπεσίῃς φρένα κεφαλὴν ἐγκύμονα θεσμοῦ·
οὐδέ οἱ ἴχνια παγχυ σφαλάπτοιτο πεσόντι.
εὐδικίης θεράποντα λίην ποτιδέρκεται ἀλείτης,
καὶ μιν ὑπερμενέως ὑπεμάσσεται ἐξεναρίζειν.

ἀλλ'

ἀλλ' οὐχ οἱ παλάμῃσι θεὸς λείψει μιν ἐέλδωρ,
οὐδὲ δικαζόμενον νίκης χατέοντα μεθήσει.
τέτλαθι παμβασιλῆα, φύλασσε δὲ τοῖο κελεύθους,
καί σε μεταχρόνιον κλήρου χθονίοιο τελέσσει·
φῦλα καταφθιμένων ἀλιτήμον ἀθηήσαιο.
εἶδον ἐφ' ὑψίστων ἀναειρόμενον κακοεργὸν,
πολλὸν ὑπὲρ Λιβάνοιο θυώδεος ὑψόθι κέδρων;
δύσμορον· ἀλλά μιν οὐκέτ' ἐπεφρασάμην παροδεύων,
οὐδέ μοι αὐτό οἱ οὖδας ἐφαίνετο μαστεύοντι.
μειλιχίην φρούρησον, ἵν' εὐθέα πάντα νοήσῃς.
ὡς ἀγάθ' εἰρήνης ὑποφήτορι λείψαν ἀμίμνει·
πανσυδίῃ δ' ἀθέμιστος ἀποφθείροιτο γενέθλη.
δυσσεβέων φθινύθοιεν ἀδευκέϊ λείψαν' ὀλέθρῳ.
ἀλκῆεν δ' ὁσίοισι φάος βασιλῆος ἐτύχθη,
καί σφισι τειρομένοις ταχὺς ἵξεται ἀσπιδιώτης;
ἀθανάτην ἐπίκουρον ἀεὶ σφίσι χεῖρα τιταίνων·
δευομένους τ' ἀδίκοιο βίης ἀπολύσετ' ἀλιτρῶν·
ἐκ δὲ κακῶν σώζοιντο μεμηλότες ἐλπίδι θείῃ.

ΨΑΛΜΟΣ λζ'.

Μιμνήσκων παθέων βροτέων Δαυῖδος ἀμύμων
ὧν πάθε, καὶ παθέων πανυπέρτερος ἔσκε πεπονθὼς,
ἀμφὶ τριηκοστὸν μέλος ἕβδομον ἴαχε μέλπων.

Μή με τεὸς βαρύμηνις ἀκήρατε θυμὸς ἐλέγξῃ,
μηδέ με παιδεύσειε τεὴ πολυώδυνος ὀργή·
οὕνεκ' ἐμοῖς μελέεσσι τεοὶ κατέπηχθεν ὀϊστοί·
καί σευ ὅπως δηΐην μοι ἐπεστηρίξαο χεῖρα.
τίς κ' ἐμὸν ἐξακέσαιτο δέμας σέο μηνίσαντος;
ἢ πόθεν ὀστείοισιν ἐμοῖς ἀνάπαυμα φανείη,

παντε-

Sed non ipsi manibus Deus deseret eum desiderium,
Neque oppressum victoriæ egentem derelinquet.
Sustine Dominum, custodi vero eius vias;
Et te diuturnum sortis terrenæ perficiet:
Genera pereuntium nocentium videas.
Vidi in altissimis exaltatum improbum,
Multum super Libani fragrantis in sublimi cedros,
Infelicem: sed eum non amplius cognoui transiens,
Neque mihi ipsa ei sedes apparebat inquirenti.
Mansuetudinem custodi, vt recta omnia sentias.
Quoniam bonę pacis antistitem reliquiæ manent.
Prorsus vero iniqua pereat generatio.
Impiorum intereant amaro reliquiæ interitu.
Robustum vero sanctis lumen Regis est,
Et ipsis oppressis celer veniet protector,
Immortalem auxiliarem semper ipsis manum porrigens,
Egenosque iniqua vi liberabit peccatorum,
De malis vero seruētur quibus curæ est spes diuina.

PSALMVS XXXVII.

Memor calamitatum mortalium Dauid inculpatus
Quas pertulit, & afflictionibus superior fuit lacessitus,
Circa triceſimum carmen septimum resonuit canens.

Ne me tuus grauis Incorrupte furor arguat,
Neque me castiget tua tristis ira:
Quoniam meis membris tuæ infixæ sunt sagittæ,
Et tuam vt inimicam mihi confirmasti manum.
Quis meum sanet corpus te succensente?
Aut vnde ossibus meis requies appareat,

Vndique peccatis agitato odiosis?
Angores super meum ascenderunt caput,
Oneri molesto & graui sunt similes.
Insipientia cicatrices olentes circum me putruerũt.
Miser factus sum, secundum vero ceruicem curuatus sum.
Iratscens vitio tota die conficiebam viam:
Quoniam mea prohibuerunt infinita ludibria animum.
Non meum quietem doloris corpus nouit capere.
Sum nimis humilis saucius doloribus morbi,
Nostri cordis rugiens gemitibus.
Incorrupte, sed meum ipse inspicias desiderium,
Neque te noster gemitus latet scientem omnia.
Conturbatus sum corde, membrorum vero recessit vis.
Oculorum vero desiderabile meorum periit lumen.
Coram amici timuerunt, pedes vero firmarunt socij.
Qui vero me prope ibant, de longe recesserunt.
Ah, mihi tantam vim faciebant, carum quærentes cor:
Ah, quomodo frustra loquebantur, mala inquirẽtes,
Acuentes dolosis tota die probris linguas.
Cæterum ego fui tanquam non audienti similis,
Sicutq; variorum verborum inscius existens aliquis,
Variæ auditionis ignaro viro similis,
Quiq; in lingua proferre non nouit redargutiones.
Spes mea, precor, tu vero me vocantem audias.
Dixi enim, hostibus ego ne ludibrium fiam.
Mouenti mihi vestigium vrgebant contumelioſi,
Nostrum horridis corpus flagellis paratum:
Neque meos oculos relinquet semper mæror.

Iniqui-

πάντοθεν ἀμπλακίῃσιν ἐλαυνομένῳ στυγερῇσι;
δυςφροσύναι καθυπερθεν ἐμεῦ βεβάασι καρήνου,
φόρτῳ ἐπαυχενίῳ καὶ ἐπαχθέι εἰσὶν ὁμοῖαι.
ἀφροσύνῃ μώλωπες ὀδωδότες ἀμφί μ' ἔσηφθεν.
δειλαιος γενομην, κατὰ δ' αὐχένα πάντοτ' ἐκάμφθην·
ἀσχάλλων κακότητι πανημαδὸν ἤνυον οἶμον·
οὕνεκά μευ κατέρυκεν ἀπείριτα παίγνια θυμόν.
οὔ μευ παυσωλὴν ὀδύνης δέμας οἶδεν ἑλέσθαι·
εἰμὶ λίην χθαμαλὸς βεβολημένος ἄλγεσι νούσου,
νωϊτέρης κραδίης ὠρυόμενος στοναχῇσιν.
ἄφθιτε, ἀλλ' ἐμὸν αὐτὸς ἐποπτεύσειας ἐέλδωρ,
οὐδέ σε νωϊτέρη στοναχὴ λάθεν εἰδότα πάντα.
ὠρίνθην κραδίην μελέων δ' ἀπεχάζετο κίκυς.
ὀφθαλμῶν δ' ἐρατεινὸν ἐμῶν ἐξέφθιτο φέγγος.
ἄντα φίλοι πεφόβηντο, πόδας δ' ἔστησαν ἑταῖροι.
οἱ δέ μευ ἆσσον ἰόντες, ἀπόπροθι νοσφίζοντο·
ἆ με τόσον βιόωντο, φίλον διζήμενοι ἦτορ·
ἆ πῶς μαψιδίως λάλεον κακὰ μαστεύοντες,
θήγοντες δολεροῖσι πανημαδὸν αἴσχεσι γλώσσας.
αὐτὰρ ἐγὼ γενόμην ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς·
οἷά τε παντοίων ἐπέων ἀδάητος ἐών τις,
παντοίης ἀκοῆς ἀδαήμονι φωτὶ ἐοικὼς,
ὅστε διὰ γλώσσης προφέρειν οὐκ οἶδεν ἐλέγχους.
ἐλπὶς ἐμὴ, λίτομαι· σὺ δέ μευ καλέοντος ἀκούσαις.
εἶπα γὰρ, ἀντιβίοισιν ἐγὼ μὴ χάρμα γενοίμην·
κινήσαντί μοι ἴχνος ἐπέχραον ὑβριστῆρες,
ἡμέτερον κρυεροῖσι δέμας μάστιξιν ἑτοῖμον·
οὐδέ μευ ὀφθαλμῶν ἀπολείψεται αἰὲν ἀνίη·

δυσνομίῳ ἐρέων ἐ λήσομαι ἀμπλακιάων.
δυσμενέες θαλέθοντες ἐμεῦ κε ἀπερώτερόι εἰσι·
καί με φιλοψεύδουσιν ἐπεχθαίροντες ἀθέσμως,
οἱ τ' ἐμοὶ αὖτ' ἀγαθῶν κακοεργέα μισθὸν ἔδωκαν,
καί με δίκης σαώτερον ἐπεσβολίῃσιν ἔβαλλον.
μή μευ ἀποσφήλῃς πανεπίσκοπε, μηδὲ μεθείης·
πέμπε μοι ἀφθιτε, πέμπε τελῶ δ' ἐπίκουρον ὀπωπήν.

ΨΑΛΜΟΣ λή.

Δαυίδου κλυτὸς ὕμνος· ὅτ' Ἰδιθυσμὸς ἄειδεν
ἀμφὶ τερπικλέα ὄγδοον ᾠδὴν μέλος.

Ἡμετέρῃ ἀπάνευθε κακῶν ὁδὸν εἶπα φυλάξω,
γλῶσσαν ἀταθαλίῃ μευ ἐπὴν πολύμυθον ὀρίνῃ.
ἡμετέροις φυλακῆϊ διερκέα χείλεσι θῆκα,
θωρηχθεὶς ὅτε δή μοι ἀπάθαλος ἀντιφερίζῃ.
κωφὸς ὅπως χθαμαλός τ' ἀγαθοῖς σίγησα μεμηλώς·
δυναθὲν δέ μοι ἄλγος ἀνέχρεον δὲ τερον αὖθις.
ἔνδοθι θυμὸς ἐμὸς φλογερῷ θερμαίνετο πυρσῷ,
ἐν δ' ἄρ' ἐμῇ μελέτῃ καυθήσεται ἀκάματον πῦρ.
εἶπα, μάκαρ βιότοιο φίλῃ φρεσὶν ἄμμι τελευτή·
ἔννεπέ μοι ζωῆς ὁπόσον θέσπισας ἀριθμὸν,
ὄφρα δαηνοίῃ τί νύ μοι λείπεται ἄλλο.
ἤματα δή μοι πάντα παλαίταθα θήκαο πιμπλῶ,
καὶ μάλα ῥίζαν ἐμῆς βιοτῆς ἀζηΐον ἔγνως.
πάντων μαψιδίως μερόπων ζώουσι γυῖα,
ἔμπα γεμίῳ ἄνθρωπος ὁμῶς δαιδάλμαϊ βαίνει,
μαψιδίως κεῖ θυμὸν ὀρινόμενος πεφόρηται·
ἀγνώστῃ πνοιῇ πάγχυ πολιὸν βίοτον ξυναείρει.

ἦ ῥ' οὐκ

Iniquitatem annuncians non celabo peccata.
Inimici florentes me fortiores sunt.
Et mei abundant osores iniqui,
Quique mihi pro bonis malignam mercedem dederunt,
Et me iustitię socium conuiciis petebant.
Ne a me discedas omnium inspector, neque deseras:
Mitte mihi Incorrupte, mitte tuum auxiliarem vultum.

PSALMVS XXXVIII.

Dauidis præclarus hymnus cum Idithumus cecinit
Circa tricesimum octauum dulce carmen.

Nostram procul a malis viam dixi custodiam,
Linguam superbia meam quando garrulam commouet.
Nostris custodiam probe clausam labiis posui,
Armatus quando vtiq; mihi improbus repugnabit.
Mutus tanquam humilisque a bonis silui sedulus.
Sopitus vero mihi dolor recruduit secundo rursum.
Intus animus meus feruido concaluit igne,
In mea autem vtiq; meditatione ardescet irrequietus ignis.
Dixi, Beate vitæ carum dic nobis finem:
Dic mihi vitæ quotum statuisti numerum,
Vt sciam quid mihi reliquum sit aliud.
Dies sane mihi omnes vetustissimos posuisti Pastor,
Et valde radicem meæ vitæ inutilem cognouisti.
Cunctorum incassum mortalium viuunt generationes,
Verumtamen homo perinde ac simulacrũ graditur,
Frustra in animo conturbatus portatur:
Ignorat cui multum victum congregat.

Nonne spes mea Rex & turris est?
Apud vero ipsum vitæ inueni vitale firmamentum.
Omnibus Rex me libera peccatis.
Viris me insipientibus indecorum opprobrium dedisti.
Sustinui surdus, mutus; quoniam tu me talem fecisti.
Tuas Beate plagas a me prorsus amoueas.
Tua enim a forti manu in animo doleo.
Virum pro peccato letali castigasti corripiens,
Et ipsi animum liquefeciſti impotentem sicut araneam.
Vita vana mortalis est generationis.
Orationē exaudi meam, audi vero deprecationem,
Neque me lacrymantem Beate silentio prætereas.
Quoniam ego hospes terræ simul & peregrinus,
Et patribus meis æque extraneus pariter.
Refice laboribus me, vt gratum cor colligam,
Antequā abeam vnde nō amplius sane reuocabilem venire *licet.*

PSALMVS XXXIX.

Nonum bonum carmen, tricesimum circa cantum
Locutus est Dauid delectatus cithara.

Tolerans spectatorem Deum & vindicem expectaui,
Nostram vero suscepit supplicem auribus precem.
Eduxit vero de fouea, & cœno limoso.
Cæterum meos petræ forti firmauit pedes,
Vestigium suis in semitis meum dirigens.
Labiis nostris suum submisit hymnum,
Nostro inclytum hymnum præpotenti Regi.
Metuentes videant, sperentque Pastorem multi.

Beatus

ἦρ οὐκ ἐλπὶς ἐμὴ βασιλεὺς καὶ πύργος ἐτύχθη;
πὰρ δ' αὐτὸ βιότοιο λάχον φυσίζοον ἔρμα.
παιάων βασιλεῦ μ' ἀπολύσεαι ἀμπλακιάων·
ὠδράσι μ' ἀφραίνουσιν ἐλεγχέα μῶμον ἔδωκας.
ἔτλην κωφὸς, ἀ' αὐδος, ἐπεὶ σύ με πῖον ἔπευξας.
σεῖο μάκαρ μάστιγας ἐμεῦ ἄπο πάμπαν ἐλάσσας.
ἀεῖο γὰ δυθενέος παλάμης ὑπὸ θυμὸν ἀχεύω.
αὖδρ' ὑπὲρ ἀμπλακίης ὀλοῆς παῖδευσας ἐλέγχειν.
καὶ οἱ θυμὸν ἔπηξας ἀμήχανον ἶσον ἀρέσθαι.
ζωὴ μοι φιδίη μεροπήϊδος ἐστὶ γυέθλης.
δύχωλις ἐπάκουσον ἐμῆς, ὅπι κέκλυθι δ' ἀρῆς·
μηδέ μι δακρυχέοντα μάκαρ σιγῇ παρελάσσῃς·
εἶνεκ' ἐγὼ ξεῖνος γαίης ἅμα καὶ μεταναίης,
καὶ τοκέασιν ἐμοῖσιν ὁμῶς μεταδήμιος αὔτως.
ἄμπαυσον καμάτων με, ὅπως φίλον ἦτορ ἀγείρω,
πρίν μεμολεῖν ὅθεν οὐκέτι δὴ παλινάγρετον ἐλθεῖν.

ΨΑΛΜΟΣ λθ'.

Τίνατον ἐθλὸν ἄεισμα τρισηκοστῇ ἐπὶ μολπῇ
φέρξατο Δαυΐδος περπόμφου κιθάρῃ.

Τετληὼς ὀπίεσα θεὸν καὶ ἀρωγὸν ἐδέγμην·
ἠμετέρῳ δ' ὑπέδεκτο πολύλλιτον ἆσιν ἀχλύν.
ὦσάμενος δ' ὀκριόεντος, καὶ τέλματος ἰλυόεντος·
αὐτὰρ ἐμὰς πέτρῃ σταθερῇ στηρίξατο πέζας,
ἴχνος ἐμὸν δ' ἐκάμψε καὶ ἀτρεκὲς ἤγαγεν ὁδόν.
χείλεσιν ἠμετέροισιν εἰὼ ὑπέθηκατο μολπὴν,
νωΐτερον κλυτὸν ὕμνον ἐρυσθενέτῃ βασιλῆϊ.
θαμβήσουσι δὲ πολλοὶ, ἔλπιντό τε πιμένα πολλοί.

ὄλβιος ᾧτε θεοῦ ὄνομα κλυτὸν ἐλπὶς ἐτύχθη,
λύσσης ψευδαλέης καὶ μαψιδίης δίχα βουλῆς.
πολλά τοι ἐκτετέλεσται ἄναξ περιθαμβέα ἔργα·
οὐδὲ σέθεν βουλῇσιν ἔφυ πανομοίιος ἄλλος.
ἀγγέλλων κατέλεξα τάπερ πλέον εἶεν ἀριθμῶν,
δῶρ ὑπὲρ ἀμπλακίης, θυσίην δ' ἠρνήσαο πᾶσαι.
αὐτὰρ ἐμοὶ βροτέης τεκτήναο σάρκα γενέθλης.
οὐ πυρὶ καρφομένην προσεδέξαο πάγχυ θυηλήν.
τοὔνεκα δεῦρ' ἱκόμην τελέσαι πάτερ ὅττι κελεύος.
ἀμφ' ἐμέθεν γέγραπται ὑπὲρ βίβλοιο καρήνου
σον τελέσαι μενέηνα μάκαρ πραπίδεσσιν ἐέλδορ·
καί σευ μεσσατίῳ ἐθέμην ἐν στήθει θεσμόν·
εὐδικίην κλισίῃ πολυηχέι πέφραδον ἄνδρες·
οὐδέποτ' ἀγγελίης ἐμὰ χείλεα πάμπαν ἐρύξω·
αὐτὸς ἐμὴν πραπίδεσσι δικαιοσύνην δεδάηκας
οὐ σεῦ ἀληθείην σκοτίῃ φρενὶ θῆκα καλύψας·
ἀμφαδίην δ' ἀγόρευσα ἀλεξίκακον σέο φέγγος·
φῆνα τεὸν κλισίης ἔλεον καὶ ἀληθέα βουλήν.
τοὔνεκα μηδὲ σὺ νόσφιν ἀρηγόνα χεῖρα πεδήσεις.
θάλπε τεῷ μ' ἐλέῳ καὶ ἀληθέϊ πάντοτε βουλῇ·
οὕνεκά μ' ἄλγος ἔχει περιώσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἔφθασαν ἀμπλακίαι με, φάος δέ μευ ἔκρυφεν ὄσσων·
καί μευ πλειότεραι κεφαλῆς ἐγένοντο κομάων·
ἐκ δ' ὀλιγηπελίης μελέων ἐξέπτατο θυμός.
ἀλλ' ἐπιδευομένῳ μοι ἑκὼν ἐπιτάρροθος ἔλθοι,
νωϊτέρην ὄσσοισιν ἐποπτεύσειας ἀρωγήν.
αἶσχος ἕλοι ὅσοι ἦτορ ἐμὸν μεμάασιν ὀλέσσαι
στρεφθείη μωμητὸς, ὅ μοι κακὰ βυσσοδομεύει·

αὐτίχ'

Beatus cui Dei nomen inclytum ſpes eſt,
Rabie falſa & vano abſque conſilio.
Multa tibi perfecta ſunt Rex ſtupenda opera,
Neque tuis conſiliis eſt ſimilis alius.
Annuncians dixi quæ plus ſint numeris,
Dona pro peccato, ſacrificium vero recuſaſti omne.
Cæterum mihi mortalis fabricatus es carnem generationis.
Non igne deſiccatum accepiſti prorſus ſacrificium.
Itaque huc veni perficere Pater quod iubes.
De me ſcriptum eſt in libri capite:
Tuam perficere cupiui Beate animis voluntatem:
Et tuam medio poſui in pectore legem.
Iuſtitiam caſæ ſonoræ expoſuerunt viri.
Nunquam a mandato mea labia prohibebo:
Ipſe meam animis iuſtitiam ſciſti.
Non tuam veritatem obſcura mente poſui abſcondens:
Palam vero dixi ſalutare tuum lumen.
Oſtendi tuam caſæ miſericordiam & verum conſilium.
Itaque neque tu ſeorſum tutricem manũ impedies:
Foue me tua miſericordia & vero ſemper conſilio.
Quoniam me dolor habet multus illic & illic.
Præuenerunt vitia me, lux vero meis abſconſa eſt ab oculis:
Et mei plura capitis facta ſunt capillis,
Ob vero imbecillitatem membrorum euolauit animus.
Sed egeno mihi vltro adiutor venias:
Noſtrum oculis inſpicias auxilium.
Dedecus capiat eos qui cor meum cupiunt perdere:
Circumagatur vituperabilis qui mihi mala molitur.

Cito

Cito capiat illos dedecus mea gaudentes calamitate.
Gaudium & lætitia diuum genus complectatur,
Semper dicant glorioſa dona Dei,
Qui deſiderant ſalutare tuum lumen.
De me ſolicitus ſis mendico Beate & paupere,
Nunquam tardes mihi inuocanti adeſſe.

PSALMVS XL.

Cantum quadrageſimum Rex Dauid cecinit.

Beatus qui egenum curat & pauperem:
Non eum neceſſario deſpiciet die Paſtor.
Cuſtodem habeat Regem, vitæq; ſimul curatorem,
Et diuinitus beatiſſimus totam per terram audiat.
Neque eum hoſtilibus prædam manibus permittat,
Sed & in afflictionis Rex cubilibus adiuuet.
Strata ipſi verſauit, ſoluit vero moleſtias morbi.
Ipſe ô Rex clamaui tuam miſericordiam vindicem:
Vt meum ſanes malis nocentem animum.
Moleſtias mihi excogitarunt improbi & infeſti viri,
Precati, quando meæ vitæ memoria euaneſcat.
Ibat fruſtra videns, vanitatemque loquens.
Iniquitatem congregauit meo æmulo animo.
Extra iens loquebatur mihi omnes congregans.
Omnes ſuſurrabant infenſi aduerſum me viri.
Aduerſum vero me cogitabant malorum graue onus,
Verbum iniquitate munitum adornantes:
Nunquid ſopitus aliquis ſemper profunde dormiat?
Pacis homo iſte: mea enim ſpes eſt.

Quem

αὐτίχ' ἕλοι τὸν δ' αἶσχος ἐμῇ κεχαρηότας ἄτῃ.
χάρμα κὴ εὐφροσύνη ὅσιον γένος ἀμφιπολεῦσι,
πάντοτε βαζόντων μεγαλαυχέα δῶρα θεοῖο,
οἱ σάφοι πρὸ θέουσιν ἀλεξίκακον σέο φέγγος. 40
ἀμφ' ἐμεῦ ὁρμαίνοις πτωχοῦ μάκαρ ἠὲ πενιχροῦ,
μήποτε δηθύνειας ἐμοὶ καλέουλι παρεῖναι.

ΨΑΛΜΟΣ μ΄.

Κῶμον τοῦ ἀρχηγοῦ ὠδὴ τῷ Δαυῒδ ἔμελψεν.

Ὄλβιος ὃς πτωχοῦ φείκηδεται ἠδὲ πενιχροῦ·
οὔ μιν ἀναγκαίῳ ἐπιρρέψει ἤματι μοίρῃ.
φράσσον ἔχοι βασιλῆα βίᾳ θ' ἅμα κηδεμονῆα,
καὶ θεόθεν μακάρεσσιν ὅλῳ ἀνὰ γαῖαν ἀκούοι·
ἠδέ μιν αἰτιόωσιν ἔλωρ παλάμῃσι μεθεῖεν, 5
ἀλλὰ ξὺν κακότητι ἄναξ λεχέεσσιν ἀρήγοι·
δέμνια οἱ μετέθηκεν, ἔλυσε δὲ κήδεα νόσου.
αὐτὸς ἄναξ ἐβόησα πελώ ἐλεητὼ ἀρωγόν·
ὄφρα μευ ἐξακέσαιο κακῶν ἀλιτήμονα θυμόν.
κήδεά μοι φεύσαντο κακοὶ ξὺν αἰαρσιοι ἄνδρες, 10
δύχόμενοι, πότε μοῦ βιότου μνημήιον ἔρροι·
νίσετο μαψιδίως ὀρόων ματίῳ τ' ἀγορεύων·
ἀμπλακίῃ ξυνάγρην ἐμῷ ζηλήμονι θυμῷ,
ἐκτὸς ἰὼν ἀγόρευεν ἐμοὶ ξύμπαντας ἀγείρων.
πάντες ὑπετρύζεσκον ἀπεχθέες ἀμφ' ἐμοὶ ἄνδρες· 15
ἀμφὶ δέ μοι φεύζοντο κακῶν βαρυπήμονα φόρτον,
μῦθον δυσνομίῃ πεπυκασμένον ἐντιόοντες·
μὴ καταχειμηθείς ὃς ἀεὶ κεῖ νήγρετον εὕδοι.
ἐρρώης βροτὸς ὄπως· ἐμοῖο γὰρ ἔλπις ἐτύχθη·

ὃν τρό-

ὃν τρέφον ἐχθρὸν ἔχον, πτέρνης δέ με μείονα θῆκεν.
ἀνςήσας μ' ἐλέησον, ἵνα σφίσιν ἄξια δοίην.
σῆς ἀγανοφροσύνης ἔνθεν μάκαρ ἴδρις ἐτύχθην.
ἐφρασάμην, ὅ μοι οὔ τι μάτην κεχαρήσεται ἐχθρός·
οὕνεκεν ἀκακίης μευ ἄναξ ἐπίκουρος ἀνέςης,
καί με διηνεκέως σεῦ ἐνωπαδὸν ἐρρίζωσας.
αἰνετὸς αἰὲν ἔφυ θεὸς ἄφθιτος Ισραήλου·
αἰώνων αἰῶνας ἀεὶ πανυπέρτατος εἴη.

ΨΑΛΜΟΣ μά.

Εἰς πινυτήν ποτε παισὶν ὑπερθύμοιο Κοραίου
κῶμος τεσσαρακοςὸς ἔνι καὶ πρῶτος ἀοιδῆς.

Ηὔτε πηγαίων ὑδάτων κεμὰς ἱμείρουσα,
ὧδ' ἐμὸς ἱμείρει σεῦ ἄναξ πανυπέρτατε θυμός.
ζωὸν ἐμὸν διψησε καταβρῶξαι θεὸν ἦτορ.
τίς χρόνος εὖτ' ἀναφανδὰ θεὸν βροτὸς ὄψομαι ὄσσοις;
ἤμαθ' ὁμοῦ καὶ νύκτας ἔχον γόον οἷά περ ἄρτον,
πάντοτε βαζόντων, Πῇ δὴ θεὸς ἔπλετο σεῖο;
τῶνδε παρεμνήσθην, πρόχεον δ' ἐμὸν ἀμφ' ἐμὲ θυμὸν,
οὕνεκα θηητὸν κλισίης διελεύσομαι οὖδας,
ἔνθεν ἕως βασιλῆος ἐπουρανίοιο μελάθρων,
αἶνον τερπωλῆς τε μετὰ κλυτὸν ἦχον ἑορτῆς.
θυμὲ τί δηθύνεις, τί δέ μοι νόον ἔνδον ὀρίνεις;
ἐλπίς τοι θεὸς ἔςω· ἐγὼ δέ οἱ αἶνον ἀείσω.
αὐτὸς ἐμῆς τελέθει πανεπίσκοπον ἄλκαρ ὀπωπῆς.
αὐτόματος δεδόνητο μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἐμῇσι·
τοὔνεκ' ἄναξ καλέσω σὲ Ιορδανίης ἀπὸ γαίης,
ἔκθ' Ερμωνιίμου, τὸ δέ τοι ὄρος ἔπλετο τυτθὸν.

ὀρφναίη

Quem alebam, hostem habebam; calce autem me minorem posuit.
Suscitans me miserare, vt ipsis digna retribuam.
Tuæ bonitatis hinc Beate sciens fui.
Cogitaui, quod mihi non aliquid frustra gaudebit hostis.
Propter innocentiam meam Rex adiutor surrexisti,
Et me in æternum tuo in conspectu confirmasti.
Laudandus semper est Deus incorruptus Israelis:
Seculorum in secula semper supremus sit.

PSALMVS XLI.

In prudentiam olim filiis magnanimi Core
Cantus quadragesimus & primus carminis.

Quemadmodũ fontanas aquas cerua desiderans,
Ita meus desiderat te Rex supreme animus.
Viuum meum sitiuit deglutire Deum cor:
Quod tempus quando palam Deum mortalis videbo oculis?
Dies simul & noctes habebã luctum tanquam panẽ,
Semper dicentibus, Vbi igitur Deus est tuus?
Hæc recordatus sum: effudi vero meam in me animam, [mentum,
Quoniam admirabile tabernaculi transibo pauiHinc vsque ad Regis cælestis palatia,
Laudem delectationisq; post inclytum sonum festi.
Anima quid moraris, quid vero mihi mentem intus concitas?
Spes tibi Deus sit: ego vero ipsi laudem canam:
Ipse mei est præsens auxilium aspectus. [meis.
Voluntarius conturbatus est in præcordiis animus
Propterea Rex vocabo te Iordanis de terra,
Deq; Hermonis; hic vero tibi mons erat modicus.

Obscura

Obscura quæpiam abyssus inuocabat abyssum,
Erumpentium concurrens tuarum aquarum litori.
Fluctus tui super me venerunt, premunt vero molesta omnia.
Die Rex misericordiam mandat, & nocte lucet:
Oratio apud me Deo Regi vitæ:
Dixi Deo, Quare mei sic oblitus semper es?
Quare contristatus incedo hinc & hinc,
Viro hoste me affligente mærore?
Hostes exprobrauerunt quando ossa omnia fracta sunt:
Semper mihi dicunt, Deus vbi est tuus?
Anima quid moraris, quid vero mihi mentem intus concitas?
Spes tibi Deus sit: ego vero ipsi laudem canam.
Ipse mei est supremum auxilium aspectus.

PSALMVS XLII.

Suaue in sacro istud etiam in quadragesimo
Dauid prudens secundum cecinit carmen.

Iudica Rex, quanta vtique me iniqua læsit gens:
Viro a doloso & ab iniquo me serues.
Robur meum, quid me te tantum dimittis seorsim?
Quare tristis incedo hinc & hinc,
Viro hoste me affligente mærore?
Lumen veritatemque tuam claram mittas,
Quibus illuminatus tuum in montem veniam sanctum,
Et tuis clarissimis contubernalis sum palatiis.
Altare glorioſum Dei adibo iam,
Qui meam lætificet gratiam virescentis pubertatis.
Sonora cithara Beate tuam laudem canam.

Anima

ὀρφναίη τὶς ἄβυσσος ἀνηΰτεσκεν ἄβυσσον,
ῥηγνυμένων ξυνιοῦσα τεῶν ὑδάτων ἐπιωγῇ.
κύματά σευ μετ' ἐμ' ἦλθε, βαρύνε δὲ μέρμερα πάντα.
ἤματ' ἄναξ ἔλεον κέλεται καὶ νυκτὶ φαείνει.
εὐχωλὴ παρ' ἐμεῖο θεῷ βασιλῆϊ βιώνης·
εἶπα θεῷ, τί μευ ὧδε λελασμένος αἰὲν ἐτύχθης;
τίπτε κατηφιόων πρὸς ἀνίσσομαι ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἀνδρὸς δυσμενέος με καταθλίβοντος ἀνίῃ;
δυσμενέες νείκεσσαν ὅτ' ὀστέα πάντα ἔαχθεν·
πάντοτέ μοι βάζουσι, Θεός νυ ποῦ ἔπλετο σεῖο;
θυμὲ τί δηθύνεις, τί δέ μοι νόον ἔνδον ὀρίνεις;
ἐλπίς τοι θεὸς ἔστω ἐγὼ δέ οἱ αἶνον ἀείσω·
αὐτὸς ἐμῆς τελέθει πανυπέρτατον ἄλκαρ ὀπωπῆς.

ΨΑΛΜΟΣ μβ'.

Μείλιχον ἀμφ' ἱερῷ τόδε καὶ ἐν τεσσαρακοστῷ
Δαυΐδος πινυτὸς δεύτερον ᾖσε μέλος.

Κρῖνον ἄναξ ὅσα δή μ' ἄδικον λωβήσατο φῦλον·
ἀνέρος ἐκ δολεροῖο καὶ ἐξ ἀδίκου με σαώσεις·
κάρτος ἐμὸν, τί με σεῖο τόσον μεθέηκας ἄνευθε;
τίπτε κατηφιόων μετανίσσομαι ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἀνδρὸς δυσμενέος με καταθλίβοντος ἀνίῃ;
φέγγος ἀληθείην τε σέθεν περιλαμπέα πέμποις,
οἷσι φαεινόμενος τεὸν εἰς ὄρος ἵξομαι ἁγνὸν,
καὶ σέο κυδίστοισιν ὁμέστιος εἰμὶ μελάθροις.
βωμὸν ἀγακλήεντα θεοῦ μετελεύσομαι ἤδη,
ὅς μευ εὐφρήνειε χάριν νεοθηλέος ἥβης.
εὐκελάδῳ φόρμιγγι μάκαρ τεὸν αἶνον ἀείσω.

θυμὲ

θυμὲ τί δηθύνεις, τί δέ μοι νόον ἔνδον ὀρίνεις;
ἐλπίς τοι θεὸς ἔστω· ἐγὼ δέ οἱ αἶνον ἀείσω.
αὐτὸς ἐμῆς τελέθει πανεπίσκοπον ἄλκαρ ὀπωπῆς.

ΨΑΛΜΟΣ μγ'.

Εἰς πινυτὴν τεκέεσσιν ὑπερθύμοιο Κοραίου
κῶμος ὅδε τρίτατος καὶ τεσσαρακοστὸς ἐτύχθη.

Οὔασιν ἡμετέροις ἠκούσαμεν ἄφθιτε ποιμὴν,
ἄμμι φίλοι τοπρόσθεν ἀφηγήσαντο τοκῆες
ἔργον ὅπερ τέκτηνας ἐν ἀρχαίῃσι γενέθλαις.
χεὶρ σέθεν ὤλεσε φῦλα, καὶ ἐρρίζωσε γονῆας.
λαοὺς ἐξαλάπαξας, ἑῆς δ' ἐξήλασας αἴης.
οὐδὲ γὰρ ἐκλήρωθεν ἑῷ πάρος ἄορι γαῖαν,
οὐδὲ μενεπτόλεμος δηΐων ἐσάωσε βραχίων,
ἀλλὰ τεὴ παλάμη, καὶ σῆς μέγα φέγγος ὀπωπῆς·
οὕνεκα σῷ θυμῷ πεπιθὼς σφέας ἤθελες ἴσχειν.
αὐτὸς ἄναξ ἐμός ἐσσι, θεὸς δέ μευ αἰὲν ἐτύχθης,
ὅστις Ιακώβῳ ζωῆς ἐπετείλαο φέγγος.
σοὶ πίσυνοι κεράεσσι βίην ἐναρίζομεν ἐχθρῶν·
οὔνομα σὸν καλέοντες, ἐπεγρομένους γελάσαιμεν.
οὐ γὰρ ἐφ' ἡμετέρῳ μεγαλίζομαι ἐλπίδι τόξῳ,
οὐδὲ κακῶν τανύηκες ἄορ μ' ἀπάνευθε σαώσοι.
αὐτὸς ἄναξ τ' ὠθούντων ἄμμ' ἀπελύσαο ποιμήν·
μωμητοὺς δ' ἀνέφηνας ἀπεχθέας ἀνέρας ἡμῖν.
ἠμάτιον κλέος ἄμμι παρ' ἀθανάτῳ βασιλῆϊ,
καὶ σέο νωλεμέως ἀναμέλψομεν οὔνομα θεῖον.
νῦν δ' αἶσχος κατέχευας ἀπωσάμενος τόσον ἡμέας,
οὐδὲ κορυσσομένοις μετανίσσεαι ὡς πρὶν ἀρωγός.

στρεφθέν-

Anima quid moraris, quid vero mihi mentem intes
concitas?
Spes tibi Deus sit: ego vero ipsi laudē canam:
Ipse mei est præsens auxilium aspectus.

PSALMVS XLIII.

In prudentiam filiis magnanimi Core
Cantus iste tertius & quadragesimus est.

Auribus nostris audiuimus æterne Pastor,
Nobis cari olim narrauerunt parentes
Opus quod operatus es in antiquis generationibus.
Manus tua perdidit gentes, & plantasti patres.
Populos euertisti, sua vero expulisti terra.
Neque enim possederunt suo antea gladio terram,
Neque bellicosum hostium seruauit brachium;
Sed tua manus, & tui ingens lumen vultus:
Quoniam tuo animo confidens ipsos voluisti coercere.
Ipse Rex meus es, Deus vero meus semper es,
Qui Iacobo vitæ mandasti lumen.
Te freti, cornibus robur trucidamus hostium:
Nomen tuum inuocantes, insurgentes rideamus.
Non enim in nostro efferor spe arcu:
Neque a malis acutus ensis me procul seruet.
Ipse Rexque ab opprimentibus nos liberasti Pastor:
Vituperandos vero demonstrasti infensos viros nobis.
Diurnum decus nobis apud immortalem Regem,
Et tuum assidue canemus nomen diuinum.
Nunc autem dedecus effudisti repellens tātum nos,
Neque armatis occurres vt antea adiutor.

Conuersi horridis facti sumus inferiores hostibus,
Inimicisque direptio ante pedes sumus parata.
Nos veluti oues in liguritionibus dedisti,
Dispersisti vero seorsum varios in populos.
Sine pretio, gratuitum Rex vendidisti populum,
Neque aliquis fuit numerus mutua pro emptione.
Vicinis nos opprobrium: omnibus vndique risum,
Gentibus nos sermonem multisonum exposuisti:
Et populis vituperandis capitis commotionem ridiculam.
Oculorum meorum in cõspectu tota die sparsus est pudor,
Et me nimis cooperuit vultuosæ confusio faciei,
Flagitiosi simul & vituperandi viri voce,
Oculis inimici & meæ fugæ expulsoris.
Sed non tantorum obliti sumus tui causa Pastor,
Neque tuarum significationem transgressi sumus compositionum,
Neque extra te cor auertimus prorsus:
Nostri vero seorsum tuas declinasti semitas.
Infirmos locis malorum effecisti morborum,
Et opaca mortis tecti sumus nube.
Si quando nostri obliti sumus omnino Dei,
Si Deo nostras manus expandimus alieno:
Nonne Immortalis ipse requiret hæc omnia?
Ipse enim mortalis cordis abscondita nouit.
Te propter morte domiti sumus semper Pastor:
Occisis facti sumus violentia ouibus similes.
Exurge Domine: quare mihi tantum somnum capis?
Exurge, neque a tuis palpebris procul repellas:
Quare tuum auertis splendidum vultum,

Labo-

ςρεφθέντες κρυερῶν γεγνήμεθα μείονες ἐχθρῶν,
ἐχθομένοις θ' ἅρπαγμα παραὶ ποσὶν εἰμὲν ἑτοῖμον.
ἡμέας οἷά τε μῆλα μετ' εἰλαπίνῃσιν ἔδωκας,
ἐκ δ' ἐκέδασσας ἄνευθε πολυσπερέας κατὰ δήμους.
ἀπρίατον ἀνάποινον ἄναξ ἀπετίσαο λαόν·
οὐδέ τις ἦεν ἀριθμὸς ἀμοιβαίης χάριν ὠνῆς.
γείτοσιν ἄμμε ὄνειδος, ἅπασι πέριξ τε γέλωτα,
ἔθνεσιν ἄμμι λάλημα πολύθροον ἐξανέφηνας·
καὶ λαοῖς ψογεροῖς κεφαλῆς κίνημα γελοῖον.
ὀφθαλμῶν μευ ἔναντα πανημαδὸν ἔσσυτ' ἔρευθος,
καί με λίην ἐκάλυψεν ἀμειδέος αἶσχος ὀπωπῆς,
ὑβριςῆρος ὁμοῦ καὶ ἐλεγχέος ἀνέρος αὐδῇ,
ὄμμασι δυςμενέος καὶ ἐμῆς φύζης ἐλατῆρος.
ἀλλ' οὐ τοσσατίων λαθόμεσθα σεῦ εἵνεκα ποιμήν,
οὐδὲ τεῶν μήνυμα παρήλθομεν ἁρμονιάων,
οὐδε σέθεν κραδίαν ἐςρέψαμεν ἔκτοθι πάμπαν·
ἡμείων δ' ἀπάνευθε τεὰς ἔκλινας ἀταρπούς·
ἀδρανέας δαπέδοισι κακῶν τεκτήναο νούσων,
καὶ σκιερῇ θανάτοιο κατεκρύφθημεν ὁμίχλῃ.
εἴποτε νωϊτέροιο λελάσμεθα πάγχυ θεοῖο,
εἰ θεῷ ἡμετέρας παλάμας ἐπετάσσαμεν ἄλλῳ·
ἦ ῥ' οὐκ ἄφθιτος αὐτὸς ἀνιχνεύσει τάδε πάντα;
αὐτὸς γὰρ βροτέης κραδίης κευθμῶνας ἀνέγνω.
σεῖο χάριν θανάτῳ δεδμήμεθα πάντοτε ποιμήν·
κτεινομένοις γενόμεσθα βίην μήλοισιν ὁμοῖοι.
ἔγρεο παμβασιλεῦ, τί νύ μοι τόσον ὕπνον ἀωτεῖς;
ἔγρεο, μηδὲ σέθεν βλεφάρων ἀπὸ νόσφιν ἐλάσσῃς.
τίπτε τεὴν ἔςρεψας ἀγακλήεσσαν ὀπωπήν·

μόχθων θ' ἡμετέρων, πενίης τ' ἀπελήσεο πάμπαν;
ἡμέτερος κονίῃσι παρείκελ@ ἔφθιτο θυμός·
νηδὺς ἐλεγχήεσσα δύῃ ὥσπερ λιμὸς ἀΐδηι.
ἔρχεο παμβασιλεῦ ἐπαρηγόνα χεῖρα λιταίνων·
ῥύσεο δ' ἀπρήκτοιο σέθεν χάριν ἡμέας ἄτης.

ΨΑΛΜΟΣ μδ'.

Τηλυγέτοιο θεοῖο γενὴν μέλπουσιν ἀγητὴν
ἔργοις ἡέες αὖθις ἀμειβόμενοι Κοραίδι.
ἔτος περ ἀρηκτὸς ὁμοῦ καὶ τέρμα θέσθε ὕμν@.

Ἐσθλὸν νωϊτέρη κραδίη τεκνώσατο μῦθον·
ἔργ' ἐμέθεν βασιλῆϊ φιλοφραδέως ἀγορεύσω.
γλῶσσαν ἔχω καλάμῳ ὀξυγράφου ἀνδρὸς ὁμοίην.
κάλλει δ' ἀστράπτεις βροτέης ὑπὲρ ἄλλα γενέθλης·
ἐκκέχυται πινυτοῖσι χάρις κατὰ χείλεσι σοῖσι.
τοὔνεκά σοι θεὸς αἶνον ἀγήραον αὐτὸς ἀνῆψεν.
ἄλκιμε σὸν παύροις ὦρσο κατὰ μηρόν,
κάλλεί σῷ πίσυνος, καὶ ἀγακλείῃ θάρσυνος ὥρῃ·
ἐνταῦθα δήθυνε καὶ ὄρχεο βασίλευε,
ἕνεκα μειλιχίης δίης καὶ ἀληθέος ἔργου.
σὴ σέο δεξιτερὴ θαύμασιν ἡγεμονεύσει.
ἀλκήεντες ἔασι τεθηγμένοι αἰὲν ὀϊστοί.
λαοὶ πολλοὶ ἔνερθε σέθεν πίπτουσι πεσόντες,
δυσμενέων βασιλῆος ὑπὸ στέρνοισιν ἑτοῖμοι·
νωλεμέως ἄφθαρτε ἀμωμάκητος σέο θώκης,
ἰθυπόρον σκῆπτρον, σκῆπτρον βασιλήϊδος αἴσης.
φιλεῖς δικαίην, στυγέεις δ' ἀθεμίστιον ἔργον·
τοὔνεκά σοι θεὸς αὐτὸς ἐλαιοφόρου θεράπευσεν,
χρίσας τερπωλῆς μετόχους σοὺς πάντας ἐλαίῳ·

σμύρ-

Laborumque noſtrorum, paupertatiſque oblitus es
prorſus?
Noſter pulueribus perſimilis defecit animus.
Venter deformis egenti appropinquatur terræ:
Exurge Domine adiutricem manum porrigens
Redime vero irrita te propter nos noxa.

PSALMVS XLIIII.

Vnici Dei ſobolem canant mirandam
Factis filii rurſus mutuis Core.
Iſte quadrageſimus ſimul & quartus hymnus.

Bonum noſtrum cor genuit ſermonem:
Opera mea Regi ſedulo eloquar.
Linguam habeo calamo velocis ſcribæ ſimilem.
Pulchritudine vero fulges humanæ circa alia gene-
rationis:
Diffuſa eſt prudentibus gratia in labiis tuis:
Propterea tibi Deus laudem immortalem ipſe di-
cauit.
Potens tuum acutum enſem aſſume femori,
Specie tua fretus,& percelebri confidens forma.
Intendens quieſce,& imperans regna:
Propter manſuetudinem ſanctam,& verum opus.
Tua te dextera in miraculis deducet.
Fortes ſunt acutæ ſemper ſagittæ.
Populi multi ſub te timebunt lapſi,
Inimicorum Regis in pectora parati.
Indeſinenter Incorrupte indomita tua ſedes,
Dirigens ſceptrum,ſceptrum regalis portionis.
Iuſtitiam diligis,odiſti vero iniquum opus:
Propterea tibi Deus ipſe ſuum circunfudit adipem,
Vngens lætitiæ conſortibus præ omnibus oleo:

Myrraque, & gutta, casiaque simul tuis a vestibus,
A domibus eburneis, quod & tuum animum exhilarat:
Filiæ superborum regum tuum decus.
Vestibus deauratis prope regina astitit,
Probe induta crebris varietatibus formam.
Audi filia videns, caram vero mihi aurem firmes:
Populi vero obliuiscere tui, palatiorumque patris:
Itaque tuam Rex honoratam concupiuit formam.
Ipse enim etiam antea tui dominabatur imperans,
Et eum adorabant Tyri muneribus filiæ:
Diuites terræ oculum precibus tuum deprecabuntur.
Intus gloria omnis regiæ erat puellæ,
Aureis circumamicta fimbriis ornatur.
Virgines Regi decus post reginam adducantur:
Tibi decus generosæ reginæ sunt sociæ.
Lætitiæ exultationisque bonæ in fundamentum adducantur,
Properantes in templum potentis Regis.
Pro tuis patribus filii tui pubescunt:
Eos constituas totius terræ principes.
Memor sim valde tui perpetuis generationibus,
In generationum generationes tuum nomē bonum canam.
Propterea te celebrabunt Beate summe populi,
Inde simul & deinceps & perpetuis generationibus,
Inde simul & deinceps & in æternitates sempiternas.

PSALMVS XLV.

Cantus pro arcanis, quæ in lucem adduxit cithara Diuina, quintus & quadragesimus est.

Immortalis Deus refugium meum & robur est:

Circun-

σμύρνα τε, καὶ στακτὴ, κασίη θ' ἅμα σῶν ἀπὸ πέπλων,
ἐκ νηῶν ἐλέφαντος, ὃ καὶ σέο θυμὸν ἰάνθης·
θυγατέρες σέο κῦδος ὑπερμενέων βασιλήων.
πέπλοις χρυσοφέεσσι πέλας βασίλεια παρέστη,
εὖ ἀμπισχομένη πυκινοῖς δαιδάλμασι μορφήν.
κλῦθι τέκος λεύσσουσα, φίλον δέ μοι οὖας ἐρείδοις·
λαοῦ δ' ἐκλελάθοιο τεοῦ, μεγάρων τε τοκῆος·
οὕνεκά σευ βασιλεὺς γεραρῆς ἠράσσατο μορφῆς.
αὐτὸς γὰρ καὶ πρόσθε σέθεν κρατέεσκεν ἀνάσσων,
καί μιν γουνάσσαντο Τύρου μειλίγμασι κοῦραι·
ἀφνειοὶ χθονὸς ὄμμα λιτῇς τεὸν ἱλάσσονται.
ἔνδοθεν εὖχος ἅπαν βασιληΐδος ἔπλετο κούρης,
χρυσείοις ἀμπισχομένη θυσάνοισι κέκασται.
παρθενικαὶ βασιληΐ γέρας μετ' ἄνασσαν ἀγέσθων·
σοὶ γέρας ἰφθίμης βασιληΐδος εἰσὶν ἑταῖραι.
χάρματος εὐφροσύνης τ' ἀγαθῆς ἐπὶ βάθρον ἀγέσθων
ὀρνύμεναι μετὰ νηὸν ἐρισθενέος βασιλῆος.
ἀντὶ τεῶν πατέρων υἱοὶ σέθεν ἡβώουσι·
τοὺς δὲ καταστήσεις ὅλης χθονὸς ἡγεμονῆας.
μνησαίμην μάλα σεῖο διηνεκέεσσι γενέθλαις.
ἐς γενεῶν γενεὰς σέθεν οὔνομα καλὸν ἀείσω.
τοὔνεκά σ' ὑμνήσουσι μάκαρ πανυπέρτατε λαοὶ,
ἔνθεν ὁμοῦ καὶ ἔπειτα καὶ ἀλήκτοισι γενέθλαις,
ἔνθεν ὁμοῦ καὶ ἔπειτα καὶ εἰς αἰῶνας ἰόντας.

ΨΑΛΜΟΣ με'.

Κῶμος ὑπὲρ κρυφίων, ὧν εἰς φάος ἤγαγε φόρμιγξ θεσπεσίη, πέμπτος καὶ τεσσαρακοστὸς ἐτύχθη.

Ἀθάνατος θεὸς ἕρκος ἐμὸν καὶ κάρτος ἐτύχθη·

ἀμφιπολευούσῃσι βοηθόος ἡμέας ἄτῃς.
τοὔνεκεν οὐ πτήξαιμεν ὀρινομένης μάλα γαίης,
οὐδὲ μετερχομένων ὀρέων ἐν στήθεσι πόντου.
ἠχήεις ῥοθίοισιν ἑοῖς ὀρυμαγδὸς ἀέρθη,
οὔρεα θεσπεσίῳ περὶ κάρτει δινήθησαν.
εὐφραίνει ποταμοῖο θεοῦ πτολίεθρον ἐρωή·
ὕψιστος κλισίην σφετέρην ἄχραντον ἔθηκε·
οὐδέποθ' οἱ λήξειε θεὸς περὶ μέσσα θοάσσων.
ἐξ ἠοῦς ἐπίκουρον ἔχει πανεπίσκοπον ὄμμα·
κλῖναν ἀνακτορίαι βριαραὶ, κλονέοντο δὲ φῦλα.
ἤϋσεν διαπρύσιον, δεδόνητο δὲ γαῖα.
ἀρχὸς ἐπουρανίων σθενέων πέλει ἄμμιν ἀρωγός·
αὐτὸς Ιακώβου πρόμαχος θεὸς ἄμμιν ἐτύχθη.
δεῦτε φίλοι, βασιλῆος ἰδώμεθα θέσκελα ἔργα,
ὅσσ' ὑπὲρ εὐφόρβου σημήϊα τεῦξεν ἀρούρης·
πάνων δηϊοτῆτας ὅλης ὑπὲρ ἄντυγα γαίης.
τόξον συντρίψειε, καὶ ἀσπίδα θοῦριν ἐάξει,
καὶ θυρεοὺς μαλεροῖο καταφλέξει πυρὸς ὁρμῇ.
φράζεσθε σχόμενοι θεὸς ἄφθιτος οὕνεκ' ἐτύχθη.
ἔθνεσιν ὕψιστος καὶ ὅλης καθυπέρτερος αἴης.
ἀρχὸς ἐπουρανίων σθενέων πέλει ἄμμιν ἀρωγός·
αὐτὸς Ιακώβου πρόμαχος θεὸς ἄμμιν ἐτύχθη.

ΨΑΛΜΟΣ μϛ'.

Τοῦτο μεγασθενέων τεκέων ἐτέτυκτο Κοραίου
μείλιχον ἀμφ' ἕκτῳ καὶ τεσσαρακοστὸν ἄεισμα.

Παίσατέ μοι χείρεσσιν ὁμὸν κρότον ἔθνεα πάντα,
τερπνίστῃ βασιλῆα θεὸν κελαδήσατε φωνῇ·

οὕνε-

Circundantibus adiutor nos ærumnis.
Propterea non timeamus commota valde terra,
Neque translatis montibus in præcordia ponti.
Sonorus gurgitibus suis tumultus eleuatus est,
Montes diuino in robore conturbati sunt.
Lætificat fluminis Dei ciuitatem impetus:
Altissimus tabernaculum suum purum posuit:
Neque vnquam ipsi desinat Deus circa media sedens.
Ex aurora auxiliarem habet prouidum oculum:
Inclinata sunt regna valida, turbatæ sunt vero gentes,
Inclamauit vehementer, mota vero est terra.
Princeps cælestium virtutum est nobis adiutor:
Ipse Iacobi propugnator Deus nobis est.
Agite amici, Regis videamus diuina opera,
Quæ super almam signa fecit terram:
Sedans bella totius vltra rotunditatem terræ.
Arcum conterat, & parmam bellicosam frangat,
Et scuta feruidi comburet ignis impetu.
Intelligite capti Deus æternus quoniam est:
Gentibus altissimus & tota superior terra.
Princeps cælestium virtutum est nobis adiutor:
Ipse Iacobi propugnator Deus nobis est.

PSALMVS XLVI.

Istud magnanimorum filiorum erat Core
Blandum circa sextum & quadragesimum carmen.

Plaudite mihi manibus simili plausu gentes omnes,
Iucundissima Regem Deum resonate voce:

Quoniam

Quoniam altissimus terribilisque simul omnibus est,
Terræ varios super terminos imperans,
Populos nobis subiecit, sub pedibus vero posuit populos:
Eligens præbuit nobis caram & placidam sortem:
Partem Iacobi Deo gratam semper.
Ascendit Deus clamans triumphalem hymnum,
Sonoræ tubæ prosiluit Rex echo.
Nostrum cithara Deum celebrate carminibus,
Nostrum Regem doctis canite cantibus:
Quoniam imperat toti Deus æternus terræ.
Cantate mihi consulto corde & prudenti sermone.
Immortalis magnũ robur omnium adeptus est populorum,
Ipse super intactam Deus sedem sedet.
Duces conuenerunt simul cum Deo Abrahami,
Coram Deo armati sunt superbia terræ principes.

PSALMVS XLVII.

Filiis Core iucundum scriptum est carmen:
In secundam vero cecinerunt ipsi sabbatorum:
Hoc verò septimum quadragesimum erat simul.

Laudabilis Immortalis, & certe magnus est solus,
Ciuitate in sua & monte sancto semper,
Vndique dilatans gaudium in terra multos nutriente.
Montes tibi Sionis a latere aquilonis,
Ciuitas illustris potentis Regis,
Immortalis turribus suis clarus est,
Cum egentis adiutor veniet ipsius.
Terræ venerunt omnes congregati reges:
Oculis videntes, corde admirati sunt ipsi:

Commoti

οὕνεκεν ὕψισος φοβερός θ' ἅμα πᾶσιν ἐτύχθη,
γαίης παντοδαπῖς μ[ετ]έρμασιν ἐμβασιλεύων.
λαὸς ἄμμι δάμασσε, ποσὶν δ' ὑπεθήκατο δήμους.
λεξάμενος πόρεν ἄμμι φίλον κλῆρον·
μοῖραν Ιακώβοιο θεῷ καταθύμιον αἰεί.
εἰσανόρουσε θεὸς βοόων ἐπινίκιον ὕμνον,
ἀγκελάδου σάλπιγγος ἀνέδραμε κέρασνος ἠχώ.
ἡμέτερον φόρμιγγι θεὸν φορμίζετ' ἀοιδαῖς,
ἡμέτερον βασιλῆα σοφαῖς ἀναμέλψατε μολπαῖς·
οὕνεκα κεραΐζει πάσης θεὸς ἄφθιτος αἴης.
μέλψατέ μοι πινυτῇ κραδίῃ κ' ἐχέφρονι μύθῳ.
ἀθάνατος μέγα κάρτος ὅλων κταλίασατο λαῶν·
αὐτὸς ἐπ' ἀγραύτοιο θεὸς θώκοιο βοάσσῃ.
ἠγηπαὶ ξυνάγειρεν ὁμῶς θεῷ Αβραάμου,
ἄντα θεοῦ θώρηχθεν ὑπερβασίῃ χθονὸς ἀρχοί.

ΨΑΛΜΟΣ μζ'.

Υἱοῖς Κοραὶθ περπὸν ἐρράφη μέλος.
εἰς δευτέραν σ[α]ββάτων.
τὸ σ[α]ββάτου ἕβδομον προσαρκτὸν ὧν ἅμα.

Αἶνετὸς ἀθάνατος, καὶ δὴ μέγας ἔπλετο μοῦσας,
ἄσυ θεὶ σφέτερον καὶ ὄρος πανακήρατον αἰεὶ,
πάντοθεν ἀρυόων χαρμ' ἐν χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
ἔρεά τοι Σιῶνος ἀπὸ πολυρῆς Βορέαο·
ἄσυ πολυκλῆεν μεγαλοσθενέος βασιλῆος·
ἀθάνατος πύργοισιν ἑοῖς ἀρίδηλος ἐτύχθη·
εὖτ' ἐπιδαυομένης ἐπιθαρσέος ἴξεπι αὐτῆς.
γαίης ἦλθον ἅπαντες ἀγερόμενοι βασιλῆες·
ὄμμασι δερκόμενοι κραδίῃ θεὶ θάμβεον αὐτίκ'

ὀρνύ-

ὀρνύμενοι κλονέοντο, τρόμος δ' ἐπελήλυθε πάντας.
εἴκελα τικτούσῃ πυκινὰς ὠδῖνας ἕλοιντο·
ἠὲ βίῃ ὅτε νῆας ἕλοι Θαρσῖδος ἀήτης.
οὐκ ἄρα βάξις ἔην. μύθοισι γὰρ ἔργον ὀπηδεῖ,
ἀμφὶ θεοῦ κλυτὸν ἄστυ, θεοῦ σθενέων βασιλῆος.
αὐτός οἱ ἀστυφέλικτον ἐπήξατο πυθμένα ποιμήν.
σῶν λαῶν ἀνὰ μέσσον ἄναξ ἐλεητὺν ὀπάζοις.
ἠΰτε δ' ἀμφιβόητον ἄναξ τεὸν οὔνομα μίμνει·
ὧδ' ἔστω τεὸς αἶνος ὅλης ἐπὶ πείρατα γαίης.
δεξιτερὴ βέβριθε δικαιοσύνης σέο ποιμήν.
κλεινὸν ὄρος Σιῶνος ἐϋφροσύνῃσι μελέσθω.
παῖδες Ιουδαίας ἐρατῆς πολυγηθέες ἔστων,
εὐαγέων ἄχραντε τεῶν χάριν εὐνομιάων.
σπεύσατέ μοι Σιῶνα περισταδὸν ἀμφιβαλέσθαι,
καί οἱ ὑπὲρ πύργων λιγέως ἀγγείλατε μύθους.
ἀμφὶ δέ μιν κραδίας καὶ ἑῷ περὶ καρτεϊ θέσθε·
ἕρκεα δὲ σφετέρου κράτεος διαμοιρήσασθε,
ὄφρα δέ τις γενεῇσιν ἐπεσσομένῃς ἀγορεύσῃ·
οὕνεκεν αὐτὸς ἀεὶ βασιλεὺς ἅμα καὶ θεός ἐστιν.
ἐκ προτέρων γενεῶν ἐπ' ἀτερμάντοισιν ἀνάσσων,
νωλεμέως ἐν πᾶσιν ἀγήραος ἄμμε νομεύσει.

ΨΑΛΜΟΣ μη'.

Ἡδὺ μέλος σθεναροῖσιν ἐμέλπετο παισὶ Κοραίου,
τεσσαρακοστὸν ὁμῶς τε καὶ ὄγδοον ἕλκει ἀριθμόν.

Κέκλυτε μυρία φῦλα, τά μοι νόος ἔνδοθι κεύθει.
γαίης ἐνναετῆρες ἐμοῖς μελέεσσι μελέσθων,
ἄνδρες γηγενέες, βροτέης θ' ὅζα φῦλα γενέθλης,

ἀκτέανοί

Commoti turbabantur, tremor vero apprehendit omnes.
Similes parturientis crebros dolores capiant,
Siue vi quando naues capiat Tharsis ventus.
Non sane fama erat.verba enim factum comitatur,
In Dei inclytá ciuitate,Dei virtutum Regis.
Ipse sibi immotum fixit fundum Pastor.
Tuorum populorum in medio Rex misericordiam præbeas.
Tanquam vero celebre Rex tuum nomen manet:
Sic sit tua laus totius in fines terræ.
Dextera plena est iustitia tua Pastor.
Nobilis mons Sionis lætitias curet.
Filij Iudææ amabilis multum gaudentes sint,
Pias Immaculate tuas propter æquitates.
Properate mihi Sionem in circuitu cingere,
Et ipsi in turribus acute nuntiate sermones.
Circa vero ipsum corda & sua in virtute ponite:
Vallum vero sui roboris distribuite,
Vt quispiam generationibus futuris narret,
Quoniam ipse semper Rex simul & Deus est:
A superioribus generationibus ad infinitas imperās,
Indesinenter in omnibus æternus nos reget.

PSALMVS XLVIII.

Dulce carmen robustis cantabatur filiis Core,
Quadragesimum simulque & octauum trahit numerum.

Audite infinitæ gentes, quæ mihi animus intus occultat.
Terræ incolæ meos versus curent,
Viri terrigenæ,mortalisq; quæcunq; genera gentis,
Paupereſque

Paupereſque promiſcue & quibus curæ eſt multa opulentia;
Noſtrum ſapientiam ſacrum os loquetur,
Noſtri cordis meditatio prudentiam dicet.
Varia in laude attentam aurem firmabo:
De ſtridulis verſibus crebra permutabo cantilena.
Cur adhuc rigidum timeo & difficilem diem?
Calcanei iniquitas me effrenis circundabit.
Viri locupletes forti confidentes opulentia,
Suis in diuitiis ſuperbus erat animus.
Nonne frater mortalium dicitur redemptio?
Nonne Deum genitorem placabit cauſa mundi?
Precium immortalis animæ pœnam ſoluens.
Indeſinenter laborabit, vita vero ipſi nunquam deſinet.
Cum ſapientes moriẽtes viderit, improbitatem calcabit:
Inſipiens temere & ſtultus ad vnum peribit:
Mendicis opes vero aliis relinquent palatiorum,
Sepulcra tanquam palatia ſemper habitabunt,
Aſſidue tabernaculis ſuas corrumpẽt generationes:
De terra nomen habuerũt, vnde gignebãtur domiti.
Stultus, neq; intellexit mortalis dignationib. ſtudẽs:
Quadrupedibus ſimilis factus eſt, ingenium vero ſuſcepit tale.
Pernicioſum hæc via in ipſis rete ſit
Et tunc ſane linguis laudabunt ſuis.
Similes ouibus, orcum vnanimes elegerunt:
Quoniam amara mors ipſos fortiter depaſcet.
Iuſtorum vero mane ſub iugum ceruicem ponant:
In orco illorum inutile erit auxilium.
Cor meum mortis Deus ſoluat neceſſitate:

Ne ali-

ἀκτέανοί τ' ἀναμὶξ καὶ ὅσοις μέλει ἄσπετος ὄλβος·
νωΐτερον σοφίην ἱερὸν στόμα μυθολογεύσει.
ἡμετέρης κραδίης μελέτη πινυτὴν ἀγορεύσει.
ποικίλον ἀμφ' αἶνον ἀριήκοον οὖας ἐρείσω·
ἐκ λιγυρῶν μελέων πυκινῆς διαμείψομαι οἴμης.
τί πτ' ἔτι ῥιγεδανὸν τρομέω καὶ ἀμήχανον ἦμαρ;
πτέρνης ἀμπλακίη με δυσήνιος ἀμφιπολεύσει.
ἀνέρες ἀφνειοὶ κρατερῷ περὶ θάρσυνοι ὄλβῳ,
οἷσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν ὑπέρβιος ἔπλετο θυμός.
οὐχὶ κασίγνητος μερόπων ἀναφαίνετ' ἄποινον;
οὐχὶ θεὸν γενέτην ἱλάσσεται εἵνεκα κόσμου,
τιμὴν ἀθανάτης ψυχῆς ποινὴν ἀποτίσας;
νωλεμέως μόχθησε, βίος δέ οἱ οὔποτε λήξει.
εὖτε σοφοὺς θνήσκοντας ἴδοι, κακότητα πατήσει·
ἄφρων ἀφραδέως καὶ νήπιος εἰς ἓν ὀλεῖται·
ἀκλήροις ὄλβον δ' ἑτέροις λείψουσι μελάθρων,
τύμβους ὥστε μέλαθρα διαμπερὲς οἰκήσουσιν·
ἠνεκέως καλύβῃσιν ἑὰς φθίσουσι γενέθλας·
ἐκ γαίης ὄνομ' ἔσχον, ὅθεν τίκτοντο δαμέντες.
νήπιος, οὐδ' ἐνόησε βροτὸς γεράεσσι μεμηλώς·
τετραπόδεσσιν ἔικτο, φυὴν δ' ἠσπάζετο τοίην.
οὐλοὸν ἥδε κέλευθος ἐπὶ σφίσι δίκτυον εἴη·
καὶ τότε δὴ γλώσσῃσιν ἐπαινήσουσιν ἑῇσιν.
εἰσάμενοι μήλοις, ἀΐδην συμφράδμονες εἷλον·
τοὔνεκα πευκεδανὸς θάνατος σφέας ἶφι νομεύσοι.
ἰθυνόων δ' ἠῶθεν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θεῖεν·
εἰν ἀΐδῃ κείνων ἀχρήϊος ἔσσετ' ἀρωγή.
ἦτορ ἐμὸν θανάτοιο θεὸς λύσειεν ἀνάγκης·

μήπο-

μήποτέ μοι πολὺτον μερόπων πεδιδείδιθι θυμῷ,
ἀνέρος εὖτ' ἀγαθοῖσιν ἐπιβρίσῃσι μέλαθρον.
ἀλλὰ φθίμενόν σύμπαντ' ἀίδιον δε νομίσσαι,
ἠδέ οἱ ἄσπετον εὖχος ὁμῶς καταβήσεται οἴκου.
μοῦνον ἐπὶ ζωοῖσι φίλον θέναι αἰνετὸν ἔργῳ,
καί σε μάλ' αἰνήσειεν, ὅταν τι οἱ ἐσθλὸν ἀύσσῃς.
ἐρχάμενον πατέρων γλυκερὴν μετελεύσεται αὐτως,
οὐρανίων βιότοιο δύμεν καὶ ἀφθιτέων αἰώνων.
νήπιος, οὐδ' ἐνόησε βροτὸς μερόπεσσι μεμηλώς·
πτερὰ πόδεσσιν ἔικτο, φυλὴ δ' ἠπατάζετο πίλνα.

ΨΑΛΜΟΣ μθ'.

Δαυίδου ἔνατον καὶ τεσσαρακοστὸν ἄεισμα.

Γαῖαν ὅλην καλέεσκε θεῶν θεὸς, εἰς ἓν ἀγείρας
ἠελίου φαέθοντος ἀπ' ἀντολίης ἐπὶ δυσμάς.
ἐκ Σιῶνος ἔην πολυλάμπετος εἴδεος ὥρη·
ἀθανάτοις μερόπεσσι θεὸς ἀναφανδὰ παρέσσῃ,
ἠδέ τις ἀγνώσσων θεὸν ἔσσεται· ἠδὲ ἐάσσῃ.
πῦρ ποδῶν προπάροιθε δίζεται αἰθόμενον πῦρ·
ἀμφὶ δέ μιν βέβρυχε μέγα πνέρχουσα καθαίξ.
ἠέρα νὺν ἀσερόεντα πέλας μύθοισι καλέσσῃ,
καὶ χθόνα πουλυβότειραν, ὅπως λαοῖσι δικάζοι.
ἀθανάτῳ θεράποντας ἑοὺς ξυναγείρατε πάντας,
ὅσσοι σὺν θεσίῃ θυσίης ἔπι πίσσωσιν.
ὄφρα οἱ ἀγγελέωσι δικαιοσύνην ἑὰ τανύων·
οὐρανὲ καὶ μὴ εἰς βασιλῆς μὴ πᾶσι δικάζει.
κέκλυθι φῦλον ἐμὸν, λέξω δέ τοι ἣ θέμις ἐστί.
κλῦθί μευ Ἰσραὴλ· σὲ γὰρ πρὶν ἄλλα διδάξω·

αὐτὸς

Ne aliquando mihi diuitias hominũ timeas animo,
Viri quando bonis oppleuerit palatium.
Non enim mortuus omnia in infernum ferat,
Neque ipsi immensa gloria simul descendet domus:
Solum in viuis carum robur laudabile erit,
Et te valde laudabit, cum quid ipsi bonũ confeceris.
Antiquam patrum generationem capesset frustra,
Nigrum vitæ mærorem & obscurum habitans.
Stultus, neque intellexit homo dignitatibus studẽs:
Quadrupedibus similis factus est, ingenium suscepit tale.

PSALMVS XLIX.

Dauidis nonum & quadragesimum carmen.

Terram totam vocauit deorum Deus, in vnum congregans
Solis lucidi ab ortu vsque ad occasum.
Ex Sione sua illustratur decoris forma.
Immortalis mortalibus Deus manifeste aderit,
Neque aliquis ignorans Deum erit: non enim sinet.
Eius ante pedes pertransibit ardens ignis:
Circa eum vero fremuit multum ingruens turbo.
Cælum stellatum prope verbis vocabit,
Et terram multos alentem, vt populorum disceptet controuersias.
Immortali famulos suos congregate omnes,
Qui fœdus sacrificij sui confirmarunt:
Vt ipsi annuntient iustitiam amabilem:
Quoniam honoratus Rex inter omnes iudicat.
Audi gens mea, & loquar tibi quatenus fas est.
Audi me Israel: te enim circa alia docebo.

Ipse tibi Deus sum: Deus vero tibi ipse sum.
Non te vanis sacrificiis arguam:
Tuum vero siccatum sacrificium video semper.
Non curo vitulos, quos in domibus alis:
De tuo autem grege recusabo pinguia pecora.
Omnia enim ipse feci, & quę nutrit in mõtibus silua,
Et quæ ferme curæ sunt montanis pastoribus.
Neque me ferme volatilia per aerem copiosa latent:
Sed etiam florib. ornatæ me coronat felicitas terræ.
Tuo autem esuriens egebo nunquam auxilio:
Omnia enim nostra fabricauit diuina manus.
Non admitto tauros, hircinum vero non potabo sanguinem:
Immola Deo sacrificium dulce. sacrificium enim ipsi laus est.
Altissimo autem tuarum redde gratiam precum.
Si vero indigus vocas me adiutorem necessitatis,
Sum tibi bonus defensor, sed tu meam gloriam canes.
Sane tunc erranti Deus locutus est talia:
Quare meas iustitias glorioſas effutis,
Et meum testamentum fers in labiis tuis?
Semper quidem odisti cogitationes honestas cogitare,
Et gratiam nostrorum recusasti semper sermonum.
Et pedem furi insano concurrentem habebas,
Socius impudicitię adulterorũ videbaris portione.
Et tuum vt abundauit improbitate os incontinens,
Lingua vero molestiis inuoluitur dolosis,
Cum fratre sedens mala effutiebas,
Et tuæ filio matris difficilem concinnabas noxam.
Hæc quidẽ ipse fecisti, ego vero quidẽ tacitus eram.

Existi-

αὐτός τοι θεός εἰμι, θεὸς δέ σοι αὐτὸς ἐτύχθην.
ἤνύσε μαψιδίῃσι θυηπολίῃσιν ἐλέγξω·
σεῖο γ' ἀπαρφομένου θυσίῃ ἐπιδέρκομαι αἰεί.
οὐκ ἀλέγω μόσχων, ἐς ἐν μεγάροις ἀτιτάλλῃς·
οὐκ ἂν τῆς ἀγέλης δεχήσομαι ἰφια μῆλα·
πάντα γὰρ αὐτὸς ἔπευξα, τά τε τρέφει ἄρεσιν ὕλη,
ἠδ' ὅσα που μεμέλῃ γ' ὀρεσινόμοισι βοτῆρσιν·
ἤδε μέ που πεπίωκε δι' αἰθέρος ἄφθονα λήθῃ·
ἀλλὰ καὶ αἰθοφόρος με σαοσίφρει ὄλβος ἀέξῃ.
σεῖο δὲ πηνάων δυσήσομαι ἅπτ' ἀρωγῆς·
πάντα γὰρ ἡμετέρῃ τεχνήσαιτ' ἀθανασίῃ χείρ.
ἢ δέχομαι ταῦρος, τέλειον δ' ἢ πίομαι αἷμα·
ῥέζε θεῷ θυσίην ἡδύ· θυσίη γάρ τοι αἶνος ἐτύχθη·
ὑψίσῳ γ' ἕων ἀποδος χάρμα δυσχωλάων.
εἰ δ' ἀπιδυόμενος καλέεις μ' ἀπίκουρον ἀνάγκης,
εἰμί τοι ἐθελὸς ἀρωγός, ἀτὰρ σύ μευ εὔχος ἀείσῃς.
δὴ τότ' ἀλιτραίνοντι θεὸς σαοσιφρόνεε τοῖα·
τίπτέ μευ ἀδικίας ἐρεμνυδέας ἐξαγορεύεις,
καί μευ σαωθεσίῃ φορέεις σαοσίφρεα θυσίην;
αἰεί τοι συγέες μελεδήματα καλὰ νοήσω,
καὶ χάρμα ἡμετέρων ἠρήσαο πάντοτε μύθων·
καὶ πόδα λιισσῆι καὶ κακόφρονι σαόφρονα ἔχες,
ξωὸς μαχλοσύνης μοιχῶν αἰεφαίνεο μοίρῃ.
καὶ τὸν ὡς βέβελθε καθαρφίῃ σόμα λάβρον,
γλῶσσα γ' δυσφροσύνῃσι σαοσιλέκει δολερῇσι.
ἀμφὶ κασιγνήτοιο καθεζόμενος κακὰ ἔβαζες,
καὶ σεθεν ἐξ ἐρέω μητρὸς ἀμήχανον ἔσλεκες ἄτην.
ταῦτα μὲν αὐτὸς ἔρεξας, ἐγὼ δέ τοι ἦσυχος ἦα.

ὠΐθης ἀθέμιθ' ὅτι τοι φρένας ἔσεμ' ὁμοῖος·
ἀμπλακίας σήσω σεῦ ἐναντίον αἰὲν ἐλέγχων. 44
σὺν θεῷ θ' ἀθανάτοιο λελασμένοι ὅσσ' ἀγορεύω,
μή ποτ' ἀφαρπάξειεν ἀμείλιχος ὃ παρεόντος.
θῦμά μοι ὅλβιον πέλεται καθάγιος ὕμνος,
ἣ δ' ὁδὸς ἀθανάτοιο βίλω ζωαρκέα φαίνει.

ΨΑΛΜΟΣ ν'.

Ἔρωτι Δαυὶδ ἀπεκρίθη ἔξας ποτὲ,
κλοπῆς ἑάλω δεμνίων ἀλλοτρίων.
εἶτ' οὖ κύκλε τὸν γυναικὸς σύνεστιν.
Νάθαν δὲ πρόφητος ὀφθεὶς τῷ θεῷ,
ἦει παρώσκων βοῖς ὀϊστοῖς τῶν λόγων,
καὶ τῶν ἐλέγχων φαρμάκοις καθαιρύφων.
ὁ δ' οὐχ ὑείας ὥσπερ ἀναξίως τροπῶν,
αὐθησιν ἥτις ἀκλεοὺς λαοῖσιν, πάχος
τὸν μέλλιχον ἐξιλάσκει δεσποτίλω,
καὶ οἶκτον αὐτὸν συγκινεῖ πρὸς τὸν μέγαν,
ἅσμα κραδίης σωτηρίου μέλψας τόδε.
πέφυκε πεντηκοστὸν ὁ ψαλμὸς μέλος.

Μαχλοσύνης Νάθαν ἀταθαλίῳ αὐαφαίνων,
ὀφρασύνης σοναχᾶς κὴ δάκρυσιν ἔσβεσε πέρψιν
αὐτῷ θέῳ βασιλῆι. θεοῦ δ' ἐλεήμονα θυμὸν
μυρόμενον καλέων, βεβτέας πρὸς θῦθηκε κελεύθους.
ὄφρα κεν ὀψιγόνοισι σαόφρονα μῆτιν ὀφέλλοι.
βίος δὲ πεντηκοστὸς ἀλεξίκακος πέλει ὕμνος.

Δῶρόμενῶ μοι ἄναξ ὠκιώτιον ἵλαος εἴης·
καί μευ δυσνομίῃ ὀλέσοις οἰκτίρμονι βυκλῇ.
ἀμπλακίῃ ὀπόνιψον ἐμῇ πλέον ὕδατι νίζων·
ἠμετέρης ἀπάνευθεν ἀταθαλίης με καθαίροις·
οὕνεκα δυσνομίῃ μευ ἐγὼ πρὸ πόδεστιν ἀνέγνων, 5
καί μευ ἀταθαλίη πέλεται κατ' ἐναντίον ὄσσων.
ἤλιτον εἰς σὲ μάκαρ, καί σευ πέλας ἄλγος ἔτευξα·

ἔφ'

Existimasti inique quod tibi animis ero similis:
Peccata statuam te coram semper arguens.
Conspirate Immortalis immemores quæ loquor,
Nequando rapiat vindice non præsente.
Sacrificium mihi beatissimum est gratus hymnus,
Illic vero via Immortalis robur vitale ostendit.

PSALMVS L.

Amori Dauid fœdo cedens aliquando,
Furti conuictus est cubilium alienorum:
Deinde rursum interfecit mulieris maritum.
Nathan vero obediens visus Deo
Ibat vulnerans sagittis verborum,
Et redargutionum remediis acriter mordens:
Ille vero generositate non indigne morum,
Sensum culpæ ignobilis capiens, cito
Mansuetum placat Dominum,
Et misericordiam ipsum commouet ad magnam.
Carmen cordis contritione qui cecinit hoc.
Est quinquagesimum hic psalmus carmen.

Adulterii Nathanus culpam ostendens,
Gaudii gemitibus & lacrymis extinxit voluptatem
Diuino Regi. Dei vero misericordem animum
Lugendo inuocans, mortales proposuit vias,
Vt posteris prudens consilium augeat.
Huius vero quinquagesimus salutaris est hymnus.

Indigo mihi Rex valde propitius sis:
Et meam iniquitatem perdas misericordi consilio.
Peccatum ablue meum amplius aqua lauans:
Nostro procul a peccato me mundes.
Quoniam iniquitatem meam ego animis cognoui,
Et meum peccatum versatur ob oculos.
Peccaui in te Beate, & te coram dolorem feci:

Vt Sanctus verbis tuis apud omnes appareas.
In iudicio autem solus præstantior eris cæteris.
Etenim iniquitati me pater seminauit confisus:
Et me sub peccatis concepit veneranda mater.
Et sapientiæ occultæ me tuæ docuisti vias.
Hyssopo purum me aspergens perficies,
Et multo candidiorem niue facies me lauans.
Nuntius lætitiæ & gaudii nobis appareas:
Ossa oppressorum in te exultabunt omnia.
Peccato meo procul auertas vultum:
Et meas varias stultitias perdas.
Purum cor mihi Rex in pectoribus reddas,
Nostris dirige firmum visceribus spiritum.
Ne me tua procul proiicias a facie,
Neque sanctum tuum spiritum a me prorsus retrahas.
Da mihi lætitiam luminis reuocabilem Rex:
Spiritu vero principali robur confirma meum.
Probe significem tuas iniquis vias:
Ad te vero semper rursum conuertentur errones.
Lumen meæ vitæ a cæde me serues.
Iustitiam mea lingua tuam exhilarabit.
Labia mea Beate aperi, iustitiam vero tuam proclamabo.
Si sacrificium iussisti, ego mittebam paratum:
Sed non siccis delectaberis sacrificiis.
Immortali sacrificium spiritus humilis curæ est:
Cor Rex humiliatum & lene non despiciet.
Beata mihi Sioni Beate iucunda des:
Probe vero Ierusalem inclyti muri ædificentur.

Sane

ὄφρ' ὅσιος μύθοισι τεοῖς μετὰ πᾶσι φανείης.
ἐν δὲ δίκῃ μοῦνος προφερέστερος ἔσσεαι ἄλλων.
καὶ γὰρ δυσνομίῃ με πατὴρ ἔσπειρε πιθήσας·
καί μ' ὑπ' ἀτασθαλίῃσιν ἐκύσατο πότνια μήτηρ.
καὶ σοφίης κρυφίης με τεῆς ἐδίδαξας ἀταρπούς·
ὑσσώπῳ καθαρόν με περιῤῥαίνων τολυπεύσεις,
καὶ πολὺ λευκότερον χιόνος τελέσεις με λοέσσας.
ἄγγελος εὐφροσύνης καὶ χάρματος ἄμμι φανείης·
ὀστέα τειρομένων ἐπὶ σοὶ κεχαρήσεθ' ἅπαντα.
ἀμπλακίης μευ ἄνευθεν ἀποστρέψειας ὀπωπήν·
καί μευ παντοδαπὰς ἀεσιφροσύνας ἀμαθύνοις.
ἄχραντον κραδίην μοι ἄναξ ἐν στήθεσι τεύχοις,
νωιτέροις ἰθυνον ἐϋσταθὲς ἔγκασι πνεῦμα.
μή με τεῆς ἀπάνευθεν ἀποῤῥίψειας ὀπωπῆς,
μηδ' ἅγιον σέο πνεῦμα ἐμεῦ ἄπο πάμπαν ἐρύκοις.
δός μοι τερπωλὴν φάεος παλινάγρετον ἐσσήν·
πνεύματι δ' ἀρχεύοντι βίην στήριξον ἐμεῖο.
εὖ διασημήναιμι τεὰς ἀνόμοισι κελεύθους.
πρὸς δέ σε πάντοθεν αὖθις ἐπιστρέψουσιν ἀλεῖται.
φέγγος ἐμῆς βιοτῆς ἀνδροκτασίης με σαώσοις·
εὐδικίην μευ γλῶσσα τεὴν περιγηθήσειε.
χείλεά μευ μάκαρ οἶγε, δίκην δ' ἀνὰ σεῖο βοήσω.
εἰ θυσίην ἐνετείλω, ἐγὼ προΐαλλον ἑτοίμην·
ἀλλ' οὐ καρφομένοισιν ἰανθήσῃ θυέεσσιν.
ἀθανάτῳ θυσίη πνεῦμα χθαμαλὸν μεμέληται·
ἦτορ ἄναξ χθαμαλὸν καὶ μείλιχον οὐκ ὀνόσαιτο.
ὄλβιά μοι Σιῶνι μάκαρ καταθύμια δοίης·
εὖ δ' Ιερουσαλῆς κλυτὰ τείχεα τεκταίνοιτο.

δή ῥα τότ' εὐδικίης θυσίην πραπίδεσσιν ἕλοιο·
θῦμά τε καρφόμενον καὶ ἄνω σπέρχουσαν ἀϋτμήν.
δὴ τότ' ἐπιῤῥέξουσι τεῷ μόσχους περὶ βωμῷ.

ΨΑΛΜΟΣ νά.

Δώηγος κακόχαρτος ἀτὰρ μετέπειτα Σαούλῳ
πέφραδεν, ὡς Δαυῖδος ἐς ἀθανάτου μόλε νηόν.
εὐμενέος δ' ἤντησεν Αβιμελέχου μεγαθύμου.
τοῖο δὲ πεντηκοστὸν ἔφυ καὶ πρῶπον ἄεισμα.

Τίπτέ μοι ἀλκήεις σφετέρῃ κακότητι πέποιθας,
δυσνομίην πραπίδεσσι πανημαδὸν ἐκτολυπεύων;
ἀμφὶ δέ τοι γλώσσῃ ἀθεμίστιον ἔβλυσεν ὕβριν.
ὧδε δόλον ποιήσας ἅτε ξυρὸν ὀξὺ τεθηγός.
ἀντ' εὐεργεσίης φιλέων κακότητα βαρεῖαν,
ἀντὶ δικαιοσύνης ἀθεμίστια πάντ' ἀγορεύων,
γλώσσης μῦθον ἅπαντα δολόφρονος ἀμφαγαπάζεις.
ἔνθεν ἄναξ καθελεῖ σε διαμπερὲς εὖχος ἀπούρας·
ὡς δ' ὄρπηκα ταμών σε, τεῶν ἀπονάσσεται οἴκων·
σεῖο δ' ἀποσπάσειεν ἀπὸ χθονὸς ἀκλέα ῥίζαν.
εὐδικίης λεύσσοντες ὑποπτήξουσ' ὑποφῆται·
τοῖα δ' ὁμῶς ἐρέουσιν ἐπ' αὐτῷ μειδιόωντες·
ἀθάνατον θεὸν οὗτος ἔχειν ἠρνήσατ' ἀρωγόν·
θυμῷ δὲ κτεάτεσσι περὶ σφετέροισι πεποίθει,
αἰεὶ μαψιδίοισι βίην κεκορυθμένος ἔργοις.
αὐτὰρ ἐγὼ περὶ θεῖον ἕδος βρύω ὥς τις ἐλαίη,
θεσπεσίην ἐλεητὴν ἐμοῖς ποτιδέγμενος ὄσσοις,
καὶ νῦν καὶ μετέπειτα δίην ἐκέεσσι γενέθλαις.
ὧν χαρὶν ἐξετέλεσσας ἄναξ τεὸν αἶνον ἀείσω,
πάντοτε σοῖς ὁσίοις ὄνομα γλυκὺ σεῖο δοκεύων.

ΨΑΛ-

Sane tunc iustitiæ sacrificium animis accipias:
Sacrificiumque siccum & sursum vergentem vaporem.
Sane tunc sacrificabunt tuo vitulos super altari.

PSALMVS LI.

Doegus improbus at postea Sauli
Dixit, quod Dauid ad Immortalis venit templum,
Beneuolo sed occurrit Abimelecho magnanimo.
Huius vero quinquagesimum est & primum carmen.

Quare mihi robustus propriæ improbitati confidis,
Iniquitatem animis tota die perficiens?
Circum vero te lingua iniquam fudit contumeliam.
Sic dolum fecisti tãquam rasorium mucrone acutũ.
Pro benignitate diligens malitiam grauem,
Pro iustitia iniqua omnia effutiens,
Linguæ verbum omne dolosæ amplecteris.
Inde Rex destruet te semper gloria priuans.
Tanquam vero ramum concidens te, tuis emigrabit ædibus:
Tuam vero euellat de terra ingloriam radicem.
Iustitiæ videntes timebunt vates:
Talia vero simul dicent super eum ridentes:
Immortalem Deum iste habere recusauit adiutorem:
Animo autem possessionibus in suis sperauit,
Semper vanis robur armatus operibus.
Ast ego in diuina sede floreo velut quædam oliua,
Diuinam misericordiam meis expectans oculis,
Et nunc & postea perpetuis generationibus.
Quorum gratia fecisti Rex tuam laudem canam,
Semper tuis sanctis nomen dulce tuum obseruans.

PSAL-

PSALMVS LII.

Dauidis prudentis pro diuino Maeleto:
Huius vero quinquagesimus est & secundus hymnus.

Non esse Deum dixit suis in pectoribus insipiens.
Turpia molientes, suis corrupti sunt operibus:
Operarius non est vsque ad vnum æquitatum.
Æternus de cælo mortale prospexit genus,
Visurus, quis Regem Deum quærens sit.
Omnes declinantes simul turbabantur malis:
Operarius non est vsque ad vnum æquitatum.
Qui vero bonis ignoti sunt semper concordes noxæ,
Populum meum deuorantes vt robur nutriens triticum.
Stulti obliti sunt Deum Regem inuocare.
Trepidauerunt satis, quando pauore non opus erat.
Ossa omnia dissipata sunt, quibus curæ est viros delectare,
Et ipsis æternus ipse redarguens præbuit dedecus.
Quis det ex Sione adiutorem Israeli?
Plebis quando conuerterit Deus seruilem diem,
Tunc exultet magnus Israel.

PSALMVS LIII.

Hoc Deo cecinit rex Dauid carmen,
Zephæorum quando genus impium attulit Sauli
Contra fas nuncium vanum: neque supplicibus
Pepercit; Dauidem vero inter ipsos dicebant occultũ esse.
Huius carmen tertium & quinquagesimum est.

Nomen tuum Rex me malorum procul seruet,
Et me dimetiens in tuo robore sic iudices.

Oratio-

ΨΑΛΜΟΣ νβ'.

Δαυίδου πινυτῦ ὑπὲρ αὐπηέκ Μαελήτυ·
Τῖο δὲ πεντηκοστὸς ἔφυ καὶ δεύτερος ὕμνος.

Οὐκ εἶναι θεὸν εἶπεν ἑοῖς ἐν φρήσιν ἄφρων.
αἴσχεα τεκταίνοντες, ἑοῖς ἐξέφθιθεν ἔργοις·
ἐρχατίνης οὐκ ἔστιν ἕως ἑνὸς ἀνομιάων.
ἄφθιτος οὐρανόθεν βρότεον σκοπιάζει φῦλον,
ὀψόμενός τις ἄνακτα θεὸν διζήμενός εἴη. 5
πάντες ἀποκλίναντες ὁμοῦ κλονέονται κακῆισιν·
ἐρχατίνης οὐκ ἔστιν ἕως ἑνὸς ἀνομιάων.
οἱ δ' ἀγαθῶν ἀγνῶτες ἀεὶ συμφράδμονες ἄτης,
λαὸν ἐμὸν κατέδοντες ὅπως θρεψαίατο σῖτον,
ἀφραδέες ἐλάθοντο θεὸν βασιλῆα λιτέσθαι. 10
δειμαίνεσκον ἄδην, ὅτι δείματος οὐκ ἐὸν ἦεν.
ὀστέα πάντα κέδασαν, ὅσοις μέλε ἄνδρας ἰαίνειν.
καὶ σφίσιν ἄφθιτος αὐτὸς ὀνοστάμενος πόρεν αἶσχος.
τίς πόροι ἐκ Σιῶνος ὀπίρροθον Ἰσραήλῳ;
λαὸς ὅταν στρέψῃσι θεὸς κεῖθ' δούλιον ἦμαρ, 15
τῆμος ἀγαλλέσθω ἠδὲ ἰώσι Ἰσραὴλ.

ΨΑΛΜΟΣ νγ'.

Τῷδε ποθ' ἡδύθυμον ἄναξ Δαυῖδος ἀοιδὴν,
Ζηφαίων ὅτε φῦλον ἀπαθάλον ἦγε Σαούλῳ
πὰρ θέμιν ἀγγελίῃ ἀποφώλιον· ἀλλ' ἱκέσθαι
φεισαμένω, Δαυῖδον ἢ μὴ σφίσι φαίνετο κεκρύφθαι.
Ὧ δὲ μέλος τρίτατον καὶ πεντηκοστὸν ἐτύχθη.

Οὔνομα σὸν βασιλεῦ με κακῶν ἀπάνευθε σαώσοι,
καὶ μὲ ἀναμετρήσας σὸν θένος ὧδε δικάζοις.

Ἔχω-

εὐχωλῆς ἐπάκουσον ἐμῆς πανυπέρτατε ποιμήν·
μύθοις ἡμετέροις ἀριήκοον οὖας ἐρείδοις·
οὕνεκά μοι ξεῖνον δηΐων θωρήξατο φῦλον,
καί μευ ἀνιχνεύεσκον ἑλεῖν μενεδήϊοι ἦτορ.
οὐδὲ νόῳ βασιλῆος ἐπεμνήσαντο θεοῖο.
ἤτοι ἐμοὶ καλέοντι θεὸς ἐπιτάρροθος ἔσται,
καί μευ ἄναξ βιότοιο διηνεκέως προμαχίζοι.
κήδεα δυσμενέεσσιν ἀποστρέψειας ἐμοῖσι·
σεῖο δ' ἀληθείῃ βασιλεῦ σφέας ἐξαλαώσοις.
αὐτὰρ ἐγώ σοι θῦμα νόῳ ποθέοντι κομίσσω.
οὔνομα σὸν μέλψω βασιλεῦ· ἀγαθὸν γὰρ ἐτύχθη·
οὕνεκα παντοίης μευ ἐρύσαο θυμὸν ἀνάγκης·
δυσμενέων δ' ἀνέφηνας ἐμοῖς ὄσσοισιν ὄλεθρον.

ΨΑΛΜΟΣ νδ'.

Δαυίδου πινυτοῦ θεοτερπέος ἄξιος ὕμνος
πεντηκοστὸς ἐὼν ἀγαθοῖς ἐπὶ τέτρασιν ἄλλοις.

Εὐχωλῆς ἐπάκουσον ἐμῆς πανυπέρτατε ποιμήν,
μηδέ μευ ἱκεσίην ἀγανόφρονα πάγχυ παρέλθοις·
δέρκεο· νωιτέρην δὲ μετ' οὔασι δέχνυσο φωνήν.
χωόμενος πυκινοῖς κελαδήμασι θυμὸν ὀρίνθην,
δυσμενέος φθογγὴν ἀΐων καὶ μόχθον ἀλιτροῦ·
οὕνεκεν ἀμπλακίας μοι ἐπικλίνεσκον ἀνιγρὰς,
πικρὰ δὲ λυσσώοντες ἐπὶ φρεσὶ μῆνιν ἔθεντο.
ἀμφ' ἐμοὶ ἡμέτερον ταραχῇ βεβολημένον ἦτορ·
ῥιγηλοῦ θανάτοιο βίην τρομέεσκον ἰοῦσαν.
δεῖμα, τρόμος μετ' ἐμ' ἦλθε, κάλυψε δὲ νήχυτος ὄρφνη.
εἶπα δὲ, τίς κεν ἐμοὶ πτέρυγας πόροι οἷα πελείης,

ὄφρα

Orationem exaudi meam supreme Pastor:
Verbis nostris obedientem aurem firmes:
Quoniam alienum hostium armatum fuit genus,
Et meum quæsierunt auferre fortes cor,
Neque mente Regis recordati sunt Dei.
Profecto mihi inuocanti Deus adiutor erit,
Et meam Rex vitam perpetuo propugnet.
Dolores inimicis auertas meis,
Tua vero veritate Rex ipsos excæces.
Cæterum ego tibi sacrificium animo cupienti perferam:
Nomen tuum canam Rex: bonum enim est.
Quoniam ex omni meum eripuisti animum necessitate:
Inimicorum vero ostendisti meis oculis perniciem.

PSALMVS LIIII.

Dauidis prudentis Deo grati dignus hymnus,
Quinquagesimus existens bonis cum quatuor aliis.

Orationem exaudi meam supreme Pastor,
Neque meam precem mitem prorsus prætereas.
Cerne; nostram vero auribus accipe vocem.
Iratus crebris clamoribus animo turbatus sum,
Inimici vocem audiens & laborem peccatoris.
Quoniam iniquitates mihi inclinabant molestas,
Acerbe vero furentes in animis iram posuerunt.
In me nostrum conrurbatione saucium cor:
Rigidæ mortis vim horrebam ingruentem.
Pauor & tremor super me venit, contexit vero ingēs caligo.
Dixi vero, Quis mihi pēnas præbeat sicut columbę,

Vt corpus a labore volans refocillem?
Longe fugam posui, in eremo autem faciebam statio-
nem,
Infirmitatis adiutorem expectans sæuæq; procellæ:
Linguas eorum tu diuidens vibra in pontum.
Iniquitatem intellexi iactationemque in vrbe.
Turres die nocteque eius circundent:
In medio iniquitatem fert & laborem afflictionis.
Neque labor dolosus suis defecit a viis.
Si me hostis torsisset probris, sane forte sustinuissem,
Etiam osoris verborum declinassem impetum:
Sed dux & note semper vnanimis,
Non ambo conuiuium apud te gustabamus dulce?
Nonne domum Dei amice consentientes ascendi-
mus?
Vtinam perniciosis veniat mors sibi digna factis,
In orci autem barathrum adhuc viuentes descen-
dant,
Qui vtique mediis ferunt nequitias in tuguriis.
Sed ego clamaui, Deus vero meam audiuit vocem.
Ab aurora narraboque ad vesperam & medium
diem,
Vocem nostram exaudiet annunciantis.
In pace cor liberabit a cominus subeuntibus,
Quoniam mihi multis fidentes repugnabant.
Illos exaudiens genitor mundi tabefaciat:
Non enim precium habent, & non curant Deum.
Extendit mutua manum vergentem ad opera.
Hi vero ipsi seriem veram posuerunt prophanam,
Et sibi diuiserunt inauspicatam iram vultus.
Prope Immortalis vidit consilium Regis.
Horum vero sermones fuerunt mollioresquã oleũ;

ὄφρα δέμας καμάτοιο ποτώμεν & ἀμπαύσωμαι;
τῆλε φυγὴν ἐθέμην, ἐν δ' ἰὺν αὐλιν ἐρήμῳ,
ἀδρανίης ἀλκτῆρα μένων ταναῆς τε θυέλλης·
γλώσσας σφωιτέρας οὐ μερίσας ἀμενος βάλε πόντῳ·
ἀμφιλαφὴς γὰρ ὁρῶ ἐπὶ σοβολίλω τ' αἰὲν ἀσυ.
πύργους ἠματίη νυχίη θ' ἕο κυκλώσφεν·
μεσσόθι δυσνομίη φορέει καὶ μόχθον ἀϋπνης.
μηδὲ πόνος δολόεις σφετέρων λείποι κελεύθων.
εἰ μὴ ἐχθρὸς συφέλιξεν ὀνείδεσιν, ἦ τάχ' ἀείρω,
καί κεν ἀπεχθομένοιο λόγων ἀλέεινον ἐρωήν·
ἀλλὰ καθηγητὴρ καὶ γνώριμε πάντοθ' ὁμόφρων·
σὺν ἄμφω θαλίης ὡδοὶ σὺν πασάμεθα μελιχρῆς;
ἦ ῥ' ἐν δῶμα θεοῖο φίλα φρονέοντες ἔβημεν;
εἴθ' ὁλοῶν ἔλθοι θάνατος σφίσιν ἄξιος ἔργων,
εἰς δ' ἄϊδαο βέρεθρον ἔτι ζώοντες ἴκοιντο·
οἵρα μέσης φορέουσιν ἀπαθαλίας καλύβησιν.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐβόησα, θεὸς δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
ἐξ ἠῶς ἐρέω τε καθ' ἑσπερα καὶ μέσον ἦμαρ·
γήρυος ἠμετέρης ἐπακούσεται ἄγχελος ὀντος.
ἐρρύσατο καρδίην ἀπολύσεται ἄσσον ἰόντων,
οὕνεκά μοι πολέεσσι πεπιθήτες αὐτε φέρονται.
κείνους εἰσαΐων γλυκερὴ κόσμοιο μαραίνοι.
ἀγλὺ λύτρον ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀλέγουσι θεοῖο.
πεῖνεν ἀμοιβαίοις παλάμῃ ἀστέρχεσιν ἐπ' ἔργοις.
οἱ δέ οἱ ἀρμονίῃ νημερτέα θέντο βέβηλον·
καὶ οἱ ἐμοιρήσαντο δυσαντέα μιῆν ὀπωπῆς·
ἐγλύθεν ἀθανάτῳ σκοπάζετο μῆτις ἄνακτος·
τῷ δ' ἐγλύοντο λόγοι ἀπαλώτεροι ἤπερ ἔλαιον·

ἀλλ'

ἀλλ' ὀλοαῖς βολίδεσσι μετὰ σφίσιν ἔσκον ὁμοῖοι.
ἀθανάτῳ βασιλῆϊ τεὰς ἐπί πεμπε μερίμνας,
καί σευ ἀεὶ κήδοιτο, διηνεκέως τ' ἀτιτάλλοι.
οὔποτε τιμήεντι σάλον τεύξειε δικαίῳ.
ἀλλά σφεας κατάγοις βασιλεῦ μετὰ βόθρον ὀλέθρου·
ἀνδροφόνοι δολεροί τε βίου κατὰ μέσσον ὄλοιντο·
αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐπ' ἐλπωρῇσι βιώην.

ΨΑΛΜΟΣ νέ.

Οὐδὲ φυγὼν Δαυῖδος ἑῶν ἐπελήσατο λαῶν,
ἀλλὰ θεὸν λιτάνευεν ὅπως περιφείσεται ἀνδρῶν,
οἳ νόον ἐντὸς ἔθεντο θεουδείης ἐρατεινῆς.
κεῖνος μὲν λίγα μέλπεν ἐπ' ἀλλοδαπῇσιν ἀρούραις·
Γετθαῖοι δέ μιν ἄνδρες ὑπερβασίῃσιν ἑλόντες
ἦγον ἑῷ βασιλῆϊ, θεὸς δ' ἐρρύσατο μόχθων.
τοῦτο δὲ πεντηκοστὸν ἔφυ καὶ πέμπτον ἄεισμα.

Ἵλαθί μοι· μάλα γάρ με καταστείβει ποσὶν ἀνήρ·
μόχθοισίν μ' ἐβαρύνε πανημέριον πολεμίζων.
ἠμάτιος πέζῃσιν ἀπεχθομένων πεπάτημαι·
ὑψόθεν ἐξ ἠοῦς πολέες τεύχουσι κυδοιμούς.
οὔ τιν' ὑποδδείσαιμι, ἐπεὶ σύ μευ ἐλπὶς ἐτύχθης.
εὐεπίῃ βασιλῆα πανημαδὸν ὑμνοπολεύσω.
τί τρομέω βροτὸν ἄνδρα; θεός νύ μοι ἐλπὶς ἐτύχθη.
νωϊτέρους στυγέεσκον ἐνὶ φρεσὶ πάντοτε μύθους.
αἰεὶ ἀμφ' ἐμέθεν κακὰ μήδεα μητιάασκον.
ἐγγύθι ναιετάοντες ἑὰς κρύψουσι μενοινὰς,
πτέρνης ἡμετέρης φυλακὴν ποιούμενοι αἰεί.
ὡς δ' αὐτοὶ λοχόωντες ἐμὸν μένον ἦτορ ὀλέσσαι
ὧδε κότῳ καθέλοις κρυερῷ κακοεργέα φῦλα·

χωόμε-

Sed pernicioſis iaculis inter ſe erant ſimiles.
Immortali Regi tuas committe curas,
Et te ſemper curet, perpetuoque nutriat.
Nunquam honorando fluctuationem faciat iuſto:
Sed ipſos deducas Rex in puteum interitus.
Homicidæ doloſique vitæ in medio pereant.
At ego Regis in ſpebus viuam.

PSALMVS LV.

Neque fugiens Dauid ſuorum oblitus eſt populorum,
Sed Deum orabat vt parceret viris,
Qui mentem poſuerunt in pietate amabili.
Ille quidem ſuauiter canebat in extraneis terris:
Getthæi vero eum viri contumeliis capientes,
Duxerunt ſuo regi: Deus autem eripuit a laboribus.
Hoc vero quinquageſimum eſt & quintum carmen.

Miſerare mei: valde enim me conculcat pedibus vir.
Laboribus me onerabat tota die impugnans.
Tota die pedibus oſorum conculcatus ſum.
Alte ab aurora multi parant bella:
Nullum timeam, quoniam tu mea ſpes es.
Gratulatione Regem tota die celebrabo.
Quid horreſco mortalem virum? Deus mihi ſpes eſt.
Noſtros execrabantur in animis ſemper ſermones:
Semper in me mala conſilia conſultabant.
Prope habitantes ſuas abſcondent curas,
Calcanei noſtri cuſtodiam facientes ſemper,
Sicut vero ipſi deliteſcentes meum expectabant cor perdere:
Sic ira deſtruas horrida maleficas gentes.

Excandescens corde confringas elatum populum.
Nostram tibi Rex dulcem annunciaui vitam,
Et meam posuisti lacrymam tuorum in conspectu oculorum:
Inimici promissis tuis conuertantur retrorsum,
Dum tuam Rex adiutricem manum inuocabo.
Cognoui quoniam Deus omnia lustrans es meus.
Canam confidenter Deo gratum carmen Regi,
Domino carmen gratum cantabo.
Non timeo mortalem virum; Deus mihi spes est.
Sunt mihi vota, quæ tibi Beate laudem canam:
Quoniam meum soluisti morte ærumnosum cor,
Oculos vero luctu: pedes eripuisti a lapsu.
Viuentium Regi Deo magnum lumen cantem.

PSALMVS LVI.

Et hæc Dauidis cantiuncula, cum Saulis
Irritum furorem libenter profugiens,
Resonuit quinquagesimum simul & sextum carmen,
In spelunca sedens qui antea strenuus.

Propitius esto mihi Rex prouide, & me miserare:
Quoniam tibi carum cor semper confidens habeo.
Tuis in velaminę vmbroso alis confisus,
Donec impura iniquitas me transeat.
Altissimum inuocem Deum Regem precibus
Immortalem, cuius omnia fero viuifica dona.
De cælo mittens, me mala seruauit necessitate,
Et me conculcantes probris dedit errones.
Misit veritatem & suum misericors consilium:
Eripuit vero catulorum pernicioforum de medio cor meum.

Ipse

χωόμενος κραδίῃ καταγοις ὑψαύχενα δῆμον.
ἡμετέρῳ σοι ἄναξ γλυκερῷ ἤθελα βιώνῳ,
καί μευ ἦκαο δάκρυ πεῶν κατ' ἀναλίον ὄασων·
ἐχθροὶ ἐπωχεσίῃσι πεαῖς φρεφθῆεν ὀπίσω,
εὖτε τεῷ βασιλῆι ἐπαρηγόνα χεῖρα καλέσω.
ἔγνων ὅτι θεὸς πανεπίσκοπος ἔπλεο μοι.
μέλψω θαρσαλέως θεοτερπέα κῶμον ἀνακτι,
παμβασιλῆι ἔπος καταθύμιον ὑμνοπολήσω.
κραιπνόμεω βροτὸν ἄνδρα, θεός νύ μοι ἐλπὶς ἐτύχθη.
εἰσί μοι ἀγχωλαί, ἃς σοι μάκαρ αἶνον ἀείσω·
οὕνεκά μευ λύσας θανάτου βαρυώδινον ἦτορ,
ὀφθαλμοὺς δὲ γόοιο, πόδας ἐξείλε' ὀλίσθου.
ζωόντων βασιλῆι θεῷ μέγα φέγγος ἄδοιμι.

ΨΑΛΜΟΣ νς'.

Καὶ τόδε Δαυίδου τὸ μελίδριον, εὖτε Σαοὺλ
ἄπεμπεν μανίῃ ἀπ' ἀσίης φεφυγών,
ἔσχε πεντηκοντόμορον καὶ ἕκτον ἄεισμα,
εἰς ὠτεὸς ἐξόμβρου ὁ πρὶν ἀειροπόρου.

Ἴλαθί μοι βασιλεῦ πανεπίσκοπε, καί μ' ἐλεαίρεις·
οὕνεκά σοι φίλον ἦτορ ἀεὶ φρεὶ θαρσαλέον ἴαχω.
σῆσι φρεὶ σκέπαι σκιερῷ πεπερύγεσι πεποιθώς,
ἠόσκεν ἀχράαντε ἀπαθάλπῃ με παρέλθοι.
ὕψιστον καλέσαιμι θεὸν βασιλῆα λιτῆσιν
ἄφθιτον, ὅ σύμπαντα φέρω φυσίζοα δῶρα.
ὃς ἀνόθεν φρεοϊείς με κακῆς ἐσάωσεν ἀνάγκης,
καί με καταστείβοντας ὀνείδεσι δῶκεν ἀλείτας.
πέμψεν ἀληθείῃ τε ἑῇ οἰκτίρμονα βαλλώ·
ῥύσατο δ' ἐκ σκύμνων ὀλοῶν μέσον ἦτορ ἐμεῖο.

αὐτὸς ἐκοιμήθην κρυερῇ τεταραγμένος ἄτῃ.
ἀνέρες οἷς ἀσπίς τε καὶ οἷς βέλος εἰσὶν ὀδόντες,
ὀξείῃ δὲ γλῶσσα πανείκελός ἐστι μαχαίρῃ.
ὄρσ' ὑπὲρ οὐρανίων δαπέδων πανυπέρτατε ποιμὴν,
καὶ σέθεν ἄσπετον εὖχος ἐπὶ χθόνα πᾶσαν ἱκάνοι.
ἡμετέραις ἔπλεξαν ἀμήχανα δίκτυα πέζαις,
καὶ θυμὸν κατέκαμψαν ἐμὸν μογέοντα κακοῖσι.
κάππεσον εἰς βόθρον, τὸν ἐμῶν θέσαν ἀντίον ὄσσων.
θυμὸς ἑτοῖμος ἐμὸς πανεπίσκοπε, θυμὸς ἑτοῖμος·
κῦδος ἐμὸν μέλψεισε καὶ ἐν ψαλμοῖσιν ἀείσει.
ἔγρεό μοι σοφίης γεραρὸν καὶ ἀγήραον εὖχος·
ἔγρεό μοι φόρμιγξ καὶ ἐμῶν ψαλτήριον ὕμνων·
ἐμμαπέως ἠῶθεν ἀνεγρόμενος κελαδήσω·
ἀμφιβόητον ἔπος σοὶ ἄναξ λαοῖσι βοήσω,
καὶ δήμοις πολέεσσι λυρόκτυπον αἶνον ἀείσω.
οὐρανίων ἐλεητὺν ἔχεις καθύπερθε πυλάων,
καὶ σεῦ ἀληθείη νεφέων κατέναντα ποτᾶται.
ὄρσ' ὑπὲρ οὐρανίων πυλέων πανυπέρτατε ποιμὴν,
καὶ σέθεν ἄσπετον εὖχος ἐπὶ χθόνα πᾶσαν ἱκάνοι.

ΨΑΛΜΟΣ νζ'.

Στήλης ἧς μενέχαρμος ὑπὲρ Δαυῖδος ἔγραψε
μηδέποτε φθεῖραι πρὸς τέρματι καλὸν ἄεισμα·
οὗ πάρα πεντηκοστὸς ἔφυ καὶ ἕβδομος ὕμνος.

Ἦ ῥά που ἀτρεκέως ὁσίους ἀγορεύετε μύθους,
καὶ θέμιν ἰθεῖαν μερόπων ἰθύνετε παῖδες,
ἀμπλακίην πραπίδεσσιν ἐπὶ χθονὶ τεκταίνοντες,
πλεξάμενοι παλάμῃσι κακορρέκτοις ἀθέμιστα;
ἀλλότριοι πρὸ τόκοιο θεοῦ γεγάασιν ἀλεῖται·

Ipse dormiui difficili conturbatus calamitate.
Viri quibus scutumque & quibus telum sunt dentes,
Acuto autem lingua persimilis est gladio.
Exaltare super cælestia pauimenta supreme Pastor,
Et tua immensa gloria super terram vniuersam ve-
niat.
Nostris texuerunt difficiles laqueos pedibus,
Et animum incuruauerunt meum laborātem malis.
Ceciderunt in foueam, quam meos posuerūt ante o-
culos.
Animus paratus meus, Prouide, animus paratus:
Gloria mea cantabit te & in psalmis canet.
Exurge mihi sapientiæ honoranda & immortalis
gloria: [rum:
Exurge mihi cithara, & meorū psalterium hymno-
Studiose diluculo surgens resonabo.
Celebre carmen tibi Rex in populis clamabo,
Et populis multis citharistrepam laudem cantabo.
Cælestes misericordiam habes supra portas,
Et tua veritas nubium ex aduerso volat.
Exaltare supra cælestes portas supreme Pastor,
Et tua immensa gloria super terram vniuersam ve-
niat.

PSALMVS LVII.

Columna sua bellicosus Dauid super scripsit,
Nunquam perire in fine pulchrum carmen:
Quo in quinquagesimus est & septimus hymnus.

An vtique vere sanctos loquimini sermones,
Et ius æquum mortalium dirigitis filii,
Scelus animis in terra fabricantes,
Nectentes manibus maleficis iniqua?
Alienati ante partum a Deo sunt peccatores,

Ab vteroque errauerunt semper falsa loquentes,
Venenatis serpentibus persimiles furentes,
Aspis vt surda, cui ira aures obturat:
Quæ sane non medicum incantantem audit,
Medicatum vero non ipsi curæ est sapientis viri remedium.
Horum vero Deus conteret in ore tetro dentes:
Maxillas pernicioſorum Rex confringet leonum.
Vituperabiles fiunt frustra tanquam decurrens aqua.
Arcum rex tendat donec morbis deficiant.
Cæræ liquescenti similes tabescant malis:
Solis obliti sunt igne procedente super ipsos.
Vestram priusquam rhamnũ suas intelligere spinas:
Statim absorbeat sicut viuentes contumelia.
Videns sanctus lætabitur vindicem diem:
Sanguine vtique abluat caras manus peccatoris.
Dicturus quod fructus glorioſi est iusti,
Quod Deus in terra mortalium est vindex operum.

PSALMVS LVIII.

Columnæ ad inscriptionem scribens Dauid inculpatus,
Subditus vaticinatus est habere finẽ honestum hymnorum:
Quando Saul cor immemor laborum
Huius ferens, priorum vero oblitus compoſitionum,
Misit strenui domum generi custodire,
Vt ipsi pro bonis mortem prẽmium graue conciliaret.
Huius vero quinquageſimus est & octauus hymnus.

Æterne hostium me mala eripe calamitate:
Ab insurgentibus vero mihi liberum diem prębeas.
Sed & ab homicidis me perniciosis grauẽ animum,
Qui antea indagabant, Rex, celeriter conserues.

Fortiſſi-

ἀκρατρός τ' ἀλάλλω) ἀεὶ ψεύδη λαλέοντες,
ἰοβόλοις ὀφίεσι παντὶ κέλοι μιμεύμενοι,
ἀσπὶς ὅπως κωφὴ, τὴ περ κέτῳ οὔατ' ἔβυσεν·
ἥ ῥ' οὐκ ἰητῆρος ἐπαοιδοντος ἀκούει,
φαρμακόεν ὃ' ὅ γε μέλεται σοφὸς αἰὲν ἄλκαρ.
τὸν ὁ θεὸς σμερδαλέοισιν ὑπὸ στόμα πικρὸν ὀδοῦσι·
γαμφηλὰς ὀλοῶν βασιλεύς ξυσέαξε λεόντων.
μωμητὶ τελέθουσι μάτην ἅπερ ὕδατι πηγὴ·
τόξον ἄναξ παύσειεν ἕως νέοισι δαμεῖεν.
κηρῷ τηκομένῳ ἴκελοι τήκοιντο κακῆσιν·
ἠελίῳ λελάθοιτο πυρὸς σὺν μολόντες ἐπ' αὐτούς.
ὑμετέρῳ πείν ῥάμνον ἐὰς ἀφαίδμεν ἀκαύθας,
αἶψα καταβρώξειεν ὅπως ζώοντας ἀρειή.
εἰσορόων ὅσιος κεχαρήσεται ἔκδικον ἦμαρ·
αἵματι παυνίψαιτο φίλας σὺν χεῖρας ἀλιτρός.
ἐξερέων ὅτι καρπὸς ἀγακλέος ἐστὶ δικαίου,
ὡς θεὸς ἐν γαίῃ βροτέων πέλει ἔκδικος ἔργων.

ΨΑΛΜΟΣ νη'.

Στήλης εἰς ἐπίγραμμα γράφων Δαυΐδος ἀμύμων,
ἄρχομαι θεσπίζειν ἔχων τέλος ἄψορρον ὕμνων·
ὅπως ὅτε Σαοὺλος κραδίῃ ἀμνήμονα μήχετο
θῆρα φέρων, σωτῆρα δὲ λελασμένος ἁρμονιάων,
πέμψεν ἀρεσσόμενοι δόμον γαμβροῦ φυλάσσειν·
ὄφρα οἱ αὖτ' ἀγαθὸν θάνατον γέρας αἶνον ὀπάσσοι.
θεῖο δὲ πεντηκοντὰς ἔφυ κῆ ὄγδοος ὕμνος.

Ἄφθιτε δυσμενέων με κακῆς ἐξαίρεσον ἄτης·
σὸν γὰρ κεκρυμμένων μοι ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπάζοις.
ἀλλὰ κἀνδροφόνων μ' ὀλοῶν βαρυώδυνον ἧτορ,
οἳ πείν ἀνιχνεύεσκον, ἄναξ ἀπὸ ῥίμφα σαώσοις.

καρτιστοί νύ μοι ἄνδρες ἐπιβρίθεσκον ἐρωῇ,
οὐ περὶ δυσνομίης οὐδ' ἀμπλακίῃσιν ἐμῇσι·
δυσνομίης ἀπάνευθε δραμὼν ὁδὸν εὗρον ἑτοίμην.
ἐγρόμενος βασιλεῦ, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον·
καὶ σὺ ἄναξ σθενέων Ισραήλοιό τε ποιμὴν,
ἔθνεσι παντοδαποῖς πανεπίσκοπον ὄμματι τιταίνοις,
μηδὲ κατοικτείρειας ἀτασθαλίης θεράποντας.
ὥρης ἑσπερίῃσιν ἐπιστρέψουσιν ἄπαστοι,
καὶ κυσὶ πειναλέοις ἴκελοι πόλιν ἀμφιέποιεν.
τῶν φθογγὴ μὲν ἄπυστος, ἀτὰρ περὶ χείλεσιν ἄορ,
ὄφρά τις εἰσαΐοι· σὺ δ' ἄρα σφέας ἡδὺ γελάσσαις.
φῦλα βροτῶν ὀνόσαιο κακῶν χάριν ἀμπλακιάων.
καρτὸς ἐμὸν βασιλῆϊ μεγακλήεντι φυλάξω,
οὕνεκά μευ θεὸς αἰὲν ὑπερμενέως προμαχίζει.
ἀμφιβάλοι μ' ἐλεητὺς ὑποφθαμένη βασιλῆος.
ἡμετέροις δαμάσειας ὑπ' ὀφθαλμοῖσιν ἀλείτας,
μὴ κτείνων, ἵνα σεῖο νόμου μὴ πάγχυ λάθοιντο·
ἀλλὰ βίῃ μεγάλῃ καὶ καρτεῖ ῥεῖα κεδάσσαις,
καὶ σφεων ἠνορέην δαπέδῳ πελάσειας ἀμύντωρ·
ἀμπλακίην στόματος σφετέρου χειλέων θ' ἅμα μῦθον.
σφωϊτέρῃς μεγάλῃσιν ὑπερβασίῃσιν ἁλῷεν.
ὧν τέλος ἐξ ἀρῆς καὶ ψεύδεος ἀγγέλλοιτο·
πεῖρας χωομένοισι μόλοι καὶ τέρμα βίοιο.
ἵστωσαν θεὸς οὕνεκ' Ιακώβου βασιλεύει,
παντοδαπαῖς ἄντυξιν ἀνακτορίην χθονὸς ἴσχων.
ὥρης ἑσπερίῃσιν ἐπιστρέψουσιν ἄπαστοι,
καὶ κυσὶ πειναλέοις ἴκελοι πόλιν ἀμφιέποιεν.
οἱ δὲ κεδασθήσονται ἐνηέα δόρπον ἑλέσθαι.

ἠὲ δὲ

Fortissimi vtique mihi viri itruebant impetu,
Neque pro iniquitatibus neque peccatis meis:
Iniquitate absque currens viam inueni paratam.
Surgens Rex apud me consiste & vide opus:
Et tu Rex roborum, Israhisque Pastor,
Gentib. variis omnia lustrantem oculum extendas,
Neque miserearis stultitiæ seruis.
Horis vespertinis conuertentur ieiuni,
Et canibus famelicis similes vrbem circumeant.
Horum sonus quidem obscurus, cæterum in labiis gladius,
Vt quispiam exaudiat: tu vero vtique ipsos dulce rideas,
Genera mortalium deprimas malorum gratia peccatorum,
Robur meum regi inclyto seruabo,
Quia me Deus semper fortiter propugnat.
Circundet me misericordia pręueniens Regis.
Nostris domes in oculis peccatores,
Non occidens, vt tuæ legis nō prorsus obliuiscātur:
Sed vi magna & robore facile dissipes,
Et eorum robur pauimento admoueas vltor,
Delictum oris sui, labiorumque simul sermonem.
Suis magnis superbiis capiantur.
Quorum finis de execratione & mendacio annunciabitur,
Finis irascentibus veniat & terminus vitæ.
Sciant quia Deus Iacobi dominatur,
Variis orbibus imperium terræ tenens.
Horis vespertinis conuertentur ieiuni,
Et canibus famelicis similes ciuitatem circumeant.
Ipsi vero dispergentur placidam cœnam capere.

Si vero

Si vero frustra stridant saturi ex animo,
Ipse glorioſum tuum robur celebrabo.
Mane vero miſericordia lætabor Æterne tua;
Quia meus Deus es, & vindex ipſe extitiſti,
Et mea fuiſti malitiæ in die turris parata.
Princeps canto te, quia tu meus es adiutor:
Noſter Rex miſericordia mea eſt.

PSALMVS LIX.

Inſcriptio hęc rerum pro lętitia,
Reuerſo a reliquis populis,
Supra opinionem a rege geſtorum.
Etenim tranſiens Paleſtinę terminos,
Et alia deinceps Syrorum loca,
Meſopotamiam incendit prorſus.
Ioabus vero cum Deo ipſe rurſum
Edom percutit in valle Salinarum,
Virorum interficiens millia duodecim,
Sobalum autem Syrum detrahens.
Vt vero intellexit mutationem bonarum rerum
Dauid, agitabatur diuino ſpiritu;
Iuſſit expugnare duci celeriter.
Canit autem quinquageſimum cum nono carmen.

Nos ô Rex diſſipans repuliſti omnes:
Succenſens vero miſertus es inuictam poſt iram:
Terram totam concuſſiſti immanitatibus commouens.
Vtinam ipſi fanes quæ confregiſti inuoluens.
Tuis Beate populis ferrea dediſti videre.
Memor multiplicis vinum præbuiſti nobis moleſtię.
Signum dediſti ſeruis vim arcus fugere,
Vt tuos famulos liberes neceſſitate.
Dextera me ſerua, & meam exaudi vocem.

Dixi

ἢν δὲ μάτην τρίζωσι κορεσσάμενοι κατὰ θυμὸν,
αὐτὸς ἀγακλῆεν σεῖο σθένος ὑμνοπολεύσω.
ἠῶθεν δ' ἐλέῳ κεχαρήσομαι ἄφθιτε σεῖο, 35
οὕνεκά μευ θεός ἐσσι, καὶ ἔκδικος αὐτὸς ἐτύχθης,
καί μευ ἔφυς κακότητος ἐν ἤματι πύργος ἑτοῖμος.
ὄρχαμε φορμίζω σὲ, ἐπεὶ σύ μευ ἔπλευ ἀρωγός.
νωΐτερος βασιλεὺς ἐλεημοσύνη μευ ἐτύχθη.

ΨΑΛΜΟΣ νθ'.

Ἐπίγραμμα τοῦτο πραγμάτων ὑπὲρ χαρᾶς,
αὖθις μεταστρεφθέντι τῶν λοιπῶν λεῶν,
ὑπὲρ τὸ νομισθὲν τῷ βασιλεῖ πεπραγμένων.
καὶ γὰρ παρελθὼν τοὺς Παλαιστίνης ὄρους,
καὶ τἄλλ' ἐφεξῆς τῶν Σύρων τὰ χωρία,
τὴν Μεσοποταμίαν πορπολεῖ κατακράτος.
Ἰώαβος δὲ σὺν θεῷ αὐτὸς πάλιν
Ἐδὼμ πατάσσει τῇ φάραγγι τῶν ἁλῶν,
ἀνδρῶν φονεύσας χιλιάδας δώδεκα,
τὸν Σόβαλον δὲ τὸν Σύρον κατασπάσας.
ὡς δ' οἶδεν ἀλλοίωσιν ἀγαθῶν πραγμάτων
Δαυῖδος, ἐνεφορεῖτο θείου πνεύματος,
ἐπέταξε πορθεῖν τῷ στρατηγῷ συντόμως·
ὑμνεῖ δὲ πεντηκοστὸν ἀμφ' ἐνάτῳ μέλος.

Ἡμέας ὦ βασιλεῦ καθελὼν ἐξώσαο πάντας·
χωσάμενος δ' ἐλέησας ἀμαιμάκετον μετὰ μηνῖν·
γαῖαν ὅλην ἐδόνησας ἀφειδείῃσιν ὀρίνων.
εἴθε οἱ ἰήσαιο τάπερ ξυνέαξας ἐλίξας.
σεῖο μάκαρ λαοῖσι σιδήρεα δῶκας ἰδέσθαι· 5
μνήμονα παντοίης οἶνον πόρες ἄμμιν ἀνίης.
σῆμα πόρες δμώεσσι βίην τόξου ἀλέασθαι,
ὄφρα τεοὺς θεράποντας ἀφαρπάξειας ἀνάγκης.
δεξιτερῇ με σάω, καὶ ἐμῆς ἐπικέκλυθι φωνῆς.

εἶπεν ἄναξ ἁγίῳ σφετέρῳ συμφράδμονα μῦθον,
τερψάμενος Σίκημα θοῶς διαδάσσομαι ἤδη,
καὶ κοίλην διαμετρήσω πυκινῶν κλισιάων.
ἡμέτερος Γαλαάδος θ', ἡμέτερος δὲ Μανασσῆς,
Ἔφρεμος ἡμετέροιο καρήατος ἄλκαρ ἐτύχθη.
αὐτάρ γ' εὐκλείης βασιλεὺς ἐμός ἐστιν Ἰούδας·
ἐλπωρῆς δὲ λέβης μευ ἔφυ Μώαβος ἀμύμων.
ἐντείναιμι πέδιλον ἐμὸν προπάροιθ' Ἰδυμαίης·
ποσσὶν ἐφ' ἡμετέροις ἀλλότρια φῦλα δαμάσθη.
ἤθελον εὐπύργου κλυτὸν ἄστεος ἡγεμονῆα,
ἠὲ καὶ ἰθυντῆρα Ἰδουμαίης μετὰ δήμους·
ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἄναξ ἡγήσαιο, ὁ πρὶν ἐάσσας,
οὐδὲ κορυσσομένοισιν ἐλεύσεαι ἄμμιν ἀρωγός;
τειρομένοις ἐπίκουρος ἄναξ ἀναφανδὰ φανείης.
ἄμμι δὲ μαψίδιον μερόπων φάος ἐγγυαλίξοις·
ἐν κρατερῷ βασιλῆϊ βίην τελέσωμεν ἑτοίμην.
δυσμενέων δ' ἔκπαγλον ὑπερβασίην ἀθερίζοι.

ΨΑΛΜΟΣ ξ'.

Ἐξηκοστὸν ἔγραψεν ἄναξ Δαυῖδος ἄεισμα.

Ἱκεσίης ἐπάκουσον ἐμῆς πανυπέρτατε ποιμὴν,
καί μοι ἐπ' εὐχωλῇ τηλέσκοπον ὄμμα τανύσσαις.
δευόμενος βοάασκον ἄναξ περάτων ἀπὸ γαίης,
ἀχνυμένης μ' ἀνάειρας ἐμῆς κραδίης ἐπὶ πέτρην.
ἡγητὴρ ἐμὸς ἔσκες, ἐπεὶ σύ μευ ἐλπὶς ἐτύχθης·
πύργος ἐμὸς μετὰ δῆριν ἐπερχομένων ὀλετήρων·
σῇσι μάκαρ καλύβῃσι διηνεκέως παραμίμνω·
καὶ σέο θεσπέσιον πτερύγων σκέπας ἀμφιπυκάζοις.

ουὔε-

Dixit Rex sancto suo concors verbum,
Lætatus Sicema cito diuidam iam,
Et vallem dimetiar frequentibus caulis.
Noster Galaadusque, noster vero Manasses:
Ephremus nostri capitis robur est.
Cæterum quidem gloriæ Rex meus est Iudas:
Spei vero lebes meę est Moabus integer.
Extendam calceum meum ante Idumęam:
Pedibus sub nostris aliena genera subacta sunt.
Vellem turritæ inclytum vrbis ducem,
Aut etiam rectorem Idumęæ ad populos.
Nonne ipse Rex dux fueris, qui antea dimittens,
Neque armatis venies nobis adiutor?
Afflictis auxiliator Rex palam appareas.
Nobis vero vanum mortalium lumen præbeas.
In forti Rege virtutem perficiamus paratam:
Hostium vero tetram insolentiam conterat.

PSALMVS LX.

Sexagesimum scripsit Rex Dauid carmen.

Supplicationem exaudi meam supreme Pastor,
Et mihi in precatione longe lustrantem oculum extendas.
Indigus clamabam Rex finibus a terræ,
Anxio meo corde me exaltasti in petram.
Dux meus fuisti, quoniam tu mea spes es,
Turris mea in conflictu irruentium perditorum.
Tuis Beate casis perpetuo inhabito:
Et tuarum diuinum alarum velamen circummunias:

Quoniam

Quoniam noſtras Beate exaudiſti preces.
Hæreditatem nobilem tuis famulis dediſti.
Diem ſuper diem Regi præbeas vitæ vias:
A generatione in generationem Deo coram firmum reperiat.
Quis ipſi veritatem miſericordiamque ſimul requirat?
Semper meum Regem cara cithara clamabo,
Donec preces perſoluam Beate de die in diem.

PSALMVS LXI.

Pro Idithumo carmen Dauid ſcripſit,
Hoc ſexageſimum carminum & primum cantans.

Nonne noſtrum ſubiicietur cor Regi?
Etenim lumen meum eſt Regis auxilium.
Quoniam meus Deus ipſe, meum vero tuetur robur.
Præſidium meum, ob quod & non aliquando ſpero eſſe erro.
Quouſque viro pugnatis, ſimulq; interficitis omnia?
Parieti inclinato ſimiles maceriæque cadenti.
Cucurri in ſiti, cogitauerũt vero me inglorium reddere:
Precati linguis, execrationibus animis feriebant.
Anime cadito Regi, Deo ſubiectus eſto confiſus.
Quoniam fiduciæ meæ eſt viuificum decus.
Ipſe enim Deus eſt meus, ſeruatorque eſt.
Robur meum, quis vtique me cara diuellet nutrice?
Gloria mea & lumen in mandatis Regis.
Spes mea Regem expectat & robur auxilii.
Omnifaria populorum caula confidite Regi.
Veſtrum vero palam Deo effundite animum:
Quia vtique adiutor ſemper Deus nobis eſt.

Verun-

οὕνεκα νωϊτέρων μάκαρ ἔκλυες εὐχωλάων.
κλῆρον ἀγακλήεντα τεοῖς δμώεσσιν ἔδωκας.
ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἄνακτι πόροις βιότοιο κελεύθους·
ἐκ γενεῆς γενεήνδε θεοῦ πέλας ἔμπεδον εὕροι.
τίς οἱ ἀληθείην ἔλεόν θ' ἅμα μαστεύσει;
πάντοτ' ἐμὸν βασιλῆα φίλῃ φόρμιγγι βοήσω,
εἰσόκεν εὐχωλὰς τίσω μάκαρ ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ.

ΨΑΛΜΟΣ ξά.

Ἰδιθούμου κῶμον ὕπερ Δαυῖδος ἔγραψε,
τόνδ' ἑξηκοστὸν μελέων καὶ πρῶτον ἀείσας.

Ἦ ῥ' οὐχ ἡμέτερον δεδμήσεται ἦτορ ἄνακτι;
καὶ γὰρ φέγγος ἐμὸν τελέθει βασιλῆος ἀρωγή.
οὕνεκά μευ θεὸς αὐτὸς, ἐμῆς δ' ὑπερίσταται ἀλκῆς.
ἄλκαρ ἐμὸν, τὸ, καὶ οὔ τί ποτ' ἔλπομαι εἶναι ἀλείτης.
μέχρι τεῦ ἀνδρὶ μάχεσθε, ὁμῶς τ' ἐναρίζετε πάντα;
τοίχῳ κεκλιμένῳ ἴκελοι φραγμῷ τε πεσόντι.
ἔδραμον ἐν δίψῃ, σκέψαντο δέ μ' ἀκλέα τεῦξαι,
εὐχόμενοι γλώσσῃσιν, ἀραῖς στέρνοισιν ἔπαιον.
θυμὲ πέσον βασιλῆι θεῷ δέδμησο πεποιθώς·
οὕνεκεν ἐλπωρῆς μευ ἔφυ φυσιζοον ἕρμα.
αὐτὸς γὰρ θεός ἐστιν ἐμὸς, σωτήρ τε τέτυκται.
ἄλκαρ ἐμὸν, τίς κέν με φίλης ἐλάσειε τιθήνης;
κῦδος ἐμὸν καὶ φέγγος ὑπ' ἐννεσίῃσιν ἄνακτος·
ἐλπὶς ἐμὴ βασιλῆα μένει καὶ κάρτος ἀρωγῆς.
παντοδαπὴ δήμων κλισίη θαρσήσατ' ἄνακτι·
σφωΐτερον δ' ἀναφανδὰ θεῷ περιχεύσατε θυμόν·
οὕνεκά τοι ἐπίκουρος ἀεὶ θεὸς ἄμμιν ἐτύχθη.

ἔμπα

ἔμπα γεμὴν μερόπων ἁλίη σύμπασα γενέθλη.
φύτλη ψευδαλέη μερόπων ἀδίκοισι ταλάντοις.
ἐκ φρενὸς ὥρμηθεν κενεαυχέες εἰς ἓν ἰόντες·
μηδέ ποτ' ἀμφ' ἀδίκοισι νόον μεμελημένον ἴσχειν,
μηδέ τ' ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθῶν θέμεν ἄρπαγα θυμόν.
μηδὲ ῥόον πλούτοισι πολυκτεάνοιο ποθεῖτε.
εἶπεν ἅπαξ βασιλεὺς, δύο δ' ἔκλυον οὔασι τοῖα·
ὡς θεοῦ ἔπλετο κάρτος, ἰδ' ὡς ἐλεητὺς ἄνακτος.
πᾶσι σὺ μισθὸν ἄναξ ὁπάσεις ἀντάξιον ἔργων.

ΨΑΛΜΟΣ ξβ'.

Δαυίδου κλυτὸς ὕμνος Ἰουδαίας ἐν ἐρήμῳ
ἑξηκοστὸς ὁμοῦ καὶ δεύτερος οὗτος ἐτύχθη.

Νύκτα μετ' ἀμφιλύκην σὲ μάκαρ μάκαρ ἀμφιχο-
ὴ ψυχή σ' ἐπόθησεν ἐμὴ, ἡ σὰρξ ἔτι μᾶλλον, [ρεύσω.
τρηχεῖαν ἐς ἄνυδρον ἀνὰ χθόνα πολλὸν ἐρήμην.
σοὶ μάκαρ εἰν ἁγίῳ μάλα θάρσυνος ὧδε φαάνθην,
ἰσχανόων δύναμίν τε τεὴν ἐς κῦδος ἰδέσθαι.
κρεῖσσον ἔχεις ἐλεητὺν ἄναξ βιότοιο κελεύθων·
χείλεσιν ἡμετέροισι τεὸν κλέος ὑμνοπολεύσω.
ὧδέ σε κυδαίνοιμι διαμπερὲς εἰσόκεν ἕρπω·
σοὶ δ' ἐπιθαρσήεις παλάμας εἰς ὕψος ἀείρω·
οἷά τε πιαλέης πλησθήσομαι ἦτορ ἀλοιφῆς·
χείλεα δ' εὐφροσύνης ἐμέθεν στόμα πάντοτε μέλψει.
εἰ σέθεν ἐν λεχέεσσιν ἐμοῖς μεμνημῦς ἦα,
σοῖσι μάλ' ἐξ ἠοῦς μελεδήμασι θυμὸν ἔβοσκον,
οὕνεκεν ἄμμιν ἄναξ ἐπιτάῤῥοθος ἐξεφαάνθης·
καὶ σέο γηθήσαιμι περὶ πτερύγων ἀλεωρῇ.

ἴχνει

Veruntamen mortalium vana vniuersa generatio.
Genus mendax hominum iniquis lancibus.
Ex animo concitati sunt iactabundi in vnum euntes,
Nunquam in iniustis animum occupatum habere,
Neque in alienis bonorum ponere rapacem animum.
Neque fluxum diuitiis locupletis concupiscite.
Locutus semel Rex, duo autem audiui auribus ralia:
Quia Dei est robur, & quia misericordia Regis.
Omnibus tu mercedem reddes æquandam operibus.

PSALMVS LXII.

Dauidis inclytus hymnus Iudęæ in eremo,
Sexagesimus simul & secundus hic est.

Nocte post crepusculum te Beate Beate celebrabo.
Et anima te desiderauit mea, & caro adhuc magis,
Aspera & inaquosa in terra multum deserta.
Tibi Beate in sancto valde fidens sic apparui,
Concupiscens virtutemque tuam & gloriam videre.
Meliorem habes misericordiam Rex vitæ viis,
Labiis nostris tuam gloriam celebrabo.
Sic te glorificem semper donec repo;
Tibi vero confisus manus in altum attollo.
Velutique pingui satiabor animum adipe:
Labia vero lætitiæ mea os semper canet.
Si tui in cubilibus meis memor fui,
Tuis valde ab aurora curis animum pascebam,
Quoniam nobis Rex adiutor apparuisti.
Et tuarum exultem in alarum munimento.

Vestigio tuo comes meus carus animus firmatur:
Et tua dextera me potenter propugnauit.
Ipsi vero frustra quærebant meum animum perdere.
Profunda infra veniant statim barathra.
Manuum rapacium gladii ludi fiant.
Terribilis vulpibus præda & portio erunt.
Cæterum Rex Deo circa carum animum exultet.
Omnis vero ei iurans gloria immortali laudandus erit.
Omne enim obstructum est rapidum os insolētium.

PSALMVS LXIII.

Dauidis argutus magnanimi Regis
Sexagesimus simul tertiusque simul cantus est.

Supplicationem exaudi Rex cum te deprecer:
Animum meum liberes a violenta cura.
Abscondisti me longe a malis gregatim euntibus,
A multitudine quibus curæ sunt iniqua opera:
Qui linguas exacuebant suas gladiis similes.
Opera autem horrendo proiecerunt similia telo,
Vt sagittent innocentem virum clam:
Neque eum subito corde timebunt iaculantes.
Solide firmarunt procacem consiliis sermonem,
Rete considerarunt astutiis abscondere.
Dixerunt: Quis vtique videat obscurum suis oculis opus?
Animo vero indagarunt iniquitatem molestam.
Ipsi vero deficiebant immensa scrutantes.
Alte prudens consilium habens accedet vir,
Qui sane altitonantis potentiam Regis exaltet.

Sic

ἰχνεῖ σῷ ξυνοπηδὸν ἐμὸν φίλον ἦτορ ἐρείσθη·
καὶ σέο δεξιτερή μευ ὑπερμενέως προμάχησεν.
οἱ δὲ μάτην μάστευον ἐμὸν διὰ θυμὸν ὀλέσσαι.
νερτερίων ὑπένερθεν ἱκοίατο ῥίμφα βερέθρων·
χειρῶν ἁρπαλέων ξίφεος μέλπηθρα τετύχθων·
δεινὸν ἀλωπήκεσσιν ἕλωρ καὶ δασμὸς ἔσονται.
αὐτὰρ ἄναξ θεῷ ἀμφὶ φίλην φρένα γηθήσειεν·
πᾶς δέ οἱ ὀμνύμενος κλέος ἄφθιτον αἰνετὸς ἔσται·
πᾶν γὰρ ἀπεκλείσθη λάβρον στόμα λωβητήρων.

ΨΑΛΜΟΣ ξγ'.

Δαυίδου λιγυρὸς μεγαλοσθενέος βασιλῆος
ἑξηκοστὸς ὁμοῦ τρίτατός θ' ἅμα κῶμος ἐτύχθη.

Ἱκεσίης ἐπάκουσον ἄναξ ὅτε σεῖο λιτοίμην·
θυμὸν ἐμὸν λύσειας ὑπ' ἀντιβίης μελεδῶνος.
ἔκρυψάς μ' ἀπάνευθε κακῶν ἀγεληδὸν ἰόντων,
πληθύος οἷσι μέμηλε νόῳ ἀθεμίστια ἔργα·
οἳ γλώσσας θήγεσκον ἑὰς ξιφέεσσιν ὁμοίας·
ἔργα δὲ ῥιγηλῷ πρόεσαν πανομοίϊα τόξῳ·
ὥς κεν ὀϊστεύσωσιν ἀναίτιον ἀνέρα λάθρη·
οὐδέ μιν ἐξαπίνης κραδίῃ δείσουσι βαλόντες.
ἔμπεδον ἐστήριξαν ἀναιδέα δήνεσι μῦθον,
δίκτυον ἐσκέψαντο δολοφροσύνῃσι καλύψαι.
εἶπον, τίς κεν ἴδοι σκότιον σφέων ὄμμασιν ἔργον·
θυμῷ δ' ἀνιχνεύεσκον ἀλιτροσύνην ἀλεγεινήν.
οἱ δ' ὀλιγηπελέεσκον ἀπείριτα μαστεύοντες.
νειόθεν ἴδμονα μῆτιν ἔχων προσελεύσεται ἀνὴρ,
ὅς ῥ' ὑψιβρεμέταο βίην βασιλῆος ἀείροι.

ὧδε βέλη προέηκαν ὅσον καὶ νήπιος υἱὸς,
ἠπεδαναῖς γλώσσῃσιν ὑπέρβια μυθίζοντες.
πάντες ἅμ' ὠρίνθησαν, ὅσοι σφέας εἰσοράασκον.
τίς μερόπων οὐκ εἶδεν, ἰδὼν δ' οὐκ ἔτρεσε θυμῷ;
καὶ πολυκυδήεντα θεοῦ διαπέφραδεν ἔργα,
τέχνας ἀθανάτης παλάμης πραπίδεσσι δοκεύων.
τερπέσθω βασιλῆος ἐπ' ἐλπωρῇσι δίκαιος.
ἰθυνόοις δ' ἅμα πᾶσιν ἀέξεται αἶνος ἀπείρων.

ΨΑΛΜΟΣ ξδ'.

Μέλπε μ' Ιεζεκιῆλε, καὶ Ιερεμία βόησον,
πῶς τότε δούλιον ἦμαρ ὑπήλυθον οἱ μετὰ γαῖαν,
ὥς ποτε νηὸν ἄνακτος ἀπὸ προλιπόντες ἔβησαν.
μέλψατε τιμήεσσαν ὀδυρόμενοι βασιλῆος·
λαός τ' εὐκλειὴς σφετέρων χάριν ἀμπλακιάων.
ἑξηκοστὸς ὁμῶς καὶ τέτρατος ὕμνος ἐτύχθη·

Σοὶ μάκαρ ἐν Σιῶνι μεταπρέπει ἄσπετος ὕμνος,
ἐν δ' Ἱερουσαλῇ φορέεις παλινάγρετον εὐχήν.
πᾶν βρότεον λίτεταί σε γένος, σὺ δὲ κέκλυθι ποιμήν.
κλῦθι λιτῆς· σὲ δὲ πᾶσα λιτάζεται ἀνδρομέη σάρξ.
ἠνορέης λαθόμεσθ' ἐπέων ἀΐοντες ἀθέσμων,
νῶϊ δὲ θυμὸν ἔχοις ἐλεήμονα δυσφροσύνῃσιν.
ὄλβιος ὃς παρὰ σοὶ προλελεγμένος οἰκία ναίει,
σοῖσι παρ' αὐλείοις κλισίην πήξοιτο μελάθροις.
σεῖο δόμων ἀγαθοῖσι φίλον πλησώμεθα θυμὸν,
ἄχραντος σέο νηὸς ἐπ' εὐδικίῃσιν ἀγητός.
ἀλκτὴρ καὶ βασιλεῦ ξυνῆς ἐπικέκλυθι φωνῆς·
γαίης ἐλπὶς ὅλων περάτων καὶ νόσφι θαλάσσης.
ἠνορέῃ σκιόεντα μάκαρ σέθεν οὔρεα τεύχων,
ἀπροτίοπτον ζῶμα τεὴν ἐζωσμένος ἀλκήν,

ὃς μέ-

Sic tela proiecerunt quantum & infans puer,
Debilibus linguis ſuperba loquentes.
Omnes ſimul conturbati ſunt qui eos videbant.
Quis mortalium non vidit, videns autem non horruit animo?
Et celebria Dei annunciauit opera,
Artes immortalis manus animis obſeruans.
Lætetur Regis in ſpebus iuſtus.
Rectis vero ſimul omnibus augeſcet laus immenſa.

PSALMVS LXIIII.

Canta mihi Iezeciele, & Ieremia clama,
Quo pacto tunc ſeruilem diem ſubierunt ipſi poſt terram,
Vt aliquando templum Regis deſerentes venerunt.
Canite honoratam lamentantes Regis:
Populuſque celebris ſuorum gratia peccatorum.
Sexageſimus ſimul & quartus hymnus eſt.
Tibi Beate in Sione conuenit multus hymnus,
In Ieruſalem vero fers iteratum votum.
Omne mortale precatur te genus, tu vero exaudi Paſtor.
Audi precem: te vero omnis ſalutat humana caro.
Roboris obliuiſcimur verba auſcultantes iniqua,
Noſtris vero animum habeas miſericordē ſtultitiis:
Beatus qui apud te præelectus domos habitat,
Tua apud atrienſia caſam figat palatia.
Tuarum domorum bonis carum replebimus animum, [rabile.
Immaculatum tuum templum ob æquitates admi-
Auxiliator & Rex communem exaudi vocem:
Terræ ſpes omnium finium & longe maris.
Robore opacos Beate tuo montes parans,
Improuiſum cingulum tuam cinctus potentiam,

Qui vastitatem conturbabas immensi maris.
Quis ferre sui vim possit æstus impetum?
Genera mortalium turbentur, ferant vero timores animo,
Terminos habitantes, vbi ipsis fixisti signum.
Auroræ ortum & vesperam simul delectabis:
Visitans niuibus Rex inebriasti terram,
Posuisti vero diuitem bonis prægnantem fructibus.
Immortalis flumen crebris graueſcit fluentis.
Et ipsis vt Deus cibum donasti paratum.
Frugiferos lætifica Rex tuæ sulcos terræ:
Viuax vero ei solum ducat multiplicem fructum:
Cæli irrorationibus lætabitur germinans.
Tuæ Rex benignitatis anni coronam laudes,
Et tuum pingui solum replebitur maturitate.
Montes feras nutrientis fiant pingues deserti:
Induant vero lætitiam sublimes in alto colles:
Ouium lanigerarum abundantes sunt parentes,
Et valles ferant satis vitale frumentum,
Fertilitatem Regis celebrent omnes.

PSALMVS LXV.

Si quis excitatorum mortuorum consideret vitam,
Appellatio quo pacto Regis mandata sequitur,
Non valde mirabitur: hunc enim finem nouit cantus.
Quintum simul illud est & sexagesimum carmen.

Omnis terra Regi Deo iubilate cantum,
Nomen vero canora cithara celebrate diuinum:
Specioſis Deo gratum canite decus in operibus.
Dicite, Tui Dei sunt valde diuina opera:

Inimici

ὃς μέγεθος κλονέεσκες ἀμετρήτοιο θαλάσσης.
τίς φορέειν σφετέροιο βίην σθένοι οἴδματος ὁρμήν;
φῦλα βροτῶν κλονέοιντο, φέροιντο δὲ δείματα θυμῷ,
πείρατα ναιετάοντες, ὅπως σφίσι πήξαο τέκμωρ.
ἠοῦς ἀντολίην καὶ ἑσπερίην ἅμα τέρψεις·
σκεψάμενος νιφάδεσσιν ἄναξ ἐμέθυσας ἄρουραν,
θήκαο δ' ἀφνειὴν ἀγαθῶν ἐγκύμονα καρπῶν.
ἀθανάτου ποταμὸς πυκινοῖς βέβριθε ῥεέθροις.
καὶ σφίσιν ὥστε θεὸς βρῶσιν προέηκας ἑτοίμην.
καρποτόκους εὔφρηνον ἄναξ σέθεν αὔλακας αἴης·
εὔζωον δέ οἱ οὖδας ἄγοι πολυειδέα καρπόν·
αἰθερίης ψεκάδεσσι γανύσσεται αὐτέλλουσα.
σῆς ἄνα μειλιχίης ἔτεος στέφος αἰνήσειας,
καὶ σέο πιαλέης δάπεδον πλησθήσεται ὥρης.
οὔρεα θηροκόμοιο γενοίατο πίον' ἐρήμου.
ἀμφιβάλοιντο δὲ χάρμα μετήοροι ὑψόθι βουνοί·
οἰῶν εἰροπόκων βεβριθότες εἰσὶ τοκῆες·
καὶ κοῖλαι φορέοιεν ἅλις ζωαρκέα σῖτον·
εὐφορίην βασιλῆος ἀνυμνήσειαν ἅπαντες.

ΨΑΛΜΟΣ ξέ.

Εἴτις ἀνεγρομένων νεκύων σκέψαιτο βιώνην,
κλῆσις πῶς βασιλῆος ἐφημοσύνῃσιν ὀπηδεῖ,
οὐ μάλα θαυμάσει· τόδε γὰρ τέλος οἶδεν ἀοιδή·
πέμπτον ὁμοῦ τόδ' ἔφυ καὶ ἑξηκοστὸν ἄεισμα.

Πᾶσα χθὼν βασιλῆϊ θεῷ ἀλαλάξατε μολπήν·
οὔνομα δ' εὐκελάδῳ κιθάρῃ φορμίζετε θεῖον.
εὐφήμοις θεοτερπὲς ἀείσατε κῦδος ἐπ' ἔργοις.
εἴπατε, σεῖο θεῷ τελέθει μάλα θέσκελα ἔργα·

δυςμενέες ψεύσαιντο τεὴν περιώσιον ἀλκήν.
μέλψατέ μοι χθὼν πᾶσα θεὸν, ἰδὲ γουνάζεσθε·
ἡδέα μελπόντων βασιλεῦ τεὸν οὔνομα πάντες.
δεῦτε φίλοι μεγάλοιο θεοῦ κλυτα λεύσσετε ἔργα·
ἄσχετος ἐν βουλῇσιν ὑπὲρ μεροπηΐδα φύτλην.
κεκλόμενος πόντον τραφερὴν μετεπήξατο γαῖαν,
καὶ ποταμοὺς κελάδοντας ἐθήκατο ποσσὶ κελεύθους·
κεῖσ' ἅμα γηθήσαιμεν ἐπ' ἀθανάτῳ βασιλῆϊ,
καρτεῖ νωλεμέως σφετέρῳ μεδέοντι καὶ ἀλκῇ.
φῦλα βροτῶν βασιλῆος ἐποπτεύουσιν ὀπωπαί.
μὴ μέγα μοι φρονέοιεν ὅσοις πολύπικρος ἐρωή.
εὐφήμοις μελέεσσι θεὸν κελαδήσατε δῆμοι,
ὄυασι δεχνύμενοι σφετέρην ἀριήκοον αὐδήν.
ὅστ' ἐμὸν ἦτορ ἔθηκεν ὅπως ζωοῖσι μετείη,
ἴχνος ἐμῶν ἐν πᾶσι ποδῶν ἀδόνητον ἐρείδων.
ἡμέας ἐφράσθης βασιλεῦ πολυφράδμονι βουλῇ,
εὖ διαγινώσκων ἅπερ ἄργυρον ἐν πυρὶ χαλκεύς.
ἐν δὲ λίνῳ δολόεντι καὶ οὐκ ἐθέλοντας ἔρυκες.
ἡμετέρων καθύπερθεν ἐθήκαο κήδεα νώτων.
ἡμετέρῃς κεφαλῇσιν ἐπεστηρίξαο φῶτας.
ὕδωρ καὶ φλογεροῖο πυρὸς διέβημεν ἐρωήν.
ἐς δ' ἀνάπαυμα νέης ἐξήγαγες ἡμέας ὥρης.
δῶμα τεὸν θυέεσσιν ἱκοίμεθα καρφομένοισιν·
εὐχωλὰς προτέρῃς μευ ὑποσχεσίῃς ἀποτίσω·
ἃς καὶ τειρόμενός περ ἔφην τὸ πρόσθε τελέσσαι.
θύματα μυελόεντα πυριφλεγέθοντα κομίσσω.
εἰροπίκους κριούς τε, μύρου τ' εὐώδεα καπνὸν,
ἀμφὶ δὲ χιμάροισι βόας κεραελκέας οἴσω.

κέκλυτέ

Inimici mentiantur tuæ excellenti potentiæ.
Canite mihi terra omnis Deum, & adorate:
Suauiter celebrent Rex tuum nomen omnes.
Venite cari, magni Dei inclyta videte opera:
Inuictus in consiliis super mortalem generationem.
Iubens mare siccam coagulauit in terram,
Et flumina resonantia posuit pedibus vias.
Ibi lætemur in immortali Rege,
Fortitudine semper sua dominante & virtute.
Genera mortalium Regis respiciunt oculi.
Ne magnum mihi sapiant quibus aspera vis.
Faustis carminibus Deum celebrate populi,
Auribus excipientes suam obedientem vocem.
Quique meum cor posuit vt viuis annumeretur,
Vestigium meorum in omnibus pedum immotum firmans.
Nos considerasti Rex prudenti consilio,
Probe examinans velut argentum in igne aurifex.
In laqueum vero dolosum etiam non volentes induxisti.
Nostra superposuisti dolores dorsa.
Nostris capitibus corroborasti viros.
Aquam & æstuantis ignis transiuimus impetum:
In refrigerium vero noui eduxisti nos decoris.
Domum tuam sacrificiis veniamus siccis:
Preces prioribus meis promissis persoluam,
Quas etiam afflictus quidem dixi antea perficere.
Sacrificia medullata incensa offeram.
Lanigeros arietesque, pigmentique fragrantem fumum,
Cum hircis vero boues cornigeros offeram.

Audite

Audite me omnes qui timetis Regem,
Quanta bona nostro parauit innumera animo.
Immortalem inuocabam sub lingua exaltans:
Si autem aspexi in præcordiis meis iniquam contumeliam,
Nostrum ne sermonem Rex clamantis audiat.
Propterea nostram omnia lustrans audiuit vocem,
Nec a mea supplicatione suum auertit vultum.
Laudandus qui misericordiam & meam non reiecit precem.

PSALMVS LXVI.

Canoræ citharę regius hymnus est,
Sexagesimum simul etiam carmen sextum habens.

Nostri miserearis Rex clementi consilio:
Nobis vero tuum clarum illumines vultum,
Vt tuam in terra cognoscamus viam,
Gentibus vero alienigenis salutare tuum lumen.
Tuum decus celebrabunt Beate summe populi:
Tuum decus celebre omnibus populis curæ sit.
Gentes tibi lætentur exultantes cantibus:
Quoniam in æquitatibus iudicabis mortalem generationem,
Gentibus vero præeas amicam per terrā iter facere.
Tuum decus laudabunt Beate summe populi:
Tuum decus celebre omnibus populis curæ sit.
Fructum germinauit suum alma tellus.
Noster Deus nobis præbeat gratissimam laudem,
Laudem Rex præbeat nobis: metuant vero eum fines terræ.

κέκλυτέ μευ ξύμπαντες ὅσοι δεμαίνετ' ἄνακτα,
ὅσσ' ἀγάθ' ἡμετέρῳ τεκτήνατο μυρία θυμῷ.
ἀθάνατον βοάασκον ὑπὸ γλώσσης ἀναείρων·
εἰ δ' ἴδον ἐν πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἀθεμίστιον ὕβριν,
νωΐτερον μὴ μῦθον ἄναξ βοόωντος ἀκούσαι.
τοὔνεκεν ἡμετέρην πανεπίσκοπος ἔκλυεν αὐδὴν,
οὐδέ μευ ἱκεσίης σφετέρην ἔστρεψεν ὀπωπήν.
αἰνετὸς ὅς ῥ' ἔλεον καὶ ἐμὴν οὐκ ἤλασεν εὐχήν.

ΨΑΛΜΟΣ ξϛ'.

Εὐκελάδου κιθάρης βασιλήϊος ὕμνος ἐτύχθη,
ἑξηκοστὸν ὁμοῦ καὶ μέλος ἕκτον ἔχων.

Ἡμέας οἰκτείρειας ἄναξ ἐλεήμονι βουλῇ,
ἄμμι δὲ σὴν ἀρίδηλον ὑπερλάμψειας ὀπωπὴν,
ὄφρα τεὴν κατὰ γαῖαν ἐπιφρασόμεσθα κέλευθον,
ἔθνεσι δ' ἀλλοδαποῖσιν ἀλεξίκακον σέο φέγγος,
σὸν κλέος ὑμνήσουσι μάκαρ πανυπέρτατε λαοί.
σὸν κλέος ἀμφιβόητον ὅλοις λαοῖσι μελέσθω.
ἔθνεά τοι κεχαροίατ' ἀγαλλόμενα μολπῇσιν·
οὕνεκεν εὐδικίῃσι κρινεῖς μεροπηΐδα φύτλην,
ἔθνεσι δ' ἡγήσαιο φίλην μετὰ γαῖαν ὁδεύειν.
σὸν κλέος αἰνήσουσι μάκαρ πανυπέρτατε λαοί·
σὸν κλέος ἀμφιβόητον ὅλοις λαοῖσι μελέσθω.
καρπὸν ἀνεβλάστησεν ἑὸν φυσίζοος αἶα.
ἡμέτερος θεὸς ἄμμι πόροι χαριέστατον αἶνον,
αἶνον ἄναξ πόροι ἄμμι· τρέσοι δέ ἑ πείρατα γαίης.

ΨΑΛΜΟΣ ξζ'.

Δαυίδου πινυτοῦ μελέων βεβολημένος ὕμνος,
ἑξηκοστὸν ἔχων, ἑβδόματόν τε τόπον.

Ἄφθιτος ἀνστήτω, σκέδασιν δ' ἐχθροῖσιν ἐνήσει,
δυσμενέες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς προφύγοιεν ὀπωπῆς·
ὧδε μάλ' ἐκλείποιεν ἀμήχανος ἠΰτε καπνός·
ὡς δ' ὅτε τηκόμενος φλογερῷ πυρὶ κηρὸς ἀμερθῇ,
ὣς ὁσίων ἀπολοίατ' ἀπὸ βλεφάροισιν ἀλεῖται.
ἀλλά τοι εὐφραίνοιντο δίκης ὑποφήτορες ἄνδρες.
αἰεὶ θεσπεσίων κεχαρηότες ἀντίον ὄσσων,
ἐκ θυμοῦ γλυκερῇσι γεγηθότες εὐφροσύνῃσιν.
ᾄσατε τὴν βασιλῆα, καὶ οὔνομα μέλψατε θεῖον·
τεύξαθ' ὁδὸν χαρίεσσαν ὑπὲρ δύσιος βεβαῶτι.
ἄφθιτος ἄφθιτος οὗτος, ἄναξ δέ οἱ οὔνομ' ἐτύχθη,
καί οἱ θεσπεσίοιο πέλας κεχάροιτο προσώπου.
πάντες ὀρινέσθωσαν ἑῆς διὰ τάρβος ὀπωπῆς,
χηρῶν ἡγεμόνος καὶ ὀρφανικῶν γενετῆρος.
ἄχραντος δαπέδοισιν ἐπ' ἀχράντοισι μέμηλεν.
αὐτὸς μουνοτρόποισι χαρίζεται οἰκία ναίειν,
ἐκ δ' εὐηνορίης πεπεδημένον ἐσμὸν ἔλυσεν,
ἐκ δὲ τάφων φθιμένους βιοτῆς μετὰ φέγγος ἀγινεῖ.
ἀββάλε, πῶς τὸ πάροιθεν ἄναξ ἡγήσαο λαῶν·
πῶς ποτὲ κυδῆεν δάπεδον μεθέπεσκεν ἐρήμου.
χθὼν μὲν ὅλη δεδόνητο, κατείβετο δ' οὐρανὸς αἴθων·
ἄντα θεοῦ Σίναόνδε πολύλλιτον οὖδας ἀκούοι,
ἄντα θεοῦ βασιλῆος, ὃς Ισραῆλον ἐρείδει.
ὑετὸν ἐσθλὸν ἑκὼν βασιλεῦ χθονὶ σεῖο προπέμποις.
καὶ γὰρ ἀνεστήριξας ὀϊομένην ἀπολέσθαι·

καί

PSALMVS LXVII.

Dauidis prudentis carminum mẹrens hymnus,
Sexageſimum habens ſeptimumque locum.

Immortalis exurgat, diſperſionem vero hoſtibus
immittat,
Inimici vero longe a ſuo fugiant conſpectu:
Sic valde deficiant impotens velut fumus:
Vt vero cũ colliqueſcens feruido igne cera tabeſcit,
Sic ſanctorum pereant a palpebris peccatores:
Sed tibi exultent iuſtitię ſacerdotes viri,
Semper diuinis gaudentes coram oculis,
Ex animo dulcibus læti gaudiis.
Cantate Regem,& nomen celebrate diuinum.
Parate viam gratam ſuper occaſum aſcendenti.
Æternus æternus ille, Rex vero ipſi nomen eſt.
Et ipſi diuina prope gaudeat facie.
Omnes conturbentur ſui propter terrorem vultus,
Viduarum præſidis, & orphanorum patris.
Purus fundamentis in puris curæ eſt.
Ipſe vnimoribus largitur domos habitare,
In robore vero vinctum gregem ſoluit,
De ſepulcris vero defunctos vita ad lumen educit.
Heu,quomodo antea Rex præfuiſti populis!
Quomodo aliquando glorioſum ſolum aſſecutus eſt
deſerti!
Terra quidem tota commota eſt, diſtillabat vero cæ-
lum ſplendidum:
Coram Deo in Sina ſupplex ſolum audiat,
Coram Deo Rege, qui Iſraelem firmat.
Pluuiam bonam vltro Rex terræ tuæ mittas.
Etenim confirmaſti putantem interire,

Et eam

Et eam genera tui gregis incolunt.
Pauperi benignitatis adiutor veniſti paratus.
Fortiter nuntiantibus Rex verbum dirigat,
Vnici virtutum dux filii Rex:
Filii qui ſpolia domus diuidet bono:
Si forte medii clerorum dormiatis,
Argenteæ columbæ vt pennæ pulchræ liuiæ;
Cuius crocea auri dorſum induebat ſpecies,
Immortali mittente ſuos reges in ipſam.
In Selmone nix ſuum corpus circumtegit.
Diuinus mons, floridus mons valde pinguis eſt:
Pinguis mons, coagulato perſimilis erat caſeo.
Quare mihi montes omnes obſeruatis coagulatos?
Hic mons, vbi Deus gratiſſimas domos habitat.
Ibi Beatus tabernaculum forte ſuum ſemper figet.
Multiplex currus Dei, multi vero ſuper ipſum ſaltatores.
Ibi Beatus Sinai inter puri fundamenta,
Alte eleuatus prædatus eſt prædam multam.
Cæterum ipſe dona mortalis accepit generationis:
Etenim contemptu habitare recuſarunt.
Semper Rex bonus & ſummus laudabilis eſto,
Laudabilis ſemper Rex vocabitur die ſuper die.
Lucis noſtræ perpetuo dux eſt.
Opus meo Regi eſt egentibus opitulari.
Solus Rex nouit etiam a morte ſeruare.
Veruntamen ſuorum hoſtium confringat capita.
Longicomam verticem, quibus in animis corpeccans.
Dixit Rex, De Baſan conuertam confiſus,

Rurſum

καί μιν φῦλα τεῆς ἀγέλης περιναιετάουσι.
πτωχῷ μειλιχίης ἐπιτάρροθος ἦλθες ἑτοῖμος.
καρτερὰ σημαίνουσιν ἄναξ ἔπος ἰθύνειε,
τηλυγέτου σθενέων ἡγούμενος υἱέος ἐσθλοῦ·
υἱέος ὃς διὰ σκῦλα δόμου μοιρήσεται ἐσθλῷ.
εἴ κεν μεσσάτιοι κλήρων κατακοιμηθῆτε,
ἀργύρεα τρήρωνος ὅπως πτερὰ καλὰ πελείης·
ἧς χλωρὴ χρυσοῖο μεταφρένον ἀμφέβαλ' ὥρη,
ἀθανάτου πέμποντος ἑοὺς βασιλῆας ἐπ' αὐτῇ.
Εν Σελμῶνι χιὼν σφέτερον δέμας ἀμφικαλύπτει.
θεῖον ὄρος, πολυανθὲς ὄρος μάλα πῖον ἐτύχθη·
πῖον ὄρος, πηχθέντι πανείκελον ἔπλετο τυρῷ.
τί πτέ μοι οὔρεα πάντα δοκεύετε τυρώεντα;
τοῦτ' ὄρος, ᾗχι θεὸς καταθύμια δώματα ναίει.
κεῖσε μάκαρ κλισίην σθεναρὴν ἕο πάντοτε πήξει·
μυρίον ἅρμα θεοῦ, πολέες δὲ ἐπ' αὐτὸ χορευταί.
ἔνθα μάκαρ Σινάοιο μετ' ἀχραντοιο θεμέθλοις,
ὑψοῦ ἀειρόμενος λήϊσατο λήϊδα πολλήν.
αὐτὰρ ὃ δωτίνας μεροπηΐδος εἷλε γενέθλης·
καὶ γὰρ ὑπερβασίῃ περιναιέμεν ἠρνήσαντο.
αἰὲν ἄναξ ἀγαθὸς καὶ ὑπέρτατος αἰνετὸς ἔστω,
αἰνετὸς αἰὲν ἄναξ κεκλήσεται ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ.
φέγγεος ἡμετέροιο διαμπερὲς ἡγεμονεύει.
ἔργον ἐμῷ βασιλῆϊ πέλει χατέουσιν ἀρήγειν.
μουνὸς ἄναξ δεδάηκε καὶ ἐκ θανάτοιο σαῶσαι.
ἔμπα γεμὴν σφετέρων δηΐων θραύσειε κάρηνα,
ἀκρόκομον κορυφὴν, οἷς ἐν φρεσὶ θυμὸς ἀλείτης.
εἶπεν ἄναξ, Βασάνηθεν ἐπιστρέψαιμι πεποιθὼς,

αὖθις

αὖθις ὑπ' ἀτρυγέτοιο παλίσσυτος εἶμι θαλάσσης·
ὄφρα τεὴν τέγξειας ἀκήρατον αἵματι πέζαν,
ἀντιβίων σέο γλῶσσα κυνῶν σέθεν ἠδέ οἱ αὐτοῦ.
ἀμφαδίην ἄχραντε τεὰς βροτοὶ εἶδον ἀταρποὺς,
ἴχνια τοῦ βασιλῆος ὑπ' εὐαγέεσσι θοώκοις.
ἆσσον ἀειδόντων μετεκίαθον ἡγεμονῆες,
μελπομένων τυπάνοισι μέσοι διὰ παρθενικάων.
πιστὸν ἐνὶ κλισίῃσι φίλον κελαδήσατ' ἄνακτα,
ἄφθιτον ἐκ πηγέων ἀγανόφρονος Ισραήλου.
κεῖσε Βενιαμίνη δὲ μετὰ χρονίη πέλεν ἥβη·
τῶν δ' ἔσαν ἡγητῆρες ὅσοι πάρος ἦρχον Ιούδα·
Ζαβουλῶνος ὁμοῦ πρόμαχοι ἐς Νεφθαλίμοιο.
καρτεῖ τιμήεντι τεῷ ἐπιτέλλεο ποιμήν·
ἄμμι τόπερ τέκτηνας ἐϋσταθὲς ἄλκαρ ἐρείδοις,
εὐαγὲς ἐκ νηοῖο μετεσσύμενοι τεὸν ἄστυ·
δῶρα πολυκλήεντι θεῷ βασιλῆες ἀγέσθων·
θηρσὶν ὀρεσσικόμοις δόνακος τρήχυνον ὁμοκλήν.
δημοτέρας δαμάλας μετανίσσεται ἔθνεα ταύρων,
ὄφρά κεν ἐξείργοινθ' οἷς ἀμφαδὸν ὦνος ἐτύχθη.
φῦλα βροτῶν ἄχραντε φιλοπτολέμων κεδάσειας.
λισσόμενοι σπεύσουσιν ἀπ' Αἰγύπτοιο πολήων·
χεῖρας δ' ἀθανάτῳ τανύσει γένος Αἰθιοπήων.
κοιρανίαι βασιλῆα λιγαίνετε πάντοθεν αἴης,
εὐκελάδῳ κιθάρῃ φορμίζετε ποιμένα κόσμου.
μέλψατε ἀντολίης πόλον ἐκ πόλου ἐμβεβαῶτα.
αἶνον ἀποφθέγξοιντο φίλον ζωαρκέϊ φωνῇ·
κῦδος ἀπειρέσιον κελαδήσατε παμβασιλῆϊ,
αἰὲν ἐπ' Ισραῆλον ἔχει μεγαλοπρεπὲς εὖχος·

Rursum de sterili recedens ibo mari:
Vt tuum tingas purum sanguine pedem
Inimicorum tuorum lingua canum tuorum & ipsi ibi
Palam Incontaminate tuas mortales viderunt vias,
Vestigia Regis in sanctis sedibus.
Propius cantantium accesserunt duces,
Canentes tympanis medii inter virgines.
Fidele in caulis carum resonate Regem,
Immortalem de fontibus mansueti Israelis.
Ibi autem Beniamini diuturna erat pubertas.
Horum vero erant duces qui antea imperabant Iudæ:
Zabulonis simul principes & Nephthalim.
Robori honorato tuo manda Pastor:
Nobis quod feciſti firmum præsidium stabilias,
Sacram a templo adorti tuam vrbem:
Munera clarissimo Deo reges adducunto:
Feris montanis arundinis exaspera clamorem.
Populares vaccas inibunt nationes taurorum,
Vt excludantur quibus palam pretium est.
Geneta mortalium Immaculate bellicosorum dissipes:
Supplices festinabunt ex Ægypti vrbibus,
Manus vero Immortali extendet genus Æthiopum.
Dominationes Regem canite vndique terræ,
Canora cithara canite Pastorem mundi.
Celebrate orientis polum a polo ascendentem.
Laudem pronuncient caram viuifica voce.
Decus immensum resonate Domino:
Semper super Israel habet claram gloriam,

Et robur æthereis simul nubibus admirabile.
Immortalis mirus suis sanctis gratus est.
Virtutem vero & robur bonum Rex prębeat Israeli.
Semper Dominus inclytus laudabilis esto.

PSALMVS LXVIII.

Dauidis cordis hymnus inuicem respondentis,
Sexagesimum habens octauumque carmen.

Ab aquis me serua Rex, quæ meum circundant cor,
Fundo in cœnoso infixus vita careo.
Versantem ponti profundo me demersit procella.
Exiliter clamantis meum exasperabatur guttur.
Perdidi lumen, Regem Deum obseruans oculis.
Qui me frustra oderunt, meis plus sunt comis.
Quosque inique timebam infestos, fortes sunt.
Temere raptum, quod non didici, ipse exolui:
Nosti Rex quæ patraui stultitiis meis,
Neque a tuo absconsæ sunt stoliditates meæ conspectu.
Nunquam Rex capiat dedecus quibus Deum videri opus est:
Neque Deum desiderans aliquis vir vituperabilis audiat.
Propter te Regem probra sustinuimus:
Sustinebo: si forte rubor meum corpus circuntegat.
Extraneus factus sum, & meis mendicus fratribus:
Et peregrinus dulcis & prudentis filiis matris:
Quoniam exedens me tuæ cura cepit domus.
Tuorum vero conuiciis meam mentem mordeor hostium.
Ieiunii laboribus infregi animum meum,
Et quod ego ieiunarem in probra parabant.

Peplum

καὶ σθένος αἰθερίῃσιν ὁμοῦ νεφέλῃσιν ἀγητόν.
ἀθανατος θηητὸς ἑοῖς ὁσίοισι μεμηλώς·
ἀλκὴν καὶ σθένος ἐσθλὸν ἄναξ πόροι Ισραήλῳ.
πάντοτε παμβασιλεὺς ἀριδείκετος αἰνετὸς ἔστω.

ΨΑΛΜΟΣ ξή.

Δαυίδου κραδίης ὕμνος ἀμειβομένης,
ἑξηκοστὸν ἔχων ὀγδόατόν τε μέλος.

Ἐξ ὑδάτων με σάω βασιλεῦ, τά μευ ἄμφεπεν ἦτορ.
βύσσῳ ἐν ὑλήεντι παγεὶς βιότοιο χατίζω,
νισσόμενον πόντοιο βυθῷ κατά μ' εἷλε καταΐξ.
καρφαλέως βοόωντος ἐμὸς τρηχύνετο λαιμός.
ὤλεσα φέγγος ἄνακτα θεὸν δεδοκημένος ὄσσοις.
οἵ με μάτην στυγέοντες ἐμῶν πλέον εἰσὶ κομάων.
οὕς τ' ἀδίκως τρομέεσκον ἀπεχθέας, ἄλκιμοί εἰσιν.
ἀφραδέως δρ̃ παγμα, τὸ μὴ μάθον, αὐτὸς ἔτισα·
οἶδας ἄναξ ὅσ' ἔρεξα χαλιφροσύνῃσιν ἐμῇσιν,
οὐδὲ τεῆς ἔκρυφθεν ἀτασθαλίαι μευ ὀπωπῆς.
μήποτ' ἄναξ ἕλοι αἶσχος ὅσοις θεὸς ἔργον ὁρᾶσθαι,
μηδὲ θεὸν ποθέων τὶς ἀνὴρ μωμητὸς ἀκούσῃ·
εἵνεκά σου βασιλῆος ὀνείδεα τετλήκαμεν.
τλήσομαι εἴ κεν ἔρευθος ἐμὸν ῥέθος ἀμφικαλύψῃ.
ἀλλοδαπὸς γενόμην, καὶ ἐμοῖς ἄκληρος ὁμαίμοις·
καὶ ξεῖνος γλυκερῆς καὶ ἐνηέος υἱάσι μητρός·
οὕνεκα δαρδάπτων με τεοῦ πόνος εἷλε μελάθρου.
σεῖο δ' ἐπεσβολίῃσιν ἐμὴν φρένα δάκνομαι ἐχθρῶν.
νηστείης καμάτοισι κατέκλασα θυμὸν ἐμεῖο,
καὶ τό με νηστεύειν ἐπ' ὀνείδεσι τεκταίνοντο.

πίωλον ἐμὸν χαλίεντα θέμεν ἄτε πένθιμον εἶμα·
ἀλλὰ σὺ ὦς, γνώμῃσι φερτέρῃς γλώσσῃσι λάληκα.
ἀμφ' ἐμέθεν μέλπωντ' καθεζόμενοι ἐπὶ πυλάων·
εἰς δ' ἐμὲ φορμιζέσκον ἄλις βεβαρηότες οἴνῳ.
αὐτὰρ ἐγὼ κάλεόν σε δι' ἐκεκέος λιγαδίων·
καιρὸς ἀνάξ ὅτε δή μοι ἐκὼν ἀναφανδὰ παρείης,
κλῦθι τεῆς ἐλεημοσύνης παμπληθέι ῥοίζῳ,
σεῖο δ' ἀληθείης μοι ἄναξ μέγα φέγγος ὀπάζοις.
ἐκ πηλοῦ με σάωσον ὅπως μὴ τέλμα φύγωμι.
ῥύεο δυσμενέων με μάκαρ βυθίων τε ῥεέθρων·
μή κε πόθ' ὑδατόεσσα καταβρώξειε καταιξ,
μηδέ με λαιλαπόεις βρύχιον βυθὸς ἔνδοθι μάρψῃ·
μηδέ με ἀμφιβάλῃσιν ἑὸν στόμα βόθρος ἀπείρων·
κέκλυθι μοι λιχνὴ φορέων οἰκτίρμονα θυμόν·
πλήθει δ' οἰκτιρμῶν πανεπίσκοπον ὄμμα τιταίνοις.
μή ποτέ μοι σέο παῖδος ἀποστρέψῃς ὀπωπήν·
αὐτίκα τηκομένοιο μάκαρ πανυπέρτατ' ἀκούσαις·
ὄμμασι νωΐτερον πανδερκέσι θυμὸν ἐρύκοις.
οὕνεκεν ἡμετέρων δηΐων βασιλεῦ με σαώσεις·
οἶδα γὰρ αἶσχος ἐμὸν καὶ ὀνείδεα καὶ μέγ' ἔρεθος.
ἄντα σέθεν σύμπαντες ἐμὴ μεμελημένοι ἄτῃ·
μῶμον ἐμὸς λώβῃσι τε μὴ φρεσὶν ἔλπετο θυμός.
ἀλλά μοι ἀλγηνοῖσιν ὀμήγορος ἦλυθεν αὐτὴρ·
ἀλλ' εὗρον πόθεν ἄμμι πέλῃ ὠδαμύθιον ἄτης.
βρώμαλιν νωΐτερῳ θυμοφθόρον ἔμβαλον ἰὸν,
καί μοι δι' ψαλέῳ θανατηφόρον ὤπασεν ὄξος.
τοῖσι λίνον τεύχοις πολύωλκον αἰτὶ τεαπέζης·
θήρη καὶ δολόεσσα πάγη καὶ μισθὸς ἐπ' ἔργῳ.

σφιν-

Peplum meum gratiosum posui velut lugubre indumentum.
Verum & sic factus sum ipsorum linguis sermo.
De me canebant sedentes pro foribus,
In me vero psallebant satis grauati vino.
Sed ego vocabam te semper obsecrans:
Tempus Rex cum sane mihi vltro palam aderis.
Exaudi tuæ misericordiæ permultâ vehementiâ,
Tuæ vero veritatis mihi Rex magnam lucē præbeas.
Deluto me serua vt lacunam effugiam.
Libera ab infestis me Beate profundisque fluentis:
Ne forte aliquando aquosus deglutiat turbo,
Neq; me triste submersū profūdum intus corripiat:
Neque me circundet suum os puteus ingens.
Exaudi benignitate ferens misericordem animum:
Multitudine vero miserationum omnia lustrantem oculum extendas:
Ne aliquando a me tuo puero auertas faciem,
Velociter oppressum Beate supreme exaudias,
Oculis nostrū omnia intuentibus animū prohibeas.
Propter nostros inimicos Rex me serues.
Nosti enim dedecus meum & improperia, & magnum ruborem.
Coram te omnes meam procurantes perniciem.
Vituperationem meus contumeliamque in mentibus sperauit animus.
Neque mihi dolorificis condolens venit vir,
Neque reperi vnde nobis sit leuamen miseriæ.
Escæ nostræ pernicioſum immiscuerunt venenum,
Et mihi sitibundo morriferum dederunt acetum.
Ipsis rete fiat sinuosum pro mensa,
Captura & dolosus laqueus, & merces propter opus.

Suum maleficum extinguas aſpectum:
Et eorum ſemper labore dorſa domes.
Iram vero grauem in ipſos ſemper effundas,
Et eos circundet turbidæ tuæ iræ impetus.
Fiat multos alens inter ipſos manſio vacua,
Neque quis in palatiis ſuis habitatorem reperiat:
Quoniam quem percuſſiſti ſatis inquiſierunt illi,
Plagis noſtris & ærumnis ærumnas addentes.
Scelus aſſue ſuper ſcelera ſua,
Neque iuſtitia freti tuam ſedem adeant.
Ocius expungantur vitalibus a libris,
Neque vnquam iuſtitiæ incolis numerati ſint.
Pauper ego ſum dolores varios concoquens:
Verum habeo Regis vindicem auxilium vultus.
Laudabile nomen diuinum celebrem exultans,
Et ipſum exaltem ſemper laudabilia canens.
Puberem vero placeat ſuper vitulum Regi,
Qui primum pubeſcat fretus cornibus & vngulis.
Pauperis videntis animus in præcordiis lætetur.
Paſtorem quærite animarum vitæ datorem:
Quoniam immortalis Rex exaudiuit pauperem,
Neque temere deſeruit malis compeditum virum.
Cæli circumque terra tripudient Regi,
Mare immenſum, & quæ nutrit tumor maris.
Quoniam immortalis Rex Sionem ſeruabit:
Ciuitates vero reparet Iudææ amabilis,
Et ipſam habitantes totam poſſideant ſortibus:
Et ſeruorum ſuorum generatio vniuerſam tenebit.

Diligen-

σφωϊτέρην κακότεχνον ἀποσβέσσειας ὀπωπήν.
καὶ σφεων ἠνεκέως καμάτῳ κατὰ νῶτα δαμάσσοις.
καδδὲ κότον βαρύμηνιν ἐπὶ σφίσι πάντοτε τεύχοις,
καὶ σφεας ἀμφιβάλοι θολερῆς σέο μηνίδος ὁρμή.
ἔστω πουλυβότειρα μετὰ σφίσιν αὖλις ἐρήμη,
μηδέ τις ἐν μεγάροισιν ἑοῖς ναετῆρα κιχάνοι·
οὕνεκεν ὅν ῥ' ἐπάταξας ἅλις ποθέεσκον ἐκεῖνοι,
πληγῇς ἡμετέρῃσι καὶ ἄλγεσιν ἄλγεα θέντες.
ἀμπλακίην ἐπίραψον ἐπ' ἀμπλακίῃσιν ἑῇσι·
μηδὲ δικαιοσύνῃ πίσυνοι σέο θῶκον ἱκέσθων.
θᾶσσον ἀποσμήχοιντο φερεζώων ἀπὸ βίβλων·
μηδέποτ' εὐδικίης ναέταις ἐναρίθμιοι εἶεν.
πτωχὸς ἐγὼ τελέθω καὶ κήδεα μυρία πέσσω·
ἀλλ' ἴσχω βασιλῆος ὑπέρμαχον ἄλκαρ ὀπωπῆς.
αἰνετὸν οὔνομα θεῖον ἀνυμνήσαιμι χορεύων,
καί μιν ἀνυψώσαιμι διαμπερὲς αἰνετὰ μέλπων.
ἡβητὴν δ' ἀρέσειεν ὑπὲρ μόσχον βασιλῆϊ,
ὃς νέον ἡβῴη πίσυνος κεράεσσι καὶ ὁπλαῖς.
πτωχοῦ δερκομένοιο νόος πραπίδεσσι χαρείη.
ποιμένα δίζεσθε ψυχέων βιότοιο δοτῆρα·
οὕνεκεν ἀθάνατος βασιλεὺς ὑπάκουσε πενιχροῦ·
οὐδ' αὔτως μεθέηκε κακοῖς πεπεδημένον ἄνδρα.
οὐρανοὶ ἀμφί τε γαῖα χορευόντων βασιλῆϊ,
πόντος ἀπειρέσιος καὶ ὅσα τρέφει οἶδμα θαλάσσης·
οὕνεκεν ἀθάνατος βασιλεὺς Σιῶνα σαώσει·
ἄστεα δ' ἀνστήσειεν Ιουδαίης ἐρατεινῆς.
καί μιν ναιετάοντες, ὅλην κτησαίατο κλήροις·
καὶ δμώων σφετέρων γενεὴ σύμπασαν ἐρύξει.

ἀμφαγαπαζομένοισι περικτιόνεσσι μελέσθω.

ΨΑΛΜΟΣ ξθ'.

Τὸν πάντα γινώσκοντα μιμνήσκων θεὸν
Δαυῖδος εἶπεν, σῶζε δή με δέσποτα.
ὁ δ' ὕμνος ἑξηκοστὸς ἔνατος τυγχάνει.

Ἄφθιτε νωϊτέρην σκοπιάζεο πάντοτ' ἀρωγήν.
αἶσχος ἕλοι δ' ὅσοι ἦτορ ἐμὸν μεμάασιν ὀλέσσαι.
στρεφθείη μωμητὸς ὅ μοι κακὰ βυσσοδομεύων.
αὐτίχ' ἕλοι τούς δ' αἶσχος ἐμῇ κεχαρηότας ἄτῃ.
χάρμα καὶ εὐφροσύνη ὅσιον γένος ἀμφιπολεύοι,
πάντοτε βαζόντων μεγαλαυχέα δῶρα θεοῖο,
ὁσσάτιοι ποθέουσιν ἀλεξίκακον σέο φέγγος.
ἄλγος ἀλεξήσαις πτωχοῦ μάκαρ ἠδὲ πενιχροῦ·
μήποτε δηθύνειας ἐμοὶ καλέοντι παρεῖναι.

ΨΑΛΜΟΣ ο'.

Παῖδες Ιωναδάφου μεγαλήτορος, οἷς τὸ πάροιθεν
ἐνναέται Βαβυλῶνος ἄγον κατὰ δούλιον ἦμαρ,
ἑβδομάτης δεκάδος λιγυρὸν μέλος ἐντύναντο.

Μή με καταισχύνειας, ἐπεὶ σύ μευ ἐλπὶς ἐτύχθης·
σῇ μάκαρ εὐδικίῃ περικήδεο καί με φύλασσε.
ἐμμαπέως με σάω, κλίνας ἀριήκοον οὖας·
νωΐτερος θεὸς ἔσσο κατὰ χρέος ἀσπιδιώτης,
ἔμπεδος οἷά τις οἶκος, ὅπῃ κακόν ἐστιν ἀλύξαι·
αὐτὸς ἐμὸν πολύχαλκον ἕδος καὶ ἐϋσταθὲς ἄλκαρ.
ῥύεο δὴ παλάμης βασιλεῦ κακοεργέος ἀνδρός·
ἐκ παλάμης ἀδίκου καὶ δυσνομίην ποθέοντος·
οὕνεκεν ἐλπὶς ἐμὴ πανυπέρτατε αἰὲν ἐτύχθης·
ἐλπὶς ἀειζώουσα καὶ ἐκ νεοθηλέος ἥβης·

Diligentibus vicinis prouideat.

PSALMVS LXIX.

Omnia scientem recordans Deum
Dauid dixit, Serua vtique me Domine.
Hic vero hymnus sexagesimus nonus est.

Immortalis nostrum obserua semper auxilium.
Dedecus capiat vero qui cor meum gestiunt perdere.
Auertatur vituperabilis qui mihi mala molitur.
Statim occupet ignominia meo gaudentes infortunio.
Gaudium & lætitia sanctum genus complectatur,
Semper loquantur magnifica dona Dei,
Quicunque cupiunt salutare tuum lumen.
Dolorem arceas mendici Beate & inopis,
Ne quando moreris mihi inuocanti adesse.

PSALMVS LXX.

Filii Ionadaphi magnanimi, quibus antea
Incolæ Babylonis attulerunt seruilem diem,
Septimę decadis argutum carmen pararunt.

Ne me confundas, quoniam tu mea spes es.
Tua Beate æquitate cura & me custodi.
Studiose me serua, inclinans attentam aurem.
Noster Deus esto commodus scutator,
Firma velut quædam domus, vbi malum est effugere.
Ipse mea stabilis sedes, & firmum tutamen.
Eripe vtique de manu Rex malefici viri,
De manu iniqui & iniustitiam desiderantis:
Quoniam fiducia mea Summe semper es,
Fiducia semper viuens etiam a virescente pubertate.

Tibi

Tibi confidens ex vtero sum matris,
Ipse mihi protectio fuisti caræ in ventre matris.
In te mea peroptime est canora cantio.
Reputatus sum vitæ portentum multis esse.
Sed mihi fortis visus es inter ipsos adiutor.
Plenum mihi gratum carminibus os semper sit,
Vt Beate tuum decus immortale celebrem,
Tuam tota die magnificam gloriam canens.
Ne me deseras incorrupte malo in senectutis limi-[ne:
Cum robur perdiderim carum, tunc ne me derelin-
quas:
Quoniam mihi hæc dixerunt improbi & inuisi viri,
Animæ nostrę custodes explorarunt coeuntes,
Immortalem dicentes suum famulum deseruisse:
Festinate, & eum comprehendite, quia ipsi nullus
adiutor.
Sed tu Domine ne a me aliquando seorsũ auertaris,
Neque cæcitatem me egente cape.
Dedecus capiat, qui cor meum feriunt malis:
Vituperatio capiat & rubor, qui mala mihi cupiunt.
At ego Regi Deo confidens sim,
Et ipsi decorum hymnum adhuc amplius quam an-
tea cantabo:
Nostrum os tuam iustitiam dicet,
Tuum tota die lumen immortale celebrabo.
Negotiationis nescius existẽs, etiã expers incõmodi,
Fidens in templum ingrediar Immortalis,
Tuæ iustitiæ Rex recordabor solius.
Ab adolescentia me docuisti quæ fas immortalis
Pastor:
Itaq. diuina opera etiam vsq; nunc tua proclamabo.
Ne me senescentem Beate canumque deseras,

Donec

σοὶ περιθαρσήεις ἐκ νηδύος εἰμὶ τεκούσης.
αὐτός μοι σκέπας ἦσθα φίλης ἐν γαστέρι μητρός.
ἐν σοί μευ πανάριστε πέλει φιλόμολπος ἀοιδή·
ὠίσθην βιότοιο τέρας πολέεσσι τετύχθαι·
ἀλλά μοι ἀλκήεις ἐφάνης μετὰ τοῖσιν ἀρωγός.
πλῆρες ἐμοὶ χάριεν μελέων στόμα πάντοθεν εἴη,
ὄφρα μάκαρ σέο κῦδος ἀγήραον ὑμνοπολεύσω.
σεῖο πανημέριον μεγαλοπρεπὲς εὖχος ἀείδων.
μή με μεθῇς ἄχραντε κακῷ περὶ γήραος οὐδῷ·
εὖτε βίην ὀλέσαιμι φίλην, τότε μή με μεθείης·
οὕνεκά μοι τάδ' ἔφαντο κακοὶ καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες.
ψυχῆς ἡμετέρης φύλακες σκέψαντο μολόντες,
ἀθανατον βάζοντες ἑὸν θεράποντα μεθεῖναι·
σπεύσατε, καί μιν ἕλεσθε, ἐπεί νύ οἱ οὔτις ἀρωγός.
ἀλλὰ σὺ παμβασιλεῦ μή μευ ποτὲ νόσφι τραπείης·
μηδ' ἀλαοσκοπίην ἐμέθεν χατέοντος ἑλέσθαι.
αἶσχος ἕλοι, ὅσοι ἦτορ ἐμὸν βάλλουσι κακοῖσι·
μῶμος ἕλοι καὶ ἔρευθος, ὅσοι κακά μοι φρονέουσιν.
αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆϊ θεῷ περιθάρσυνος εἴην,
καί οἱ αἰνετὸν ὕμνον ἔτι πλέον ἢ πρὶν ἀείσω.
ἡμέτερον στόμα σεῖο δικαιοσύνην ἀγορεύσει·
σεῖο πανημέριον φάος ἄφθιτον ὑμνοπολεύσω.
ἐμπορίης ἀδάητος ἐὼν καὶ ἐλεύθερος ἄτης·
θαρσαλέος μετὰ νηὸν ἐλεύσομαι ἀθανάτοιο·
σεῖο δικαιοσύνης βασιλεῦ μεμνήσομαι οἴου.
ἐξ ἥβης μ' ἐδίδαξας ἅπερ θέμις ἄφθιτε ποιμήν.
τοὔνεκα θέσκελα ἔργα καὶ ἐς τόδε σεῖο βοήσω.
μή μ' ἀπογηράσκοντα μάκαρ πολιόν τε μεθείης,

εἰσόκεν

εἰσόκεν ὀψιγόνοισι βραχίονα σεῖο προφήνω,
σὸν σθένος ἀγγέλλων καὶ εὐδικίην ἐρατεινὴν,
ὑψίστων ἐτέλεσσας ἕως μεγαλαυχέα ποιμήν.
τίς νύ τοι ἄλλος ὅμοιος ἐμοὶ τόσα κήδεα τεύχων;
καί με πάλιν στρέψας, βίοτου πόρες ἄσπετον ἀλκήν.
πυθμένος ἐκ γαίης δνοφερῆς βυθίου μ' ἐκάλεσσας·
σεῖό μοι εὐδικίης περιώσιον ἔβλυσας ἀλκὴν,
καί μευ ἐπιστρέψας, προτέρην ἰήσαο νοῦσον·
πυθμένος ἐκ γαίης δνοφερῆς βυθίου μ' ἐκάλεσσας.
καὶ γὰρ ἀνυμνήσω σὲ μάκαρ παναληθέϊ μολπῇ,
μέλπων ἐν κιθάρῃ πανακήρατον Ισραῆλον·
ἀμφὶ σὲ μελπόμενος μέγα χείλεσι γηθήσαιμι,
ψυχῇ θ', ἥν ῥ' ὀλοῶν βασιλεῦ ἀπελύσαο νούσων.
πρὸς δέ τι μευ καὶ γλῶσσα δικαιοσύνην σέο μέλψει·
εὖ τε καταισχυνθῶσιν ἐμὸν διζήμενοι ἄλγος.

ΨΑΛΜΟΣ οα'.

Τοῦτ' ἄρα παισὶν ἔην ἀνεπίγραφον Ἑβραίοισιν
ἡδὺ μέλος Σολομῶνι πολυκλήεντι μεμηλός.
ἑβδομάτης δεκάδος πέλεται καὶ πρῶτον ἄεισμα.

Εὐδικίην βασιλῆϊ πόροις σέο φέρτατε ποιμὴν,
παιδί τε σὴν προΐαλλε δικαιοσύνην βασιλῆος,
ὄφρα διακρίνωσιν ἐπ' εὐδικίῃ σέο λαόν·
πτωχοῖς δ' ἀκτεάνοισι δίκην δικάσωσιν ἀρίστην.
οὔρεσιν εἰρήνη σθεναρὴ βουνοῖς τε μελέσθω·
πτωχῶν δημοτέροισιν ὑπ' εὐδικίῃσι δικάζειν,
ἀκτεάνων θ' ἅμα παισὶν ὀρινομένοισιν ἀρήγειν.
ἐκ ῥηξηνορίης καθέλοι ψευδηγόρον ἄνδρα·
ἠελίῳ φαέθοντι διαμπερὲς ἶσα φαείνοι.

πάντας

Donec posteris brachium tuum prædicem,
Tuum robur annuncians & iustitiam amabilem:
Altissimorum perfeciſti vsque magnanimâ Pastor.
Quis vtique tibi alius similis mihi tot mala concilians?
Etiam tu rursum conuersus, vitæ præbuisti multam vim,
Imo de terræ caliginosæ profundo me reuocasti.
Tuam mihi iustitiæ immensam effudisti vim,
Et me conuersus, priorem sanasti morbum:
De fundo terræ caliginosæ depresso me vocasti.
Etenim celebrabo te, Beate, verissimo cantu,
Cantans in cithara immaculatum Israelem.
De te canens magnopere labiis exultem,
Animaque, quam pernicioſis, Rex, liberasti morbis.
Insuper mea etiam lingua iustitiam tuam cantabit,
Cum confusi fuerint meum quærentes dolorem.

PSALMVS LXXI.

Illud vtique filiis erat inscriptione carens Hebræis
Dulce carmen Solomoni claro gratum.
Septimę decadis est & primum carmen.

Iudicium Regi præbeas tuum optime Pastor,
Pueroque tuam propone iustitiam Regis,
Vt iudicet in iustitia tuum populum,
Pauperibus vero egenis ius dicat optimum.
Montibus pax valida collibusque curæ sit;
Pauperum popularibus in æquitatibus iudicare,
Egenorumque simul filiis afflictis opitulari.
Ex robore deprimat calumniatorem virum,
Soli lucido semper æqualiter luceat,

Omnes

Omnes colluſtrans cornutam ante lunam.
Ex alto ſenſim ſicut pluuia in vellus veniat,
Sicut terram niuibus quando cęlum tacite ferit.
Erit dies hæc iuſtitiæ tunc mater,
Paciſque amabilis, lunæ robur donec luceat.
Ab altero ad alterum dominationem extēdat mari,
Et a ſacris fluminibus poſt terminos multos terrę.
Ipſum genera velociter adorabunt Æthiopum:
Inimici vero ei in puluere lingent ſubacti.
Afferte inſulæ dona, ſimul vero afferte Tharſidis reges:
Ab Arabibus vero Sabæiſque ſupplicia dona adducuntor.
Terræ eum reges vniuerſæ ſimul adorent.
Gentes ei variæ ſub iugum ceruicem ponant:
Pauperē quia de manu potentium liberauit virum,
Et paupertate læſum, cui non prope erat adiutor.
Pauperi anxio parcet & egeno,
Animaſque inopum pernicioſa liberabit noxa.
Ab vſura & ab iniqua vi ipſos eripiet:
Horum vtiq; ipſius in conſpectu apparebit nomen admirabile.
Viuet, Arabia vero præmium auri afferat,
De ipſo Regem precibus inuocent continuis,
Et eum tota die bonis celebrent carminibus:
Montibus ſummis ſedes clara erit terræ.
Pinguiorem Libano ferat ſuauem fructum.
De ciuitate floreant totius tanquam fœnum terræ.
Laudabile nomen diuinum in perpetuis generationibus.
Solem ante manet inclytum nomen diuinum,
Clarum etiam ante almam lunam.

In ipſo

πάντας ὑπερλάμπων κεραῆς προπάροιθε σελήνης,
ὑψόθεν ἠρεμέων ὡς ὑετὸς ἐς πόκον ἔλθοι·
ὡς γαῖαν νιφάδεσσιν ὅτ' οὐρανὸς ἥσυχα βάλλει.
ἔσσεται ἡμέρη ἥδε δικαιοσύνης τότε μήτηρ,
εἰρήνης τ' ἐρατῆς, μήνης σθένος εἰσόκε λάμπῃ.
ἐξ ἑτέρης ἑτέρηνδε κράτος τανύσει θαλάσσης·
ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν μετὰ πείρατα μυρία γαίης.
αὐτὸν φῦλα θοῶς γουνάσσεται Αἰθιοπήων·
δυσμενέες δέ οἱ ἀμφὶ κόνιν λείξουσι δαμέντες.
οἴσατε νῆσοι δῶρ', ἅμα δ' οἴσατε Θαρσίδος ἀρχοί·
ἐκ δ' Ἀράβων Σαβίων τε πολύλλιτα δῶρα φερέσθω.
γαίης μιν βασιλῆες ὅλης ἅμα γουνάσσαιντο.
ἔθνεά οἱ παντοῖα ποτὶ ζυγῷ αὐχένα θείη·
πτωχὸν ἐπεὶ παλάμης σθεναρῶν ἀπελύσατο φῶτα,
καὶ πενίῃ βλαφθένθ', ᾧ μὴ πέλας ἔσκεν ἀμύντωρ.
πτωχοῦ λευγαλέου περιφείσεται ἠδὲ πενιχροῦ,
ψυχάς τ' ἀκτεάνων ὀλοῆς ἀπολύσεται ἄτης.
ἐκ τόκου ἔκ τ' ἀδίκοιο βίης σφέας ἐξαρπάσσει·
τῶν δ' ἄρα οἱ κατέναντι φανήσεται οὔνομ' ἀγητόν.
ζήσεται, Ἀρραβίη δὲ γέρας χρυσοῖο κομίσσοι.
ἀμφ' αὐτοῦ βασιλῆα λιτῇς καλέσειεν ἀπαύστοις,
καί ἑ πανημέριον ἀγαθοῖς μελψαίατο κώμοις·
οὔρεσιν ἀκροτάτοισιν ἕδος κλυτὸν ἔσσεται αἴης.
πιότερον Λιβάνοιο φέροι μελιηδέα καρπόν.
ἄστεος ἀντέλλοιεν ὅλης ἅτε χόρτος ἀρούρης.
αἰνετὸν οὔνομα θεῖον ἐπ' ἀλήκτοισι γενέθλαις·
ἠελίου προπάροιθε μένει κλυτὸν οὔνομα θεῖον,
λαμπόμενον καὶ πρόσθε φερεζώοιο σελήνης.

ἀμφ'

ἀμφ' αὐτῷ τριπόθητον ἕλοι κλέος ἔθνεα γαίης,
ὄλβιστον καλέσειαν ἀεὶ θεὸν ἔθνεα πάντα.
αἰνετὸς αἰὲν ἔφυ θεὸς ἄφθιτος Ισραήλου,
ὃς καὶ μοῦνος ἀεὶ τελέει περιθαμβέα ἔργα.
αἰνετὸν οὔνομα θεῖον ἐϋκλείῃσι μεμηλὸς,
καὶ νῦν, καὶ μετέπειτα, καὶ ἐσσομένῃσι γενέθλαις.
γαῖαν ὅλην πλήσειε θεοῦ κλέος. ὧδε γενέσθω.

ΨΑΛΜΟΣ οβ'.

Δαυίδου μελέων μὲν ἐπαύσατο θεσπεσίη φρὴν,
παιδὸς Ιεσσαίου ἐξ ὀλιγοδρανίης.
Ἄσαφος δ' ἀνόρουσε καὶ ἴαχε πνεύματι θείῳ
ἑβδομάτης δεκάδος δεύτερον ὕμνον ἱείς.

Πῶς τόσον ἰθυνόοις ἀγαθὸς θεὸς Ισραήλου;
καί κεν ἐμοὶ κλονέοντο πόδες παρὰ βαῖον ἀνάγκῃ,
καί μευ ἔνθα καὶ ἔνθα κατέρρεον ἴχνια πέζης.
οὕνεκα δὴ κατὰ θυμὸν ἐμὸν φθονέεσκον ἀλείταις
εἰρήνην ἐπιδερκόμενος κακότητος ἐρίθων.
τοῖσιν ἄφυκτος ἀεὶ καὶ ἀνόστιμος ἔπλετο πότμος,
καὶ σθεναραὶ μάστιγες ἐπὶ πληγῇσι βαρείαις.
ἀνδρομέων καμάτων ἀδαήμονες αἰὲν ἔασιν.
οὐδὲ γὰρ ἀνθρώποισι κατὰ χρέος ἶσα δαμεῖεν·
ἔνθεν ὑπερβασίῃ κραδίης καταβεβρίθασι.
καί σφεας δυσνομίη ἀθεμίστιος ἀμφιπολεύει,
οἷά τε πιαλέη τὶς ἐὴ προελεύσεται ὕβρις.
ἔστιχον ἀμφαφόωντες ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ·
στήθεσιν ὁρμαίνοντες ἀθέσμια μυθίζοντο,
οὐλομένης ὕψιστον ἐπεσβολίῃσιν ἔβαλλον.
λάβρον ἑὸν στόμα θέντο καὶ οὐρανοῦ ἄχρι πολάων,

γλῶσσαν

In ipso optatissimum capiant decus gentes terræ,
Beatissimum vocauerint semper Deum gentes omnes.
Laudabilis semper est Deus incorruptus Israelis,
Qui etiam solus semper facit stupenda opera.
Laudabile nomen diuinum laudibus gratum,
Et nunc,& postea,& futuris generationibus.
Terram vniuersam impleat Dei gloria.sic fiat.

PSALMVS LXXII.

Dauidis carminum quidem cessauit diuina mens,
Filii Iessę ex imbecillitate.
Asaphus vero surrexit,& resonuit spiritu diuino,
Septimæ decadis secundum hymnum fundens.

Quomodo tantum rectis corde bonus Deus Israelis?
Etiam sane mei vacillabant pedes pene necessario,
Et mea hinc & hinc diffluebant vestigia pedis.
Quia sane in animo meo zelabam errones,
Pacem videns improbitatis sociorum.
His ineuitabilis semper & irremeabilis erat mors,
Et validæ plagæ in plagis grauibus.
Humanorum laborum nescientes semper sunt.
Neque enim hominibus vt par est æque domentur.
Inde superbia cordis depressi sunt,
Et ipsos iniustitia iniqua circundat.
Velutque adeps quidam sua prodibit contumelia.
Prodibant contrectantes sui curas animi,
Pectoribus cogitantes iniqua loquebantur,
Perniciosis Altissimum contumeliis feriebant.
Auidum suum os posuerunt etiam cæli vsque portas,

Linguam attollentes totius super ambitum terræ.
Ideo conuertatur meus rursum huc populus;
Dies vero pleni in eis omnes appareant.
Dixi vero, Quo pacto vtique hæc Deus animis sciet?
Si vere Rex summus est intelligens,
Quomodo isti nequitiæ fautores lætantur,
Secure diuitias prolixe obtinentes?
Num forte frustra sanctam mentem dixi seruare,
Lauans mundas purissima aqua manus?
Tota die flagello corpus vinctus temere:
Mane validis sauciatus corde redargutionibus.
Existimaui, vndenam sic perite narrabo?
Filiorum tuorum generationi æque tabesco operibus.
At ego cordatis cogitani præcordiis.
Apparuit vero hoc labor in oculis meis,
Donec ingrediar Dei impollutam domum:
Et suorum stabulorum vltimum finem inquiro.
His laborem dolosis parem præbuisti operibus,
Alte sublatos admouisti terrenis fundamentis.
Derepente vndenam sic domiti sunt valde subacti?
Peccatis suis languentes perierunt.
Vt vero cum surgentium e lectis molle somnium,
Sic suam in tua ciuitate formam offuscas.
Quia meus grauis in præcordiis ardebat animus:
Nostri vero commutati sunt præ impotentia renes:
At ego flagello domitus non cognoui animo,
Vt iumentum factus sum apud te, summe Pastor,
Tuis iugiter bonis gratus oculis.

Dexteram

γλῶσαν ἀερτάζοντες ὅλης ὑπὲρ αὔτυχα γαίης.
τοὔνεκ' ἐπισρέψφεν ἐμὸς πάλιν ἐνθάδε λαός·
ἤματα γὰ πλήθοντα μὴ σφίσι πάντα φανείη.
εἰπὰ δὲ, πῶς ἄρα ταῦτα θεὸς πεπίδεται νοήσῃ;
εἰ δ' ἐτὸν βασιλῆα πανυπέρτατὸς ἐσι νοήμων,
πῶς οἷός τ' ἀμπλακίης ὑπὸ φήτορες ὄφρα νόον γ',
ἀσφαλέως πλέτοιο διωκέος κεραΐσαντες;
μὴ ἄχα μαψιδίως ὅσιον νόον εἶπα φυλάξαι,
νιψάμενος καθαρῇς παναμήρατῳ ὕδατι χεῖρας.
ἡμάτιος μάσιγι δέμας δεδμημένος αὖτως·
ἠῶθεν κρατεροῖς βεβολημένος ἢ περ ἐλέγχοις,
ὠϊσάμην πόθεν ὧδε πεφρεδέως ἀγορεύσω·
παῖδων σῶν γυναῖ τῇ ὁμῶς καταπήμαι ἔργοις.
αὐτὰρ ἐγὼ πανυτοῖσι πεφρασάμην πεπίδεσιν·
ὀκ δ' ἐφάνη τόδε μόχθος ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐμοῖσιν,
εἰσόκεν εἰσέλθωμι θεοῦ πανάμηρατον οἶκον·
καὶ σφετέρων θαλάμων πύματον τέλος ἐξερεείνω.
τοῖσι πόνον δολίων ἀντάξιον ὤπασας ἔργων,
ὑψοῦ ἀειρομένους πέλασας χθονίοισι θεμέθλοις.
ἐξαπίνης πόθεν ὧδε δάμεν μάλα χφρωθέντες;
ἀμπλακίῃς σφετέρῃς ὀλιγοδρανέοντες ὄλοντο.
ὡς δ' ὅταν ἐχομένων λεχέων ἀλαπαδνὸν ὄνειρον,
ἤτοι σφωΐτερον μὴ σὴν πόλιν εἶδος ἀμέρδοις.
τοὔνεκά μευ βαρύμοιρος ἐνὶ φρεσὶ κῆρ ἔτι θυμός·
ἡμέτεροι δ' ἤμειφθεν ἀμηχανίης ὕπο νεφροί·
αὐτὰρ ἐγὼ μάσιγι δαμεὶς ὀκ ἤδεα θυμῷ·
κτιλῶς ὅπως γνόμην ὧδέ σοι, πανυπέρτατε ποιμήν,
σεῖο διωκέος ἀγαθοῖς μεμελημένος ὄφρα σοῖς.

δεξιτερῆς κρατέσκες ἐμῆς παναπήρατι χάρᾳ,
σῆς ὑποθημοσύνῃς ἐμέθεν μάκαρ ἡγεμονεύσας,
καὶ σῇ βουλῇ με κομίσαο κυδιανείρῃ.
τίς νύ μοι ἀρκανίοισι πέλας μετὰ δώμασιν αἴσα,
ἢ τί σέθεν κατὰ γαῖαν ἐγὼ πλέον ἤθελον ἴσχειν;
τήκετο μοι κραδίη καὶ ἐμὸν δέμας ἄφθιτο πολλὰ,
νωλεμέως δέμοι αἰεὶ πελάζοντες λέλαχεν.
σεῦ ἄπονοι φιλέοντες ἀδινὰ ἀπολοίατο πάντες.
μαχλοσύνης ἀλέγοντας ἀποβλώσκοντας ὀλέθρῳ.
αὐτὰρ ἐμοὶ βασιλῆι πελάσσεμεν ἐσθλὸν ἐτύχθη,
ἀθανάτῳ τε ἄλληκτον ἐμὸν θεῷ ἐλπίδα θέσθαι·
ὄφρα πόλης Σιῶνος ἀνάξεον αἶνον ἀείσω.

ΨΑΛΜΟΣ ογ΄.

Ασάφ πνευτῆς θεοπρόπος ἤκελος ὕμνῳ
ἑβδομάτης δεκάδος ἀμφὶ τρίτος πελέζει.

Ἐς τί διωσκέως ἡμέας ἐξώλεσσε πολλά·
σοῖς δ' ἐπεθωρήχθη οἴκων πρὸς πόσιν μιῶνις;
μνήσαι σῆς κλισίης, ἧς προκλεατίσσαο μοῦνος·
αὐτὸς σκῆπτρον ἔρυσο τῆς βασιληίδος αἴσης,
κλεινὸν ὄρος Σιῶνος ὅθι κλυτὰ δώματα ναίεις·
χεῖρας ὑπερβασίῃσι τεὰς σφετέρῃς ἐπαείροις.
ὅσσα περ δυσμενέες τ' εὐξαντο τῆς κτεάτων ἐορτῆς.
οὐκ ἐδάησαν ἑὰ σημήια σήματα θέντες,
οἷά περ εἰσίθμης σφῆς βεβαῶτες ἔνερθεν·
ὡς δρυμὰ τῆσδε θύρῃσιν ἐπέχραον ἀξίνῃσι,
ῥηγνύντες πελέκεϊ καὶ τέκτονες ἔντεσι φωτός.

πρὸς

Dexteram tenebas meam, Immortalis, manum,
Tuis præceptis qui me, Beate, deduxisti,
Et tua gloria me suscepisti clara.
Quænam mihi cælestibus est in domibus portio,
Aut quid te in terra ego plus volui posse?
Tabescit mihi cor & meum corpus, incorrupte Pastor;
Semper vero mihi portio occumbere oblita est.
A te separati satis pereant omnes.
Impudicitiam curantes amaro dedisti interitui.
At mihi Regi adhærere bonum est,
Immortalique perpetuam meam Deo spem ponere:
Vt portis Sionis Rex tuam laudem cantem.

PSALMVS LXXIII.

Asaphi prudentiæ Deo gratæ similis hymnus
Septimam decadem circa tertius est.

Ad quid perpetuo nos repulisti Pastor?
Tuos vero armatus est ouium in greges furor?
Memor esto tuæ caulæ, quam ante possedisti solus.
Ipse sceptrum redemisti tuæ regiæ portionis.
Celebris mons Sionis, vbi inclytas domos habitas:
Manus superbiis tuas eorum attollas.
Quanta quidem sanctis maligne excogitauit sceleratus,
Inimicique gloriati sunt tui in medio festi.
Non cognouerunt sua signa signa ponentes,
Velut introitum angustum ingressi intra:
Quasi nemora huius ianuis excidebant securibus,
Rumpentes ascia & fabri armis viri.

Præterea vero tuum incendentes totum diuinum fanum,
In terra posuerunt profanum immaculatum nomen tuum.
Dixerunt suo in animo aggregati hæc affines:
Eia agite cessare facientes Beati in terra solennitates.
Neque enim nostrum signum perspeximus.
Nō amplius Rex Deus nobis curator neq; sacerdos.
Dic, Beate, quo vsque inimicus contumeliam auget,
Iugiter vero irritat tuum nomen inimicus vir?
Quare valde sic conuertis vindicem tuam manum?
Et tuam dexteram medio amoues de sinu?
Humanam etiam ante vitam Deus semper imperat,
Nobis vero lumen suum parauit in medio terræ.
Firmum est tuo vndique robore mare immensum:
Perdidisti venenatorum capita in fluctibus draconū.
Fregisti pernicioſi caput pestiferique draconis,
Et eum proiiciens populis epulum præbuisti Æthiopum.
Dirupisti hiemales fluuios, fontesque extulisti,
Et fluminum resonantem defluxum siccasti Ethami.
Dies simul cum nocte, tuæ possessio sunt iussionis,
Sole autem indefesso lunam simul fabricatus es:
Terræ terminos omnes tua fabricauit infatigabilis manus:
Ver autem circa sacrum æstatis laborioſæ tempus.
Horum esto memor Rex quæ creasti operum.
Inimicus in rixis antea regium robur,
Et populus insipiens satis irritauit Regem.
Ne mihi bestiis Deo gratum cor permittas,
Neque perpetuo animarum obliuiscaris pauperum.
Fœdus famuli Rex inspice tui,

Quia

πρὸς δὲ σέθεν πρήσαντες ὅλον θεοτερπέα νηὸν,
ἐν χθονὶ θέντο βέβηλον ἀκήρατον οὔνομα σεῖο.
ἔννεπον ὃν κατὰ θυμὸν ἀγειρά μενοι τάδε πηοί·
δεῦρ' ἴτε παύσοντες μάκαρος κατὰ γαῖαν ἑορτάς.
οὐδὲ γὰρ ἡμείων σημήϊον ἐφρασάμεσθα,
οὐκέτ' ἄναξ θεὸς ἄμμιν ἐπίσκοπος οὐδ' ὑποφήτης.
εἰπὲ μάκαρ, τέο μέχρις ἀνάρσιος ὕβριν ὀφέλλει,
νωλεμέως δ' ἐρέθει τεὸν οὔνομα δήϊος ἀνήρ;
τί πτε μάλ' ὧδ' ἔστρεψας ἀλεξίκακον σέο χεῖρα,
καὶ σέο δεξιτερὴν μέσσῳ περικάτθεο κόλπῳ;
ἀνδρομέου καὶ πρόσθε βίου θεὸς αἰὲν ἀνάσσει,
ἄμμι δὲ φέγγος ἑὸν τεκτήνατο μεσσόθι γαίης.
ἔμπεδος ἐστι τεῷ περὶ καρτεϊ πόντος ἀπείρων.
ὤλεσας ἰοβόλων κεφαλὰς ῥοθίοισι δρακόντων.
ἔθλασας οὐλομένοιο κάρη κρυεροῦ τε δράκοντος·
καί μιν ἑλὼν λαοῖς θαλίην πόρες Αἰθιοπήων.
ῥήξαο χειμερίους ποταμοὺς πηγάς τ' ἀνέτειλας,
καὶ ποταμῶν κελάδοντα ῥόον τέρσηνας Εθάμου.
ἦμαρ ὁμοῦ σὺν νυκτὶ τεῆς κτέρας εἰσὶν ἀνωγῆς,
ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι σεληναίην ἅμ' ἔτευξας·
γαίης πείρατα πάντα τεὴ κάμεν ἀκάματος χείρ·
εἴαρι δ' ἀμφ' ἱερῷ θέρεος καματώδεος ὥρην.
τῶνδε παράμνησαι βασιλεῦ ὧν ἔκτισας ἔργων.
δήϊος ἐν νείκεσσι πάρος βασιλήϊον ἀλκὴν,
καὶ λαὸς κακόμητις ἄδην ὀρόθυνεν ἄνακτα.
μή μοι θηρσὶ θεῷ μεμελημένον ἦτορ ἐάσῃς·
μηδὲ διηνεκέως ψυχέων λελάθοιο πενιχρῶν.
συνθεσίην θεράποντος ἄναξ σκοπιάζεο σεῖο·

ὡς χθονὸς ἔπλησθεν σκοτοειδέες ἀμπλακιάων.
οὐτιδανον μὴ πάμπαν ἐρευθιόωντ' ἀποπέμψῃς·
ἀκτέανος καὶ πτωχὸς ἄναξ τεὸν οὔνομα μέλψοι.
ἔγρεο, νωϊτέρην δὲ δίκην ἄχραντε δικάζοις.
μνώεο πῶς νείκεσσε πανημέριος θεὸν ἄφρων.
μήποτε λισσομένων γοερῆς ἐπιλήσεαι αὐδῆς·
πρὸς σὲ μάκαρ δηΐων ὑπερήφανος ὕβρις ἱκάνει.

ΨΑΛΜΟΣ οδ'.

Μηδέποτε φθείρῃς ἀγαθὰς μελεδῶνας ἀοιδῆς,
φαίδιμος Ἄσαφος κέκλετο μελπόμενος.
ἑπτὰ σοφαῖς δεκάσι πρὸς, τέτρατος ὕμνος ἐτύχθη.

Ποιμένι τιμήεντι θεοῦδέα λέξομεν ὕμνον.
μέλψομεν εὐχόμενοι κλυτὸν οὔνομα παμβασιλῆος.
μυρία θαύματα σεῖο περιφραδέως ἀγορεύσω.
εὖτε φανῇ σέο καιρὸς, ἐγὼ μάκαρ ὀρθὰ δικάσω.
πᾶσιν ὁμοῦ ναέτῃσιν ἑοῖς κατατήκεται αἶα.
κίονας ἀκαμάτους σφετέρας ἐγὼ ἐστήριξα.
ἐξεφάμην ἀνόμοισιν ἀθεσμοσύνης ἀπολήγειν,
αὐτὰρ ἀτασθάλλουσι κέρας μὴ πάμπαν ἀείρειν,
μηδὲ κέρας εἰς ὕψος ἀερτάζειν παρὰ μοίρην,
μηδὲ κατ' ἀθανάτου ἀθεμίστια λαβρεύεσθαι,
οὔτ' ἐξ ἀντολίης ἐρικυδέος, οὔτ' ἀπὸ δυσμῶν,
οὔτ' ἄρα δενδροκόμων ὀρέων ἀπὸ πολλὸν ἐρήμου.
ὡς αἰεὶ θεός ἐστι δικασπόλος ἀγνώσσουσιν.
ἄλλον λυγρὸν ἔθηκ', ἕτερον δ' εἰς ὕψος ἀείρει.
ἀκρήτου παλάμῃ μάκαρος δέπας εὐκραὲς οἴνου,
ἐξ ἑτέρης ἑτέρην δὲ παρακλιδὸν ᾐώρηται.
ἔμπα γεμὴν ἀκένωτος ὑποστάθμη ἔο μίμνει·

πινόν-

Quia terræ repleti sunt caliginosi peccatis.
Humilem ne prorsus erubescentem repellas:
Inops & pauper, Rex, tuum nomen celebret.
Exurge, nostrum vero ius Incorrupte discceptes.
Memor esto quomodo iurgiis incessit tota die Deũ insipiens.
Nevnquam supplicantium gemebundæ obliuiscaris vocis:
Inte Beate inimicorũ superba contumelia ascendit.

PSALMVS LXXIIII.

Ne aliquando corrumpas bonas curas cantus,
Nobilis Asaphus dictauit modulans.
Septem doctas decadas ad, quartus hymnus est.

Pastori honorato diuinum dicemus hymnum.
Cantabimus precati nobile nomen omnium regis.
Infinita miracula tua rite narrabo.
Cum apparuerit tuum tempus, ego Beate recta iudicabo.
Omnibus simul incolis suis tabescit terra.
Columnas inexpugnabiles suas ego stabiliui.
Dixi iniquis ab iniquitate cessare,
Atineptis cornu non prorsus extollere.
Neque cornu in altum extollere præter fas,
Neque aduersus Immortalem iniusta superbe loqui,
Neque ab oriente claro, neque ab occasibus,
Neque vtique arboriferorum montium a multum deserto:
Quod semper Deus est iudex ignaris.
Alium miserabilẽ posuit, alium vero in altũ exaltat.
Meri manu Beati poculum probe mixtum vini,
Ex alia in aliam inclinando suspenditur.
Verumtamen inexinanita fæx eius manet:

Bibant

Bibant simul omnes stultitiæ famuli.
Cæterum ego in his ingiter gaudeam,
Iucunde celebrabo Deum immortalem Iacobi.
At superborum cornua omnia confringam,
Piorum vt solum exaltatum cornu sit.

PSALMVS LXXV.

Regem Assyriorum ridens Asaphus prudens,
Resonuit septimæ decadis etiam quintum carmen.

Solus Iudææ Rex clarus est:
Nomen ipsi glorioſum in gentibus Israelis:
Huius vero in pace fortis ædificatur locus:
In amabili vero Sione, cara & immaculata domus.
Ibi robur arcuum robustorum confregit,
Scutum & gladium acutum, & solidum clamorem.
Appares æternis a montibus lumen admirabile,
Pectoribus omnino insipientes turbati sunt.
Somnum dormituri improuidum, nihil repererunt
Diuites manibus suis fidentes viri.
Horribiliter Iacobi succensente Rege,
Equites valde omnes occupauit profundus somnus.
Es Beate terribilis, quis tecum robore certet?
Ab initio tua ira habet multam vim.
Auribus de cælo mortalibus iustitiam inferens.
Quieta vero vtique terra tremens compedita est.
Immortali Rege surgente ad iudicium,
Ad liberandum incolas totius terræ mansuetos.
Humanus te intellectus in pectoribus canet,

Et tibi

πινόντων ἅμα πάντες ἀτασθαλίης θεράποντες.
αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι διηνεκέως κεχαροίμην,
ἡδέα φορμίζω θεὸν ἄφθιτον Ιακώβου.
αὐτὰρ ὑπερφιάλων κέραα ξύμπαντα κεάσσω·
εὐσεβέων ἵνα μουῦον ἀειρόμενον κέρας εἴη.

ΨΑΛΜΟΣ οε'.

Κοίρανον Ασσυρίων γελόων Ασαφος ἐχέφρων,
ἴαχεν ἑβδομάτης δεκάδος καὶ πέμπτον ἄεισμα.

Μουῦος Ιουδαίῃ βασιλεὺς ἀρίδηλος ἐτύχθη·
οὔνομά οἱ μεγαλαυχὲς ἐν ἔθνεσιν Ισραήλου.
τοῖο δ' ἐν εἰρήνῃ κρατερὸς τεκταίνετο χῶρος·
ἐν δ' ἐρατῇ Σιῶνι φίλος καὶ ἀκήρατος οἶκος.
κεῖσε βίην τόξων μεγαλοσθενέων ξυνέαξεν,
ἀσπίδα καὶ ξίφος ὀξὺ καὶ ἀστυφέλικτον ἀϋτήν.
φαίνεις ἀθανάτων ὀρέων ἄπο φέγγος ἀγητόν·
στήθεσι πανσυδίῃ ἀεσίφρονες ὠρίνθησαν.
ὕπνον κακκείοντες ἀμήχανον οὐδὲν ἐφεῦρον
ἀφνειοὶ παλάμῃσιν ἑαῖς περιθαρσέες ἄνδρες.
σμερδνὸν Ιακώβοιο κοτεσσαμένου βασιλῆος·
ἱππῆας μάλα πάντας ἕλεν κατὰ νήγρετος ὕπνος.
ἐσσὶ μάκαρ βλοσυρὸς, τίς τοι μένος ἀντιφερίζοι;
ἐκ παλαχῆς σέο μηνῖς ἔχει περιώσιον ἀλκήν.
οὔασιν οὐρανόθεν θνητοῖς θέμιν ἐγγυαλίξας.
εὔκηλος δ' ἄρα γαῖα περιτρομέουσα πεδήθη,
ἀθανάτου βασιλῆος ἀνεγρομένοιο δικάζειν,
ῥύσασθαι ναετῆρας ὅλης χθονὸς ἠπιοθύμους·
ἀνδρόμεόν σε νόημα περὶ στέρνοις ἀναμέλψει.

καί σοι λείψανον ἡδὺ νοήματος οἴσει ἑορτήν.
ἀθάνατον λίσσεσθε, καί οἱ δότε μείλιχον εὐχήν.
ὅσσοι δ' ἀμφιέπουσι θεὸν, κλυτὰ δῶρα φερόντων,
καρτερῷ, ὥτε μόρος μέλεται σθένει ἡγεμονήων,
εὐρυβίῃ μετὰ πᾶσιν ἀριζήλοις βασιλεῦσιν.

ΨΑΛΜΟΣ ος'.

Ἄσαφος μενέχαρμος ἄναξ ὑπὲρ Ἰδιθούμου
ἑβδόμῃ ἀμφ' ἱερῇ δεκάδι μέλος ἴαχεν ἕκτον.

Ἡμετέρην βασιλῆϊ βοὴν ἀνέπεμψα χατίζων·
αὐτὰρ ὁ νωϊτέρην δεδαὼς ἐπεδέρκετο φωνήν.
ἀμφαφόων λιτόμην θεὸν ἄφθιτον ἤματι μόχθου,
χερσὶν ἐμαῖς διὰ νυκτὸς ἰὼν πέλας· οὐδ' ἀπατήθην.
ἠρνεόμην πραπίδεσσι παρηγορέοντος ἀκοῦσαι·
μνησάμενος βασιλῆος ἔχον πολυκυδέα τέρψιν.
ἐξαπίνης δ' ἀνέμελψα, νόῳ δ' ὀλιγοδρανέεσκον.
ὅσσε φίλω φυλακῇσιν ὑποφθαμένω μεμέλητο.
σιγαλέον νύ μοι ἦτορ ὀρινομένῳ περ ἀνέτλη·
ἐφρασάμην βιότοιο παλαιότατον φρεσὶν ἦμαρ,
καὶ μνησθεὶς ἐτέων προτέρας ἀνέμελψα γενέθλας,
παννύχιος κραδίῃ μελεδήματα πολλὰ λιγαίνων,
καί μευ ἀνιχνεύεσκε νόος διζήμενος αἰεί.
ἦ ῥά που ἀνδρομέης γενεῆς ἐπιλήσεται ἐσσήν;
ἦ ῥ' οὐχ ὧν ἐφύτευσεν, ἔτι μεμνήσεται αὐτός;
ἢ σφετέρην παύσειε διηνεκέως ἐλεητύν;
μὴ θεὸς οἰκτίρμων μητίσσατο πάγχυ λαθέσθαι;
μὴ μέγα μηνίσας ἐλεημοσύνην ἀπερύξει;
νῦν μόγις ἀρξάμενος νοέειν φρεσὶν αἴσιμ' ἀνέγνων·

ἡ δ'

Et tibi reliquiæ suaues cogitationis agent festum.
Immortali supplicate, & ipsi date blandam precem:
Qui vero curant Deum, inclyta dona afferant,
Forti, cuique interitus curę est potentiâ principum,
Potenti apud omnes claros reges.

PSALMVS LXXVI.

Asaphus fortis rex pro Idithumo,
Septimam circa sacram decadem carmen resonuit sextum.

Nostrum Regi clamorem commisi indigens:
At nostram sciens conspexit vocem.
Contrectans precabar Deum immortalem die laboris,
Manibus meis per noctem accedens prope: nec sum deceptus.
Recusaui animis consolatorem audire:
Memor Regis habebam honestam voluptatem.
Derepente vero cantaui, animo vero deficiebam.
Oculi cari vigilias anticipantes curabant.
Tacitum vtique mihi cor commoto licet, sustinuit.
Cogitaui vitæ antiquissimum mentibus diem,
Et recordatus annorũ priores cecini generationes,
Tota nocte animo cogitationes multas cantans;
Et mea inquirebat mens perscrutans semper.
Nunquid sane humani generis obliuiscetur Pastor?
An non eorum quæ feuit, adhuc recordabitur ipse?
An suam cessare facier perpetuo misericordiam?
Num Deus misericors cogitauit prorsus obliuisci?
Num valde succensens misericordiam prohibebit?
Nũc vix incipiens intelligere animis æqua cognoui.

Hæc

Hæc commutatio palmę est Altissimi.
Operum immortalis memor fui Regis:
Mirabilium ab initio mei recordabor Regis:
Operibus diuinis semper meditabor.
Præmia mente cantem diuinarum virtutum.
Æterne tua via in sancto est semper.
Quis Deus nostro similis est Regi?
Solus Rex Deus est præclara miracula faciens.
Omnibus simul populis tuam patefecisti potentiam.
Tuo præpotenti brachio liberasti populum,
Filios Ioſephi & Iacobi magnanimi.
Aquæ viderunt te, & timuerunt videntes,
Ima resonantia profundis turbabantur fluentis,
Horrendus fragor concitabatur per ęthereas nubes.
Etenim tua tela transibant hinc & hinc,
In circulo rotabili tonitru sonori impetus.
Immortalis fulguribus tota refulget terra.
Radicitus florida concutiebatur agitata tellus:
In mari frementi tuæ Beate sunt viæ,
Aquis in multis tuæ sunt semitæ,
Neque vestigium Regis insigne viris erit.
Populos duxisti velut pulchras oues pascens,
Manu sapienti Mosis Aaronisque sacerdotis.

PSALMVS LXXVII.

Asaphi prudentię septimum circa carmen
Septimæ decadis cantus optime elaboratus.

Oculis populę meus diuinam inspice legem:

Aures

ἡ δ' ἀλλοφροσύνη παλάμης πέλει ὑψίστοιο.
ἔργων ἀθανάτοιο παρεμνήσθην βασιλῆος·
θαυμασίων ἀρχῆθεν ἐμεῦ μεμνήσομ' ἄνακτος·
ἔργοις θεσπεσίοισι διηνεκέως μελετήσω·
ἆθλα νόῳ μέλψαιμι θεοδμήτων ἀρετάων.
ἀφθίτε σεῖο κέλευθος ἐν ἀχράντῳ πέλει αἰεί.
τίς θεὸς ἡμετέρῳ πανομοίιός ἐστιν ἄνακτι;
μοῦνος ἄναξ θεός ἐστι περίκλυτα θαύματα ῥέζων.
πᾶσιν ὁμῶς λαοῖσι τεὴν ἀνέφηνας ἐρωήν.
σεῖο μεγακλύεντι βραχίονι ῥύσαο λαὸν,
παῖδας Ιωσήφου καὶ Ιακώβου μεγαθύμου.
ὕδατα θηήσαντό σε, καὶ ῥίγησαν ἰδόντα,
πυθμένες ἀνίαχοι βυθίων κλονέοντο ῥεέθρων,
σμερδαλέος κτύπος ὦρτο δι' αἰθερίων νεφελάων.
καὶ γὰρ σεῖο βέλεμνα διέσσυτο ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἐν κύκλῳ τροχαλῷ βροντῆς πολυηχέος ὁρμή.
ἀθανάτου στεροπῇσιν ὅλη περιλάμπεται αἶα·
ῥιζόθεν ἀνθικόμος περισείετο κινυμένη χθών·
ἐν πόντῳ βρεμέθοντι τεαὶ μάκαρ εἰσὶ κέλευθοι,
ὕδασιν ἐν πολέεσσι τεαὶ τελέθουσιν ἀταρποί·
οὐδ' ἴχνος βασιλῆος ἀριφραδὲς ἀνδράσιν ἔσται.
λαῶν ἡγεμόνευσας ὅπως καλὰ μῆλα νομεύων,
χειρὶ σοφῇ Μωσῆος Ααρῶνός θ' ἱερῆος.

ΨΑΛΜΟΣ οζ'.

Ασάφου πινυτῆς ἕβδομον ἀμφὶ μέλος,
ἑβδομάτης δεκάδος κῶμος ἀριστοπόνος.

Ὄμμασι λαὸς ἐμὸς θεοτερπέα δέρκεο θεσμόν·

ὕατα

οὔατα νωϊτέρου στόματος προσερείσατε μύθῳ.
ἀρχόμενος πυκινοῖς αἰνίγμασι χείλε' ἀνοίξω,
ἐκ παλαχῆς προτέρης γενεῶν ἀναμέλψομαι οἴμας.
ἔγνωμεν πραπίδεσσι τάπερ προσεδέγμεθ' ἀκουῇ·
ἄμμι δ' ὅμως τὸ πρόσθεν ἀφηγήσαντο τοκῆες.
ἔργα παλαιγενέων σφετέρους οὐ κρύπτεται υἷας,
ὕμνους ἀθανάτοιο περιφραδέως βοόωντας,
καὶ σθένος ὅσσον ἔρεξεν ὁμοῦ περιθαμβέσιν ἔργοις.
μαρτυρίην ἔστησεν ἑῷ γέρας Ιακώβῳ,
καὶ νόμον ἰφθίμῳ κλεινὸν πόρεν Ισραήλῳ,
νωϊτέροις ὃν πρόσθεν ἄναξ ἔστησε τοκεῦσιν,
ὄφρά κε σημήνειεν ἐναίσιμα παισὶ γονῆες,
ὡς ἑτέρη τάδ' ἅπαντα μάθοι μετέπειτα γενέθλη,
υἱέες οὕς κε τέκοιεν ἐν ὀψιγόνοισι γενέθλης·
οὗτοι δ' ἀγγελέουσιν ἀεξόμενοι τάδε παισὶν,
ὄφρά κεν ἐλπίδα θεῖεν ἐπ' ἀθανάτῳ βασιλῆϊ,
μηδ' ἔργων βασιλῆος ἑοῦ λελάθοιντο θεοῖο,
ἀλλὰ καὶ ἐννεσίας μάκαρος φρεσὶν ἰχνεύσωσι,
μηδὲ φίλοις τοκέεσσι γενοίατο πάμπαν ὁμοῖοι.
ἀλλ' ὦ ῥιγεδανὴ μερόπων σκολιή τε γενέθλη,
ὦ γενεὰ, κακοεργὸς ἀεὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτύχθη,
οὐδὲ νόον σφετέροιο θεοῦ μετὰ πιστὸν ἐφεῦρε.
τοξοσύνης ταναῆς ἑκατηβόλου Εφρέμου υἷες,
δηϊοτῆτα φέβοντο κακῶς μετὰ νῶτα βαλόντες.
συνθεσίην ἐρίτιμον ἀπηρνήσαντο θεοῖο,
οὐδ' ἔθελον θεσμοῖσιν ὑποδρήσσειν βασιλῆος·
ἀλλ' εὐεργεσίης ἀγαθῆς ἐλάθοντο θεοῖο,
οὐδ' ἐπὶ θαυμασίοισι τόσοις κατὰ μῆτιν ἔκαμφθεν,

ἃ πρὶν

Aures nostri oris accommodate verbo.
Exorsus prudentibus inuolucris labia aperiam,
Ab initio priore generationum celebrabo vias.
Cognouimus animis quæ accepimus auditu,
Nobis vero tamen antea narrauerunt patres.
Opera antiquorum suos non latent filios,
Hymnos Immortalis rite celebrantes,
Et virtutem quantam fecit simul cum stupendis operibus.
Testimonium statuit suo præmium Iacobo,
Et legem forti inclytam præbuit Israeli,
Nostris quam antea Rex constituit patribus,
Vt significent auspicata filiis parentes,
Vt altera hęc omnia discat postea generatio,
Filii quos procreent in futuris generationibus;
Ipsi vero annunciabunt aucti hæc filiis,
Vt spem ponant in immortali Rege,
Neque operum Regis sui obliuiscantur Dei,
Sed & mandata Beati animis perquirant,
Neque caris parentibus sint omnino similes.
Sed ô rigida mortalium prauaque generatio,
O generatio, maleficus semper præcordiis animus est,
Neque mentem sui Dei apud fidelem reperit.
Sagittationis longæ proculiaculantis Ephremi filii,
Pugnam fugerunt ignaue post dorsa vulnerati.
Pactum prectosum negarunt Dei,
Neque voluerunt legibus obsequi Regis:
Sed beneficentiæ bonæ obliti sunt Dei,
Neque in mirabilibus tantis in consilio flexi sunt,

O Qua

Quæ antea Rex patrauit suis coram patribus,
Ægypti in terra super Tanaim floridam,
Vt quondam bifariam mare discindens duxit populos,
Vtrem velut statuēs crebrum fluentum hinc & hinc,
Et ipsis in die nubem posuit signum viæ,
Noctu vero duxit per montes lumine ignis.
Ferarum altricem scidit asperam petram in eremo:
Diceres tantum videns apparere poculum ab imo serpere,
Quantam de petrā sacra eduxit aquam,
Et multū perennibus decursum fluminibus similem.
Scelera vero ponentes super scelera consuebant,
Iram prouocarunt cælestis Regis,
Rigido corde tentantes immortalem,
Escam repetentes suo gratam incommodo.
Immortalem vero in omnibus conuiciantes dixerūt
Num aliquod parare potest conuiuium in eremo?
Nunquid enim, quoniā sicca eduxit aquas de petra,
Sibilo hibernis similiter strepentes fluentis?
Panem indigentibus vnde tot suppeditet,
Aut vnde populis paret mensam?
Hæc animum armarunt magnanimi Regis.
Quorum gratia Iacobum vehemens cōbussit ignis,
Et ira improuisa vrgebat Israelem,
Quia non confidit cælesti Regi,
Diuino autem non omnino habuerunt in lumine voluntatem.
Desuper æthereis nubibus mandauit Pastor,
Cælestium vero vestibula cito expandit portarum.
Pluit vero notum dulce ipsis manna ad manducandum.

Panem

ἃ πρὶν ἄναξ ἐτέλεσσεν ἑῶν κατέναντα τοκήων,
Αἰγύπτου κατὰ γαῖαν ὑπὲρ Τάνιν ἀνθεμόεσσαν·
ὥς ποτε διχθὰ θάλασσαν ἀναῤῥήξας ἄγε λαοὺς,
ἀσκὸν ὅπως στήσας πυκινὸν ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα,
καὶ σφίσιν ἠμάτιος νεφέλην θέτο σῆμα κελεύθου,
νυκτὸς δ' ἡγεμόνευε κατ' οὔρεα φέγγεϊ πυρσοῦ.
θηροκόμον διέρηξεν ἀναιδέα πέτρον ἐρήμῳ·
φαίης τόσσον ἰδὼν δοκέειν πόμα βυσσόθεν ἕρπειν,
ὁππόσον ἐκ πέτρης ἱερῆς ἐξήγαγεν ὕδωρ,
καὶ πολὺν ἀενάοισι ῥόον ποταμοῖσιν ὁμοῖον.
ἀμπλακίας δὲ τιθέντες ἐπ' ἀμπλακίῃσιν ἔραπτον,
μῆνιν ἀνεξήεσσαν ἐπουρανίου βασιλῆος,
ῥιγεδανῆς κραδίης πειρώμενοι ἀθανάτοιο,
βρῶσιν ἀπαιτίζοντες ἑῇ καταθύμιον ἄτῃ.
ἀθάνατον δ' ἐν πᾶσι κακηγορέοντες, ἔειπον,
μή τιν' ἑτοιμάσσαι δύναται θαλίην ἐν ἐρήμῳ;
μὴ γὰρ, ἐπεὶ τραφερῆς ἐξήγαγεν ὕδατα πέτρης,
ῥοίζῳ χειμερίοις ἴκελα βρεμέθοντα ῥεέθροις;
ἄρτον δευομένοισι πόθεν τόσσοισιν ὀπάσσοι,
ἠὲ πόθεν λαοῖσιν ἐπεντύνειε τράπεζαν;
ταῦτα νόον θώρηξεν ἐρισθενέος βασιλῆος.
ὧν χάριν Ιάκωβον ἀθέσφατος ἔφλεγε πυρσὸς,
καὶ κότος ἀπροτίοπτος ἐπέχραεν Ισραήλῳ·
οὕνεκεν οὐ θάρσησεν ἐπουρανίῳ βασιλῆϊ,
θεσπεσίῳ δ' οὐ πάμπαν ἔχον περὶ φέγγεϊ βουλήν.
ὑψόθεν αἰθερίης νεφέλης ἀνετείλατο ποιμὴν,
οὐρανίων δὲ θύρετρα θοῶς ἐπέτασσε πυλάων.
ὗε δ' ἄρα γνωστὸν γλυκερὸν σφίσι μάννα πάσασθαι,

δεῖπνον ἐπιχθόνιον φαγέειν ποθίαλλε βροτοῖσιν·
ἀγελικλεὶ θαλίῃ μεροπηίδι δῶκε γλυκερὴν·
εἰνοδίῃ σφίσι δαῖτα θεὸς δωρήσατο πολλήν.
πνεῦμα μὲν ἀργέσταο νότου ξυνέεργε ἀϋτμήν,
ἦκε δ' ὑδατοκελάδου λίβυος τρηχεῖαν ἀϋτμήν.
αὐτμάτῃς σφίσι σάρκας ὅπως κρέα ἐγλυκάλιξε,
ψάμμον δ' ὡς πεδίοιο πολυκρήνεα θαλάσσης.
καὶ τὰ μὲν ἐξαπίνης μεθ' ὁμήγυριν ἔμπεσεν ἀνδρῶν,
κυκλόθεν ἰθυόντα πολυσταφέων κλισιάων·
δαινύμενοι δ' ἅμα πάντες ἐνεπλήσθησαν ἐδωδῆς.
καί σφισιν ἐλδομένοις καταθύμιον ὤπασε δαῖτα,
οὐδέ ποθου νόσφισε λιλαιομένους σφετέροιο.
ἔπλω δαῖς τετέλεστο, κόρος δ' ἔπι δοῦπος ἔχευε θυμός·
καί σφεας ἀθανάτοιο μετέστιχε μοῖρα μολοῦσα
πότμον ἀνωίστου πολέων τεύχουσα κακοῖσιν.
καρτίστους τ' ἐπέδησεν ἀγακλέος Ἰσραήλου.
ἀλλὰ γὰρ δὴ ἔπι τοῖσι κακοφραδίης ἐλάθοντο,
δὴ ἔπι θαυμασίοισι τοῖσι θάρσησαν ἄνακτι·
ἀλλ' ὀλιγοφρανίῃ βιοτὸν κενεαυχέ' ἰδόντες,
ῥίμφα διωκομένων ἑτέων ἐξέφθιθεν αὖτως.
ἆ δειλοί· τότ' ἄνακτα καταφθίμενοι ποθέεσκον,
ἐξ ἠοῦς μιν ἐρωὴν ἀνηὔτεσκον ἰόντες,
πολῆθεν φεραζόμενοι ποτέρων δυσεργεσιάων,
ὧν σφίσιν ἐγλυκάλιξεν ἑλεύθερον ἦμαρ ὀπάζων.
οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον ἑοῖς πρὶν χείλεσιν ἄκροις,
γλώσσης ψευδαλέης μειλίγμασι κωτίλλοντες.
οὐ γὰρ ἔχον καρδίας ἰθὺ φρονας οὐδὲ νόημα,
δὴ ἔπι σωτηρίῃ σφετέρῃ συμφερέμονα πίστιν.

ὤβη-

Panem cæleſtem manducare appoſuit mortalibus:
Angelicum conuiuium mortali dedit generi:
Parabilem ipſis cibum Deus largitus eſt multum.
Ventum quidem procelloſi auſtri contraxit flare,
Miſit vero horriſoni Africi flatum.
Vltroneas ipſis carnes velut puluerem præbuit,
Arenam vero tanquam, volatilia dedit pennata maris.
Et ea quidem repente in cœtu ceciderunt virorum,
In circuitu directa variorum tentoriorum.
Epulati vero ſimul omnes repleti ſunt cibo.
Et ipſis cupientibus gratas præbuit dapes,
Neque deſiderio priuauit appetentes ſuo.
Nondum dapes finitæ erant, ſatietate vero adhuc indigebat animus;
Et eos Immortalis inuaſit ira parata,
Interitum improuiſum multorum faciens capitibus,
Robuſtiſſimoſque impediuit nobilis Iſraelis.
Sed enim neque in his nequitiæ obliti ſunt,
Neque in mirabilibus tantis confiderunt Regi:
Sed imbecillitate vitam vanam videntes,
Cito fugientium annorum defecerunt fruſtra.
O miſeri: tunc Regem pereuntes deſiderabant,
Ex aurora eum adiutorem inuocabant accedentes,
Multitudinem cogitantes priorum beneficiorum,
Quorum ſibi prębuit liberum diem concedens.
Ipſi vero eum dilexerunt ſuis in labiis extremis,
Linguæ falſiloquæ blandimentis garrientes.
Non enim habebant corda recta neque intellectum,
Neque in fœdere ſuo vnanimam fidem.

O Rex, tu vero semper habes misericors consilium,
Et eorum propitiaberis criminibus, neq; interficis,
Sed reducem domans magnanimum animum,
Celeriter tuam iram accensam cohibes.
Scis enim fragilium hominum genus quale sit,
Quibus vita non rediens, postquam orcus eam cohibuerit.
Ah quanta armarunt cum prouocantes in deserto,
Et ipsi animum concitauerunt in formis multum in aquosis,
Præter fas altissimi Dei tentantes robur,
Et verbis irritantes Immaculatum Israelis.
Quo pacto laborum manus almæ obliti sunt,
Ægyptiorum vt omnes liberauit seruitutibus,
Ægypto autem vt parauit diuina signa faciens,
Cæterũ super Taneos planiciem miranda peragens.
Sanguis quidem erat aqua, priorem vero negauit formam.
Putei vero mutati sunt, dulcem vero mentiti sunt gustum.
Primum quidem cynomyia inuasit omniuora terrá.
Rana inde postea accedens populata est agros:
At rubigini floridum fructum dedit.
Acerbe vero metens labores terræ locusta perdidit:
Frigida vero vitifera corrumpebatur terra grandine,
Et densa morus tristi arescebat pruina.
Ictu quadrupedum greges occidit grandinis,
Et possessionem suam depascebat ardens flamma.
Sed neque sic cessauit, semper sui iram adaugens,
Iram & indignationẽ grauem æque luctuoso labori
Spiritibus æthereis immitibus imperans,
Furori concitato damnosam parauit viam,

Neque

ὦ βασιλεῦ, σὺ δὲ πάντοτ' ἔχεις οἰκτίρμονα βουλὴν,
καὶ σφεων ἀμπλακίῃσιν ἱλάσσεαι οὐδ' ἐναρίζεις,
ἀλλὰ παλίνοστον δαμάσας μεγαλήτορα θυμὸν,
ἐσσυμένως σέο μηνῖν ἀναπτομένην κατερύκεις.
οἶσθα γὰρ ἀδρανέων μερόπων γένος οἷον ἐτύχθη,
οἷς βίος οὐ λῃϊστὸς ἐπὴν ἀΐδης μὶν ἐρύξῃ·
ἅ πόσα μιν θώρηξαν ἐποτρύνοντες ἐρήμῳ,
καὶ οἱ θυμὸν ὄριναν ἐν εἴδεσι πολλὸν ἀνύδροις,
πὰρ θέμιν ὑψίστοιο θεοῦ πειρώμενοι ἀλκῆς,
καὶ μύθοις ἐρέθοντες ἀκήρατον Ισραήλου.
πῶς μόχθων παλάμης ζωαρκέος ἐξελάθοντο,
Αἰγυπτίων ὡς πάντας ἐρύσατο δουλοσυνάων·
Αἰγύπτῳ δ' ὡς τεῦξεν ἀθέσφατα σήματα πρήξας,
αὐτὰρ ὑπὲρ Τάνιος πεδίον θηητὰ τελέσσας.
αἷμα μὲν ἦεν ὕδωρ, προτέρην δ' ἠρνήσατο μορφήν.
φρείατα δ' ἤλλαχθεν, γλυκερὴν δ' ἐψεύσατο γεῦσιν.
πρῶτον μὲν κυνόμυια μετέστιχε παμφάγος αἶαν·
βάτραχος ἔνθεν ἔπειτα μολὼν ἀλάπαξεν ἀρούρας·
αὐτὰρ ἐρυσσίβῃ πολυανθέα καρπὸν ἔδωκεν·
ὀξέα δ' ἀμώωσα πόνους χθονὸς ἀκρὶς ἔπερσε·
ψυχρῇ δ' ἀμπελόεσσα κατέφθιτο γαῖα χαλάζῃ·
καὶ στιβαρὴ συκάμινος ἀμειδέϊ τέρσετο πάχνῃ.
ῥιπῇ τετραπόδων ἀγέλας ἐνάριξε χαλάζης,
καὶ κτῆσιν σφετέρην κατεβόσκετο καιομένη φλόξ.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγεν, ἀεί σφισι μηνῖν ἀέξων,
μηνῖν καὶ κότον αἰνὸν ὁμῶς βαρυπενθέϊ μόχθῳ
πνεύμασιν αἰθερίοισιν ἀμειλίκτοισι κελεύων,
θυμῷ ὀρινομένῳ πολυπήμονα τεῦξεν ἀταρπὸν,

οὐδὲ καταφθιμένων ψυχέων περιφείδετο πάμπαν·
ἀλλὰ καὶ ἀγρονόμους ἀγέλας ξυνέδησεν ὀλέθρῳ·
ἆ χθὼν πρωτοτόκων ὁπόσων ὠδύρατο πότμον,
ὡς ἴδε θαπτομένων τεκέων πρωτάγριον ἥβην.
αὐτὰρ ἄναξ ἑὸ λαὸν ὅπως καλὰ ῥύσατο μῆλα,
ἀγλαὸν οἷά τε πῶϋ κατ' οὔρεα μακρὰ νομεύων,
ἐλπίδι πιστεύοντα καὶ ἡγεμονῆος ἐρωῇ.
δυσμενέας δ' ἐκάλυψεν ἑοὺς μέγα λαῖτμα θαλάσσης·
οἱ μὲν ἄρ' ἐννεσίῃς ὄρος ἔστιχον ἀθανάτοιο,
κλεινὸν ὄρος τὸ πρόσθε φίλῃ κτεατίσσατο χειρί.
αὐτὰρ ἄναξ ναέτας προτέρους ἐξήλασε γαίης,
αὐτοὺς δ' εἰσαγαγὼν κλήρῳ διεδάσσατ' ἀρούρας,
ῥιζώσας κατὰ φῦλα μετὰ κλισίῃσιν ἑῇσιν·
οἱ δ' ἔτι πειρήσαντο βίην ἐρέθοντες ἄνακτος,
θυμὸν ἀπαινύμενοι σφετέρων ἀπὸ μαρτυριάων,
ῥέζοντες προτέρων ἀθεμίστια ἔργα τοκήων.
ἀπτόλεμον δ' ἅτε τόξον ἔχον στρεψαύχενα λώβην,
ἀθανατον κορυφῇσιν ὀρεσσιβάτοις ἐρέθοντες·
καί οἱ ἐποτρύνεσκον ἑοῖς φρένας εἰδώλοισιν.
ἔνθ' αἴων ἀθέριζε θεὸς κακοεργέα βουλὴν,
αὐτίκα δ' Ισραῆλον ὀνόσσατο τὸν πρὶν ἀγητὸν,
Σιλώμης δ' ἐκέδασσε φίλον θεοτερπέα νηόν.
οὐ γὰρ οἰζυροῖσιν ὁμέστιος ἔσκε βροτοῖσιν.
ἐκ δὲ βίης ἐλάθοντο, πόρεν δέ ἑ ληϊστῆρσι,
καὶ σφέτερον δηΐοισιν ἕλωρ δωρήσατο κάλλος.
σκέτ' ἄορ λώφησεν ἀεὶ σφεας ἐξεναρίζον·
οὓς δὲ λίην ἀγάπαζε, φίλης ἀπέριψεν ἀρωγῆς.
οἰκτρὰ μὲν ἠϊθέους κατεβόσκετο θεσπέσιον πῦρ,

οὐδὲ

Neque necatis animabus parcebat omnino,
Sed & rura pascentes greges compediuit strage.
Ah tellus primogenitorum quantorum lamentabatur mortem,
Vt vidit sepultorum filiorũ primiferam iuuẽtutem.
Cæterum Rex, suum populum veluti pulchras liberauit oues,
Splendidum tanquam ouile per montes longos pascens,
Fiduciæ fidentes & ducis vi.
Hostes vero operuit suos ingens fluctus maris.
Ipsi quidẽ vtiq; cõsilio mõtẽ accedebãt Immortalis,
Inclytũ montem, quem antea cara acquisierat manu.
Cæterum Rex incolas priores eiecit terrę,
Ipsos vero introducens sorte diuisit agros,
Corradicans per genera cum tabernaculis suis.
Ipsi vero adhuc tentauerunt vim irritantes Regis,
Animum auertentes suis a testimoniis,
Patrantes priorum iniqua opera patrum.
Imbellem vero tanquam arcum habebant varium nocumentum,
Immortalem verticibus montanis irritantes:
Et ei concitauerunt suis animos idolis.
Hinc audiens neglexit Deus improbum consilium,
Statim vero Israelem vituperauit antea admirandũ,
Silomæ vero dissipauit amicum Deo gratũ fanum.
Non enim calamitosis cõtubernalis erat mortalibus.
Potentiæ vero obliti sunt. præbuit vero ipsam prædonibus,
Et suum hostibus prædam dedit decus.
Nõ adhuc gladius cessauit semper ipsos interficiens:
Quos vero valde diligebat, caro proiecit auxilio.
Miserabiliter quidẽ iuuenes deuorauit diuinus ignis:

Neque

Neque vlla velut prodiens luxit virginum,
Non gladio necatos ingemuit sacerdotes,
Neque vlla pereũtis caniciem miserata est regionis,
Donec dormienti Deus similis excitabatur,
Potenti propter vinum vertigine laboranti similis.
Surgens vero sedibus male domuit errones,
Et ipsis opprobrium dedit in non desinentibus seculis.
Sane tunc Ioseph dissipauit fraudem splendidam:
Ephremi rursum amabilẽ cito subsannauit tribum.
Nobilem vero diuini elegit tribum Iudæ,
Diuinum montem Sionis, quem animis diligit,
Templum suum fabricauit Rex sicut vnicornis,
Et terrę defixit sempiternis generationibus.
Tunc suum Dauidem Rex elegit seruum,
Probe vero eum ex multis vocauit opilionibus,
A tergo eum sustulit emulgẽtium tunc populorum,
Sancte præcipiens Iacobum suum famulum congregare,
Et hæreditatem claram habere magnum Israelem:
Et eum benignitate cordis pauit iuste,
Et manuum prudentiis suum duxit populum.

PSALMVS LXXVIII.

Asaphi sonorum octauum circa carmen,
Septimę decadis cantus industrius.

Feræ gentes tuam ascenderunt Summe partem,
Impollutum vero polluerunt iniquitate tuum templum.
Qui Ierusalem custodem posuerunt vt quendam pomorum:
Volatilibus æthereis tuorum reliquias posuerunt seruorum,

Tuorum

οὐδέ τις οἷον ἰὼν ὀλοφύρατο παρθενικάων,
οὐ ξίφει θνήσκοντας αἰέστενον ἀρητῆρας,
οὐδέ τις ὀλλυμένης πολιὴν ᾠκτίσατο χώρης·
εἰσόκεν ὑπνώωντι θεὸς πανομοίϊος ὦρτο,
καρτερῷ ἐξ οἴνοιο καρηβαρέοντι ἐοικώς.
ὀρνύμενος δ' ἕδρῃσι κακῶς ἐδάμασσεν ἀλείτας,
καί σφισι μῶμον ἔδωκεν ἐπ' ἀλήκτοισι γενέθλῃς.
δὴ τότ' Ἰωσήφου κέδασεν δόλον αἰγλήεντα·
Ἐφρέμου αὖτ' ἐρατεινὸν ἄφαρ μωμήσατο φῦλον·
κλεινὸν δ' ἀντιθέου ἐπελέξατο φῦλον Ἰούδα·
θεῖον ὄρος Σιῶνος ὅπερ φρεσὶν ἀμφαγαπάζει,
νηὸν ἑὸν τέκτηνεν ἄναξ ἅτε μουνοκερῆος,
καὶ γαίῃ κατέπηξε διηνεκέεσσι γενέθλαις·
τῆμος ἑὸν Δαυῖδον ἄναξ ἐπελέξατο δοῦλον,
εὖ δέ μιν ἐκ πολέων ἐκαλέσσατο μηλοβοτήρων·
ἐξόπιθέν μιν ἄειρεν ἀμελγομένων τότε λαῶν,
θεσπίσας Ἰάκωβον ἑὸν θεράποντ' ἀγελάζειν,
καὶ κτέρας ἀμφιβόητον ἔχειν μέγαν Ἰσραῆλον.
καί μιν μειλιχίῃ κραδίης ἐνόμευσε δικαίως,
καὶ χειρῶν πινυτῇς σφετέρου ἡγήσατο λαοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ οη'.

Ἀσάφου λιγυρὸν ὄγδοον ἀμφὶ μέλος
ἑβδομάτης δεκάδος κῶμος ἀριστοπόνος.

Ἄγρια φῦλα τεῆς ἐπέβη πανυπέρτατε μοίρης·
ἄχραντον δ' ἐμίηναν ἀθεσμοσύνῃ σέο νηόν.
οἱ ῥ' Ἱερουσαλὴν φρουρὸν θέσαν ὥς τιν' ὀπώρης·
πτηνοῖς αἰθερίοις σέο λείψανα θῆκαν ἐρίθων,

σῶν

σῶν ὁσίων θήρεσσιν ἑλώρια σάρκας ἔθεντο.
ὡς δ' ὅθ' ὕδωρ δαπέδῳ δμώων σέθεν αἷμα χέαντο
ἀμφ' Ἱερουσαλὴν, χήτει μάλα κηδεμονήων.
ἀνδράσι λωβητοὶ γεγενήμεθα πάγχυ θυραίοις,
οἷα περικτιόνεσσι γέλως καὶ παίγνιον αἰνόν.
εἰπὲ μάκαρ, τέο μέχρι μένεις κεχολωμένος ἡμῖν,
καὶ σέο μηνὶς ὄρωρε διαμπερὲς οἷά τε πυρσός;
χεῦε κότον μετὰ φῦλα τάπερ τεὸν οὐ μάθε κῦδος,
καὶ μετὰ κοιρανίας αἳ σῆς ἀμέλησαν ἀρωγῆς·
οὕνεκ' Ἰάκωβον πινυτὸν κατέδοντο κακοῖσι,
καί οἱ χῶρον ἑλόντες ἀγακλέα θῆκαν ἔρημον.
αὐτὸς ἄναξ προτέρων ἐπιλήθεο δυς φροσυνάων,
οἰκτιρμοὺς κατάπεμπε θοῶς μάκαρ ἄμμιν ἀρωγούς.
πτωχοὶ γὰρ μετὰ πᾶσι λίην γεγενήμεθα μουνοί.
ἀλκτὴρ μουνὸς ἐὼν καὶ ἀεὶ θεὸς ἄμμιν ἀρήγοις·
ῥύεο σοὺς ἱκέτας βασιλεῦ σέθεν εἵνεκα τιμῆς.
οὔνομα σὸν βροτέῃσιν ἱλάσσεται ἀμπλακίῃσι.
μή ποτε φῦλ' ἐρέῃ, πῇ δὴ θεὸς ἔπλετο κείνων;
ἔθνεα μὴν ἀναφανδὸν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδοιτο,
δμώων ἔκδικον αἵματος ὃ πρὶν ἔχευον σεῖο.
ἀντίον ἰλλομένων στοναχὴ σέθεν ἵξεται ὄσσων.
ὅσση δ' ἀθανάτοιο βραχίονος ἐστὶν ἐρωὴ,
τόσσον ἀποφθιμένων ἀδίκως περικήδεο παίδων.
ἑπτάκις ἐς κόλπον μετάθες πάλιν αἰνὰ θυραίοις,
ὕβριος ἧς νείκεσσαν ἀπειρεσίην σέο τιμήν.
ἡμεῖς γὰρ σέο λαὸς ἄναξ καὶ θρέμματα ποίης·
αὐτ' εὐργεσίης σοὶ ἄναξ ἀναμέλψομεν αἶνον,
ἐκ γενεῆς γενεήνδε τεὸν κλέος ὑμνήσαιμεν.

ΨΑΛΜ.

Tuorum sanctorum bestiis dilaniationes carnes posuerunt: fuderunt
Velut vero aquam pauimento tuorum sanguinẽ ef-
Circum Hierusalem penuria valde curatorum.
Viris cõtumeliæ obnoxii facti sum⁹ omnino vicinis,
Tanquam vicinis risus & ludus grauis.
Dic Beate quousque manes iratus nobis?
Et tua ira concitata est semper velut ignis?
Effunde iram in gentes quæ tuã nõ didicerũt gloriã,
Et in regna quæ tuum spreuerunt auxilium.
Quia Iacobum prudentem comederunt malis,
Et ei locum occupantes clarum, posuerũt desertum.
Ipse Rex priorum obliuiscere stultitiarum,
Commiserationes mitte cito Beate nobis adiutrices.
Pauperes enim inter omnes valde facti sumus soli.
Auxiliator solus existens, & semper Deus nobis opituleris,
Libera tuos supplices Rex tuum propter honorem.
Nomen tuum mortalibus propitium sit delictis:
Nequando gentes dicant, Vbi vtiq; Deus est eorum?
Nationes vero palam in oculis videant,
Seruorum vindictam sanguinis quem prius fuderũs tuorum.
Coram vinctorum gemitus tuis veniet oculis.
Quanta vero Immortalis brachii est potentia,
Tantum interfectorum iniuste curam habes filiorũ.
Septies in sinum repone rursum grauia vicinis,
Contumeliæ qua exprobrauerunt immensum tuum honorem.
Nos enim tuus populus Rex, & alumni pascuæ.
Pro beneficentia tibi Rex cantabimus laudem,
De generatione in generationẽ tuã gloriã celebrem⁹,

PSAL-

PSALMVS LXXIX.

Asaphi prudentis testimonium carminum,
Operum bonus est cantus inuicem respondentium,
Nonus septimam continens decada.

Aspice honoratum pascens Beate Israelem,
Ipse qui Iosephum ducens velut ouem auges.
Manifestare mihi conscendens super æternos tuos
Cherubim,
Coram Beniaminoque & Ephremo & Manasse.
Tuam potentiam eleua, & nos veni seruaturus.
Facile conuersus voces rursum nos Rex,
Vitæ vero nostræ præmittas tui lumen vultus.
Domine omnis roboris Rex maxime omnium,
Audi Beate, quo vsque supplicanti irasceris?
Panem lacrymosum commode nobis præbens,
Et potum metiens doloribus plenum nos potans.
Nos inimicis cum viris iurgium dedisti
Et frequentem exhibuisti meis hostibus risum.
Nos conuersus virtutum Deus ad te vocabis,
Vitæ vero nostræ palpebrarum tuarum lumen mittas.
Vineam de Ægypto transtulisti floridam,
Exscindens vero plantasti nobilis gentes terræ.
Ante vero ipsi longas procedens complanasti vias,
Et radices plantasti: totam vero impleuit terram.
Montes quidem vmbrosis operiebantur infiniti fruticibus,
Et Beati cedros arbusta tegebant proceras.
Terræ rami extendebantur vsque ad infructuosum mare,
Et vsque ad flumina propagines exorientes tendebant.
Quare ipsi tutum vallum Rex manibus euertisti,

Et ipsam

ΨΑΛΜΟΣ οθ'.

Ασάφου πινυτοῦ μαρτυρίην μελέων,
ἔργων ἐσθλὸς ἔφυ κῶμος ἀμειβομένων,
εἴνατος ἑβδομάτην ἀμφιέπων δεκάδα.

Δέρκεο τιμήεντα νέμων μάκαρ Ισραῆλον,
αὐτὸς ὃς Ιώσηφον ἄγων ἅτε μηλον ἀέξεις·
φαίνεό μοι βεβαὼς ὑπὲρ ἄφθιτα σεῖο Χερουβίμ,
ἄντα Βενιαμίνου τε καὶ Εφρέμου ἠδὲ Μανασσοῦ.
σεῖο βίην ἀνάειρε καὶ ἡμέας ἐλθὲ σαώσων.
ῥεῖα μεταστρεφθεὶς καλέοις πάλιν ἡμέας ἐσσὴν,
ζωῇ δ' ἡμετέρῃ προέῃς σέο φέγγος ὀπωπῆς.
κοίρανε παντοίου σθένεος βασιλεύτατε πάντων,
κλῦθι μάκαρ· τέο μέχρι λιταζομένῳ χαλεπαίνεις;
ἄρτον δακρυόεντα κατὰ χρέος ἄμμιν ὀπάζων,
καὶ πόμα μετρήσας ἀχέων πλέον ἄμμε ποτίζων.
ἡμέας ἀντιβίοισι μετ' ἀνδράσι νεῖκος ἔδωκας,
καὶ πυκινὸν προὔθηκας ἐμεῦ δηΐοισι γέλωτα.
ἄμμε μεταστρεφθεὶς σθενέων μάκαρ εἰς σὲ καλέσσεις,
ζωῇ δ' ἡμετέρῃ βλεφάρων σέο φέγγος ἰάλλοις.
ἄμπελον Αἰγύπτοιο μετήγαγες ἀνθεμόεσσαν,
ἐκ δὲ ταμὼν ἐφύτευσας ἀγακλέος ἔθνεα γαίης.
πρόσθε δέ οἱ ταναὰς προμολὼν λείηνας ἀταρποὺς,
καὶ ῥίζας ἐφύτευσας· ὅλην δ' ἔπλησαν ἄρουραν·
οὔρεα μὲν σκιεροῖς ἐκαλύπτετο μυρία θάμνοις,
καὶ μάκαρος κέδρους ἀναδενδράδες ἔσκεπον ἄκρας.
γῆς πτόρθοι τανύοντο καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
καὶ ποταμῶν ὄρπηκες ὑπερτέλλοντες ἔβαινον.
τίπτε οἱ ἀσφαλὲς ἕρκος ἄναξ χείρεσσι καθεῖλες,

καὶ

καί μιν ἀπὸ τευχόωσι ϖᾶδα σείχοντες ὀδῖται;
ὄφνος ἀπὸ δρυμοῖο μολὼν λυμαίνατο κάρπου,
καί μιν ἀπιμαχέλης κατιβόσκει λυσσαλέος σῦς.
ἠγητὴρ ἀθενέων μοι ὀπιπρέψας ὀπωπήν·
ἠέρα νόσφιν τανύσας ἄναξ παντεπίσκοπον ὄμμα,
ὄφρά μοι ἠμερίδος χλοερῆς ἰήσεται ἄλγος,
καί μιν ἐπιμάσας ἀναστήσας κλῆρον μοίρᾳσιν.
ϖῆς γὰρ δεξιτερῆς πολυήρατον ἔρνιν ἐτύχθη.
ἀνθρώπου φίλον υἱὸν ὃν ἄλκιμον αὐτὸς ἀνέγνως,
ἀμφισκαπτομένη πυρὶ λάβρῳ καιομένῃ τε.
σεῖο δ' ὀπωπῆς ἀπὸ λῆξ ἄναξ παντυπέρτατ' ὀλοιῷτο·
ϖῆς ὅπι φῶτά γε δεξιτερῆς χεὶρ σεῖο γνώσεται·
ἀνθρώπου φίλον υἱὸν ὃν ἄλκιμον αὐτὸς ἀνέγνως.
ἡμεῖς δ' ἀθανάτης ἀποπαυσόμεθ' οὔποτ' ὁδοῖο.
τεύχε φάος βιότοιο, λιταζομένων δ' ὑπακούσας.
ῥεῖα μεθαρσήσαντες καλέσσομεν αὖτις ἐς ἡμέας·
ζωῇ δ' ἡμετέρῃ βλεφάρων σέο φέγγος ἰάλλοις.

ΨΑΛΜΟΣ π'.

Ἀσάφα λίαν ἀγαπητὴ πάλη ὕμνου
ὀγδοάτης δεκάδος τερπνὸν ἄκος φορέων.

Χαίρετ' ἀλεξικάκῳ ϖειθαρσέες αἰὲν ἀνακτι,
κῶμον Ἰακώβου ἀλαλάξατε ϖαμβασιλῆϊ,
ψαλμὸν δεξάμενοι λιγυρὸν δότε τύμπανον ἡδύ,
κιθάρην τε νέλαδον κιθαρίσω, μετὰ δ' ψαλτήριον ἱρόν.
μηνὸς ἀπαρχομένοιο φίλοι σαλπίσατε ἄνδρες,
ἤματι τῷ, ὅτε καλὸν ἀεθλοφοράδες ἐστὶν ἑορτῆς.
κλῆρον ἀεὶ θέσπισμα, τὸ δ' Ἰσραὴλ ἔδεκτο,

δόμ-

Et ipsam vindemiant prætergredientes viatores?
Ferus de silua veniens vastauit aper,
Et eam a grege aberrans depascebatur rabiosus sus.
Dux virtutum mihi conuertas vultum:
De cælo extendas prouidum oculum,
Vt mihi placidæ vitis viridis sanes dolorem,
Et eam præpares erigens commode.
Tuæ enim dexteræ amabile opus est.
Hominis carum filium, quem fortem ipse statuisti:
Suffossa igni rapido succensaque.
Tui vero vultus increpatione Rex summe peribunt.
Tuæ super virum quidem dexterę manus tua fiat,
Hominis carum filium, quem fortem ipse statuisti.
Nos vero immortali recedemus nunquam via.
Fac lumen vitæ, supplicantes vero exaudias.
Facile conuersus vocabis rursum nos Rex.
Vitæ vero nostræ palpebrarum tuarum lumen mittas.

PSALMVS LXXX.

Asaphi torcularis nobilis est hymnus,
Octauę decadis iucundum remedium ferens.

Gaudete salutari fidentes semper Rege,
Cantum Iacobi iubilate omnium Regi.
Psalmum sumentes sonorum date tympanum suaue,
Sonoram citharam, postea vero psalterium sacrum.
Mense ineunte cari buccinate viri,
Die, quando pulchritudo præclara est festi.
Nobile semper responsum, quod Israel suscepit,

Iustitiam Regis Iacobi custodire:
Quam quidem Iosephus admisit testem sanctionum,
Discedens antea ab Ægypti vrbibus,
Linguam disertam audiens cuius ignarus erat.
Dorsa a grauibus refocillauit fortia laboribus,
Antea seruiens pernicioso manibus cophino.
Sane tunc clamabas, ego vero tibi veni vindex,
Neque latuisti atra me tempestate occultans ignem.
Tui vero siticulosa cepi etiam in aqua experientiam.
Audi populus meus, dicam vero tibi æqua verbis:
Non aliquid meorum verborum obliuiscaris Israel,
Nullus tibi nouus alius interrogatorum Deus erit,
Neque Deum peregrinum genu flectens adorabis.
Ipse enim Deus sum tuus & immortalis Pastor,
Qui te educens seruaui etiam ex Niliaca terra.
Si autem aliqua re indiges, dilata os; & illud implebo.
Insipiens nostra verba non audiuit populus,
Neque quid me Israel voluit luminibus inspicere.
Itaque eum dimisi animo grata facere.
Eant suis stultitiis obsequentes.
Si enim meam vocem stolidus audisset populus,
Si cucurrisset nostris in vestigiis Israel,
Etiam vtique ei hostes admouissem terræ etiam sine labore,
Etiam vtique eius osores mea antea perdidissem manu.
Inimici mentiti sunt potenti Regi.
Horum semper vitæ alumnus erit tempus.
Et ipsis immortalis vitale triticum dedisti,
Et mellis de petra puri satietatem habere.

εὐδικίην βασιλῆος Ιακώβοιο φυλάσσειν·
τὴν μὲν Ιώσηφος παρεδέξατο μάρτυρα θεσμῶν,
ἐρχόμενος τὸ πάροιθεν ἀπ' Αἰγύπτοιο πολήων, –
γλῶσσαν ἀριζήλην ἀΐων ἧς νῆϊς ἐτύχθη.
νῶτα δυσηλεγέων ἀνεπαύσατο φαίδιμα μόχθων,
ὁ πρὶν ὑποδρήσσων ὀλοῷ παλάμῃσι κοφίνῳ.
δὴ τότε πῶς βοάασκες, ἐγὼ δέ τοι ἦλθον ἀμύντωρ,
οὐδ' ἔλαθες δνοφερῇ με καταιγίδι κευθόμενος πῦρ.
σεῖο δὲ διψαλέου ἑλόμην καὶ ἐν ὕδατι πεῖραν.
κέκλυθι λαὸς ἐμὸς, λέξω δέ τοι αἴσιμα μύθοις·
μή τι ἐμῶν ἐπέων ἐπιλήσεαι Ισραῆλε,
οὔ τις τοι νέος ἄλλος ἀνειρομένων θεὸς ἔσται,
οὐδὲ θεὸν ξεῖνον γουναζόμενος λιτανεύσεις.
αὐτὸς γὰρ θεός εἰμι σέθεν καὶ ἀγήραος ἐσσήν·
ὅς σ' ἀνάγων ἐσάωσα καὶ ἐκ Νειλωΐδος αἴης.
εἰ δέ τινος χατέεις, τάνυσον στόμα καὶ τόδε πλήσω.
νήπιος ἡμετέρων ἐπέων οὐκ ἔκλυε λαὸς,
οὐδέ τι μ' Ισραῆλος ἐβούλετο φάεσι λεύσσειν·
τοὔνεκά μιν προέηκα νόῳ καταθύμια ῥέζειν.
νισσέσθων σφετέρῃς ἀεσιφροσύνῃσιν ὀπηδοί.
εἰ γὰρ ἐμῆς φθογγῆς ἀποφώλιος ἔκλυε λαὸς,
εἰ δράμεν ἡμετέροισιν ἐπ' ἴχνεσιν Ισραῆλος,
καί κέν οἱ ἀντιβίους πέλασα χθονὶ ἐς δίχα μόχθου,
καί κέ μιν ἐχθαίροντας ἐμῇ πάρος ὤλεσα χειρί.
ἐχθροὶ ἐπεψεύσαντο μεγασθενέτην βασιλῆα·
τῶνδε διηνεκέως βιότου τροφὸς ἔσσεται ὥρη.
καί σφισιν ἀθάνατος ζωαρκέα πυρὸν ἔδωκας,
καὶ μέλιτος πέτρηθεν ἀκηρασίου κόρον ἴσχειν.

ΨΑΛΜΟΣ πά.

Πρῶτον ἐπ' ὀγδοάτῃ δεκάδος μέλος ἐσθλὸν Ασάφου.

Ἄφθιτος ἐν κλισίῃσι θεῶν πανυπέρτατος ἔστη·
ἑζόμενος δ' ἀνὰ μέσσον ἄναξ μακαρέσσι δικάζει.
μέχρι τεῦ ἀχράντοιο δίκης οὐ κρίνετε θεσμοῖς,
ἅζεσθε δὲ προσωπα ὑπερφιάλων ἀλεγεινῶν;
ὀρφανικοῦ καὶ ἀκτεάνου διαείσετε ὕβριν,
δειλῷ τ' ἠδὲ πένητι δίκης ἰθύνατε θεσμούς.
ἀκτεανον ῥύσασθε ἀμηχάνου ἠδὲ πενιχρὸν,
καί μιν ἀνιδρῆς παλάμης ἀρπάξατ' ἀλιτροῦ.
νήπιοι, οὐ σκέψαντο μετὰ φρεσὶν οὐδ' ἐνόησαν,
οὕνεκεν ἀφραδέως ὀλοὴν μετεκίαθον ὄρφνην.
ἔνθεν ὀρινέσθωσαν ὅλης περὶ πυθμένα γαίης.
αὐτὸς ἑκὼν ἐφάμην μάκαρος πάρος ὑμέας εἶναι,
καὶ παῖδας βασιλῆος ἀγακλέος ὑψίστοιο.
θνήσκετε δὲ φθιμένοισι κατὰ χθονὸς ἶσα βροτοῖσιν,
οὐλομένῳ πίπτοντες ὁμοίϊοι ἡγητῆρι.
ἔγρεο παμβασιλεῦ, καί μοι χθονὶ σεῖο δικάζοις·
οὕνεκα σὺ κλήρῳ κτεατίσσεαι ἔθνεα πάντα.

ΨΑΛΜΟΣ πβ'.

Ογδοάτης δεκάδος καὶ δεύτερος ὕμνος Ασάφου.

Ἄφθιτε τίς δή τοι πανομοίϊος ἔσσεται ἄλλος;
μήποτε σιγήσῃς μηδὲ φρεσὶ μείλιχος εἴης·
οὕνεκα σῶν πυκινῶς δηΐων ὀρυμαγδὸς ἀέρθη·
οἱ δέ σ' ἀπεχθαίροντες ἀερτάζουσι κάρηνα.
μῆτιν ἐτεκτήναντο τεῷ δηλήμονα λαῷ.

ἀμφὶ

PSALMVS LXXXI.

Primum supra octauam decadem carmen bonum Asaphi.

Æternus in tentoriis deorum summus sterit:
Sedens vero in medio Rex beatis diiudicat.
Vsquequo puræ iustitiæ non iudicatis legibus,
Veneramini vero facies superborum molestorum?
Pupilli & egeni cognoscetis contumeliam,
Miseroque & pauperi dirigite leges.
Egenum liberate inopia & pauperem,
Atque ipsum acerba de manu eripite peccatoris.
Stolidi non considerauerunt cum animis neque intellexerunt,
Quoniam temere pernicioſam persequebantur caliginem.
Inde commoueantur totius circa fundum terræ.
Ipse vltro dixi, Beati antea vos esse,
Et filios Regis nobilis altissimi.
Moriemini vero occiduis in terra æque mortalibus,
Pernicioso cadentes similes principi.
Surge Domine, & mihi terræ tuæ discceptes,
Quoniam tu hæreditate possidebis gentes omnes.

PSALMVS LXXXII.

Octauæ decadis etiam secundus hymnus Asaphi.

Æterne quis vtique tibi similis erit alius?
Ne vnquam sileas, neque animis blandus sis.
Quoniam tuorum crebro hostium fremitus excitatus est:
Qui vero te oderunt extollunt capita.
Consilium machinati sunt tuo noxium populo,

Aduersus vero tuos sanctos pernicioſa excogitarunt.
Venite agite sane cari viri quo pacto ipsos perdamus,
Nomen vero extinguamus de terra Israelis.
Statim vero surgentes dolosi explorauerunt;
Pactum in conspectu Beate tuo commenti sunt
Idumęorum gentes & filii Ismaelis.
His simul Moabus, superbique Agareni,
Ammones Gebalique, & filii Amalechi,
Alienigenæque marinis simul surgentes Tyriis.
Neque quidem Assyriorum relinquebatur populus infinitus,
Sed armati venerunt duces filiis Loti.
Fac vt Siſaræ feciſti aliquando & Madiamæ,
Aut in hiberno Ciſſorum flumine Iabinis:
Qui antea in Aendor domiti sunt graui labore,
Stercorique apparuerunt similes super terram,
Sicut puluis, quem cito per terram propellit ventus.
Horum principes Rex summe facies
Orebo, Zebo, Zebeo, & Salmano pares,
Omnes qui sunt cum ipsis duces.
Qui antea capere cogitauerunt Dei perelegans altare.
Velut rotam cunctos Rex rotundam dederis,
Aut velut aridam stipulam ex aduerso procellæ,
Aut igni depascenti in paludibus crebris etiam siluam,
Aut flammæ friatilium montium concitatæ.
Sic Beate valde hos procella tua persequaris,
Furore indomito & crudeli omnes consternans.
Ignominia simul omnibus impleas oculos,
Vt erubescentes, tuum nomen quęrant.

Perpetuo

ἀμφὶ δὲ σῶν ὁσίων ὀλοφώια μητίσσαντο.
δεῦτ' ἄγε δὴ φίλοι ἄνδρες ὅπως σφέας ἐξολέσωμεν,
οὔνομα δὲ σβέσσωμεν ἀπὸ χθονὸς Ισραήλου.
αὐτίκα δ' ἐγρόμενοι κακομήχανοι ἐσκέψαντο,
συνθεσίην κατέναντα μάκαρ σέο τεχνήσαντο,
Ιδουμαίων φῦλα καὶ υἱέες Ισμαήλου.
τοῖσιν ὁμοῦ Μωᾶβος ὑπερφίαλοί τ' Αγαρηνοὶ,
Αμμῶνες Γέβαλοί τε, καὶ υἱέες Αμαλήχου,
ἀλλοδαποί θ' ἁλίοισιν ἅμ' ἐγρόμενοι Τυρίοισιν.
οὐδὲ μὲν Ασσυρίων ἀπελείπετο δῆμος ἀπείρων,
ἀλλ' ἐπιθωρηχθέντες ἔβαν πρόμοι υἱέσι Λώτου.
ἔρξον ὅπως Σισάρᾳ τέλεσάς ποτε καὶ Μαδιάμῃ,
ἢ μετὰ χειμέριον Κισσῶν ῥόον Ιαβίνοισιν,
οἳ πρὶν ἐν Αενδῶρι δάμεν βαρυπήμονι μόχθῳ,
κόπρῳ τ' ἐξεφάνησαν ἀλιγκίοι ὑψόθι γαίης,
οἷα κόνις, τὴν ὦκα διὰ χθονὸς ἤλασ' ἀήτης.
τῶνδε καθηγητῆρας ἄναξ πανυπέρτατε τεύξεις
Ωρήβῳ Ζήβῳ Ζεβέῳ καὶ Σαλμάνῳ ἴσους,
πάντας ὅσοι τελέθουσι μετὰ σφίσιν ἡγεμονῆες.
οἳ πρὶν ἑλεῖν σκέψαντο θεοῦ περικαλλέα βωμόν.
οἷα τροχὸν σύμπαντας ἄναξ περιηγέα δοίης,
ἢ ἅτε καρφομένην καλάμην κατέναντι θυέλλης,
ἢ πυρὶ βοσκομένῳ κατὰ πίσεα πυκνὰ καὶ ὕλην,
ἢ φλογὶ καρφαλέων ὀρέων ὑπερορμηθείσῃ.
ὧδε μάκαρ μάλα τούσδε καταιγίδι σεῖο διώκοις,
θυμῷ ἀκαιμακέτῳ καὶ ἀπηνέι πάντας ἀτύζων.
αἰσχύνης ἅμα πᾶσι περιπλήσειας ὀπωπάς,
ὄφρά κεν αἰδόμενοι, τεὸν οὔνομα μαστεύσειαν.

νωλεμέως συγεροῖσιν ὀρινέσθωσαν ἐλέγχοις.
μῶμος ἔλοι σύμπαντας ὁμοῦ σ' ἀπολοίατ' ἀνοίγ-
γνοῖεν ἀπολλύμενοι κραδίῃ τὸν σῶμα θέον,
σῶσα μοῦνος ἐπ' αἶαν ὅλλῳ ὕψιστος ἐπέχθης.

ΨΑΛΜΟΣ πγ'.

Ὑιάσιν ἱερὸς ὕμνος ὑστερθύμοις Κοραίοις,
ὀγδοάτης δεκάδος μέλπετο κεἰ τριάτος.

Ὡς ἐσσαὶ κλισίαι σέθεν αἰὲν ἔασιν;
ἐκ θυμοῦ ποθέω μακαρος ἔσιναι ἐμὲν αὐλάς·
ψυχῇ κ' μελέεσσι θεῷ ἐπαγάλλομ' ἐόντι.
καί γε γὰρ οἰ στρουθὸς καλιὰν θυμιον οἶκον ἐφεῦρε,
καὶ τρυγὼν τεκέεσσιν ἐναίσιμον εὗρε καλιήν·
βωμοί σεῖο μάκαρ· σθενέων θεός ἐσσι κ' ἐσσην·
ὄλβιοι μάλα πάντες ὅσοι σέο δώματ' ἔχουσιν·
αἶνον ἀκαμλήεντα τεὸν μελίψουσιν ἀοιδαῖς.
ὄλβιος ὅστις ἀνὴρ σῶν σοὶ κράτος ἐθλὸν ἐφεῦρε,
θυμῷ ἐποπτάων καὶ ἐς ὄρανὸν αὐτὸν ἐλάσσαι
ἐν κοίλῃ κλαυθμῶνος, ἵνα κλυτὸν εὕρατο χῶρον.
Εὐλογίας θεσμοῖο δοτὴρ κ' μοῖραν ὀπάσσαι.
Εὐθενέος νίσσοιντο μ' σθένος ὁρμηθέντες.
ἀμφαδὸν ἐν Σιῶνι θεὸς θεῶν ὄψεται ὅσσοις.
κλῦθι μάκαρ σθενέων, θεράπων δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
ἔρχε Ἰακώβου δέξαι νιὸν μ' ἔασιν αὐδαῖ.
ἄλκαρ ἐμὸν μεγαὼς πολιὸν ἔρκος σῆσιν ὀπωπαῖς·
μὴ δὴ σεῖο θεόσωπον ἄνακτ χρισοῦ παρέλθῃς.
αὐλῆς χιλιάδων θεοφέρτερος ἔμπαρ ἰαύειν·
βέλτερον ἐν μεγάροισι θεοῦ κ' οἰκτρὸν ἀνῆσαι,
ἢ κεγα-

Perpetuo odiosis concitentur redargutionibus.
Dedecus occupet omnes, simul vero pereant amentia.
Cognoscant pereuntes corde tuum nomen diuinum:
Quoniam solus in terra vniuersa altissimus es.

PSALMVS LXXXIII.

Filiis sacer hymnus magnanimi Corei,
Octauæ decados cantabatur & tertius.

Quam amabilia tabernacula virtutum tua semper sunt?
Ex animo concupisco Beati habitare caulas.
Animo & membris Deo exulto existenti.
Etenim sibi passer iucundam domum inuenit,
Et turtur pullis idoneum reperit nidum.
Altaria tua Beate, virtutum Deus es & Rex.
Felicissimi valde omnes qui tuas ædes habent:
Laudem claram tuam celebrabunt carminibus.
Beatus quicunque vir apud te robur bonum reperit,
Animo inspiciens etiam in cælum ipsum proficisci,
In valle fletus, vbi clarum inuenit locum.
Benedictiones legis dator conuenienter largiatur.
De robore eant in robur progredientes.
Palam in Sione Deus deorum videbitur oculis.
Audi Beate virtutum, famulus vero tuus opto esse.
Princeps Iacobi accipe nunc meam auribus vocem.
Auxilium meum factus aspice tuis oculis:
Ne vtique tui faciem Rex Christi prætereas.
In caula chiliadibus præstat tua diem quiescere:
Melius in palatiis Dei etiam miserandum audire,

Quam

Quam robustum incolam in tabernaculis peccatorum:
Quia misericordiam & veritatem Deus diligit.
Ipse decus semper & suam gratiam suppeditabit.
Neque bonis suis innocentes aliquando absque sinet.
Incorrupte, etenim semper virtutum beatus es so-
Felix ille vir cui in animis spes est. [lus,

PSALMVS LXXXIIII.

Octauam decadem præter, quartus sacer hymnus,
Cantatur magnanimi cariis filiis Coræi.

Tuam rursum Rex post ęrumnas adamasti terram:
Rursum Iacobi largitus es captiuum reditum.
Iniquitates remisisti infinitas tuo populo.
Variarum operuisti in oculis culparum.
Ira ab calida mitem animum sedasti,
Tuum mutasti irato furorem doloris.
Verum quidem lumen męum conuersus rursum
propitius sis tuis,
A nobis vero auerte tuam grauem iram.
Neque tuis famulis semper irascaris,
A generatione in generationem grauem iram augens.
Ipse conuersus vitæ gratiam nobis præbeas,
Tibi vero lætetur exultans tuus populus.
Diuinam misericordiam Rex ostende tuis,
Da vero egentibus salutare tuum lumen.
Audiam quid vtique ipse mihi Deus loquetur,
Pacem suis omnibus populis producens,
Et mentem suis sanctis, & qui rursum sunt cum ipso;
Veruntamen timentes suum lumen curans,

Nostra

ἢ κρατερὸν ναετῆρα μετὰ κλισίῃσιν ἀλιτρῶν·
ὡς ἔλεον καὶ ἀληθείην θεὸς ἀμφαγαπάζει.
αὐτὸς κῦδος ἀεὶ καὶ ἐὴν χάριν ἐγγυαλίζει·
οὐδ' ἀγαθῶν σφετέρων ἀκάκους ποτὲ νόσφιν ἐάσσει.
ἄφθιτε, καὶ γὰρ ἀεὶ σθενέων μάκαρ ἔπλεο μοῦνος,
ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ ᾧ κεν φρεσὶν ἐλπὶς ἐτύχθη.

ΨΑΛΜΟΣ πδ'.

Ογδοάτῃ δεκάδι πρὸς, τέτρατος ἱερὸς ὕμνος
μέλπεθ' ὑπερθύμοιο φίλοις τεκέεσσι Κοραίου.

Σεῖο πάλιν βασιλεῦ μετὰ κήδεα φίλαο γαῖαν·
αὖθις Ιακώβου δωρήσαο λῃδιόνοστον.
δυσνομίας μεθέηκας ἀπειρεσίας σέο λαῷ.
παντείων ἐκάλυψας ἐπ' ὄψεσιν ἀμπλακιάων.
μήνιος ἐκ πυκινῆς ἀγανόφρονα θυμὸν ἔπαυσας,
σεῖο μετήμειψας κεκοτηότι θυμὸν ἀνίης.
ἀλλά γε φέγγος ἐμὸν στρεφθεὶς πάλιν ἵλαθι σοῖσιν·
ἡμείων δ' ἀπάλαλκε τεὴν πολυπήμονα μῆνιν.
μηδὲ τεοῖς δμώεσσι διηνεκέως χαλεπήνῃς,
ἐκ γενεῆς γενεήν δε βαρύφρονα μῆνιν ἀέξων.
αὐτὸς ἐπιστρέψας βιότου χάριν ἄμμιν ὀπάζοις·
σοὶ δ' ἐπιγηθήσειεν ἀγαλλόμενος σέο λαός.
θεσπεσίην ἐλεητὺν ἄναξ ἀνάφαινε τεοῖσι,
δὸς δ' ἐπιδευομένοισιν ἀλεξίκακον σέο φέγγος.
πεύσομαι ὅττι κεν αὐτὸς ἐμοὶ θεὸς ἐξαγορεύσει,
εἰρήνην σφετέροις πᾶσιν λαοῖσι φυτεύων,
καὶ νόον οἷς ὁσίοις, καὶ ὅσοι πάλιν εἰσὶ μετ' αὐτοῦ·
ἔμπα γεμὴν τρομέοντας ἑὸν φάος ἀμφιπολεύσας,

νωϊτέ-

νωϊτέρῳ κ᾽ γαῖαν ὅπως κλυτὸν εὖχος ὀρέξοι.
λῶϊτον ἀλλήλοισιν ἀληθείη τ᾽ ἔλεός τε,
ἠρῴη δ᾽ ἐφίλησε δικαιοσύνῃ ἐρατεινῇ.
γαίης ἐξανέτελλεν ἀληθείη χαρίεσσα,
οὐρανόθεν δ᾽ ἐρόεσσα δικαιοσύνη διέκυψε.
καὶ γὰρ μειλιχίῳ βασιλῆϊ ζωαρκέα δοίη,
καὶ χθὼν καρποτόκος γε, φυσίζοον εἶδαρ ὀπάσσοι.
ἀδικίη κατέναντι θεοῦ βασιλῆος ὀδοῦται,
ἴχνιά οἱ τροχαλοῖσιν ὑπὸ ῥύγεσι κελεύθοις.

ΨΑΛΜΟΣ πέ.

Πέμπτην ἐπ᾽ ὀγδοάτῃ δεκάδι μέλος ἐσθλὸν ἀείδων,
ὕμνῳ βασιλῆϊ μέγας Δαυῒδος ἀῆκε.

Κλῖνον ἄναξ τεὸν οὖας, ἐμῆς δ᾽ ὑπακούσατε φωνῆς,
οὕνεκεν ἀκτεάνως εἰμὶ καὶ πτωχὸς ἐτύχθην.
ἦτορ ἐμὸν φράζησον ἄναξ, ὅσιός νύ τοι εἰμί.
σὸν θεράποντα σάωσον, ἐπεὶ σύ μοι ἄφθιτος ἐλπίς·
ἵλαθί μοι βοόωντι παννυχίοις ἐν ἀοιδαῖς.
ἦτορ δ᾽ ὑφρανέεσθαι ἐελδομένῳ θεράποντι.
σεῖο γὰρ ἐξήτησα βίῳ καὶ θυμὸν ἐμεῖο.
αὐτὸς μειλίχιός ἐσσι λίῃ ὑπερικέα ῥέζων,
εὖ δ᾽ ὑποδυομένοισι τελεῖ ἐλεητὺν ἀέξων.
κλυθί μευ ὀχωλῆς καὶ ἐμῆς ἴδε γήρυος αὐδῆ.
τρόμεν Θεὸν βοάσκον, ὑπωρήκουσας ὑπ᾽ λιταίων.
ἔστι γὰρ ἀθανάτοισι θεῷ πανομοίιος ἄλλος.
οὐδὲ γὰρ ἔργα τεοῖσι πανείκελα φαίνεται ἔργοις.
ἀνδρῶν ἔθνεα πάντα τά περ τεκτήνατο χερσὶ,
ἥξουσ᾽ ἔμπροσθεν προσομολόντα μακάρτατε λιτάσσων,

οὔνομα

Nostra in terra vt claram gloriam præbeat.
Occurrebant sibi veritasque misericordiaque,
Pax vero osculata est iustitiam amabilem:
De terra orta est veritas gratiosa:
De cælo autem amabilis iustitia prospexit.
Etenim benignitatem Rex almam dederit,
Et terra fructificans quidem vitale pabulum præbuerit.
Iustitia ante Deum Regem ibit,
Vestigia ipsi rotabilibus dirigens viis.

PSALMVS LXXXV.

Quintum super octauam decadem carmen bonum canens,
Precem Regi magnus Dauid misit.

Inclina Rex tuam aurem, meam vero audi vocem;
Quoniam egenus aliquis ego & pauper sum.
Cor meum custodi Rex: sanctus quippe sum.
Tuum famulum serua: quoniam tu mihi æterna spes.
Propitius sis mihi clamanti tota die ad te precibus,
Cor vero lætifices cupientis famuli.
Tuum enim exquisiui robur, & animum meum.
Ipse mitis es valde mansueta faciens,
Probe vero egentibus tuam misericordiam augens.
Audi meam precem, & mei vide sermonis vocem.
Afflictus clamabam, exaudisti vero preces.
Nullus inter mortales Deo similis alius.
Neque enim opera tuis similia apparent operibus.
Virorum gentes omnes quas fecisti manu,
Coram te venientes Beatissime adorabunt,

Nomen

Nomen illustrantes tuum & immortale robur:
Ipse quoniam magnus es,& æterna miracula patras,
Ipse solus Rex summus semper es.
Tua me in via dirigas, veritatem vero comprehendero,
Animum exhilarem, reueritus tuum nomen diuinum.
Indefesso corde te Beate supreme canam,
Tuum semper clarum nomen illustrem:
Quia vtique me misericordia Rex tua circumtegit.
Nostram vero de inferno grauem eruisti animam.
Aduersum me ô Rex iniqui insurgebant,
Et potentium meum cor societas quærebat,
Neque robur proposuerunt tuum ante oculos.
Et tu valde misericors es Beate,& miserator,
Et dator misericordiæ multæ,& solus verus.
De cælo respice Beatissime, & mei miserearis.
Puero tuo tuum robur summum præbeas,
Et tuæ ancillæ fortem filium serues.
Facias nobis Beate signum in bonum saltem,
Vt mei confundantur hostes conspicati:
Quoniam vtique tu consolatio es & adiutor meus.

PSALMVS LXXXVI.

Filiis generosis magnanimi Coræi,
Sextum supra octauam dulce carmen decadem.

Montibus immaculatis fundamenta pulchra Dei
Nouit portas Sionis semper Deus diligere,
Omnium multo magis Iacobi tabernaculorum.
Audimus de te ciuitas immortalis glorioſa.

Memor

ὠῶμα κυδαίνοντα τὸν ϗ ἀγήεθον ἀλκὴν·
αὐτὸς ἐπεὶ μέγας ἐσσὶ ϗ ἄφθιτα θαύματα ῥέζεις·
αὐτὸς μοῦνος ἄναξ πανυπέρτατος αἰὲν ἐτύχθης.
σῇ μ' ὁδῷ ἰθύνεσκε, ἀληθείῃ ϗ κιχείω,
θυμὸν ἰαινοίμην τερμέων σέθεν ὠῶμα θεῖον.
ἀλήκτῳ κραδίῃ σε μάκαρ πανυπέρτατε μέλψω·
σεῖο δ' ἰωκέος κλυτὸν ὠῶμα κυδαίνομι·
οὕνεκα δή μ' ἐλεητὸς ἄναξ σέθεν ἀμφικαλύπτεις.
ἡμέτερον δ' ἄϊδρι βαρύφρονα ῥύσαο θυμόν.
ἄντα με ὦ βασιλεῦ ἀθεμίστοι αὐτὶ φέροντες,
καὶ θεναρῶν ἐμὸν ἦτορ ὁμήγυεις ἰχνάεσκεν,
ἠδὲ βίῃ πεφύγοντι τιὼ καλεναντίον ἔασων·
ϗ σὺ μάλ' οἰκτίρμων πέλεαι μάκαρ, ἠδ' ἐλεήμων,
καὶ δωτὴρ ἐλέου πολέος, ϗ μοῦνος ἀληθής.
ἐξανόθεν σκοπάζε μακάρτατε, καί μ' ἐλεαίρεις.
παιδὶ τεῷ σέο καρτὸς ὑπέρτατον ἐγγυαλίξοις,
ϗ σέθεν ἀμφιπόλῳ ἀγαπήνορα πῆδα σαώσεις.
τεύχοις ἄμμι μάκαρ σημήϊον εἰς ἀγαθὸν περ,
ὄφρά μευ αἰσχυνθῶσιν ἀνάρσιοι εἰσορόωντες,
ὥς ῥα σὺ παρφασίῃ τελέθεις ϗ ἐρωγὸς ἐμεῖο.

ΨΑΛΜΟΣ πς'.

Ἰδίαν αὐτῷ θεοῖσιν ὑπερθύμοις Κορέων
ἔκτον ἐπ' ὀγδοάτῃ ᾠδὴν μέλῳ δεκάδι.

Οὔρεσιν ἀχραύτοισι θεμείλια καλὰ θεοῖο·
εἶδε πύλας Σιῶνος ἀεὶ θεὸς ἀμφαγαπάζειν,
πασάων πολὺ μᾶλλον Ἰακώβου κλισιάων.
πευθόμεθ' ἀμφὶ σέθεν πόλις ἄφθιτε κυδήεντα.

μνήσο-

μνήσομαι ἄντα φίλων Ῥαάφης ἅμα καὶ Βαβυλῶνος.
ἀλλοδαποὶ Τύριοί τε καὶ Αἰθιόπων κλυτὰ φῦλα,
κεῖσ' ἅμα πάντες ἰόντες, ὁμέστιον αὖλιν ἔθεντο.
μητέρα τιμήεσσαν ἀνὴρ Σιῶνα καλέσσει·
καὶ γὰρ ἀρίζηλον καὶ ἀληθέα γείνατο φῶτα·
καί μιν ἄναξ γραφίδεσσι περιφραδέως ἀγορεύσει,
λαῶν καὶ κρατερῶν ὧνπερ τέκεν ἡγεμονήων·
οἵτέ μιν οἰκήσουσι βίων κεχαρηότες αἰεί.

ΨΑΛΜΟΣ πζ.

Καὶ τόδ' ὑπὲρ Μαελὲθ πινυτοῖς παίδεσσι Κοραίου,
ἕβδομον ὀγδοάτῃ ἀμφὶ μέλος δεκάδι.

Νωϊτέροιο βίη πανυπέρτατε φέγγεος ἐσσὴν,
ἠμάτιος βοόω καὶ πάννυχος εἰς σὲ λιτῇσιν·
εἴθέ μοι εὐχωλὴ σῶν ἀντίον ἵξεται ὄσσων,
εἴθέ μοι ἱκεσίῃσιν ἄναξ τεὸν οὖας ἐρείδοις·
οὕνεκά μοι βέβριθεν ἀμήχανος ἄλγεσι θυμὸς,
νερτερίου τ' ἀΐδαο φίλη πέλας ἦλθε βιώνη.
ὠΐσθην ἔμεν ἶσος ἐπεσσυμένοις μετὰ βόθρον·
θνητὸς ὅπως γενόμην, ᾧ μὴ καταφαίνετ' ἀρωγὸς,
καί περ ἀεὶ νεκύεσσιν ἐλεύθερος αὐτὸς ἐώνπερ,
οἷά περ οὐτηθέντες ἀκήδεστοι περὶ τύμβους
εὕδουσιν, τῶν οὔ τι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις.
καὶ γὰρ σῆς παλάμης ἐρικυδέος ἐκτὸς ἔλασθεν.
νερτέριόν μ' ἀπέθεντο μετὰ φθισήνορα βόθρον,
ὀρφναίην θανάτοιο παρὰ σκιοειδέα χώρην.
ἀμφ' ἐμὲ σεῖο κότος βαρυώδυνος ἐστήρικται,
καί με μεταχρόνιον κλονέει τεὰ μέρμερα πάντα.

τῆλε

Memor ero coram amicis Raab simul & Babylonis.
Alienigenæ Tyriique & Æthiopum claræ gentes,
Illic simul omnes euntes cõtubernalem caulam posuerunt.
Matrem honoratam vir Sionem vocabit.
Etenim nobilem & verum genuit virum,
Et eam Rex scriptionibus scienter dicet,
Populorum & fortium quos genuit ducum.
Quique eam habitabunt clamabant gaudentes semper.

PSALMVS LXXXVII.

Etiam hoc pro Maeleth prudentibus filiis Coræi,
Septimum octauam supra carmen decadem.

Nostri luminis robur, summe Princeps,
In die clamo & tota nocte ad te precibus:
Vtinam mihi precatio tuos ante veniat oculos,
Vtinam mihi precibus Rex tuam aurem admoueas.
Quoniam mihi onerata est impotens doloribus anima,
Inferioremque orcum cara prope venit vita.
Æstimatus sum esse similis depulsis in foueam.
Mortalis quasi factus sum, cui non apparet adiutor,
Quamuis semper inter mortuos liber ipse existens,
Sicut vulnerati iacentes in sepulcris
Dormiunt, quorum non aliquid respicis, neque curas.
Etenim tuam manum gloriosam extra repulsi sunt.
Profundum me abiecerunt in exitiosum lacum,
Caliginoso mortis in vmbroso loco.
Super me tuus furor grauis confirmatus est,
Et me diuturnum conturbant tua molesta omnia.

Longe consolationem auertisti omnem sociorum:
Ipsi vero me pernicioso alicui oderunt similem.
Ah tunc quo pacto cogebant etiam non volentem me sequi?
Præ vero imbecillitate languebat etiam lumen oculorum.
Cæterum ego vocabam te tantæ adiutorem necessitatis,
Ad te vero manus meæ tota die suspendebantur.
Num tua apud mortuos insepultos mirabilia facies?
Aut sane medici suscitabunt cantores?
Num aliquis tuam in sepulcro Rex misericordiam canet?
Et tuam veritatem amabilem in perdito loco?
Num in tenebris mirabilia tua apparebunt opera,
Et tuam iustitiam oblita cognoscet terra?
Itaque te viuens quæro, & precor adiutorem,
Mane vero precibus excitatus te vocabo.
Quare mihi precem mitem longe mittis?
Tuum vero a supplice auertis retrofugum vultum?
A iuuentute pauperque & in laboribus diligens,
Ex alto rursũ humilis factus sum & impotens operib.
Circum me tuæ Beate prudentes iræ transierunt,
Et tui roboris horrendi me terrores conturbant,
Circum me circundant profunda velut aqua,
Vndique vallauerunt tota die hinc & hinc.
Vicinum meum elongasti, meumque simul fidelem socium,
Neque aliquis oppresso consolator venit externus.

PSALMVS LXXXVIII.

Dignum cælesti prudentia gratioso Etami
Octauum octauam supra carmen decadem.

Indesinenter misericordiam Rex tuam celebrabo,

De

πῆλε παρηγορέω νοσφίσω πᾶσαν ἑταίρων·
οἱ δέ με λοιγαλέῳ τῷ ἀποσυγέουσιν ὁμοῖον.
ἆ τότε ὦ ὡς βιόωντο καὶ οὐκ ἐθέλοντά μ' ἔπεφνον·
οὐκ ὀλίγη πελίης ἀμαθωὼ κὴ φάος ὄασων.
αὐτὰρ ἐγὼ καλέσω σε τόσης ὑπὸ κῆρα κυρήσας,
εἰς δέ σε χεῖρες ἐμεῖο πανημαδὸν ἠώρεωτο.
μὴ τεὰ παρ νεκύεσσιν ἀκηδέσι θαύματα ῥέξεις,
ἦ ῥά τοι ἰητῆρες ἀναστήσουσιν ἀοιδούς;
μή τις σὴν ὠδὴ τύμβου ἄναξ ἐλεητὺν ἀείσῃ,
καὶ σευ ἀληθείῃ ἐρατὴν ἐπ' ὀλωλότι χώρῳ;
μὴ κνέφαΐ θηκτὰ τεὰ ὠσφάνησε θ' ἔργα,
ἦ σέθεν ἀδικίῃ ὠσφλασμένη εἵσετ' ἀρωγή;
τοὔνεκά σε ζώων μεθέπω κὴ λίσσομ' ἀρωγὸν,
ἠῶθεν δὲ λιτῇσι μετερχόμενός σε καλέσω.
τίπτέ μοι ἀχωλὴ ἀγανόφρονα τηλόθι πέμπῃς,
οὐκ ἂν τεὴν ἱκέτεω τερέπῃς παλίνορσον ὀπωπήν;
ἐξ ἤβης πάωχός τε καὶ ἐν καμάτοισι μεμηλὼς,
ὑψόθεν αὖ χθαμαλὸς ἠνόμεω κὴ ἀμήχανος ἔργοις.
ἀμφ' ἐμὲ σεῖο μάκαρ πυκιναὶ δι' ἀμείνιες ἦλθον·
καὶ σῆς ἰωρέης ῥιγηλά με δείματ' ἀτύζῃ.
ἀμφί με κυκλώσσι βαθύῤῥοον οἷά περ ὕδωρ,
πάντοθεν ἀμφιβαλόντα πανημαδὸν ἔνθα κὴ ἔνθα.
γείτονά μευ νόσφιας ἐμόν θ' ἅμα πηδὸν ἑταῖρον,
ἤδε τις ἀχαλλόντι παρήγορος ἦλθε θυραῖος.

ΨΑΛΜΟΣ πη'.

Ἄξιον οὐρανίης πινυτῆς χαρίεντος ἐπαύξαι
ὄγδοον ὀγδοάτῃ ἀμφὶ μέλῳ δεκάδι.

Νωλεμέως ἔλεον βασιλεῦ τὸν ὑμνοπλόσω.

ἐκ γλυεῆς γλυελῶδε μάκαρ νημερτέα μέλψω.
φῆς ἐλεημοσυνῶν τεκταινέμεν ἤματα πάντα,
σεῖο τ' ἀληθείῃ ἐπὶ ἔρκεα θεσθαι ἑτοίμῳ.
σοὶ θέσιν ποιησάμεθ' ἡμετέροισιν ἀείσοις·
ὤμοσα Δαυϊδῳ, θεράπων δ' ἐμὸς αἰὲν ἐτύχθη·
νωλεμέως σέο φῦλον ἐπεντύνω αἰμι θοῶκεις,
καὶ πολυκυδήεντα θρόνον σέο πάντοτε τεύξω.
οὐρανοὶ ὑμνήσουσι μάκαρ τὰ θέσκελα ἔργα,
καί σευ ἀληθείῃ ὁσίων κλισίῃσι μελέθω.
τίς ναέτης νεφέων παρομοίιος ἔσσετ' ἄνακτι,
ἢ τίς τοί πῃ ὁμοῖος ἐν υἱάσιν ἀθανάτοισι;
κύδιμος ἐν βουλῇς ἁγίων θεὸς αἰὲν ἐτύχθη,
ὡς μέγας, ὡς φοβερὸς, περὶ δ' ἔρκεα ἕλλεν ἅπαντας.
ἠγήτωρ σθενέων, τίς τοι μένος ἰσοφαρίζοι;
αὐτὸς ἀληθείῃ κεκορυθμένος ἄλκιμα ῥέζεις·
αὐτὸς ἐρισμαραγοῖο βίλῳ κρατέεσσι πόντου·
κύματα μειλίσσων ἀνέλοις ὅτε κυρτὰ κορύσσῃ.
οἷά περ ἐτήτυμα ἰητῆρα θοὸν ἄνδρα καθῆλες·
καρτεῖ δ' ἐβάλθων συγερὸς ἐκέδασσας ἀλείτας.
οὐρανοὶ, ἠδὲ καὶ γαῖα τεῆς κτέρεα εἰσὶν ἀνωγῆς,
οἰκουμένη παλάμῃσι τεμείλια θήκαο κόσμου,
καὶ βορέῃ θ' ὁ πόντον ἀθέσφατον αὐτὸς ἔπυξας.
σοὶ περὶ θαλερὸς δ' Ἑρμωνοίμος τε χαρεῖεν,
ἀσυφέλικτος ἀεὶ περὶ καρτεῖ σῷ βραχίονι.
σὴ μεγαλιζέσθω περὶ δαρσὶ δεξιτερὴ χείρ·
δικίη καὶ κέλευμα τιθὼ περίσσα δ' ἔδρῃσιν·
ἄντα σέθεν προθέουσιν ἀληθείη τ' ἔλεός τε.
ὄλβιος ἔσσεται λαὸς ὀπιζομένως ἀλαλάζων,

τῶν

De generatione in generationem Beate vera canam.
Dixiti misericordiam facere diebus cunctis,
Tuamque veritatem supra cælos ponere paratam.
Fœdus fecimus cum nostris optimis.
Iuraui Dauid famulus vero meus semper fuit.
Indesinenter tuum genus adornem sedibus,
Et glorioſum thronum tuum semper faciam.
Cæli celebrabunt Beate tua diuina opera.
Et tua veritas sanctorum tabernaculis curæ sit.
Quis incola nubium similis erit Regi,
Aut quis tibi aliquando similis inter filios Immortalis?
Glorioſus in consiliis sanctorum Deus semper est.
Quam magnus, quam timendus! tremor vero cepit omnes.
Princeps virtutum quis tibi robore adæquabitur?
Ipse veritate armatus fortia facis:
Ipse intractabilis impetum possedisti maris:
Fluctus mitigans compescas quando incurui concitantur.
Sicut vulneratum superbum virum deiecisti.
Robore vero comprimens odioſos diſperſisti errones,
Cæli etiam & terra tuæ possessio sunt iussionis,
Rotundi manibus fundamenta posuisti mundi,
Aquilonem & mare immensum ipse fecisti.
In te Thaboruſque Hermonoimuſque exultent,
Inconcussus semper cum potentia tuo brachio.
Tua exaltetur in confidentia dextera manus.
Iustitiam & iudicium tuam circundat sedem.
Ante te præcurrunt veritaſque miſericordiaque.
Beatus est populus scite iubilans,

Quos vtique tuum lumen æternum reget,
Semper gaudentes quibus tuum nomen voluptas,
Et gloria celebris sub iustitiis tuis.
Quoniam tu ipsis gloria es ingens fortitudinis,
Tibique fidentes suum cornu attollant.
Immortalis in terra semper est munimentum auxilii,
Immaculati Regis, nobilis Israelis.
Vtique tunc pueris tuis hæc addidisti loquens,
Robur in potente, & in viribus valente præbui subsidium.
De populo optimum eligens ornaui sedibus.
Dauidem famulum carum & operarium inueni.
Sancto autem vnxi corpus speciosum oleo.
Etenim nostram manum adiutricem habebit,
Nostrum vero eum semper excitet brachium.
Nunquam inimicis erit voluptas in ipso,
Neque ipsum iniquitatis in iacturis filius redarguet.
Cernente manibus suos inimicos occidam,
Et eius osores vituperandos declarabo.
Et ipsi veritas misericordiaque simul comes sit.
In me vero glorioſum elatum cornu habebit.
Manum quidem ipsi ponam per indomitum mare,
Et eius dextera fluuios super euehet.
Ipse clarum cupiens vocabit me patrem.
Opitulatorem sui luminisque simul & Deum habens.
Primogenitum vero eum ipse nostrum carum filium ponam,
Excelsum inter omnes optimos reges.
Semper misericordiam mitem huic seruabo,
Et ipsi fœderis præclaram fidem firmabo.

τῶν ἤτοι σέο φέγγος ἀγήραον ἡγεμονεύσει,
πάντοτε τερπομένων οἷσιν τεὸν οὔνομα τέρψις,
καὶ κλέος ἀμφιβόητον ὑπ' εὐδικίῃσι τεῇσιν·
οὕνεκα σύ σφισιν εὖχος ἔφυς περιώσιον ἀλκῆς,
σοί τ' ἔπι θαρσαλέοι σφέτερον κέρας ὑψώσειαν.
ἀθανάτου κατὰ γαῖαν ἀεὶ πέλει ἕρκος ἀρωγῆς,
ἀχράντου βασιλῆος, ἀγακλέος Ισραήλου.
δὴ τότε παισὶ τεοῖσι τάδε προσελέξαο βάζων,
κάρτος ἐπὶ κρατερῷ καὶ ἐπ' εὐρυβίῃ πόρον ἀλκήν.
ἐκ λαοῦ πανάριστον ἑλὼν κόσμησα θοώκοις.
Δαυῖδον θεράποντα φίλον καὶ ἔριθον ἐφεῦρον,
εὐαγεῖ δ' ἤλειψα δέμας περικαλλὲς ἐλαίῳ.
καὶ γὰρ νωϊτέρην παλάμην ἐπιτάρροθον ἕξει,
ἡμέτερος δέ μιν αἰὲν ἐποτρύνειε βραχίων.
οὔποτε δυσμενέεσσι γενήσεται ἦδος ἐπ' αὐτῷ,
οὐδέ ἑ δυσνομίης ἐπὶ πήμασιν υἱὸς ἐλέγξει.
δερκομένου παλάμῃσιν ἑοὺς δηΐους ἐναρίξω,
καί μιν ἀπεχθαίροντας ἐλεγχέας ἐξαναφήνω,
καί οἱ ἀληθείη ἔλεός θ' ἅμα σύνδρομος εἴη·
ἀμφὶ δέ μοι μεγαλαυχὲς ἀειρόμενον κέρας ἕξει.
χεῖρα μέν οἱ θήσαιμι δι' ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
καί οἱ δεξιτερὴ ποταμῶν καθύπερθεν ἀνάξει.
αὐτὸς ἀρίζηλον ποθέων καλέσει με τοκῆα,
ἀλκτῆρα σφετέρου φάεός θ' ἅμα καὶ θεὸν ἰσχων,
πρωτότοκον δέ μιν αὐτὸς ἀμὸν φίλον υἱέα θησω,
ὑψηλὸν μετὰ πᾶσιν ἀριστοπόνοις βασιλεῦσι.
νωλεμέως ἐλεητὺν ἐνηέα τῷδε φυλάξω,
καί οἱ συνθεσίης ἐρικυδέα πίστιν ἐρείσω.

ὀκ γρεῆς γρειώδε φίλος απόρος ἔμπεδος εἴη,
καὶ θρόνος αἰγλήεις ὅσσον ὑρανοῦ ἤματα μίμνῃ.
ει δέ κε κεινοι παῖδες ἐμῶν λησσάρ θεσμῶν, 60
μηδε μετ' ὀδικίῃσιν ὁμαρτήσουσιν ἐμῇσιν·
αἶκε δικαοσυνέω ἐμέθεν τεύξωσι βέβηλον,
ἡμετερων ϑ' ὑμνων ἀμνήμονες ἐννεσιάων,
ἰεμεν@ σκήπτρῳ συγερὰ σφέων ὄψομαι ἔργα,
σφωιτέρας μαστιξιν ἀταθαλίας ἐρεεινων. 65
τῶν δ' ἐλεημοσυνέω σεθεν ἔρεω ὐ παγχυ κεδάσω,
ὐδ' ἐπ' ἀληθείῃ ἀδικον τι σεθεν τελέσω,
ὐδ' ὅτι συνθεσιῃσιν ἐμῇς ῥήξωμι βέβηλα,
ὐδε μεταστρέψαιμι τα περ χείλεσιν ἔειπον,
ὤμοσα Δαυιδῳ, ἁθεριὸς ὐ ψεύδομαι ὅρκους· 70
ὄλβιον οἱ μιν πᾶσι διλωεπέως χρὸς ἔσῃ,
καὶ θρόνος ἠελίῳ πανομοίιος αἰγλήεντι,
πρὶος ἐὼν οἱπερ ἔφυ πλήθουσα σελήνη,
καὶ οἱ ναιεπάων πιστὸς μεγαν ὐρανὸν ἴσωρ.
ἀλλὰ συ παντοδαποῖσιν ἄναξ μεθέηκας ἐλέγχοις· 75
ἀμβολίῃ χριοθέντα τεῷ παρέλασας ἐλαίῳ.
συνθεσίῃ ἐστρεψας ἐρυθενεος θεράποντος,
καὶ οἱ πᾶσι βεβηλον ὅτι χθονὶ θήκαο νηόν.
ἔρκεά οἱ συμπαντα μεγακλείεντα καθῆλες,
οἷσι πάμος φρήσσετ' τὰ δ' οἱ ῥίγωσε τέτυκτο. 80
καὶ ἑῶ θαρσείχοντες ἀφαρπάζεσκον ὁδῖται,
λωβητὶς γεγρηπτο θαδ' σφετέροισι θυραίοις.
δεξιτερὼ ἀνάειρας ἐπηγρομένων μιν ὀλέσας·
σφωιτέρῃς κύδιμος ἀναιδέας δε πακτῆρας.
μαρναμένῳ ξίφεος κρατερὼ ἔστρεψας ἐρωὴν, 85

ὐδ'

De seculo in seculum earum semen stabile sit,
Et sedes gloriosa, quantum cæli dies manent.
Si autem eius filii mearum obliti fuerint legum,
Neque cum iustitiis sequentur meis;
Si iustitiam meam fecerint prophanam,
Nostrorum vero fuerint immemores mandatorum,
Festinans sceptro odiosa ipsorum visam opera,
Suas verberibus stultitias perquirens.
Ab his autem misericordiam priorem non prorsus dispergam,
Neque in veritate iniustum quid antea faciam,
Neque in fœderibus meis patrabo profana,
Neque mutabo quæ labiis protuli.
Iurau Dauidi, stabilia non mentiar fœdera.
Beatum ipsi inter omnes semper genus erit,
Et thronus soli similis splendenti,
Talis existens qualis est plena luna,
Et ipsi habitans fidelis magnum cælum testis.
Verum tu omnigenis Rex persecutus es redargutionibus.
Dilatione vnctum tuo repulisti oleo:
Fœdus auertisti præpotentis famuli,
Et ipsi omnibus profanum in terra posuisti templum.
Septa ei vniuersa inclyta destruxisti,
Quibus antea custodiebatur, ipsa ei terribilia facta sunt.
Et eum transeuntes diripuerunt viatores,
Iniuriis patens factus est apud suos vicinos.
Dexteram eleuasti properantium eum perdere.
Suos decorasti impudentes raptores.
Pugnantis gladii validum auertisti impetum,

Neque

Neque egenti in bello venisti adiutor,
Sed esse pernicioſis pugnę fœdatum operibus.
Ah quo pacto ei lugubris proiicitur ex alto ſedes!
Ah quo pacto tantum perdidit breui thronus tempore.
Pro coronis autem eum detinuit vndique dedecus.
Dic Beate, quouſque iratus ſuccenſeas,
Ignem accenſum validam tuam iram augens?
Recordare Domine, mortalis vita quanta eſt.
Num enim vane hominum feciſti genus?
Quis mortalis, qui mortis vim & vinculum effugiet
Ex inferno carum vocans reuocabile cor?
Vbi mihi tuæ prioris miſericordię immenſa vis,
Quam Dauidi antea pollicitus annuiſti?
Neque tuorum famulorum obliuiſcaris irriſorum,
Quorum antea noſtro ferebam mala iurgia ſinu,
Sicut te antea inimici maleficis vituperabant operibus,
Qui vtique tui Chriſti etiam imaginem cauillabãtur.
Laudabilis erit Rex Deus erit Iſraelis.

PSALMVS LXXXIX.

Si fas cæleſtem loqui mortalem, ſemper eſt
Moſes immortalis fideliſſimus famulus:
Qui antea precem hanc reſonuit: hæc vero eſt
Octauæ decadis circa nonumque carmen.

Nobis Beate es robur in perpetuis generationib.
Ante ſedes montium, ante etiam terræ firmamẽtum fieri.
Ab initio Regem & in ſeculum te celebrabo,
Ne mihi auerſus abiectum rurſus virum feceris,
Iubens hominibus vitam mutabilem eligere.

Heſternus

ἀλλ' ἐπιδυομένῳ ξ Φύλοπιν ἦλθες ἀρωγός,
ἀλλ' ἔμεν ἀλομένοισι μάχης πε παλαιμέν ϑ' ἔργοις.
ἆ πῶς οἱ γονόεσσα κατέρριπεν ὑψόθεν ἕδρη·
ἆ πῶς τόσσον ὄλεσσε μινυϑαδίῳ ϑρόνος ὥρῃ·
αὐτὶ δέ μιν σεφάων, κατερήτυε πάντοθεν αἶχος· 90
εἰπὲ μάκαρ, τέο μέχρι κε τασάμεν ϑ' χαλεπαίνοις,
πυρσὸν ἀναπλομένου ϑεναρὸν σέο θυμὸν ἀέξων;
μνῆσαι παμβασιλεῦ βροτέος βίος ὅσσος ἐτύχθη.
μὴ γὰ μαψιδίως μερόπων τεκτήνατο φῦλον;
τίς βροτὸς, ὃς ϑανάτοιο βίῳ καὶ δεσμὸν ἀλύξει; 95
ἐξ αἰδαο φίλον καλέων παλινάγρετον ἦτορ.
ποῦ μοι σῆς πρωτέρης ἐλεητύος ἄσπετος ἀλκή;
ᾗ Δαυίδῳ ποθὲν ἐσσομένῳ ϑ' κατένασσας.
μηδὲ τεῶν δμώων ἐπιλήθεο μωμηθέντων,
ὧν πάρος ἡμετέρῳ φερόμῳ κακὰ νείκεα κόλπῳ· 100
ὥς σε πάρος δῄοισι κακοεργέσιν ἔψεγον ἔργοις,
οἵ ῥα ποδ' χρισοῖο καὶ εἰκόνα λωβήσαντο.
αἰνετὸς ἔσσετ' ἄναξ θεὸς ἔσσεπται Ισραήλ.

ΨΑΛΜΟΣ πθ'.

Εἰ δέμις ἀρφίονι φάος βροτὸν, αἰὲν ἐτύχθη
Μωσῆς ἀθανάτῳ πιστοπόνος θεράπων·
ὃς πάρος ἀχωλιῇ τιμῇ ἴαχεν. ἦ ῥ' τέτυκται
ὀγδοάτης δεκάδος ἀμφ' ὀνάτῳ τε μέλῃ.

Ἀμμι μάκαρ γλῶσ ἔρκος ἐπ' ἀλήκτοισι γλυέθλαις,
πρὶν ἕδρας ὀρέων, πρὶν κ' χθονὸς ἔρμα γλυέσθαι.
ἐκ παλαιχῆς βασιλῆα καὶ εἰς αἰῶνά σε μέλψω.
μή μοι ἀποστρέψας χθαμαλὸν πάλιν αἰέρα πύξῃς,
κελλόμεν ϑ' μερόπεσσι βίον παλίορσον ἐλέσσαι. 5

χθίζον

χθιζον ὅπως ἐτέων σέο χιλιὰς ἦμαρ ἐν ὅασοις,
ὃ πριν ἀποφθιμενον φυλακὶω ἔο νυκτι παρέχε.
μωμηταὶ σφισιν ἔργα γνήσε) εἰς ἐνιαυτούς.
ἠὼς ἠελίνης παρελθόσε) οἷά περ ἄνθος,
ἠὼς αὐθήσασε, & ἀνθήσασαι παρέλθοι. 10
ἑσπέρη αὖθι πέσοι, καρφοιτό τε πετρωθῆσαι.
σεῖο γὰρ ἀθρανέες γεγαώμεθα μιμνίσαν τ᾽,
αἰνὰ κοπεσαμένοιο παρασόμενοι βασιλῆος·
δυσνομίας ἀπόθηκας ἐπ᾽ ὄμμασι σοῖσιν ἑτοίμους,
ζωὴ νωϊτέρη τελέθει σέο φέγγ᾽ ὀπιπῆς. 15
ἐξ ὀλίγη πελίης ἴκελοι γεγαώμεθα καπνῷ,
καί σευ ὀδυσαμένοιο φίλιω καταηκόμεθ᾽ ἀλκιώ.
ἡμετέροις ἐτέεσι πανείκελός ἐσσιν ἀρόχνης.
ζωῆς αὐδρομέης δεκάδες χρόνῳ ἑπτὰ πέλοντο·
ἰὼ δὴ ἔτεα ζήσαιμεν ἐπὶ πλέον ὀγδώκοντα, 20
τῶνδε κόπος καὶ μόχθος ἀεὶ βίῳ ἐστὶ πεσόν.
οὐίεκα μειλιχίης βροτέιω δαμάσθε γνόθλιω·
τίς σέο χωομένοιο μέγα φρεσὶ καρτος ἀνέγνω·
τίς σευ ἀριθμήσεν ἀμειδέα δείματα θυμοῦ;
δεξιτερὶω ἐρίτιμον ἀνάξ σφίσιν ὦδ᾽ ἀνάφαινοις, 25
ὅσσοις ἀθανάτη σοφίη πεπίδεσι μέμηλε.
παῦεο χωόμενος· τί νόον βαρύμιωιν ἀέξεις;
σεῖο μάκαρ δμώεσι λιταζομένοις ἐπιείκθις.
ἐξ ἠοῦς ἐλέῳ βεβλήμεθα ἄφθιτε σεῖο,
τερπωλῇ & εὐφροσύνῃ φρένας ἤματα πάντα· 30
ὧν χάριν ἡμερέων ὤφελ᾽ σοὶ δεδμήμεθα μόχθοις,
αἴτ᾽ ἐτέων ὧν πρόθεν ἐλύσαμεν ἄλγεα τόσσα.
δέρκεο σοὺς θεράποντας ἀκήεσατε, καὶ σέθεν ἔργα·

τῶν

Hesternus velut annorum tuis chilias dies in oculis,
Qui ante præteritus custodiam suam nocti præbuit.
Vituperabilia ipsis opera fient in annos.
Aurora matutina præteribit velut flos.
Aurora floreat,& florens prætereat.
Vespera rursum cadat,siccetur que lapidata.
Te enim imbecilli facti sumus irascente,
Grauiter succensente turbati Rege.
Iniquitates posuisti ob oculos tuos paratas,
Vita nostra est tui lumen vultus.
Præ infirmitate similes facti sumus fumo,
Et te succensente carum consumimus robur.
Nostris annis persimilis est aranea.
Vitæ humanæ decades temporis septem sunt.
Si vero annos viuamus ad plus octoginta,
Horum labor & ærumna semper vitæ est amplius.
Quoniam benignitate mortalem domuerit generationem.
Quis tui irascentis ingens animis robur nouit?
Quis tuæ dinumeret terricos pauores iræ?
Dexteram honoratam Rex ipsis sic ostendas,
Quibus immortalis sapientia præcordiis curæ est.
Desine irasci: quid animum iracundum auges?
Tuis Beate famulis supplicibus indulgeas.
Ab aurora misericordia pleni sumus Immortalis tua,
Voluptate & lætitia animos dies omnes.
Quorum gratia dierum apud te vincti sumus ærumnis,
Pro annis quibus antea vidimus dolores tantos.
Respice tuos famulos Immaculate,& tua opera:

Horum

Horum vero sane filiis caris conuersus præeas.
Splendor Regis decantatus nobis appareat,
Opera vero nostrarum dirigas manuum.

PSALMVS XC.

Laudem nobilem magnus Dauid cecinit
Pulchrichororum versuum ad nonam decadem.

Æterne habitans elati tutamen auxilii,
In velamento Regis cælestis deget.
Dicet Regi, Robur & turris es:
Et Deus nobis es, & celebris fiducia auxilii:
Ipse quoniam liberabit de laqueo me venatorum,
Verboque instabilis tumultus trepido.
Ipse Rex vmbroso te dorso circumteget.
Spem tuam pennis sub immortalibus reputabis;
Circum vero veritate armabit tanquam scuto.
Nunquam mihi nocturno in pauore formides.
Neque diurnum volante vehementer sagitta,
Neque subambulante opaca per funda negotio,
Neque a dæmonio meridiano occurrente.
A tua quidem læua manu mille pereant,
A dextera vero valde decem millia rursum cadent.
Verum nullus vnquam te poterit prope accedere.
Veruntamen puris in oculis aspiciens,
Dignam peccato malefico videbis laudem.
Ipse quoniam mea viuifica spes es.
Sane apud Altissimum fers tuum Robuste robur,
Nunquam timueris omnino malorum concurrentem necessitatem,

Neque

τῶν δ' ἄρα παισὶ φίλοισι παλίσσυτος ἡγεμονεύοις.
ἀγλαΐη βασιλῆος ἀοίδιμος ἄμμι φανείη,
ἔργα δὲ νωϊτέρων εὐθύνειας παλαμάων.

ΨΑΛΜΟΣ ϛ'.

Αἶνον ἀγακλείεντα μέγας Δαυῖδος ἔμελψε
καλλιχόρων μελέων εἰς ἐνάτην δεκάδα.

Ἄφθιτε ναιετάων ὑψαύχενος ἄλκαρ ἀρωγῆς,
ἐν σκέπαϊ βασιλῆος ἐπουρανίοιο διάξει·
ἐξερέει βασιλῆϊ, βίη καὶ πύργος ἐτύχθης,
καὶ θεὸς ἄμμι πέλεις, καὶ ἀοίδιμος ἐλπὶς ἀρωγῆς·
αὐτὸς ἐπεὶ ῥύσαιτο λίνοιό με θηρητήρων,
μύθου τ' ἀσταθέος ταραχῆς περιπεπτηῶτος.
αὐτὸς ἄναξ σκιερῷ σε μεταφρένῳ ἀμφικαλύψει·
ἐλπίδα σὴν πτερύγεσσιν ὑπ' ἀθανάτοισι δοκεύοις·
ἀμφὶ δ' ἀληθείῃ θωρήξειεν οἷά περ ὅπλῳ.
οὔποτέ μοι νυχίῳ περὶ δείματι δειμήνειας,
οὐδὲ μεθημέριον πταμένου ῥοιζηδὸν ὀϊστοῦ,
οὐδ' ὑπονισσομένου σκοτίους περὶ πυθμένας ἔργου,
οὐδ' ὑπὸ δαιμονίου τε μεσημβρινοῦ ἀντιόωντος.
ἐκ σέο μὲν λαιῆς παλάμης κατὰ χιλιὰς ἔρροι,
ἐκ δ' ἄρα δεξιτερῆς μάλα μυριὰς αὖθι πεσεῖται.
ἀλλ' οὔτις ποτὲ σεῖο δυνήσεται ἆσσον ἱκέσθαι·
ἔμπα γεμὴν καθαροῖσιν ἐν ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
ἄξιον ἀμπλακίης κακοεργέος ὄψεαι αἶνον·
αὐτὸς ἐπεί ῥ' ἐμέθεν φυσίζοος ἐλπὶς ἐτύχθης,
ἦ ῥα παρ' ὑψίστῳ φορέεις τεὸν ἄλκιμε θάρσος·
μήποτε δείδιθι πάγχυ κακῶν ξυνιοῦσαν ἀνάγκην,

μηδ'

μηδ' ἀλύῃς ὅτι σεῖο δέμας μάστιγι δαμείη·
ἀμφὶ σέθεν γραλιῇσιν ἐπευφανίῃσι κελάδοι,
ὄφρα κεν ἐν πάσῃσι θεσπιχόωσιν ὁδοῖσι·
καί σε μάκαρ παλάμῃσιν ἀειρόμενοι Φορέσιεν,
μή ποτε λιμήνεται τὸν πόδα λᾶι καθάψῃς.
ἀσπίδα θαρσαλέως ὑπερθύσῃ καὶ βασιλίσκον,
ἰοβόλον τ' ὄφιν καὶ θῆρα πατήσῃς.
ῥυσάμενόν σε φάμην μεμελημένον ἐλπίδι θυμῷ,
εὖ δέ μιν ἀμφιέσω· μάλα γὰρ μάθεν οὔνομ' ἐμεῖο·
τῷ λιταζομένοιο θοώτερον αὐτὸς ἀκούσω.
καὶ οἰκτιρομένῳ πέλας ἔσσομαι ἤματα πάντα·
ῥυσάμενός σε, κῦδος ἀεὶ μεγαλαυχὲς ὀπάσσω,
καί μιν ἐνὶ πλήσωμι ἀτερμαύτοισι γηθέλαις·
νωλεμέως οἱ φέγγος ἀγήραον ἐξαναφλύω.

ΨΑΛΜΟΣ Ζα'.

Πρῶτος ἐνενηκοστός τε τῶν σοφῶν μελῶν
ὁ ψαλμὸς ἕκτος ἡμέρας εἰς σαββάτου.

Ὡς ἀγαθὸν βασιλῆα μεγακλείεντα λιγαίνειν,
καὶ πολυκυδιόων κιθάρῃ τὸν οὔνομα μέλπειν;
ἐξ ἠοῦς ἐρέοντι θεὸν φαεσίμβροτον ὕμνῳ,
καί σε λιμήεσσαν ἀληθείῃ Δι νύκτος,
νάρρων πλεξαμένῳ δεκάδα φόρμιγγι λιγείῃ, ϛ
ὡς γαίομαι. μάλα γάρ με θεοῖς μάκαρ ἔργματα θέλ-
καὶ σεο θεσπεσίοισιν νόον κεχαρήσομαι ἔργοις. [γεις
τίς κεν ἀνυμνήσαιτο θεὸν μεγαλαυχέα τεχνῇσιν·
τίς πινυτῷ μέλψειε θεὸν παπταίνοντα βαθῆσιν;
ἄ τις τοι τάδε νῆις ἐνὶ φρεσὶν εἴσεται ἀνὴρ, ιϛ
ἀβλ

Neque tabescas quod tuum corpus flagello dometur.
De te militiis cælestibus iubebit,
Vt in omnibus circumeant viis.
Et te Beate manibus leuantes portabunt,
Ne vnquam glorioſum tuum pedem lapidi illidas.
Aſpidem confidenter calcabis & baſiliſcum,
Venenatum vero draconem pedibus & leonem cõculcabis.
Liberauerim eum meæ fidentem ſpei animo,
Probe vero eum induam. valde enim cognouit nomen meum.
Eum ſupplicantem celerius ipſe audiam,
Et miſerum prope ero diebus omnibus:
Eripiens vero eũ, decus ſemper glorioſum præbebo,
Et eum replebo infinitis ſeculis:
Semper ei lumen immortale oſtendero.

PSALMVS XCI.

Primus nonageſimus que doctorum carminum
Pſalmus iſte diem ad ſabbati.

Quam bonum Regem inclytum canere,
Et glorioſiſſimum cithara tuum nomen celebrare,
Ab aurora annuncianti ſedulo miſericordiam,
Et tuam honorabilem veritatem per noctem,
Fidium plicanti decadem cithara ſonora.
Quam gaudeo. valde enim me tuis Beate factis oblectes,
Et tuis diuinis animo gaudebo operibus.
Quis laudauerit tuam magnificam artem?
Quis prudentiam cantet in præcordiis profundam?
Nullus vtique hæc inſipiẽs in animis cognoſcet vir,

Neque stultitiæ deditus ipsa intelliget:
Cum iniquos florentes videbit sicut fœnum,
Ex alto videntes iniustitiæ mystas,
Vt semper sui mali auctores sint exitii:
Immortalis vero tu solus Rex altissimus es.
Hostium pereant tuorum malignæ nationes.
Prorsus vero ventis dispergentur peccatores:
Velut vero vnicornis meum cornu in altum festines,
Et cana floreat in pingui senectus oleo.
Inimicorum laboriosum meorum vidi fletum aspectu,
Acerbis vero hostium lætabor nunciis.
Tunc vtique florebit sanctus mortalis velut palma,
Æque abundans vt viridis Libani cedrus.
Qui diuinis domibus plantati sunt,
Atriis immortalibus florebunt Dei.
Pinguis abundantes adhuc in senectutis tempore,
Vt fas bene patientes annunciabunt singula.
Quoniam rectus Rex Deus semper est,
Neque iniquam præcordiis mentem catis occultat.

PSALMVS XCII.

Die sabbati carmen Dauid cecinit
Circa nonagesimum secundum absoluens.

Immortalis regnauit, suum vero induit decorem:
Indutus vero amabili Rex accinctus est robore.
Secure vero inconcussum, infinitum posuit mundum.
Immortalis tua vero sedes paratissima est semper:
Ab initio mundi beatissimus es solus.

Vndique

οὐδ' ἀεσιφροσύνῃ μεμελημένος αὐτὰ νοήσει·
εὖτ' ἀδίκους θαλέθοντας ἐπόψε τὴ ὕτε χόρτον,
ὑψόθεν ὀπτεύοντας ἀθεσμοσύνης ὑποφήτας·
ὄφρ' αἰεὶ σφετέροιο κακοῦ ἀρξείαν ὀλέθρου.
ἀθάνατος δὲ σὺ μοῦνος ἄναξ ὕψιστος ἐτύχθης.
δυσμενέων ἀπόλοιτο τεῶν κακοεργέα φῦλα.
πανσυδίῃ δ' ἀνέμοισι κεδασθήσονται ἀλεῖται·
οἷα δὲ μουνοκερῆος ἐμὸν κέρας ὑψόσε θύοι,
καὶ πολιὸν θαλέθοι περὶ πίονι γῆρας ἐλαίῳ.
δυσμενέων πολύμοχθον ἐμῶν ἴδον οἶτον ὀπωπῇ,
πικρῇς δ' ἀντιβίων τερφθήσομαι ἀγγελίῃσι.
τῆμος ἄρ' ἀνθήσει ὅσιος βροτὸς οἷά τε φοίνιξ,
ἶσά γε βριθόμενος χλοερῇ Λιβανίτιδι κέδρῳ.
ὅσσοι θεσπεσίοισι δόμοις πεφυτευμένοι εἰσὶν,
αὐλῇς ἀθανάτῃσιν ἐπανθήσουσι θεοῖο.
πιαλέου πλήθοντες ἔτι περὶ γήραος ὥρῃ,
ὡς θέμις ἐσθλὰ παθόντες ἀπαγγελέουσιν ἕκαστα·
οὕνεκεν ἰθύφρων βασιλεὺς θεὸς αἰὲν ἐτύχθη,
οὐδ' ἄδικον πραπίδεσσι νόον πινυτοῖσι καλύπτει.

ΨΑΛΜΟΣ Ϛβ'.

Ἤματι σαββάτου τὸ μέλος Δαυῖδος ἔμελψεν
ἀμφ' ἐνενηκοστὸν δεύτερον ἐκτελέσας.

Ἀθάνατος βασίλευσεν, ἑὸν δ' ἐνεδύσατο κάλλος·
δυσάμενος δ' ἐρατεινὸν ἄναξ ἐζώσατο καρτος.
ἀσφαλέως δ' ἀδόνητον ἄπειρον θήκατο κόσμον.
ἄφθιτε σεῖο δὲ θῶκος ἑτοιμότατος πέλει αἰεί.
ἐκ παλαχῆς κόσμοιο μακάρτατος ἔπλεο μοῦνος.

πάντοθεν εὐκέλαδοι ποταμοὶ βοόωσι ῥεέθροις,
ῥοίζῳ κυματόεντι λιλαιόμενοι κελαρύζειν,
ἐξ ἀναειρομένων πολέων ὑδάτων ὀρυμαγδοῦ.
πάντα πέλει θηητὰ μετήορα ἔργα θαλάσσης·
μοῦνος ἄναξ θηητὸς ἐν ὑψηλοῖσιν ἐτύχθη.
μαρτυρίαι σεῦ ἄναξ συμφράδμονα πίστιν ἔχουσι.
νηῷ ἀκηρασίη βασιληΐῳ αἰὲν ἀρήρει,
ὥρῃ ἀτερμάντῳ καὶ ἐπ' ἤμασι μηκεδανοῖσι.

ΨΑΛΜΟΣ ϛγ'.

Τετράδι σαββάτων γλυκερὸν Δαυῖδος ἄεισεν
ἀμφ' ἐνενηκοστὸν ἡδὺ μέλος τρίτατον.

Ἀθάνατος μετὰ πᾶσιν ἀεὶ πέλει ἔκδικος ἐσσήν.
οὔτιν' ἐρευθιόων βασιλεὺς ποινῇσι δικάζοι.
καλὰ θεμιστεύων, ἀναείρεο κοίρανε γαίης,
μισθὸν ὑπερφιάλοισιν ὑπερβασίας ἀποτίσοις.
κλῦθι μάκαρ, τέο μέχρι βίῃ κρατέουσιν ἀλεῖται;
μέχρι τεῦ ἀμπλακίης ὑποφήτορες αὐχήσουσι,
γλώσσῃ ἐρευγόμενοι κραδίης ἀθεμίστιον ὕβριν;
ἐργατίναι κακότητος ἄδην ἐρέουσιν ἄπαυστα,
οἳ σέο λαὸν ἄναξ δαπέδῳ θέσαν ἶσον ἀνάγκῃ,
καὶ κλῆρον κακότητι τεὸν διέπερσαν ἑλόντες.
ὀρφανικὸν κατέπεφνον, ἐχειρώσαντο δὲ χήρην,
καὶ ξεῖνον δαμάσαντο νεήλυδα νόσφιν ἀρωγοῦ·
οὐδ' ὄπιν οὐρανίην βασιληΐον ἐμπάζοντο.
οὐ γὰρ Ἰακώβου δόκεον θεὸν ἴδμεναι ὕβριν.
ἀλλ' ἄγε σύνθεσθε κραδίῃ τάδε νήπιοι ἔργα·
οἷς πρὶν ἐπ' ἀφροσύνῃ βίοτος, ξυναγείρατε θυμόν.

Vndique sonori fluuii clamant fluentis,
Fluctu vndoso cupientes resonare,
Ab eleuatarum multarum aquarum fremitu.
Omnia sunt stupenda elata opera maris.
Solus Rex admirabilis in excelsis est.
Testimonia tua Rex vnanimem fidem habent.
Templo puritas regio semper congruit,
Tempore infinito & in diebus longis.

PSALMVS XCIII.

Quaternione sabbatorum dulce Dauid cecinit
Circa nonagesimum suaue carmen tertium.

Immortalis inter omnes semper est vltor Rex:
Nullum erubescens Rex pœnis disceptet.
Pulchre leges ferens exaltare Rex terræ,
Mercedem superbis insolentiæ reddas.
Audi Beate, quousque vi occupant improbi?
Vsquequo sceleris auctores gloriabuntur,
Lingua eructantes cordis iniquam contumeliam?
Artifices flagitii satis loquentur irrequieta,
Qui tuum populum Rex solo posuerunt parem necessitati,
Et hæreditatem improbitate tuam diripuerunt capientes.
Pupillum interfecerunt, oppresserunt vero viduam,
Et peregrinum domuerunt aduenam sine adiutore.
Neque vocem cælestem regiam curabant.
Non enim Iacobi putabant Deum intelligere contumeliam.
Sed age colligite animo hæc stolidi opera:
Quibus antea in insipientia vita, colligite animum.

An auditum aliis dans, non magis audiet?
Aut luminis parens, aliorum non videbit opera?
Gentes erudiens, improbitatem non nouit arguere?
Qui solus hominibus sensus omnes plantat?
Vanum nouit Rex humanum consilium.
Beatus qui tuis a mandatis domitus fuerit,
Legiparas curas suis animis tuas cogitans,
Mitia consulens mali vt tempus effugiat,
Fouea donec ineuitabilis ineptienti pateat.
Non enim suo vnquam populum proiiciet aspectu,
Neque marcescentem suam negliget partem,
Quousque iudicium pariens iustitia rursum venerit,
Omnes suspendens carorum rectæ mentis operum.
Quis mihi pernicioſorum parauerit consurgens occisorem?
Quis vero me armans iniustorum ad pugnam excitauerit?
Nisi mihi bellicosus Rex adiutor stetisset,
Etiam meus volasset contubernalis inferno animus.
Quando enim claudicanti animo ad fugã expectaui,
Statim tua me misericordia Rex seruauit conspicata.
Quantum vero in doloribus immensum ferebam cruciatum,
Tuis cõsolationibus meo in animo exhilaratus sum.
Nunquid te sedes Rex iniqua prope stet,
Quæ rigido facit vaticinio laborem?
Viri cupiebant sancti animum perdere:
Frustra alicunde perniciem innocenti sanguini consuere.
Sed mihi ipse Rex supremus munimentum factus est,
Fiduciæ adiutor meæ Deus venit paratus.
Qui illis reddat eorum respondentia contumeliæ,

Et eos

ἦ ῥ' ἀκοὴν ἑτέροισι διδοὺς, οὐ μᾶλλον ἀκούσει;
ἢ φάεος γενέτης, ἑτέρων οὐκ ὄψεται ἔργα;
ἔθνεα παιδεύων, κακίην οὐκ οἶδεν ἐλέγχειν,
ὃς μοῦνος μερόπεσσι νοήματα πάντα φυτεύει;
μαψιδίην δεδάηκεν ἄναξ μεροπηΐδα βουλήν.
ὄλβιος ὅς ῥα τεῇσιν ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμείη,
θεσμοτόκους μελεδῶνας ἑῇς φρεσὶ σεῖο νοήσας·
μείλιχα βουλεύων κακίης ἵνα καιρὸν ἀλύξῃ,
βόθρος ἕως δυσάλυκτος ἀτασθάλλοντι φανείη.
οὐ γὰρ ἑῆς ποτὲ λαὸν ἀπορρίψειεν ὀπωπῆς,
οὐδὲ καταφθιμένην σφετέρην ὑπερόψεται αἶσαν,
εἵως κρῖμα τεκοῦσα δικαιοσύνη πάλιν ἔλθῃ,
πάντας ἀποκρεμόωσα φίλων ἰθύφρονας ἔργων.
τίς μ' ὀλοῶν τεύξειεν ἀναστήσας ὀλετῆρα;
τίς δέ με θωρήξας ἀνόμων ἐπὶ δῆριν ἐγείρῃ;
εἰ μή μοι μενέχαρμος ἄναξ ἐπιτάρροθος ἔστη,
καί κεν ἐμὸς πεπότητο συνέστιος ἄϊδι θυμός.
εὖτε γὰρ ὀκλάζοντι νόῳ ποτὶ φύζαν ἐδέγμην,
αὐτίκα σή μ' ἐλεητὺς ἄναξ ἐσάωσε φανεῖσα·
ὅσσον δ' ἀμφ' ὀδύνῃσιν ἀμέτρητον φέρον ἄλγος,
σῇσι παραιφασίῃσιν ἐμὸν περὶ θυμὸν ἰάνθην.
μήτοι θῶκος ἄναξ ἀθεμίστιος ἐγγύθεν ἔστω,
ὅστις ῥιγεδανῷ τελέει θεσπίσματι μόχθον;
ἀνέρος ἰσχανόων ὁσίου διὰ θυμὸν ὀλέσσαι·
μαψιδίως ποθὲν οἶκτον ἀναιτίῳ αἵματι ῥάπτειν.
ἀλλά μοι αὐτὸς ἄναξ πανυπέρτατος ἕρκος ἔγεντο,
ἐλπωρῆς ἐπίκουρος ἐμῆς θεὸς ἦλθεν ἑτοῖμος.
ὃς κείνοις ὀπάσειεν ἑῆς ἀντάξια λώβης,

καὶ σφέας ἀμφ' ἔργοισιν ἄναξ σφετέροις ἀμαθύνῃ. 45

ΨΑΛΜΟΣ ϛϱ΄.

Δαυίδου πινυτοῦ καλλιχόρου κιθάρης
ἀμφ' ἐνενηκοστὸν τέτρατον ἐξεπίη.

Δεῦτ' ἐπαγαλλόμενοι γηθήσομεν ἀμφὶ ἄνακτι,
μέλψομεν ἀθανάτῳ παιήονα μιμένι κόσμῳ.
ἀμφ' ἀγανοφροσύνῃ θείῳ μεθέπωμεν ὀπωπήν,
γηθόμενοι ψαλμοῖσιν ὁμῶς ἀλαλάξομεν ὕμνον·
οὕνεκα δὴ μετὰ πᾶσι θεὸς μέγα κάρτος ἀέξει, 5
ἐκ πάντων μακάρων βασιλεύτατος αὐτὸς ἐτύχθη·
ὅς ποτ' ἀποβρίψας φίλον ἦτορ ἐνηέα λαὸν,
ἀθανάτῳ παλάμῃ μεθέπων κλυτὰ πείρατα γαίης,
ἔρεσιν ὑψικόμοισιν ἐπ' ἐρταῖσι ἐμβασιλεύων.
αὐτὸς πάντον ἔπυξεν, ἀνακτορίην δὲ μιν ἴσχει· 10
καὶ χθόνα πουλυβότειραν ἑαῖς τεκτήνατο χερσί.
δεῦτε λιταζόμενοι θεὸν γούνασιν οἷσι πέσωμεν,
ἄντα θεῷ κλαύσωμεν, ἐὸν δ' οἰκτίσατε ἔργον·
οὕνεκεν ἡμερίων βασιλεὺς ἅμα καὶ θεὸς αὐτὸς·
ἡμεῖς δ' ἄρα λαὸς ὁμῷ ἐπὶ θρέμματα ποίης. 15
σήμερον εἴκεν ἄνακτος ἀκούσετε φάσιν ἀοιδῆς,
μή τινι χαλκείῃ κραδίῃ ἐπὶ μῦθος ἔῃσι,
ὡς ὁπότ' ἀθανάτῳ κραδίῃ ἐρεθίζετο ἔριδι,
ὡς πάρος εὖτε θεοῖο κατ' ἠχήεσσαν ἔρημον,
ὑμέτεροι τοκέες ἐπιπρήσαντο τοκῆες· 20
οἵ μευ τεσσαράκοντ' ἐπέων ἴδον ἔργα καὶ ἀλκάς·
ἔνθεν ἐγὼ κείνῃσιν ὁμοίῃ ἔσσυμαι ἀλκῇ,
ὅς δ' ἐφάμην κραδίῃσι δίκης ἐκέως ἀλάλησθαι,
ἡμιτέρας δ' ἐς πάμπαν ἐπιφραδέως κελεύθους.

ὤμοσα

Et eos in operibus Rex suis conficit.

PSALMVS XCIIII.

Dauidis prudentis elegantis citharæ
Circa nonagesimum quarta melodia.

Venite exultantes lætemur de Rege,
Canamus Immortali pæana Pastori mundi.
Cum hilaritate diuinum quæramus vultum,
Lætantes hymnis similiter personemus hymnum,
Quoniam sane inter omnes Deus magnum robur auget,
Et omnium beatorum rex summus ipse est.
Nunquam abiiciat carum & mitem populum,
Immortali manu moderans nobiles terminos terræ,
Montibus alticomis summus imperans.
Ipse mare fecit, imperio vero ipsum tenet,
Et terram multorum altricẽ suis fabricauit manibus.
Venite precantes ad genua ipsius procidamus,
Ante Deum ploremus, suum vero miserabitur opus:
Quia diurnorum Rex simul & Deus ipse;
Nos vero vtique populus vnius & alumni pascuæ.
Hodie si forte Regis audieritis auribus vocem,
Ne cui æreum cor & immite sit,
Sicut quando Immortalis cor irritastis operibus,
Vtantea cum Deum in scabro deserto,
Vestri olim tentauerunt patres,
Qui mea quadraginta annis viderunt opera & potentiam:
Inde ego illam pernicioſam odi generationem,
Dixi vero, cordibus semper errauerunt,
Nostras autem non prorsus intellexerunt vias.

Iuraui

Iuraui iratus, non ipsos requiem visuros.

PSALMVS XCV.

Domo illustri excitata Regis
Dauid resonuit Rex post prædæ partem,
Circa nonagesimum quintum carmen argutum.

Canite mihi Regem nouis carminibus,
Omnis præpotentem celebrate Pastorem terra:
Nomen glorioſum resonate Regis:
Fortunato die in diem ſuum annunciate lumen.
Gentibus variis ſuum annunciate honorem.
Miracula glorioſa Dei nunciate populis.
Quoniam ſane magnus eſt, & laudabilis ſemper eſt,
Et pauorem in omnibus diis validiſſimum tenet.
Dæmonum idola, dii ſunt gentibus omnes.
Cælum rurſum firmum ſuo deus condidit conſilio.
Laus & magnus decor ſuorum in conſpectu oculorum.
Templo puritas & illuſtris congruit gloria.
Afferte Regi Deo honoremque & gloriam.
Afferte honorando veram gloriam Regi.
Capientes ſacrificia veſtra introite in atria.
Atrio in ſancto rogate Paſtorem mundi.
Ante Deum tellus vniuerſa commoueatur Regem.
Dicite populis quidem, Deus in omnibus regnat.
Etenim orbem firmauit, quem non tempus nouit mouere.
Populos æquis ſemper legibus iudicet.
Cæli lætentur, exultet vero ſimul terra,
Mare turbetur, & quæ nutrit vnda maris:
Frugiferis campis ſimul vniuerſa gaudeant.

Vtique

ὕμνοις μιμήσας, μὴ σφᾶς καταπαῦσιν ἰδέσθαι.

ΨΑΛΜΟΣ ϛέ.

Δώματος αἰγλήεντος ἀνερχομένῳ βασιλῆος
Δαυΐδος κελάδησεν ἀνάξ μετὰ λιπόδος αἴσαν,
ἀμφ' ἑνὸς ἐκ πέμπτων ἄεισμα λιγύ.

Μέλψατέ μοι βασιλῆα νεηγερέεσσιν ἀοιδαῖς,
πᾶσι μεγαθενέτῃσι ἀναμέλψατε ποιμένα γαίης·
ὕμνον λιμήνῃ κελαδήσατε πατρὸς ἄνακτος·
ἄϊστον ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἐὸν σημήνατε φέγγος.
ἔθνεσι παντοδαποῖσιν εἰρὼ ἀγγείλατε λιμήν. 5
θαύματα λιμήνης θεσπεσίου μυήσατε λαοῖς·
οὕνεκα δὴ μέγας ἐσσι, καὶ αἰνετὸς αἰὲν ἐτύχθη,
καὶ θέος ἐν πάντεσσι θεοῖς κρατερώτατον ἰσχύς.
δαιμονίων εἴδωλα θεοὶ πέλον ἔθνεσι πάντες·
ἤρανὸν αὖ πολύχαλκον ἐὴ θεὸς ἔκτισε βουλῇ. 10
αἶνος καὶ μέγα κάλλος ἐῶν κατὰ σκαμβὸν ὄπασσεν·
νηῶ ἀκηράσιμ καὶ ἀμπελόεντες ἤρμοσεν εὐχος.
οἴσετε πατρὶ βασιλῆι θεῷ τιμήν τε καὶ εὐχος·
οἴσετε λιμένι φερώνυμον εὐχος ἄνακτι.
δεξάμενοι θυσίας σφετέρας νίσεσθε ἐπ' αὐλάς· 15
αὐλῇ ἐν ἁγείῃ λιπαύσατε ποιμένα κόσμου.
ἅπαν θεῦ χθὼν πᾶσα παραστέθω βασιλῆος.
εἴπατε δήμοισί γε, Θεὸς μετὰ πᾶσιν ἀνάσσει.
καὶ γὰ κύκλον ἔρεισε, τὸν οὐ χερόνος οἶδε δονῆσαι.
λαοὺς ἰθυπτοίσιν ἀεὶ θεσμοῖσι δικάζοι. 20
ἤρανοὶ δ' ὑφαίνοιντο, ἀγαλλέσθω δ' ἅμα γαῖα·
πόντος ἐρεύγεσθω τ' ὅσσα τρέφει οἶδμα θαλάσσης·
καρποτόκοις πεδίοισιν ὁμοῦ σύμπαντα χαρείη.

δὴ

δὴ τότε γηθήσειεν ὁμοῦ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλη,
ἄντα θεοῦ μετὰ γαῖαν ἐπειγομένου βασιλῆος·
ἤλυθε γὰρ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσι δικάζειν,
πάντας ὑπ' εὐδικίης καλέων ἀψευδέα θυμὸν,
γλῶσσαν ἀληθείῃ προχέων ἀκλινέα λαοῖς.

ΨΑΛΜΟΣ ϛϛ'.

Δαυίδου, παλίνορσον ἐὴν ὅτε δέξατο γαῖαν,
ἀμφ' ἐνενηκοστὸν ἕκτον ἄεισμα φίλον.

Χαῖρε χθὼν, σέθεν ἦρξεν ὃς οὐρανίοισιν ἀνάσσει.
χαίρετ' ἐπ' ἀγλαΐῃ νῆσοι πολιῆς ἁλοσύδνης.
ἐγγὺς ἄναξ νεφέλῃ πεπυκασμένος ἠδὲ θυέλλῃ,
θῶκον ὑπ' εὐδικίῃ κρίσιος περὶ πάντα πυκάζων.
κοιρανίης σθεναρῆς προπορεύσεται αἰθόμενον πῦρ,
ὄφρά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα καταφλέξειεν ἀλείτας.
χθὼν ὑπὸ θεσπεσίῃσιν ἐλάμπετο μαρμαρυγῇσιν·
ὡς δ' ἴδεν, ὡς δεδόνητο θεμείλια πάντοσε γαίης·
οὔρεα δ' ἀμφὶ ἄνακτι ὁμῶς κατετήκετο κηρῷ
γαίης παντοδαπῆς κατεναντία παμβασιλῆος·
οὐρανοὶ ἀστερόεντες ἀνήγειλαν θέμιν αὐτοῦ,
καὶ κλέος εἶδον ἅπαντες ἐπουρανίου βασιλῆος.
αἰδείσθων προκυλινδόμενοι γλυπτοῖσι πάροιθε,
κῦδος ὅσοι παρέχουσιν ἐνὶ σφετέροις εἰδώλοις.
ἄγγελοι αἰγλήεντες ὁμῶς ὑποκλίνατε γοῦνα.
τάρπη ἑῇσιν ἐνὶ φρεσὶν ἔξοχα οὔρεα Σιὼν,
καὶ πραπίδεσσι χαρόντο ποσίκροτ' Ἰούδα κοῦραι,
ὑψιμέδοντος ἕκητι μεγασθενέος σέο δίκης·
οὕνεκα μοῦνος ἔπλευ πανυπέρτατε τέρμασι γαίης,

ὡς

Vtique tunc exultent simul ligna crebra & silua,
Ante Deum post terram festinantem Regem.
Venit enim homines miseros iudicare.
Omnes in æquitate vocans veracem animum,
Linguam veritate effundens immobilem populis.

PSALMVS XCVI.

Dauidis, restitutam suam quando accepit terram,
Circa nonagesimum sextum carmen carum.

Gaude tellus, tui origo est qui cælestibus imperat,
Gaudete ob splendorem insulæ cani maris.
Prope Rex nube circundatus & turbine,
Sedem sub æquitate iudicii in omnibus ornans.
Imperium forte præibit ardens ignis,
Vt hinc & hinc exurat errones.
Tellus a diuinis illuminabatur splendoribus:
Vt vero vidit, vt commota sunt fundamenta vndique terræ!
Montes autem circum Regem similiter fluxerunt ceræ,
Terræ omnifariæ a conspectu dominatoris.
Cæli stellari annuntiauerunt iustitiam eius,
Et gloriam viderunt omnes cælestis Regis.
Erubescant prouoluti ante sculptilia,
Gloriam qui præbent in suis simulacris.
Angeli splendentes similiter curuate genua,
Lætentur suis in mentibus præcipui montes Sion,
Et præcordiis gaudebant pedibus plaudentes Iudææ filiæ,
Altipotentis propter magnanimam tuam iustitiam.
Quoniam solus es Summe terminis terræ,

Quam

Quam nullus consilio nobilis valde Deus in altum eleuatus es.
Ex corde diligentes solum Deum, curiosa ponite.
Suorum animum diligit omnia cernens præcipue seruorum,
Et eos semper liberabit vastatoris de manibus.
Oriens illuxit super palpebras iusti,
Lætitiaque de superne occupauit rectorum cor.
Domino gaudete inculpati iudices,
Et humanis auribus celebrate eius memoriam.

PSALMVS XCVII.

Dauid hoc cum nonagesimo septimum cecinit.

Celebrate mihi Regem nouis carminibus:
Solus quoniam stupenda catis fecit manibus.
Dextera sua vitali omnia seruauit,
Et excellenti brachio omnia custodit.
Variorum depulsorem malorum ostendit mortalibus,
Immortalem in conspectu variarum generationum,
Suam exoriri fecit iustitiam amabilem.
Recordatus est enim ex animo Iacobi palatiorum,
Sueque veritatis in domibus Israelis.
Aperte intellexerunt totius nobiles termini terræ.
Lumen salutare præpotentis Regis.
Omnis glorioſissimo iubilet Pastori terra.
Psallite exultantes, sonoro autem canite cantu.
Canora cithara cantate Domino:
In ductilibus tubis & ipsi cornu resonuit bombum:
In conspectu Immortalis iubilate Regis.
Moueatur mare, & quæ alit vnda maris,

Orbis

ὡς οὔτις κλυτόμητι λίην θεὸς ὑψόσε ἤρθης.
ἐκ κραδίης φιλέοντες οἷον θεὸν, μέρμερα θέσθε·
ὧν θυμὸν φιλέει πανεπίσκοπος ἔξοχα δούλων,
καὶ σφεας αἰὲν ῥύσετ' ἀλάστορος ἐκ παλαμάων.
ἀντολίη περὶ λαμψεν ἐπὶ βλεφαρόισι δικαίου,
τερπωλήτ' ἀφ' ὕπερθεν ἐσίκετο εὐθέων ἦτορ.
παμβασιλῆϊ χάρητε ἀμύμονες ἰθυδίκαι,
καὶ βροτέοις ὄασιν ἐνήσατε τοῖόγε μνήμην.

ΨΑΛΜΟΣ ϛζ.

Δαυῖδος τόδε ἀμφ' ἐνενηκοστῷ ἕβδομον ἦσε.

Μέλψατέ μοι βασιλῆα νεηγενέεσσιν ἀοιδαῖς,
μουῦος ἐπεὶ θηητὰ σοφαῖς ποιήσατο χερσί.
δεξιτερῇ σφετέρῃ ζωαρκέϊ πάντα σάωσε,
καὶ πολυκυδήεντι βραχίονι πάντα φυλάσσει,
παντοδαπῶν ἀλκτῆρα κακῶν ἀνέφηνε βροτοῖσιν,
ἀθάνατον κατέναντα πολυσπερέων γενεάων,
σφωϊτέρην ἀνέτειλε δικαιοσύνην ἐρατεινήν.
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν Ιακώβοιο μελάθρων,
οἷότ' ἀληθείης περὶ δώμασιν Ισραήλου.
ἀμφαδίην ἐνόησαν ὅλης κλυτὰ πείρατα γαίης,
φέγγος ἀλεξίκακον μεγαλοσθενέος βασιλῆος.
πᾶσα μεγακλείεντ' ἀλαλάξατε ποιμένι γαῖα·
ψάλατε γηθόσυνοι, λιγυρῷ δ' ἀναμέλψατε κώμῳ,
εὐκελάδῳ κιθάρῃ φορμίζετε παμβασιλῆϊ·
ἀμφ' ἐλατῆς σάλπιγξι καὶ οἱ κέρας ἴαχε βόμβον·
ἀντίον ἀθανάτου ἀλαλάξατε παμβασιλῆος.
πόντος ὀρινέσθω, καὶ ὅσα τρέφει οἶδμα θαλάσσης,

κύκλος

κύκλος ὅλος, καὶ πάντα τάπερ χθόνα ναιετάουσι
χερσὶν ἀγειρέσθων ποταμοὶ πλαταγεῦντες ὁμαρτῇ·
οὔρεα τερπέσθων θείου κατέναντα προσώπου·
εἶσι γὰρ, ἦλθε δὲ μᾶλλον, ὅπως χθονὶ καλὰ δικάζοι,
πάντας ὑπ' εὐδικίης καλέων ἀψευδέα θεσμὸν,
γλῶσσαν ἐπεσσυμένοις προϊεὶς ἀκλινέα λαοῖς.

ΨΑΛΜΟΣ Ϛη'.

Ἀμφ' ἐνενηκοστῷ ὄγδοον ἡδὺ μέλος,
Δαυίδου λιγυρῇ μελπομένου κινύρῃ.

Ἀθάνατος βασίλευσε θεὸς, μὴ χαίρετε λαοί.
ἥμενος ἦλθε Χερουβὶμ, ὅλης χθονὸς ἔρμα δονείσθω.
κλεινὸς ἄναξ μέγας ἐν λαοῖσι θεοῖσί τ' ἀγητός·
μελπόντων ἅμα πάντες ἀγήραον οὔνομα σεῖο·
οὕνεκα δὴ φοβερόν τε καὶ ἀπροτίοπτον ἐτύχθη,
καὶ τιμὴ βασιλῆος ἀεὶ θέμιν ἀμφαγαπάζει.
αὐτὸς Ἰακώβῳ ἰθύφρονα δῶκας ἐρωὴν,
εὐδικίην ψῆφόν τε τεῷ πόρες Ἰσραήλῳ.
ἄφθιτον ἡμείων ἀναείρατε παμβασιλῆα,
λισσόμενοι θρῆνυν σφετέρην· ἅγιος γὰρ ἐτύχθη.
Μωσῆς ἀμφ' ἱερεῦσι μέγας, καὶ ἀοίδιμος Ἀαρὼν,
ἐν δὲ λιταζομένοισι Σαμουῆλος μενέχαρμος·
κεῖνοι μὲν λιτάνευον· ὁ δ' ἀντεφθέγγετο φωνῇ,
καὶ σφεας ἐκ νεφέλης σταθερῆς ἠμείβετο μύθῳ.
ἐσθλοὶ μαρτυρίης φύλακες ἐγένοντο θεοῖο,
θείων δ' οὐκ ἀμέλησαν ὅσων μάθον ἐννεσιάων.
ἄφθιτε, σὺ σφίσι δῶκας ἀπ' οὐρανοῦ οὖας ἑτοῖμον,
καὶ θυμὸς μετὰ τοῖσιν ἀεὶ σέθεν ἵλαος ἦεν·

πάντα

Orbis vniuersus,& omnia quæ terram incolunt.
Manibus congregentur flumina plaudentia simul.
Montes exultent diuinam ante faciem.
Ibit enim, imo potius vênit, vt terræ pulchra iudicet,
Omnes in iustitia vocans veracem legem,
Linguam concitatis dimittens stabilem populis.

PSALMVS XCVIII.

In nonagesimo octauum suaue carmen,
Dauide canora canente cithara.

Immortalis regnauit Deus, ne gaudeatis populi:
Sedens venit Cherubim, totius terræ fulcrum moueatur.
Inclytus Rex magnus in populis diisque mirabilis.
Celebrent simul omnes immortale nomen tuum,
Quoniam sane timendumque & inaspectabile est,
Et honor Regis semper iustitiam diligit.
Tu Iacobo prudentem dedisti impetum,
Æquitatem calculumque tuo præbuisti Israeli.
Immortalem nostrum exaltate Dominum,
Adorantes scabellum suum: Sanctus enim est.
Moses in sacerdotibus magnus,& celebris Aaron,
In supplicantibus vero Samuel fortis.
Illi quidem inuocabant, is vero respondebat voci,
Et eis de nube stabili respondebat verbo.
Strenui testimonii custodes fuerunt Dei,
Diuina vero non neglexerunt quæ didicerant mandata.
Immortalis, tu eis dedisti de cælo aurem paratam,
Et animus cum his semper tuus propitius fuit.

Omnia vero quæ faciebant, festinabas auxilium.
Immortalem nostrum exaltate Dominum,
Purum vero eum semper in monte adorate,
Quoniam sane in omnibus Rex immaculatus est.

PSALMVS XCIX.

Supra nonagesimum, nonum carmen inclytum.

Omnis inclytum celebret Pastorem terra,
Immortalis gaudentes sub iugum ceruicem ponite.
Festinate læti diuinos ante oculos,
Ipsum semper animis cogitate Dominum.
Vitam ipse dedit mortalibus, non nos ipsi.
Ipse fecit nos, neque nos sufficientes sumus.
Nos rursum eius populus simul & alumni pascuæ,
Festinate canentes diuinas intra portas,
In atriis vero Regem Deum rogate cantu.
Nomen celebrate diuinum in terra blandum semper,
Perpetuo misericordiam postquam in omnibus custodit,
De generatione in generationem fert verax consilium.

PSALMVS C.

Dauid cecinit cantum centesimum hunc.

In vno te pœnam, Rex, misericordiamque cantabo,
Canens intelligam immaculatis in viis,
Expectans quãdo vtique mihi venias æterne Pastor.
In mansuetudine per domum ambulaui mediam,
Nihil prorsus iniquum ob oculos spectans,
Sed adhuc etiam odio prosequens nocentes iniurios

Nunquam

πάντα δ' ἅ κεν ῥέζεσκον, ἐπιθύνεσκες ἀρωγήν.
ἄφθιτον ἡμείων ἀναείρατε παμβασιλῆα,
ἀχράντῳ δέ μιν αἰὲν ἐν οὔρεϊ γουνάζεσθε,
οὕνεκα δὴ μετὰ πᾶσιν ἄναξ ἄχραντος ἐτύχθη.

ΨΑΛΜΟΣ ϛθ'.

Αμφ' ἐνενηκοστῷ εἴνατον ᾆσμα κλυτόν.

Πᾶσα μεγακλείεντ' ἀλαλάξατε ποιμένα γαίη·
ἀθανάτου χαίροντες ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θέσθε.
σπεύσατε γηθόμενοι θείων κατ' ἐναντίον ὄσσων·
αὐτὸν ἀεὶ πραπίδεσσι νοήσατε παμβασιλῆα.
ζωὴν αὐτὸς ἔτευξε βροτοῖς, οὐχ ἡμέες αὐτοί·
αὐτὸς ἔτευξ' ἡμέας, οὐδ' ἡμεῖς ἄρκιοι εἰμέν·
ἡμεῖς αὖθ' ἕο λαὸς ὁμοῦ καὶ θρέμματα ποίης.
σπεύσατε μελπόμενοι θείων ἔντοσθε πυλάων·
ἐν δ' αὐλῇς βασιλῆα θεὸν λιτανεύσατε μολπῇ.
οὔνομα μέλψατε θεῖον ἐπὶ χθονὶ μείλιχον αἰεὶ,
νωλεμέως ἐλεητὺν ἐπεὶ μετὰ πᾶσι φυλάσσει·
ἐκ γενεῆς γενεήνδε φέρει παναληθέα βουλήν.

ΨΑΛΜΟΣ ρ'.

Δαυῖδος ᾖσεν ᾆσμ' ἑκατοστὸν τόδε.

Εἰν ἑνὶ σεῦ ποινὴν βασιλεῦ ἔλεόν τ' ἀναμέλψω·
φορμίζων ξυνίοιμι ἀμωμήτοις ἐν ἀταρποῖς.
δέγμενος ὁππόπε δή μοι ἀφίξεαι ἄφθιτε ποιμήν.
ἀμφ' ἀγανοφροσύνῃ διὰ δώματος ἤϊα μέσσου,
οὐδὲν πάμπαν ἄθεσμον ἐν ὀφθαλμοῖσι δοκεύων,
ἀλλ' ἔτι καὶ στυγέων ἀλιτήμονας ὑβριστῆρας.

ᾠδέτω ἀλλοφύλλος ἐμοὶ πάρος ἰῶδανε μῆτις·
φεῦγε μὲν αἰνὸς ὄφις, δολερῶν δ' ἀδάητος ἔμιμνον·
ἴδας ἐμὸν πέφρικτο κακηγορέοντος ἀκοῦσαι·
οἷα γὰ λυμαντῆρα φίλων ἐδίωκον ἑταίρων.
ἀπωλήσω κραδίῃ δ' ὑπερφιάλοισιν ὀπωπαῖς
οὐκ ἔθελον ᾠδὴ δαιτὶ φίλος ἢ ὁμέστιος εἶναι.
ἀνδράσιν ἀμφ' ὁσίοισιν ἐμὴ ἐπάνυθεν ὀπωπή,
ξυνὸν ὅπως μοι θῶκον ἅμ' ἑδριόωντες ἔχοιεν·
δρησσὶ δ' ἀτρεκέως τοῖς θ' ὁσίοις μεμελημένον εἶχον,
ὃς δέ μοι ἐναίεσκε δόμοις ὑπερήφανος ἀνήρ.
ὃς δ' ἄδικον λαλέων μοι ἐναντίον ἤλυθεν ὄσσων.
ἠῶθεν κατέπεφνον ἀταθαλίης ὑποφήτας,
δυσνομίης μεμαὼς δαμάσαι θεράποντας ὀλέθρῳ.

ΨΑΛΜΟΣ ρά΄.

Εὐχωλὴ πλωτοῖο κακῆ βεβαρηότος ἄτῃ,
δύτε μάλ' ὐχωλῇσι θεσπέσιον κεκάνυται θεοῖο·
ἔμπα μεμιὼ ἑκατοστὸν ἔφυ κεἰ σεῦτον ἄεισμα.

Εὐχῆς ἠμετέρης ὑπεκέκλυθι φέρτατε πομπεῦ·
οὔασι δαιομένοιο τεοῖς ὑπόδεχνυσο φωνεῦ.
μή μευ σὴν χαρίεσσαν ἀποστρέψῃς ὀπωπήν·
τρομέοντι κλίνειας αὐάξ ὀξεῖαν ἀκουήν.
εὖτε μάκαρ καλέσω σε, θοῶς φίλον ὄμμα ἐρείδοις.
οὕνεκ' ἐμὴ ζωὴ ἰκέλη κατετήκετο καπνῷ·
ὀστέα δ' ἀζαλέῳ φρυγίῳ καταμαίεται ὁμοῖα,
ἐπλήγην δ' ἅτε χόρτος, ἐμὸς δ' ὑπεκάρφετο θυμός.
γαστέρι δ' ἐκλαθόμην δόμεναι φίλον ἦτορ ἀνάγκης.
νωϊτέρῃ σοναχῇ ἐπιπλόμενος ὀστέα σαρκί.
δέρκεαι φαίης κεν ἐρημονόμον πελεκᾶνα,

ἢ νυκτὸς

Nunquam callidum mihi antea placuit consilium.
Fugiebat quidem grauis serpens; dolosorum vero nescius manebam.
Auris mea occlusa fuit maledicentem audire,
Tanquam vero vastatorem carorum persequebar sociorum.
Insatiabili corde & superbis aspectibus
Nolebam in conuiuio amicus & contubernalis esse.
Viris cum sanctis mei extensi sunt aspectus,
Communem vt mihi locum simul sedentes habeant.
Famulum viasque sanctas curantem habebam,
Neque mihi habitabat domibus superbus vir.
Neque iniquum qui loquitur meorum venit in conspectum oculorum.
Mane interficiebam sceleris auctores,
Iniustitiæ cupiens domare famulos internecione.

PSALMVS CI.

Oratio pauperis mala oppressi calamitate,
Cum valde precem effudit ante Deum:
Veruntamen centesimum est & primum carmen.

Orationem nostram exaudi optime Pastor,
Auribus egeni tuis suscipe vocem.
Ne a me tuum gratum auertas conspectum:
Oppresso demittas Rex promptam auditionem.
Quando Beate vocabo te, cito caram aurem firmes.
Quoniam mea vita similis diffluebat fumo,
Ossa vero sicco cremio cremantur similia.
Percussus sum velut fœnum, meus vero tabescebat animus,
Ventri vero oblitus sum dare amicum panem necessitatis.
Nostro gemitu adhærent ossa carni.
Videre diceres solitarium pelecanum,

Aut noctis coruum nudorum camporum incolam,
Aut passerem quendam insomnem existentem in domo solum.
Inimici me verbis tota die verberabant;
Qui vero honorabant me, iusiurandum iurauerunt:
Quoniam afflictus comedi cinerem pani similem,
Et flebilibus bibi potum lacrymis simul miscens.
Ira a pernicioſa Supreme & tuo furore,
Quia eleuans me, ab æthere deiecisti rursum.
Nostri æui tanquam vmbra dies desinunt,
Fœno autem sicco persimilis ipse sum.
Solus quoniam viuentem semper vitam trahis,
De generatione in generationem mortalibus memoriale retinens.
Ipse exsurgens Rex Sion miserearis:
Tempus enim valde huius oppressæ misereri:
Et sane tempus illud instat, quod antea probauit.
Quoniam tibi famuli suis lapidibus posuerunt,
Et sui cordibus pulueris miserebuntur.
Omnes simul timeant Rex tuum nomen nationes,
Omnes tuam paueant gloriam reges.
Quia restaurauit Deus Sionem collapsam,
Aperte hominibus visus in terra.
Precem humilium omnia lustrans respexit Pastor,
Neque vituperans eorum neglexit preces.
Scribite vtique mihi hæc in tarde genitis generationibus,
Et populus tuus manibus futurus te inuocabit:
Quoniam ex alto ipse prospexit inclinans,
De cælo in terram suum extendit aspectum,
Vinctorum vt commiserationem compedibus audiret,

Et

ἢ νυκτὸς κόρακα ψιλῶν δαπέδων ναετῆρα,
ἢ στρουθόν τιν' ἄϋπνον ἐόντ' ἐν δώματι μοῦνον.
δυσμενέες μ' ἐπέεσσι πανημέριον συφέλιζον,
οἱ δὲ γεραίροντές με μάτην ἐπὶ ὅρκον ὄμοσσαν·
οὕνεκα τειρόμενος πασάμην σποδὸν ἄρτῳ ὁμοῖον,
καὶ γοεροῖς ἔπιον πόμα δάκρυσ' ὁμοῦ γε κεράσσας,
μήνιος ἐξ ὀλοῆς πανυπέρτατε καὶ σέο θυμοῦ,
οὕνεκεν ὑψώσας μ' ἐξ αἰθέρος ἔκβαλες αὖθις.
ἡμετέρου αἰῶνος ὅπως σκιὴ ἤματα λήγει,
χόρτῳ δ' ἀζαλέῳ πανομοίιος αὐτὸς ἐτύχθην.
μοῦνος ἐπεὶ ζώοντα διηνεκέως βίον ἕλκεις,
ἐκ γενεῆς γενεήν δε βροτοῖς μνημήϊον ἴσχων.
αὐτὸς ἀνεγρόμενος βασιλεῦ Σιῶν' ἐλεαίροις.
ὥρη γὰρ μάλα τήνδε πιεζομένην ἐλεαίρειν·
καὶ δὴ καιρὸς ἐκεῖνος ἐπέχραεν, ὃν πρὶν ἔδεκτο·
οὕνεκά σοι θεράποντες ἑαῖς λάϊγξιν ἔθεντο,
καὶ σφέτερον κραδίῃσι κονίσσαλον οἰκτίσσονται·
πάνθ' ἅμα δειμήνειαν ἄναξ τεὸν οὔνομα φῦλα,
πάντες σὴν ταρβοῖεν ἐϋκλείην βασιλῆες,
οὕνεκα τεκτήνειε θεὸς Σιῶνα πεσοῦσαν,
ἀμφαδίην μερόπεσσι φαεινόμενος κατὰ γαῖαν.
ἱκεσίην χθαμαλῶν πανεπίσκοπος ἔδρακε ποιμὴν,
οὐδέ τ' ὀνοσσάμενος σφετέρων ἀμέλησε λιτάων.
γράψατε δή μοι ταῦτα μετ' ὀψιγόνοισι γενέθλαις,
καὶ λαὸς σέο χερσὶ γενησόμενός σε βοήσει,
οὕνεκεν ὑψόθεν αὐτὸς ἐπεσκοπιάζετο κύψας,
οὐρανόθεν μετὰ γαῖαν ἑὴν ἐτάνυσσεν ὀπωπὴν,
ἰλλομένων ὄφρ' οἶκτον ἀλυκτοπέδῃσι πύθοιτο,

καὶ δεσμῶν φίλα τέκνα καταφθιμένων ἀπολύσῃ,
οὔνομα δ' αὖ Σιῶνι πολύλιτον ἐξαναφλύῃ,
ἐν δ' Ἱερουσαλὴμ λιγυρὸν καὶ ἀοίδιμον αἶνον·
ὄφρά κε παντοδαπῶν πολίων ἀπὸ λαὸν ἀγείρῃ·
αὐτὰρ κεἰ ἐθέλῃσιν ἑὸν ζυγὸν αὐχένα θήσει.
νιφόμενος θεναρῶς μιν ἀμείβετο, φάτο τοῖα,
εἰπέ μοι ἡμετέρας ὀλίγας βιότοιο κελεύθους,
μηδ' ὥρης πεπαροιθε τανηλεγέος ἀπολέσσῃς
σεῖο μάκαρ μεγάλοισι διηνεκέεσσιν ἑταίροις.
ἐρχόμενος δ' ὀπίσω τὸν ἀπεσημήνατο γαῖαν,
καὶ χερῶν τελέθουσι τεῶν μάκαρ ἔργα θεηνοὶ
αὐτοὶ ἀποφθίσονται, ἀτὰρ σύ μοι ἄφθιτος εἶης.
εἰδόμενοι πέπλοισι παλαιγενέεσσιν ὅλοιντο·
πάντα δ' ἐναλλάξουσιν, ἑλισσόμενοι ἅτε φᾶρος·
αὐτὸς δ' ἄφθιτός ἐσσι, βίος δέ τοι ἔμπεδος ἔσται·
ἠρινὴ ὥς σε ἔφυν ἀεὶ κλισίῃσι παρῆεν,
καὶ σφέων ὃ λήξειεν ἐπιθύνεσκε γενέθλη.

ΨΑΛΜΟΣ ρβ'.

Ὕμνος Δαυίδου δεύτερος ἀμφ' ἑκατόν.

Θυμὲ τὸν βασιλῆα Διάμπερὲς αἰνετὰ μέλπε·
ὄνομα δ' οἱ μοῦνον μέλπετ' ἀκήρατον ἔγκαθα πάντα.
θυμὲ τὸν βασιλῆα Διάμπερὲς αἰνετὰ μέλπε,
μηδὲ θεοπρεπέων ἱερῶν τ' ἐπιλήθεο μοιράων.
παντοίης αὐάμελπε κακορραφίης ἐλατῆρα.
αἶνες παντοίων κρυερῶν ἰήτορα νόσων,
σεῖο δυσηλεγέως φθιμένους ῥυτῆρα βίοιο,
ὅς ῥ' ἐλεημοσύνῃσι καὶ οἰκτιρμοῖσι πυκάζει·

ἀλήκτοις

Et vinculis cara pignora interemptorum ſolueret,
Nomen vero rurſum valde precandum annunciaret,
In Hieruſalem vero canoram & celebrem laudem:
Vt variarum ciuitatum populum excitaret:
Poſthac regnis ſuum iugum ceruicem imponet.
Incedens fortiter ei reſpondit, & dixit talia,
Dic mihi noſtras paucas vitæ vias,
Neque tempus ante incidens vitam me perdas.
Tui Beate ſunt perpetui anni.
Ab initio primum ſtabiliſti terram,
Et manuum ſunt tuarum Beate cęli opera.
Ipſi peribunt, at tu mihi æternus es.
Similes veſtimentis vetuſtis pereant.
Omnia vero mutabunt circumuoluti velut pallium:
Ipſe vero æternus es, vita vero tibi nunquam deſinet.
Famulorum tuorum filii ſemper tabernaculis adſint,
Et eorum non deſinat recta generatio.

PSALMVS CII.

Hymnus Dauidis ſecundus vltra centum.

Anima tuum Regem ſemper laudabiliter cane,
Nomen vero ipſi mea canite purum viſcera omnia.
Anima tuum Regem ſemper laudabiliter cane,
Neque diuinarum ſacrarumque obliuiſcaris retributionum.
Omnigenæ celebrato improbitatis depulſorem,
Laudato omnifariorum miſerabilium ſanatorem morborum,
Tuæ grauiter interemptæ liberatorem vitæ,
Qui miſericordiis & commiſerationibus ornat:

Perpe-

Perpetuis bonis tua desideria facit.
Denuo repubescas velut aquila altiuolans.
Inclytus Rex misericordiam semper nouit facere,
Immortalem omnibus iustitiam ostendens.
Diuinas ostendit sapienti Mosi vias,
Filiis nobilis semper mentem Israelis.
Miserator in omnibus est Deus & misericors,
Princeps misericordiæ & clemens est.
Non semper horribilem iram pectoribus retinebit,
Neque nobis fecit condigna stultitiis,
Acerbam in peccato graui mercedem præbens.
Sed quantum stellatum ingens cælum est a terra,
Tantum confirmauit Rex misericordiam famulis.
Quantum ortus ab occidente sunt seorsim,
Tantum iniquitates hominum prætermisit ferri.
Vt vero pater filiis suum animum mitem habet,
Sic vero Deus famulos suos miseratus est animo;
Cognouit enim Deus negotium quod patrauit manibus.
Recordare Domine quoniam puluis sumus vilis.
Humana fœno persimilis est vita,
Floribus æque serpens minutis terræ;
Quæ anima efflata a membris discessit tota,
Neque locum palpebris suum cognoscat videns.
Bene misericordia Regis semper timentes comitatur,
Et eorum nepotibus post filios auspicata faciet.
Quibus diuina custodia curæ est compositionum,
Neque ipsi obliuiscuntur perpetuo mandatorum.
Cælo stellato Beatus fabricauit sedem,

Et ipsius

ἀλήκτοις ἀγαθοῖσι σέθεν καταθύμια ῥέζει.
αὖθις ἀνηβήσειας ἅτ' αἰετὸς ὑψιπετήεις.
κλεινὸς ἄναξ ἐλεητὺν ἀεὶ δεδάηκε τελέσσαι,
ἀθανάτην πάντεσσι δικαιοσύνην ἀναφαίνων.
θεσπεσίας ἀνέφηνε σοφῷ Μωσῆι κελεύθους,
υἱάσιν αἰγλήεντος αἰὲν νόον Ισραήλου.
οἰκτίρμων μετὰ πᾶσι πέλει θεὸς ἠδ' ἐλεήμων,
ἡγητὴρ ἐλέου καὶ ἠπιόθυμος ἐτυχθη·
οὐκ αἰεὶ κρυόεντα κοτον στέρνοισιν ἐρύξει,
οὐδ' ἡμῖν ἐτέλεσσεν ἐπάξια δυσφροσυνάων,
πικρὸν ἐν ἀμπλακίῃ βαρυπήμονι μισθὸν ὀπάζων·
ἀλλ' ὅσον ἀστερόεις μέγας οὐρανὸς ἔστ' ἀπὸ γαίης,
τόσσον ἀνηέξησεν ἄναξ ἐλεητὺν ἐρίθοις.
ὁππόσον αὐτολίαι δύσιος γεγάασιν ἄνευθεν,
τόσσον δυσνομίας μερόπων μεθέηκε φέρεσθαι.
ὡς δὲ πατὴρ παίδεσσιν ἑὴν φρένα μείλιχον ἴσχει,
ὣς δὲ θεὸς θεράποντας ἑοὺς οἰκτίσσατο θυμῷ.
ἔγνω γὰρ θεὸς ἔργμα τόπερ τεκτήνατο χερσί.
μνῆσαι παμβασιλεῦ ὅτι τοι κόνις εἰμὲν ἀφαυρή.
ἀνδρομέη χόρτῳ πανομοίιός ἐστι βιώνη,
ἄνθεσιν ἶσ' ἕρπουσα μινυνθαδίοισιν ἀρούρης·
ἢ ψυχῆς πταμένης μελέων ἐξέφθιτο πᾶσα,
οὐδέ τόπον βλεφάροισιν ἑὸν γνοίη κεν ἰδοῦσα.
εὖ ἔλεος βασιλῆος ἀεὶ τρομέουσιν ὀπηδεῖ,
καὶ σφεων υἱωνοῖσι μεθ' υἱέας αἴσια ῥέξει,
οἷς περὶ θεσπεσίη φυλακὴ μέλει ἁρμονιάων,
οὐδέ οἱ ἐξελάθοντο διαμπερὲς ἐννεσιάων.
οὐρανῷ ἀστερόεντι μάκαρ τεκτήνατο θῶκον,

καὶ

καί οἱ ἀνακτορίης κρατέει μέγα κῦδος ἁπάντων,
ἄγγελοι αἰγλήεντες ὁμοῦ κελαδήσατ' ἄνακτα,
ἄλκιμοι οἷσι μέμηλεν ἐφημοσύνη βασιλῆος.
ἀλκαὶ παντοδαπαὶ κελαδήσατε παμβασιλῆα,
οἷς τ' οὖας μεμέλητο ἐπ' ἀθανάτοιο ἀρωγῆς.
ἔργα πολυκλείεντα θεοῦ κελαδήσατ' ἄνακτα,
κοιρανίῃσιν ἃ κάρτος ἀεὶ τετανυσμένον ἴσχει.
θυμὲ τεὸν βασιλῆα διαμπερὲς αἰνετὰ μέλπε.

ΨΑΛΜΟΣ ργ'.

Δαυίδου λιγυρὸν τρίτατον μέλος ἀμφ' ἑκατοστῷ.

Θυμὲ τεὸν βασιλῆα διαμπερὲς αἰνετὰ μέλπε.
ἄφθιτε παμβασιλεῦ μάλα τοι μέγα κῦδος ἀέρθης·
δύσαο πάντοθεν αἶνον ὁμοῦ καὶ ἀριπρεπὲς εὖχος,
ἀμφιβαλὼν ἅτε φᾶρος ἀκηράσιον μέγα φέγγος,
ἐκτανύων ῥινῷ μέγαν οὐρανὸν ἶσον ὁρᾶσθαι.
ὕδασιν ἀχράντοις ὑπερώϊα κλεινὰ καλύπτων,
ἴχνεσιν ἀθανάτοις νέφεα στηρίγματα τεύχων,
σπερχομένων ἀνέμων πτερύγων ἐπὶ μακρὰ βιβάσκων,
ἀγγελίην στρατιὴν ἰθύδρομα πνεύματα ῥέζων,
εἰς δὲ βίην φλογεροῖο πυρὸς δρηστῆρας ἀμείβων.
πυθμένα παγχάλκειον ἐπεστηρίξαο γαίῃ,
ὄφρα βίην ἀδόνητον ἀεὶ φορέουσα φυλάσσοι.
φαρεῖ θεσπεσίην ἰκέλην περιθήκατ' ἄβυσσον,
ὑψικόμων στήσοντ' ὀρέων ὕπερ ὕδατα πολλά.
ἀλλὰ τράποιτ' ἐπὶ φύζαν ὁμοκλήσαντος ἄνακτος,
καί σευ ὑποδδείσωσιν ὑπερμενέως κτύπον αὐδῆς.
οὔρεα μὲν βαίνει, χθαμαλὴ δέ τις εἴδεται αἶα,

κεῖσ'

Et ipsius imperii dominatur magnum decus omnibus.
Angeli illustres simul resonate Regem,
Fortes quibus curæ est mandatum Regis:
Virtutes omnifariæ resonate Dominum,
Quibusque auris curæ fuit in Æterni auxilio.
Opera glorioſa Dei resonate Regem,
Dominationibus quæ robur semper extensum habent.
Anima tuum Regem semper laudabiliter cane.

PSALMVS CIII.

Dauidis canorum tertium carmen supra centesimum.

Anima tuum Regem semper laudabiliter cane.
Æterne Rex valde tibi magnum decus eleuatum est,
Induisti vndique laudem, simul & præclarum decus,
Induens velut pallium purum ingens lumen,
Extendens pelli magnum cælum æqualiter videri,
Aquis puris cœnacula clara tegens,
Vestigiis æternis nubes fulcimenta faciens,
Velocium ventorum pennas super longas incedens,
Nuntiam militiam recte currentes spiritus faciens,
Ad vim vero feruidi ignis ministros reperens.
Fundum firmum stabilisti terræ,
Vt robur inconcussum semper ferens custodiat.
Vestimento diuinam similem circundedisti abyssum:
Alticomos stabunt montes super aquæ multæ.
Sed conuertantur in fugam increpante Rege,
Et tuæ reformident violentæ fragorem vocis.
Montes quidem ascendunt, humilis vero quæpiam apparet terra,

Illic

Illic vbi vtique his fundamenta fundasti locorum:
Fixisti terminum Beate quem non præteribit alius,
Neque caram aliquando terram reuertẽtur operire.
Terræ asperæ dimittens cum eruptionibus fontes,
Alticomorum montium pertransibunt aquæ medium.
Bestiis montanis per siluas potus appareat.
Natio siticulosorum te maneat omnigena onagrorum.
Ætheris rursum in his volabunt volucres,
De medio petrarum validarum dabunt vocem.
Pinguefaciens de cœnaculis tuis montes Pastor,
Terra viuificis replebitur de te fructibus,
Fœnum quadrupedibus producens amœnum,
At seruituti viridem hominum herbam:
De terra vt fructum educat suaue triticum,
Et mortalium cordibus præbeat lætificans vinum:
Oculos saginans albescentis sanguine oliuę,
Paneque humanum cor pauidum confirmans.
Frugiferi campi satietas ligna infinita iuuet,
Et cedros Libani, tuarum Beate opera manuum.
Illic nuper genitorum est passerum perfugium.
Domus amica pennati erodii dux est,
Montes velocibus ceruis vmbrosi curæ sunt:
Saxis præruptis fidentes sunt lepores.
Temporum negotiatricem ipse Rex fabricauit lunam.
Sol lucidus suos cognouit occasus.
Caligo tristis signum est noctis,
Nox vero vtique feras ornans: diligunt vero feræ noctem,
Et catuli properantes necessariam ad venationem,

Suum

κεῖσ' ὅθι δὴ μετὰ τοῖσι θεμείλια πήξαο χώρων.
πήξαο τέρμα μάκαρ τόπερ οὐ παρελεύσεται ἄλλος,
οὐδὲ φίλην ποτὲ γαῖαν ἀποστρέψουσι καλύψαι.
γαίης τρηχαλέης προϊεὶς μετὰ ῥήγμασι πηγὰς,
ὑψικόμων ὀρέων διελεύσεται ὕδατα μέσσον.
θηρσὶν ὀρεσσικόμοισι διὰ δρυμὰ πῶμα φανείη·
ἔθνος διψαλέων σὲ μένοι παντοῖον ὀνάγρων·
αἰθέρος αὖτ' ἐπὶ τοῖσι παραστίψει πετεηνά·
μεσσόθι πετράων σθεναρῶν δώσουσιν ἀϋτήν.
πιαίνων ὑπερωΐοθεν σέθεν οὔρεα ποιμὴν,
γαῖα φερεζώων πλησθήσεται ἐκ σέο καρπῶν,
χόρτον τετραπόδεσσιν ἐπαντέλλουσα μελιχρὸν,
αὐτὰρ δουλοσύνῃ χλοερὴν μεροπηΐδι ποίην,
ἐκ χθονὸς ὄφρα κε καρπὸν ἄγῃ μελιηδέα σῖτον,
καὶ θνητῶν κραδίῃσι πόροι πολυγηθέα οἶνον·
ὄμματα πιαίνων λευκοχρόου αἵματ' ἐλαίης,
ἄρτῳ τ' ἀνδρομέην κραδίην τρομέουσαν ἐρείδων.
καρποτόκου πεδίοιο κόρος ξύλα μυρί' ὀφέλλοι,
καὶ κέδρους λιβάνοιο τεῶν μάκαρ ἔργεα χειρῶν.
κεῖσε νεηγενέων πέλεται στρουθῶν ἀλεωρή.
δῶμα φίλον πτερόεντος ἐρωδιοῦ ἡγεμονεύει.
οὔρεα μακροπόροις ἐλάφοις σκιόεντα μέμηλε.
πέτροις ἠλιβάτοις περιθαρσέες εἰσὶ λαγωοί.
καιρῶν ἔμπορον αὐτὸς ἄναξ τεκτήναο μήνην.
ἠέλιος φαέθων σφετέρας ἐφράσσατο δυσμάς.
ὄρφνη ἀμείδητος σημήϊον ἔπλετο νυκτὸς,
νὺξ δ' ἄρα θηροκόμος· φιλέουσι δὲ θηρία νύκτα,
καὶ σκύμνοι μεμαῶτες ἀναγκαίην ἐπὶ θήρην,

σφωϊ-

σφωϊτέρην θαλίην θεόθεν διζήμενοι αἰεί.
ἠελίου ξυνάγερθεν ἐπὶ χθονὶ λαμπομένοιο;
καὶ λέχος ἠντύναντο παρὰ ξυλόχοισιν ἑοῖσιν.
αὐτὰρ ἀνὴρ παλίνορσος ἑὸν μετανίσσεται ἔργον,
ἑσπερίην καμάτοιο τέλος ποτιδέγμενος ὥρην.
ὡς σέθεν ἀμφιβόητα μάκαρ μεγαλίζεται ἔργα·
πάνθ' ἅμα θεσπεσίῃ σοφίῃ τεκτήναο ποιμήν.
χθὼν ἱερὴ βέβριθεν ἀμετρήτων σέθεν ἔργων,
κῦτος ἀπειρεσίης τε καὶ εὐρυχόροιο θαλάσσης.
ἆ πόσα τοι βρεμέθοντος ἐγείρετο ἑρπετὰ πόντου,
ζῶά κε θηήσαιο μεμιγμένα μείζονα τυτθοῖς·
ἔνθα πολυκληῖσιν ὁδὸς νήεσσιν ἐτύχθη·
ἔνθα δράκων ὃν πρὶν τεκτήναο παίγνιον εἶναι.
εἰς δέ σε πάντα βλέπει δόμεναι φίλον εἶδαρ ἑκάστῳ·
πᾶς δ' ἄρα δωτίνην ἀγαθὴν ἐκ σεῖο κομίσσοι.
πάντα λίην γάνυται παλάμας ὅτε σεῖο πετάσσεις·
καὶ κλόνος αἰνὸς ἔχει, ὅτε σὴν στρέψειας ὀπωπήν.
θυμὸν ἀπαινυμένοιο σέθεν, θνήσκουσι δαμέντες,
καὶ προτέρην φθινύθουσιν ἄφαρ περὶ μητέρα γαῖαν.
εἰ δ' ἄρα καὶ ψυχὴν σφετέρην παλίνορσον ὀπάσσεις,
αὖθις ἀνηβώουσιν, ὅλη δ' ἀναλάμπετο αἶα.
ἔσται κῦδος ἄνακτος ἀεὶ παναγήρατον ἔσται·
ἔργων ἀγλαΐῃσιν ἑῶν ἐπιτέρψεται ἐσθήν.
χθὼν ὑπὸ μαρμαρυγῇσι τεῆς ἐλελίζετ' ὀπωπῆς·
τυτθὸν ἐφαψαμένοιο σέθεν, βρέμει οὔρεα καπνῷ.
αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆα Διαμπερὲς ὑμνοπολεύσω.
ἀθάνατον μέλψαιμι πολύλλιτον, εἰσόκεν ἕρπω.
τερπόμενος γλυκερῆς μελεδήματα δέχνυσο μολπῆς·

ἀλήκτοις

Suum cibum a Deo quærentes semper.
Sole congregati sunt super terram lucente,
Et cubile attigerunt in lustris suis.
Cæterum vir rediens suum repetet opus,
Vespertinum laboris finem expectans tempus.
Quia tua præclara Beate sublimia sunt opera.
Omnia simul cum diuina sapientia fecisti Pastor.
Tellus sacra onusta est immensis tuis operibus,
Alueus immensique & spatiosi maris.
O quanta tibi frementis concitantur reptilia maris!
Animalia videas mixta maiora paruis.
Illic multarum sedium iter nauibus est:
Illic draco quem antea formasti ludibrium esse.
In te vero omnia spectant dare amicam escam cuique:
Quilibet vero vtique munus bonum a te reportet.
Omnia valde exultant, manus quando tuas aperies;
Et turbatio grauis habet, quando tuum auertis vultum.
Animum auferente te moriuntur domiti,
Et priorem intereunt statim circa matrem terram.
Si vero vtique etiam animam eorum rediuiuam concedes,
Rursum repubescunt, tota vero collustratur terra.
Erit gloria Regis semper immortalis erit:
Operum splendoribus suorum lætabitur Rex.
Tellus ob fulgores tui contremiscit vultus.
Paulum tangente te, strepunt montes fumo.
At ego Regem semper celebrabo,
Immortalem canam multum adorandum, quandiu serpo.
Lætus dulcis curas accipe cantus:

Indesinentibus Regis in lætitiis exultabo.
Omnino desinant sceleris auctores:
De terra autem iniquum totum cesset genus.
Anima tuum Regem semper laudabiliter cane.

PSALMVS CIIII.

Quaternionis alleluia vox diuinorum exercituum,
Psalmus centesimus & quartus est.

Cantate precantes immortale nomen Regis,
Opera Dei populis annunciate omnigenis.
Cantate, psalmis acute modulamini Regem:
Diuina rite dicite mirabilia opera:
Nostra est laus super immortali Rege.
Cor exultet inquirens semper Regem:
Quærite Regem vnde vobis robur est,
Et ipsi diuinum vestigate semper vultum.
Mirabilium recordamini quæ fabricauit manibus,
Linguæ iudicia suæ prodigiis obsequentia.
Serui eius sunt carum genus Abraami,
Filios Iacobi electum inuenit populum.
Ipse Rex in omnibus iustitiam ostendit.
Perpetuo suorum recordatus est pactorum:
Verbumque quod generationibus mandauit millenis,
Quod cupiens annuit suo antea Abraamo,
Isaaco famulo caro magnum iuramentum iurans,
Quod antea Iacobo prudenti præcepit perficere,
Fœdus immutabile pollicitus est vero Israeli,
Terram totam dare ei promittens Chanaani,

Vestra

ἀλήκτοις βασιλῆος ἐν ὐφροσύνῃσι χορεύσω.
πάμπαν ἀπολλήξειαν ἀπαθαλίης ὑποφῆται·
ἐκ γαίης δ' ἀθέμιστος ὅλη παύσαντο γλυέθλη.
θυμὲ τὸν βασιλῆα θεμπερὲς αἰνετὰ μέλπε.

ΨΑΛΜΟΣ ρϟ'.

Τετράδος ἀλληλεία βοὴ θείων στιχάων,
ψαλμὸς ἑκατοστὸς καὶ πέντε τελεῖται.

Μέλψατε λιτόμενοι παναγέρσιον οὐρανὸν ἄνακτα·
ἔργα θεοῦ δήμοις ἀγλαΐατε παντοδαποῖσι·
μέλψατε, καὶ ψαλμοῖς λιγέως φορμίζετ' ἄνακτα
θεῖα πρὸς ἀφθίτου ἀγορεύοντες θεσκελα ἔργα·
ἠμέτερος πέλοι αἶνος ἐπ' ἀθανάτῳ βασιλῆϊ.
ἦ τοι αἰνέσω σε διζήμενον αἰὲν ἄνακτα·
δίζεσθε βασιλῆα ὅθεν κράτος ὔμμιν ἐτύχθη·
καὶ οἱ θεσπεσίῃ ἰαχεύοντες πάντοτ' ὀπώπιεν.
θαυμασίων μνήσασθε ὅσων τεχνήσατο χερσὶ,
γλώσσης δ' ἀδικίας σφετέρας τεράεσσιν ὀπηδούς.
δμῶες ἐοὶ μεγάασι φίλον γένος Ἀβραάμοιο.
παῖδας Ἰακώβου περιλεγμένον εὗρετο λαόν.
αὐτὸς ἄναξ μετὰ πᾶσι δικαιοσύνῃσι φαάνθη.
νωλεμέως σφετέρων ἐμνήσατο σωτηρίαων·
μῦθον δ' ὃν γένεῃς ἐνετείλατο χιλιάδεσσι,
ὃν μεμαὼς κατένευσεν ἑῷ πάρος Ἀβραάμῳ,
Ἰσαάκῳ θεράποντι φίλῳ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας,
ὃν πρὶν Ἰακώβῳ πινυτῷ θέσπιζε τελέσσαι,
σωτηρίῃ ἀλίαστον ὑπέσχετο δ' Ἰσραήλῳ,
γαῖαν ὅλην δόμεναί οἱ ὑποχόμενον Χαναάμην,

ὑμετέρου διαμετρήσας σχοινίσματα κλήρου.
τῶν δ' ὀλίγιστος ἀριθμὸς ἔην, ὀλίγοι δ' ἔσαν αὐτοὶ
γαίης ναιετάοντες ἐπ' ἀλλοτρίης μετανάσται·
πολλάκις ἐξ ἑτέροιο μετέστιχον ἔθνεος ἔθνος·
ἐκ δ' ἄρα κοιρανίης λαὸν μετεκίαθον ἄλλον.
οὔτινα σίντιν ἔασσεν ἐπὶ σφισὶ χεῖρα κορύσσαι·
ἀλλ' ἔτι τῶν δ' ἐδάμασσε χάριν βασιλῆας ἐλέγχων.
ἴσχεσθ' ἀντιθέων, τί νύ μευ σίνεσθ' ὑποφήτας;
πικρὸν λυμαντῆρα καλέσσατο λιμὸν ἀρούρης·
εὐφόρβου ξυνέαξε βίην φυσίζοον ἀκτῆς.
τῶν δ' ἀγανὸν προὔπεμψε σαόφρονα κηδεμονῆα·
Ἰώσηπός τε ἄναξ ὑπεδύσατο δούλιον ἦμαρ.
ἆ τότε πῶς μογέεσκεν ἀλυκτοπέδῃσι πεδηθεὶς,
πῶς δὲ πιεζομένην κραδίην δέδμητο σιδήρῳ;
εἰσόκεν ἔλπετο κεῖνος ἑῶν τέλος ἐσθλὸν ὀνείρων.
αὐτὸς ἑὸν θεράποντα μακάρτατος ἔφλεγε μύθῳ.
ἐκ δεσμῶν μιν ἔλυσεν ἄναξ Νείλοιο κελεύσας·
ἡγητὴρ λαῶν σφετέρης μεθέηκεν ἀνάγκης,
οἶκον ἐπιτρέψας ὑπὸ νεύματι τοῖο φέρεσθαι·
καί μιν κοιρανίης ἔθετο κλυτὸν ἡγητῆρα·
ὄφρά κεν οἷσι νόμοις προμάχους Νείλοιο διδάξῃ,
καὶ σφεων πρεσβυτάτην πινυτὴν τεύξειε γενέθλην.
ἔνθεν ἄρ' Ἰσραῆλος ἐπ' Αἰγυπτίην μόλε γαῖαν·
Χαμοῦ δ' Ἰάκωβος ἀγακλέα νάσσατο χώρην.
αὐτὰρ ἄναξ ἕο λαὸν ἀνηέξησεν ἀγητὸν,
καί μιν δυσμενέων ἔθετο κρατερώτατον εἶναι.
οἱ δ' ἄρα λυμήναντο πάλιν θεοτερπέα δῆμον,
ἤθεα θεσπεσίοισιν ἐπαλλάξαντες ἐρίθοις.

τοῖσδε

Vestræ dimetiens funiculos sortis.
Horum vero pauciſſimus numerus erat, pauci vero erant ipsi
Terra habitantes in aliena inquilini.
Sæpe de alia transibant gente in gentem:
De regno autem vtique populū sequebātur alterum:
Nullum nocentem permisit in eos manum armare:
Sed adhuc horum domuit gratia reges corripiens.
Continete vos a sanctis: quid meos affligitis prophetas?
Acerbam vastatricem vocauit famem terræ,
Copiosi confregit vim viuificam cibi,
Ante eos vero mansuetum misit castum curatorem,
Ioſephusque Rex subiuit seruilem diem.
Ah tunc quo pacto laborabat compedibus vinctus?
Quo pacto vero oppressum cor vinctum erat ferro?
Donec sperabat ille suorum finem bonū somniorū.
Ipse suum famulum Beatissimus inflammauit verbo.
De vinculis eum soluit rex Nili iubens,
Princeps populorum sua dimisit necessitate,
Domum committens sub nutu eius gubernari,
Et eum regni posuit inclytum ducem:
Vt suis legibus principes Nili erudiret,
Et eorum antiquissimam prudentem faceret generationem.
Inde Israel in Ægyptiacam venit terram,
Chami vero Iacobus glorioſam habitauit regionem.
Cæterum Rex suum populum auxit mirabiliter,
Et eum inimicorum posuit validissimum esse,
Ipsi vero vtique afflixerunt rursum Deo gratum populum,
Mores diuinis permutarunt famulis.

Ipsis Deus famulum prudentem Mosem mittens,
Diuinumque Aaronem, qui ipsi electus erat.
Quibus decore commisit signa consilii,
Et prodigiorum vim in Chami terra perfecit.
Inde caliginem misit super Niliacam terram:
Ipsi vero verborum moliebantur contraria acerba Dei.
Ipsis aquam conuertit, funestum sanguinem faciens.
Pisces rursum occidit nigricantis fluminis.
Terra aquæ alumnorum ranarum ebulliuit sobolem,
Aduersus domos armatæ erãt præpotentum regum.
Dixit vero, & musca canina inuasit domos Regis,
Et sciniphes diripuerũt totius inclytas domos terræ.
Frigida a pluuialibus nubibus resonuit grando,
Et flamma terram rodens auxiliatrix venit grandinis.
Vineas quidem perdidit, peribant vero ficus,
Et eorum floridas contriuit arbores terræ.
Dixit, & demetens irruit profluens locusta,
Et bruchus innumerabilis ingentibus animis:
Qui terræ depopulati sunt totam floridam herbam.
Ah quo pacto primogenitorum luxit mortem vnusquisque,
Sepeliens abeuntis sobolis primiferam iuuentutem.
Auro autem onustum & argento eduxit populum,
Neque quempiam infirmum popularem habuit socium.
O quo pacto abeuntibus exultauit Niliaca tellus.
Omnes enim percussi fuerant tetro pauore animo.
Expandens nubem vmbrosam duxit populum,
Et igni tota nocte dissipauit diffusam caliginem.
Venit valde petentibus infinita coturnix.

Pane

τοῖσδε θεὸς θεράποντα πολύφρονα Μωσέα πέμψας,
ἀντίθεόν τ' Ααρῶνα ὅς οἱ προλελεγμένος ἦεν·
οἷσιν ἀριπρεπέως παρακάτθετο σήματα βουλῆς,
καὶ τεράων Χαμοῖο βίην κατὰ γαῖαν ἄνυσσε.
ἔνθ' ὄρφνην προέηκεν ὑπὲρ Νειλωΐδα γαῖαν·
οἱ δ' ἐπέων βούλευον ἐναντία πικρὰ θεοῖο.
τοῖσιν ὕδωρ ἔτρεψε, δαφοινεὸν αἷμα τελέσσας.
ἰχθύας αὖ κατέπεφνε μελαμβαφέος ποταμοῖο.
χθὼν ὑδατοτραφέων βατράχων ἀνέτειλε γενέθλην.
δώμασι θωρήχθησαν ἔρισθενέων βασιλήων.
εἶπε δὲ, καὶ κυνόμυια μετέστιχε δώματ' ἄνακτος,
καὶ σκνίφες διέπερθον ὅλης κλυτὰ δώματα γαίης.
ψυχρὴ ὑπ' ὀμβροτόκων νεφέων κελάρυζε χάλαζα,
καὶ φλὸξ γαῖαν ἔδουσα βοηθόος ἦλθε χαλάζης.
ἡμερίδας μὲν ὄλεσσαν, ἀπεφθίνοντο δὲ συκαῖ,
καὶ σφεων ἀνθεμόεντα κατέκλασε δένδρεα γαίης.
εἶπε, καὶ ἀμμώωσα μετέσσυτο νήχυτος ἀκρὶς,
καὶ βροῦχος πολύθεστος ἀμετρήτοισιν ἐρωαῖς·
οἱ χθονὸς ἐξαλάπαξαν ὅλην πολυανθέα ποίην.
ἆπῶς πρωτοτόκων ὀλοφύρατο πότμον ἕκαστος,
θάπτων οἰχομένης γενεῆς πρωτάγριον ἥβην.
χρυσῷ δὲ βρίθοντα καὶ ἀργύρῳ ἔξαγε λαὸν,
οὐδέ τιν' ἠπεδανὸν μεταδήμιον εἶχον ἑταῖρον.
ἆπῶς νισσομένων ἐχάρη Νειλωὶς ἄρουρα.
πάντες γὰρ βεβόλητο δυσαλθέι δείματι θυμῷ.
ἐκπετάσας νεφέλην σκιερὴν ἡγήσατο λαοῦ,
καὶ πυρὶ παννυχίην κέδασεν διανήχυτον ὄρφνην.
ἦλθε μάλ' αἰτίζουσιν ἀπείριτος ὀρτυγομήτρα·

ἄρτου δ' οὐρανίου σφέτερον ἐμπλήσατο θυμόν.
ῥηξάμενος πέτρην, ῥοθίων ἐξήγαγε χεῦμα,
καὶ ποταμοὶ δαπέδοισι βίῃ κελαρύζον ἀνύδροις.
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ὑποσχεσίης ἐρατεινῆς,
ἣν πρὶν ἄναξ κατένευσεν ἑῷ πάρος Ἀβραάμῳ.
τοὔνεκα τιμήεντα γεγηθότα ῥύσατο λαὸν,
εὐφροσύνῃ θεράποντας ἀεξομένους ξυναγείρας.
χώρας δέ σφισι δῶκε πολυσπερέων γενεάων,
καὶ λαῶν ἑτέρων καμάτους διεμοιρήσαντο,
ὄφρα δικαιοσύνης μνησαίατο πάντοτε θείης,
καὶ νόμον ἰχνεύσωσιν ἐπουρανίου βασιλῆος.

ΨΑΛΜΟΣ ρε'.

Πέμπτος ὅδ' ἀλληλούια βοὴ θείων στρατιάων.

Λαοὶ μειλιχίην ἀναμέλψατε παμβασιλῆος,
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
τίς σθένος ἀστυφέλικτον ἐμεῦ βασιλῆος ἀείσει,
καί οἱ παντοδαπῶν μερόπων βάλοι οὔασιν αἶνον;
ὄλβιοι εὐδικίης μεμελημένοι ἄνδρες ἔασσιν,
οἷσι δικαιοσύνη καταχείριος αἰὲν ἐτύχθη.
λαοῦ ἐπ' εὐδικίῃ μιμνήσκεο σῶν ἱκετάων,
καὶ κλεινὸν σέο φέγγος ἐπίσκοπον ἄμμιν ὀπάζοις,
σῇσι διοπτεύσαιμεν ἐνηείῃσιν ἀρίστους,
ἔθνεος εὐφροσύνῃσι τεοῦ κεχαρησόμεθ' ἦτορ,
ἀθανάτου κλήροιο συνῄορον αἶνον ἔχοντες.
νωϊτέροις τοκέεσσιν ὁμῶς ἀλιτήμονες εἰμὲν,
δυσνομίας ῥέξαντες ἀθεσμοτάτοισιν ἐπ' ἔργοις.
θαυμασίων ἐγένοντο τεῶν ἀδαήμονες αὔτως,

Pane vero cæleſti eorum repleuit animum.
Frangens ſaxum, aquarum eduxit fluxum,
Et flumina in campis impetu reſonabant inaquoſis.
Recordatus eſt enim in animo promiſſi amabilis,
Quod prius Rex annuit ſuo quondam Abrahamo,
Quoniam honorabilem lætum liberauit populum,
Lætitia famulos auctos congregans.
Regiones vero ipſis dedit diſperſarum gentium,
Et populorum aliorum labores diuiſerunt,
Vt iuſtitiæ recordentur ſemper diuinæ,
Et legem inueſtigent cæleſtis Regis.

PSALMVS CV.

Quintus iſte alleluia vox diuinorum exercituum.

Populi benignitatem celebrate Domini,
Quoniam perpetuo ſuam miſericordiam auget.
Quis robur inconcuſſum mei Regis canet?
Et ipſi variorum hominum iniiciat auribus laudem?
Beati æquitatis ſoliciti viri ſunt,
Quibus iuſtitia adminiſtrabilis ſemper eſt.
Populi in æquitate recordare tuorum ſupplicum,
Et nobile tuum lumen prouidum nobis largiaris.
Tuis exploremus manſuetudinibus optimos,
Gentis lætitiis tuæ gaudebimus cor,
Immortalis ſortis conſociatam laudem habentes.
Noſtris patribus ſimul peccatores ſumus,
Iniuſtitias facientes iniquiſſimis in operibus.
Mirabilium fuerunt tuorum ignari pariter,

Neque

Neque animo considerarunt tuæ misericordiæ copiam,
Acerba animo spirantes adhuc in mari rubro:
Sed tamen seruati sunt sui Regis ope,
Robur vt immortalis magnum cognoscant & alii.
Iubens siccauit Rex mare rubrum,
In profundo autē ducebat deserta tanquam regione
Et eos seruauit ab inimicis perditoribus,
Ab hostibus vero eripuit, liberum diem præbens.
Aduersarios operuit altiflua vnda maris,
Neque vllus ex hostibus ciuis euasit nuntius aliis.
Ipsi vero tandem crediderunt Dei viuificanti verbo,
Et ipsi laudabilem hymnum celebrarunt carminibus.
Verborum vero obliti sunt cito mutati Regis,
Consilium vero Immortalis mentiti sunt Dei.
Desiderium desiderabant prauum in loco deserti,
In solo Regem tentauerunt inaquoso.
Verum & sic, sui desiderium concessit animi,
Replens cibo corda quem cupiebant ipsi.
Ipsi vero iracundia Mosis mitem animum concitarunt,
Diuino autem in omnibus obsistebant Aaroni.
Dathanum absorbuit impudentem terra dehiscens,
Omnem vero contexit improbi cœtum Abironis.
Sua tentoria depasta est vrens flamma,
Et flamma peccato deditum combussit populum.
In Chorebo autem vtique cornutum vitulum fecerunt,
Idoli vero supplicabant frustra ad pedes prostrati:
Fatui, qui pristinam suam gloriam mutauerunt
Vitulo pascenti similem suauem herbam;

Roboris

οὐδὲ νόῳ σκέψαντο τεῆς ἐλεητύος ἐσμόν.
πικρὰ νόῳ πνώοντες ἔτι κατὰ πόντον ἐρυθρὸν,
ἀλλ' ἔμπης ἐσάωθεν ἑοῦ βασιλῆος ἀρωγῇ,
καρτὸς ἵν' ἀθανάτοιο μέγα γνώωσι καὶ ἄλλοι.
κελλόμενος τέρσηνεν ἄναξ διὰ πόντον ἐρυθρὸν,
βυσσόθι δ' ἡγεμόνευεν ἐρημαίῃ ἅτε χώρῃ,
καὶ σφεας ἐξεσάωσεν ὑπ' ἐχθομένων ὀλετήρων,
δυσμενέων δ' ἐξείλετ' ἐλεύθερον ἦμαρ ὀπάσσας.
ἀντιβίους ἐκάλυψε βαθύῤῥοον οἶδμα θαλάσσης,
οὐδέ τις ἐκ δηΐων ναέτης μόλεν ἄγγελος ἄλλοις.
οἱ δὲ τέως ἐπίθοντο θεοῦ ζωαρκέϊ μύθῳ,
καὶ οἱ αἰνετὸν ὕμνον ἐπευφήμησαν ἀοιδαῖς.
μύθων δ' ἐξελάθοντο θοῶς στρεφθέντες ἄνακτος,
βουλὴν δ' ἀθανάτοιο διεψεύσαντο θεοῖο.
ἵμερον ἱμείροντο κακὸν κατὰ χῶρον ἐρήμου,
ἐν δαπέδῳ βασιλῆος ἐπειρήθησαν ἀνύδρῳ·
ἀλλὰ καὶ ὣς σφετέροιο πόθον δωρήσατο θυμοῦ,
πλησάμενος θαλίης κραδίας ἧς ἤθελον αὐτοί.
οἱ δὲ κότῳ Μωσῆος ἐνηέα θυμὸν ὄρινον,
ἀντιθέῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐριδμαίνεσκον Ἀρῶνι.
Δάθανον κατέπιεν ἀναιδέα γαῖα χανοῦσα,
πᾶσαν δ' ἀμφεκάλυψε κακοῦ κλισίην Ἀβιρῶνος.
σφωιτέρας κλισίας κατεβόσκετο καιομένη φλὸξ,
καὶ φλὸξ ἀμπλακίῃ μεμελημένον ἔφλεγε λαόν.
ἐν δ' ἄρα Χωρήβῳ κεραελκέα μόσχον ἔτευξαν,
εἰδώλου δ' ἐλίτοντο μάτην παρὰ ποσσὶ πεσόντες·
νήπιοι, οἳ τοπάροιθεν ἑὸν κλέος ἠλλάξαντο
μόσχῳ φερβομένῳ ἴκελον μελιηδέα ποίην·

ἀλκῆς

ἀλκῆς δ' ἐξελάθοντο μενεπτολέμου βασιλῆος,
ὃς πρὶν ἐν Αἰγύπτῳ τελέσας μεγαλαυχέα ἔργα,
θηητὸς βεβόητο βαρύφρονος ἐν χθονὶ Χαμοῦ,
τεύχων δείματα πᾶσι βροτοῖς κῆ πόντον ἐρυθρόν.
καὶ νύ κε πάντας ὄλεσσεν, ἐπεὶ φάτο πάντας ὀλέσσαι,
εἰ μὴ ἀμησονόεις θεράπων πέλας ὦρνυτο Μωσῆς,
λισσόμενός θ' παλάμῃσιν ἵνα μιν παύσειεν ὀλέθρου.
γαῖαν ἀχαλκείησαν ἐλωβήσαντο κακῆσιν·
ἐδέπτο δ' ἀθέσμῳ μάκαρος θαρσήσαν ἀνωγῇ·
ἀλλὰ καὶ ἐν καλύβῃσιν ἀεὶ τεύζεσκον ἔῃσιν·
ἔασιν ἠρνήσαντο θεῷ λαλέοντος ἀκοῦσαι.
τοὔνεκα δεξιτερῇ βασιλῆα θώρηξεν ἀλείτας,
πάντας ἅμ' ἴέμεν θ' βαλέειν κῆ χῶρον ἐρήμου,
ἔθνεσι δ' ἀλλοδαποῖσιν ἐὸν θέμεν φῦλον ὀλέσσαι,
ἠὲ πολυσπερέεσσι μετὰ πολίεσσι κεδάσσαι.
οἱ δ' Βεελφεγόροιο μιαινόμενοι τελετῇσι,
νεκτερίης ἐπάσσαντο καθαφθιμένων ἑκατόμβης,
μαχλοσύνῃς ἐρέθοντες ἐρωμανίῃσιν ἄνακτα.
τοῖς δ' ὕβρις θανάτοιο θεοῦ τέκε μητέρα μινῦν.
φινδοὺς δ' ἀχωλῇσιν ἐλάσσατο παμβασιλῆα·
κεῖνος μὲν λιθάνδε, λιταῖς δ' ὑπεχάζετο λοιμός,
μιαθὸν δ' ἀδικίης θεόθεν ἀελδέκετον εὗρεν,
ἐκ]χυσῆς χυσεῴδε θαμὰ πέρες ἤματα πάντα.
ἀμφήεισον ὕδωρ σὺ δ' ὀπίσσαο ὥς μιν ὄφελλαν,
ὡς Μωσῆς ὁδυνῇ κεκακωμένος ἦεν ἀλιτρῶν,
αἰὲν τευχόμενος κραδίῃ πικρῇσιν ἀνίαις·
ὅς ῥα καὶ οὐκ ἐθέλων προτέρῳ ἐψεύσατο πίσυν.
ἔθνεα γὰρ ῥύσαντο, τά περ σφίσιν εἶπεν ὀλέσσαι.

τοῖς

Roboris vero obliti sunt bellicosi Regis,
Qui antea in Ægypto perficiens glorioſa opera,
Admirabilis inuocatus fuerat grauis in terra Chami,
Faciens terrores cunctis mortalibus in mari Rubro.
Et sane omnes perdidit, postquam dixit omnes perdere,
Nisi optimus famulus prope surrexisset Moses,
Supplicans eum manum vt sedaret interitus.
Terram glorioſam cauillati sunt malis.
Nunquam æquo Beati confiderunt præcepto:
Sed & in tentoriis semper stridebant suis:
Auribus recusarunt Deum loquentem audire.
Itaque dexteram Rex armauit in peccatores,
Omnes simul cupiens prosternere in loco deserti,
Gentibus vero alienigenis suum genus perdere,
Aut diuersas per vrbes dispergere.
Ipsi vero Beelphegor polluti ceremoniis,
Infera gustarunt mortuorum sacrificia:
Impudicitiæ irritantes perditis amoribus Regem.
Ipsis vero iniuria mortis Dei peperit matrem iram.
Phinees autem precibus placauit Dominum.
Ille quidem orabat, precibus vero cedebat pestis,
Mercedem vero iustitiæ diuinitus præclaram nactus est,
De generatione in generationem omnino dies omnes.
Controuersam aquam tu vero cognoscis quod eum concitarunt,
Vt Moses dolore vexatus fuit improborum,
Semper oppressus cor acerbis cruciatibus;
Qui vtique & non volens priorē mentitus est fidem.
Gentes enim euaserunt, quas ipsis dixit perdere.

His

His vero commixti, iniqua didicerunt opera,
Ceruicemque idolis inanimis suppositerunt:
Nec vtiq; his adiuti sunt, mala vero oppressi sunt ne-
Dæmonib. immolantes suas filias & filios. [cessitate,
Irrigata gemuit innocenti sanguine terra:
Eorũ quos genuerũt, quos aluerũt, pernicioſi fuerũt
Idolis immolantes fœdifragi Chanaani. [occisores,
Sanguine autem occisorũ rubescebat vndique tellus,
Frustra operibus polluta odiosis, [rat.
Impudicitiæq; pernicioſæ: valde enim ipsis sic cure-
Cæterum ipse succensebat omnino Rex malefico
populo,
Hæreditate odio prosequens suam superbam con-
tumeliam.
Hostium manibus caros famulos dedit,
Dominationem suis suam hostibus præbens.
Aduersariorũ pernicioſis domiti sunt necessi tatibus,
Viles manibus sub alienis cadentes.
Sæpe seruauit putans tamen perdere.
Ipsi vero mente odiosa magis prouocabãt quam an-
tea Regem,
Ceruicem iniquitatibus domiti suis.
Vt vidit afflictos, suo parcebat populo,
Supplices a. miserat⁹ est, eorũ vero exaudiuit preces.
Statim enim suorum recordatus est pactorum:
Victus vero misericordia, priore cessauit consilio.
Admiratio me habet, quo pacto animum suum miti-
gauit Rex;
Et eos miserati sunt antea prædatores viri.
Nos ô Rex summe facile serues,
Vndiq; cõgregans, vbi dispersi sumus inter populos:
Vt tuum propere celebremus nomen diuinum,

Tuis

τοῖς δ' ἐπιμιγνύμενοι, ἀθεμίστια μάνθανον ἔργα·
αὐχένα τ' εἰδώλοισιν ὑπ' ἀψύχοισιν ἔθεντο.
οὐδ' ἄρα τῶν ἀπόνηντο, κακῇ δ' ἐπίεσθεν ἀνάγκῃ,
δαίμοσι ῥέζοντες σφετέρας κούρας τε καὶ υἷας.
τεγγομένη στονάχιζεν ἀναιτίῳ αἵματι γαῖα·
ὧν τέκον, ὧν θρέψαντ' ὀλοοὶ ἐγένοντο φονῆες,
εἰδώλοις ῥέζοντες ὑπερφιάλου Χαναάμου.
αἵματι δ' ὀλλυμένων ἐρυθραίνετο πάντοθεν αἶα,
μαψιδίως ἔργοισι μιαινομένη στυγεροῖσι,
μαχλοσύνῃ τ' ὀλοῇ· μάλα γάρ σφισιν ὧδε μεμήλει.
αὐτὰρ ὁ μηνίε πάμπαν ἄναξ κακοεργέϊ λαῷ,
κλήρου ὀδυσσάμενος σφετέρου ὑπερήφανον ὕβριν.
δυσμενέων παλάμῃσι φίλους θεράποντας ἔδωκε,
κοιρανίην σφετέροισιν ἑὴν δηΐοισιν ὀπάσσας,
ἀντιβίων ὀλοῇσιν ὑπεδμήθησαν ἀνάγκῃς,
οὐτιδανοὶ παλάμῃσιν ὑπ' ἀλλοτρίῃσι πεσόντες.
πολλάκις ἐξεσάωσεν ὀϊόμενός περ ὀλέσσαι.
οἱ δὲ νόῳ στυγερῷ πλέον ἤκαχον ἢ πρὶν ἄνακτα,
αὐχένα δυσνομίῃσιν ὑποδμηθέντες ἑῇσιν.
ὡς ἴδε τειρομένους, σφετέρου περιφείδετο λαοῦ·
λισσομένους δ' ἐλέησεν, ἑῶν δ' ἐπάκουσε λιτάων.
αὐτίκα γὰρ σφετέρων ἐμνήσατο συνθεσιάων·
νικηθεὶς δ' ἐλέῳ προτέρης ἀπεπαύετο βουλῆς.
θαῦμά μ' ἔχει, πῶς θυμὸν ἑὸν πρήϋνεν ἀνάκτωρ,
καί σφεας οἰκτίσσαντο πάρος λήϊστορες ἄνδρες.
ἡμέας ὦ βασιλεῦ πανυπέρτατε ῥεῖα σαώσοις,
πάντοθεν ἀθροίζων, ἵνα περ κεκεδάσμεθα δήμων·
ὄφρα σευ ἐσσυμένως ἀναμέλψομεν οὔνομα θεῖον,

σῇσι

σῇσι μέγα φρονέοντες ἀριπρεπέεσσιν ἀοιδαῖς.
αἰνετὸς αἰὲν ἄναξ πέλεται κλυτὸς Ισραήλου,
ἐκ γενεῆς γενεήνδε διαμπερὲς ἤματα πάντα·
σὺν δ' ἐρέει πᾶς δῆμος, Ετήτυμον ὧδε γενέσθω.

ΨΑΛΜΟΣ ρϛ'.

Ἕκτος ὅδ' ἀλληλούια βοὴ θείων στρατιάων.

Λαοὶ μειλιχίην ἀναμέλψατε παμβασιλῆος,
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
βαζόντων θεὸς οἷσιν ἐλεύθερον ὤπασεν ἦμαρ,
οὕς ποτε δυσμενέων κρατερῆς ἀπελύσατο χειρός·
ἐκ δὲ πολυσπερέων ξυναείρατο δεῦρο πολήων,
τοὺς μὲν ἀπ' αὐτολίης, τοὺς δ' ἑσπερίης ἀπὸ γαίης,
ἄλλους δ' ἐκ βορέαο καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
πλαζομένους ἀνὰ χῶρον ἀπείριτον αὖον ἐρήμου,
οὐδ' εἶχον σφετέρης πόλιος σκέψασθε ἀταρπόν.
δίψῃ δὲ φθινύθεσκον ὁμοῦ καὶ νηλέϊ λιμῷ,
ἐκ δ' ὀλιγηπελίης σφέτερος κατετήκετο θυμός.
ἂν δὲ θεὸν βοάασκον ὀρινόμενοι φρένα μόχθοις·
αὐτὰρ ἀναγκαίης βασιλεὺς σφέας ἔξελε πάσης·
ἰθείην δ' ἀνέφαινε μετὰ τρίβον ἡγεμονεύων,
ὄφρα φίλον πτολίεθρον ὅπερ ποθέεσκον ἵκωνται.
οἰκτιρμοὶ βασιλῆος ἑὴν ἀναμέλψατ' ἐρωήν,
καί οἱ θέσκελα ἔργα μέλοι μεροπηΐδι φύτλῃ,
οὕνεκα δευομένῃ ψυχῇ πόρε δόρπον ἑτοῖμον,
πειναλέον τ' ἀγαθοῖσιν ὑπεστηρίξατο θυμὸν,
ἑζομένους θανάτοιο ποτὶ κνέφαϊ σκιόεντος,
ἐλλομένους πενίῃ τε σιδηρείοισί τε δεσμοῖς·

οἱ δὲ

Tuis magnum sapientes decoris carminibus.
Laudabilis semper Rex est inclytus Israelis,
De generatione in generationem prorsus dies omnes:
Simul vero dicet omnis populus, Vere sic fiat.

PSALMVS CVI.

Sextus iste alleluia vox diuinorum exercituum.

Populi, benignitatem celebrate Domini,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Dicant Deus quibus liberum largitus est diem,
Quos aliquando inimicorum valida liberauit manu,
De dispersis autem congregauit huc ciuitatibus,
Illos quidem ab oriente, illos vero occidentali a terra,
Alios autem ab Aquilone & indomito mari,
Errantes in loco infinito squallido deserti,
Neque habebant suæ ciuitatis inspicere viam.
Siti autem interibant simul implacabili fame,
Eximbecillitate vero eorum tabescebat animus.
Ad Deum vero clamabant commoti mentem laboribus:
Cæterum a necessitate Rex eos eripuit omni:
Rectam vero demonstrauit per viam ducens,
Vt amicam ciuitatem quam cupiebant venirent.
Misericordiæ Regis suam celebrate potentiam,
Et ipsi diuina opera curæ sint mortali generi:
Quia egenti animæ præbuit cœnam paratam,
Elurientemque bonis fulciuit animum,
Sedentes mortis in tenebris opacæ,
Vinctos paupertateque, ferreisque vinculis:

Ipsi vero mente odiosa Dei irritauerunt quam antea mandata,
Frustra prouocantes suum glorioſum consilium.
Inde ab irrito labore domiti sunt & calamitate,
Neque aliquis infirmitatis adiutor venit ipsis.
Ad Deum vero clamabant commoti mentem laboribus:
Cæterum de necessitate Rex eos liberauit omni.
Eduxit vero de tenebrisque & de mortis faucibus,
Diſcumpens membrorũ validũ & rigidũ vinculum
Misericordiæ Regis suam celebrate potentiam,
Et ipsi diuina opera curæ sint humano generi:
Quia ærearum robur expugnauit portarum,
Elaboratos vero adamantis cito confregit vectes,
Omnes abripiens laborioſa flagitii via:
Propter impietatem ignominioſum probrum inuenerunt,
Animo despuentes omnem viros alentem cibum:
Frigidæ mortis peruenerunt vsque portas.
Ad Deum vero clamabant commoti mentem laboribus:
Cæterum de necessitate Rex eos liberauit omni.
Oppressos curauit suum sibi animum exhilarans,
Anxio autem liberauit pereuntes mærore.
Misericordiæ Regis suam celebrate potentiam,
Et ipsi diuina opera curæ sint humano generi.
Sacrificent Regi sacrificium cantibus gratum,
Loquantur vero ei opera mente gaudentes optima.
Nautæ quibus curæ est vis nauesque maris,
Quibus labor per fluctum & immensam incitatur aquam,
Oculis viderunt circunspecti opera Dei,
Et ipsi diuina omnia profundis in abyssis.

Iubente

οἱ δὲ νόῳ ϛυγερῷ θεοῦ ἤκαχον ἢ πρὶν ἀνωγὰς,
μαψιδίως ἐρέθοντες ἑὴν ἐρικυδέα βουλήν.
ἔνθεν ὑπ' ἀπρήκτου καμάτου δέδμητο καὶ ἄτης,
οὐδέ τις ἀδρανίης ἐπιτάῤῥοθος ἤλυθεν αὐτοῖς.
ἂν δὲ θεὸν βοάασκον ὀρινόμενοι φρένα μόχθοις·
αὐτὰρ ἀναγκαίης βασιλεὺς σφέας ἔξελε πάσης.
ἐκ δ' ἄγαγε κνέφαός τε καὶ ἐκ θανάτοιο βερέθρων,
ῥηξάμενος μελέων κρατερὸν καὶ ἀτειρέα δεσμόν.
οἰκτιρμοὶ βασιλῆος ἑὴν ἀναμέλψατ' ἐρωήν,
καί οἱ θέσκελα ἔργα μέλοι μεροπηΐδι φύτλῃ·
οὕνεκα χαλκείων δύναμιν διέπερσε πυλάων,
εὐτύκτους δ' ἀδάμαντος ἄφαρ ξυνέαξεν ὀχῆας,
πάντας ἀφαρπάξας μογερῆς κακότητος ὁδοῖο·
οὕνεκα δυσσεβίης παρελεγχέα μῶμον ἐφεῦρον,
θυμῷ ἀποπτύξαντες ὅλην θρεψήνορα δαῖτα,
ψυχροπόρου θανάτοιο κατήλυθον ἄχρι πυλάων.
ἂν δὲ θεὸν βοάασκον ὀρινόμενοι φρένα μόχθοις·
αὐτὰρ ἀναγκαίης βασιλεὺς σφέας ἔξελε πάσης.
τειρομένους ἠκέσσαθ' ἑὸν σφίσι θυμὸν ἰήνας,
θυμοβόρου δ' ἀπέλυσε καταφθινύθοντας ἀνίης.
οἰκτιρμοὶ βασιλῆος ἑὴν ἀναμέλψατ' ἐρωήν,
καί οἱ θέσκελα ἔργα μέλοι μεροπηΐδι φύτλῃ·
ῥεζόντων βασιλῆϊ θύος μολπῇσι μεμηλός·
βαζόντων δέ οἱ ἔργα νόῳ κεχαρηότες ἐσθλῷ.
ναυτίλοι οἷσι μέμηλε βίη νηές τε θαλάσσης,
οἷσι πόνος διὰ κῦμα καὶ ἄσπετον ὄρνυται ὕδωρ,
ὄμμασι θηήσαντο πολύφρονος ἔργα θεοῖο,
καί οἱ θέσκελα πάντα θαλασσοπόρους μετ' ἀβύσσους.

κελλομένου βασιλῆος ἀθέσφατος ὦρτο καταιξ,
θῦνε δὲ κυρτωθέντα μετήορα κύματα πόντου·
φαίης οὐρανὸν εὐρὺν ἄφαρ μίσγεσθαι ἀβύσσῳ.
τῶν δὲ πολυσμαράγῳ κατετήκετο θυμὸς ἀνίῃ·
πάντας δὲ κλόνος εἷλεν, ὅπως πεπεδημένον οἴνῳ·
ναυτιλίης δ' ἐλάθοντο, σοφὴ δ' οὐ φαίνετο τέχνη.
ἂν δὲ θεὸν βοάασκον ὀρινόμενοι φρένα μόχθοις,
αὐτὰρ ἀναγκαίης βασιλεὺς σφέας ἔξελε πάσης·
αὐτίκα δ' εἰς αὔρην προτέρην μετέθηκε θύελλαν·
αὖτις δ' εὐσταθέϊ μειλίσσετο κύματα σιγῇ.
εὐφροσύνη δ' ἕλε πάντας, ὅπως ἴδον εὔδιον ὕδωρ,
εἰς λιμένα σπεύδοντας ὑπ' ἐννεσίῃσι θεοῖο.
οἰκτιρμοὶ βασιλῆος ἑὴν ἀναμέλψατ' ἐρωὴν,
καί οἱ θέσκελα ἔργα μέλοι μεροπηΐδι φύτλῃ.
εὖ μιν ἀριπρεπέων κλισίῃς ἀναείρατε λαῶν,
καὶ προτερηγενέων ἱεροῖς ἀναμέλψατε θώκοις·
χεῦμα μέγ' ἐξανέηκεν ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο·
ὑδρηλὴ δὲ κέλευθος ἀτερπέϊ τήκετο δίψῃ.
ἅλμην πουλυβότειραν ἄφαρ ποιήσατο χώρην,
καρφομένην κακότητι πεικτιόνων ναετήρων.
αὐτὰρ ἐρημαίαν πολυκύμονα θήκατο λίμνην,
καὶ γαίης ποταμηδὸν ἐπέχραον ὕδατ' ἀνύδρου,
ᾗ ποτὲ πειναλέοι νάσται πολυπήμονες ἦσαν·
καὶ δῆμοι πόλιας κάτεχον πειναιέται ἐσθλοί.
ἡμερίδας κατέπηξαν, ἐπεσπείραντο δὲ χώρας,
καὶ βιότου κεχάρηντο τελεσφορίης ἐρατεινῆς.
ᾔνεσε μὲν θεὸς ἔργον, ἀνηΰξαντο δὲ λαοὶ,
καί σφισι τετραπόδων ἀγέλαι φέρβοντο νομῇσιν·

ἔνθ'

Iubente Rege vehemens commota est procella.
Currebant vero gibbosi sublimes fluctus maris.
Diceres cælum latum permisceri abysso.
Eorum vero strepera tabescebat animus tristitia:
Omnes autem turbatio cepit, velut cõpeditũ vino:
Nauigationis obliti sunt, docta autem non apparebat ars.
Ad Deum vero clamabant commoti mentem laboribus,
Cæterum de necessitate Rex eos liberauit omni:
Statim vero in auram priorem mutauit procellam.
Rursum vero stabili sopiti sunt fluctus silentio.
Lætitia autem cepit omnes vbi viderunt tranquillam aquam,
Ad portum festinantes monitis Dei.
Misericordiæ Regis suam celebrate potentiam,
Et ipsi diuina opera curæ sint humano generi.
Bene eum præstantium tẽtoriis exaltate populorũ,
Et seniorum sacris celebrate sedibus.
Fluxum magnum remisit pulchre fluentis fluminis,
Aquosa vero via iniucunda tabescebat siti.
Salsuginem multorum nutricem cito fecit regionẽ,
Squallidam malitia vicinorum habitatorum:
At desertum, fluctuosum posuit stagnum,
Et de terra fluminis in morem exibant aquæ inaquosa,
Vbi quondã esurientes habitatores damnosi erant:
Et pópuli ciuitates tenuerunt accolæ boni.
Vineas plantauerunt, seminauerunt vero agros,
Et vitæ gauisi sunt abundantia fructuum amabili.
Laudauit quidẽ Deus op⁹, multiplicati sunt populi,
Et ipsi quadrupedum greges pascebantur pascuis:

Ibi languentes hæsitabant afflictione,
Doloribus oppressique & inefficacibus cruciatibus;
Grauis vero duces inglorios occupauit contumelia.
Ipsi vero viam relinquentes in inuiis errarunt.
De inopia autem adiutor venit pauperi,
Collocans familias tanquam greges pulchros pastorum.
Recti mente videntes in lætitiis gaudeant:
Iniquitas vero manifesta suum os graue aperiet.
Quis prudens hæc omnia in animis nouit custodire,
Immortalis vero misericordiam pectoribus intelligere?

PSALMVS CVII.

Dauidis centesimus est & septimus hymnus.

Animus paratus meus Prouide, animus paratus,
Gloria qua celebrabo te & in psalmis canam.
Exsurge mihi cithara, & meorum psalterium hymnorum.
Studiose diluculo expergefactus resonabo:
Tuum carmen celebre Rex populis clamabo,
Et populis multis stridulam laudem canam.
Cælestes misericordiam habes supra portas,
Et tua veritas nubium ex aduerso volat.
Eleuare super cælestes portas supreme Pastor,
Et tua immensa gloria in terram vniuersam veniat,
Vt amicos cupientes eripias necessitate.
Dextera me serua, & meam exaudi vocem.
Locutus est Rex Sancto suo concors verbum.
Exaltatus Sicema diuidam aliquando,
Et vallem dimetiar frequentium tabernaculorum.

Noster

ἔνθ' ὀλιγοδρανέοντες ἀμηχανέεσκον ἀνίῃ,
ἄλγεσι τηκόμενοί τε καὶ ἀπρήκτοις ἐδιώῃσι·
δύνῃ δ' ἡγεμονῆας ἀκυδέας ἄμφεπε λώβη·
οἱ δ' τριβὸν προλιπόντες ἐπ' ἀτρίπτοις ἀλάλητο.
ὄφρα δ' ἀχρημοσύνης ὄπι πάρροθος ἦλθε πενιχρῷ,
σπαίρων Φρήτρας ἄτε πῶεα καλὰ νομήων.
ἰθύνοοι λύσαντες ἐπ' ἀφροσύνῃσι χαρῆεν·
ἀμπλακίη δ' ἀεί δηλος ἐὼν σόμα δεινὸν ἀνοίξει.
πῆς πινυτὸς τάδε πάντα μὴ φρεσὶν οἶδε φυλάξαι,
ἀθανάτῳ δ' ἀλεημοσύνῃ ἑέρνοισι νοῆσαι;

ΨΑΛΜΟΣ ρζ'.

Δαυίδου ἐκφθεὶς ἔφυ ἐν ἑβδόμῃ ὕμνῳ.

Θυμὸς ἑτοῖμος ἐμὸς πανεπίσκοπε, θυμὸς ἐμῶμος·
ᾠδὴν ᾧ μέλψω σε καὶ ἐν ψαλμοῖσιν ἀείσω.
ἔγρεό μοι φόρμιγξ καὶ ἐμῶν ψαλτήριον ὕμνων.
ἐμμανέως ἠῶθεν ἀνεγρόμενος κελαδήσω·
σὸν μέλος ἀμφιβόητον ἄναξ λαοῖσι βοήσω,
καὶ δήμοις πολέσιν λιγυρόκτυπον αἶνον ἀείσω.
ἀρχαίων ἐλεητὺν ἔχεις καθύπερθε πυλάων,
καὶ σεῦ ἀληθείῃ νεφέων κατέναντα ποτᾶται.
ὄρσο ὑπὲρ ἀρχαίων πυλέων πανυπέρτατε πολλῶν,
καὶ σέθεν ἄσπετον εὖχος ὅπι χθόνα πᾶσαν ἰκάνοι·
ὄφρα φίλας μεμαῶτας ἀφαρπάξειας ἀνάγκης.
δέξιτερῇ με σάωσον, καὶ ἐμῆς ὄπι κέκλυθι φωνῆς,
εἶπεν ἄναξ ἀγίῳ σε φέτερῳ συμφραδμονα μῦθον.
ὑψωθεὶς σὴν μᾶλλον ἐς ὠκεανὸν ἔτι νῦν,
καὶ κείλεσι μέλπησω πυκινῶν κλισιάων.

ἡμέτερος Γαλαάδος, χ' ἡμέτερος Μανασσῆς,
Ἔφρεμος ἡμετέροιο καρήατος ἄλκαρ ἐπίχθη·
αὐτὰρ εὐκλείης βασιλεὺς ἐμός ἐστιν Ἰούδας,
ἐλπωρὴς ἣ λεβὴς μοῦ ἔφυ Μωάβος ἀμύμων.
ἐκτινάσσω πέδιλον ἐμὸν ποθ' ἁπάντων Ἰδουμαίης·
ποσσὶν ὑφ' ἡμετέροις ἀλλότρια φῦλα δαμάσθη.
ἤγαγον ἐς πύργου κλυτὸν ἄστεος ἡγεμονῆα,
ἠδὲ κιὼν Ἰδουμαίης μετὰ δῆμους·
ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἄναξ ἡγήσεαι ὃς πρὶν ἐλάσας,
οὐδὲ κεκρυφομένου σὺν ἐλεύσεαι ἄμμιν ἀρωγός;
τρομένοις δ' ἐπίκουρος ἄναξ ἀναφανδὰ φανείης·
ἄμμι γὰ μαψίδιον μερόπων φάος ἐξυαλίζοι·
ἐν κρατερῷ βασιλῆι βίῳ τελέσωμεν ἑταιρίην·
φυσμενέων ἔκπαγλον ὑπερβασίῃ ἀθερίζοι.

ΨΑΛΜΟΣ ρη'.

Δαυίδου λιγυρὸν μέλος ὄγδοον ἀμφ' ἑκατοστῷ.

Αἶνον ἐμὸν μὴ πάγχυ μάκαρ σιγῇ παρελάσῃς·
ἀμφ' ἐμοὶ ὡς δολιον χαίνει στόμα δεινὸς ἀλείτης·
ψεύσαμενοι γλώσσας με κακηγορέεσκον ἀνιηράς,
καὶ μύθοις συγεροῖσι πεποιθότες ἠρεθόοντο,
μαψιδίως τ' ὀλιγῶ ἐπὶ φύλοπιν ὠπλίζοντο,
ὃς φιλέειν δοκέεσκον ἐμοὶ κακὰ μᾶλλον ἔρεπτον.
αὐτὰρ ἐγὼ λιτάνευον ἐς ἠέρα ὄμμα λιτάων·
ἀντ' εὐεργεσίης ὀλοὰς δόσαν ἄμμιν ἀνίας,
ἀντὶ ἣ νωϊτέρης φιλίης κακὸν ἔχθος ἔλοντο.
τοῖο καθηγητῆρα πόροις κακοεργέα φῶτα·
διάβολον δ' ἄρα οἱ σατὴρ ἐν δεξιᾷ μίμνοι·

κεινό-

Noſter Galaadus, & noſter Manaſſes.
Ephremus noſtri capitis robur eſt.
At glorioſus Rex meus eſt Iudas,
Fiduciæ vero lebes meæ eſt Moabus laudabilis.
Extendam calceamentum meum ante Idumæam,
Pedibus ſub noſtris alienæ gentes domitæ ſunt:
Vellem munitæ inclytum ciuitatis ducem,
Aut etiam directorem Idumçæ ad populos.
Nonne ipſe Rex dux eris qui prius repuliſti,
Neque armatis venies nobis adiutor?
Oppreſſis defenſor Rex palam appareas:
Nobis vero vanum mortalium lumen præbeas.
In valido Rege vim faciamus paratam,
Inimicorum terribiliter ſuperbiam deprimat.

PSALMVS CVIII.

Dauidis canorum carmen octauum ſupra centeſimum.

Laudem meam ne prorſus Beate ſilentio præ-
tereas:
Super me quia doloſum aperuit os ſæuus peccator.
Acuentes linguas mihi maledicebant graues,
Et ſermonibus odioſis confiſi volitabant,
Fruſtraque perniciosam ad pugnam armabantur.
Quos amare putabam, mihi mala magis machina-
bantur.
At ego orabam in cælum oculum tendens.
Pro beneficio pernicioſos dederunt nobis cru-
ciatus,
Pro autem noſtro amore malum odium elegerunt.
Huic magiſtrum præbeas maleficum virum:
Diabolus vero vtique ipſi firmus ad dexteram ma-
neat:

Iudicatus

Iudicatus ſuffragiis iuſtitiæ, vinctus veniat:
Oratio vero pernicioſa ipſi, nefanda ſtatim fiat.
Dies ipſi fiant pauciſſimique triſteſque,
Et eius ſacerdotium illuſtre accipiat alius.
Orbitas ſuos nocentes filios occupet,
Viduitas vero vxorem mala ſubſequens compediat.
Filii mendicabunt apud alienigenas profugi:
Limine eiiciantur caro inuiti neceſſitate.
Omnia ipſi quęcunqne ſunt ſcrutetur fœnerator,
Et ſuorum laborum alieni raptores ſint.
Non ipſi carentium ſuppeditator aliunde veniat,
Neque ipſi orphanam aliquis miſeretur prolem.
Erunt ipſi cara pignora mali ludibrium exitii:
Nomen obſcurū inauditum in die omnino peribit.
Coram Deo improbitas ſuorum recordetur parentum,
Neque ipſi peccatum odioſæ ceſſet matris.
Infames Regis ſemper in conſpectu maneant,
Et eorum de terra bona memoriale pereat.
Non enim recordatus eſt commiſeratione digna facere,
Inopem & mendicum ſceleratus virum perſequens,
Virum cupiens doloribus onuſtum interficere.
Quam vero valde dilexit, cito accipiat maledictionē:
Benedictionē odio proſecutus eſt, fugit eum procul conuerſa.
Maledictionem pernicioſam ſimilem induit pallio,
Tanquam vero ſitientem occupauit viſcera aqua,
Oſſa ſaginans opportune tanquam oleum:
Pro neceſſario autem ipſum in corpore amictu occupet,
Et zona ſua qua cingitur ſemper in opere.

Merces

κρινόμενος ψήφοισι δίκης δεδμημένος ἔλθοι·
εὐχωλὴ δ' ὀλοὴ οἱ ἀτάσθαλος αἶψα γενέσθω.
ἤματά οἱ γενοίατ' ὀλίγιστά τ' ἀνιηρά τε,
καὶ οἱ ἱροσύνην ἐρικυδέα δέξεται ἄλλος.
ὀρφανίη σφετέρους ἀλιτήμονας υἷας ἐρύξοι,
χηροσύνη δὲ δάμαρτα κακὴ μεθέπουσα πεδήσει·
παῖδες πτωχεύσουσι παρ' ἀλλοδαποῖς μετανάσται·
οὔδεος ἐξελάοιντο φίλου ἀέκοντες ἀνάγκῃ.
πάντα οἱ ὅσσα πέλονται ἀνιχνεύσειε δανειστής,
καὶ σφετέρων καμάτων ἀλλότριοι δρῆπαγες εἶεν.
μή οἱ δευομένων ἐπιτάρροθος ἄλλοθεν ἔλθοι,
μηδέ οἱ ὀρφανικήν τις ἐποικτίσαιτο γενέθλην.
ἔσται οἱ φίλα τέκνα κακοῦ μέλπηθρον ὀλέθρου·
οὔνομ' ἄϊστον ἄπυστον ἐπ' ἤματι πάμπαν ὀλέσσει.
ἄντα θεοῦ κακίη σφετέρων μνήσαιτο τοκήων,
μηδέ οἱ ἀμπλακίη στυγερῆς παύσοιτο τεκούσης.
λωβητοὶ βασιλῆος ἀεὶ κατέναντα μενόντων,
καὶ σφεων ἐκ γαίης ἀγαθῆς μνημήϊον ἔρροι.
οὐ γὰρ ἐπεμνήσθη ἐλεητύος ἄξια ῥέξαι,
ἀκτέανον καὶ πτωχὸν ἀτάσθαλος ἄνδρα διώκων,
φῶτα λιλαιόμενος βαρυώδυνον ἐξεναρίξαι·
ἠὲ δὲ λίην ἀγάπαζε, θοῶς δέξαιτο κατάραν·
εὐλογίην ἔστυξε, φύγεν δέ ἑ τῆλε τραπεῖσα.
δρὴν οὐλομένην ἰκέλην ἐνεδύσατο πέπλῳ,
εἷα δὲ διψώοντι ἐπήλυθεν ἔγκασιν ὕδωρ,
ὀστέα πιαίνουσα κατὰ χρέος ἠΰτ' ἔλαιον.
ἀντὶ δ' ἀναγκαίου μιν ἐπὶ χροὸς εἵματος ἴσχοι,
καὶ ζώνης σφετέρης ἠὲ ζώννυται αἰὲν ἐπ' ἔργῳ.

μισθὸς

μισθὸς ὅδ' οἷς βασιλῆϊ κακηγορέειν με μέμηλεν,
οἷς τε μέλει ψυχῇ μευ ἀπείριτα κήδεα τεύχειν.
ἀλλὰ σὺ παμβασιλεῦ μοι ἄκος σέθεν εἵνεκα τεύχοις,
οὕνεκα μειλιχίῃσι τεὴν ἐλεητὺν ὀφέλλοις.
ἀκτέανος καὶ πτωχὸς ἐγὼ, σὺ δὲ μή με μεθείης.
ἡμέτερος μελέεσσιν ὀρίνεται ἔνδοθι θυμός·
κλινομένῃ σκιῇ ἶσα νόῳ ἀλύεσκον ὀρινθεὶς,
ἀκρίσιν αἰθερίῃσι πανείκελος ἐξετινάχθην·
ἐδμήθην φίλα γυῖα τρέμων ὑπ' ἀνάλκιδι λιμῷ,
καὶ δέμας αἰγλήεντος ἀμείβετο νόσφιν ἐλαίου.
ἔνθεν ἅλις μετὰ πᾶσιν ἐγὼ μωμητὸς ἐτύχθην·
ὥς μ' ἴδον, ὣς κεφαλὴν δόνεον δολόεσσαν ἕκαστος.
ἀλλὰ μάκαρ καλέοντι θοὸς ἐπιτάῤῥοθος ἔλθοις,
καί μοι σὴν ἐλεητὺν ἄναξ ἐπίκουρον ὀπάσσοις.
ὄφρα τεῆς παλάμης ἀγαθὴν γνώωσιν ἀρωγὴν,
ἣν τεῷ ὁρμαίνεσκες ἄναξ θεράποντι τελέσσαι.
κεῖνοι ἐπαρήσονται, ἀτὰρ σύ μοι ὄλβια δοίης.
αἶσχος ἐπεγρομένοισιν ἐμοῖς δηΐοισι γενέσθω·
σεῖο δὲ τιμήεις θεράπων φρεσὶ πάντοθε χαίροι.
οἵ με κακηγορέοντες ἀεὶ δυσαίατο μῶμον,
δί πλακι δὲ χλαίνῃ ἴκελον ψύθος ἀμφιβαλέσθων.
ἀείσω μελέεσσιν ἀνὰ στόμα παμβασιλῆα,
καὶ πόλεων ἀνὰ μέσσον ἑὸν κλέος ὑμνοπολεύσω·
οὕνεκα δεξιτερῆς ἐπιτάῤῥοθος ἦλθε πενιχροῦ,
ὄφρα κε θυμὸν ἐμὸν δηΐων ἀπολύσειεν ἀνδρῶν.

ΨΑΛ-

Merces ista quibus Regi vituperare me curæ est,
Quibusque curæ est animæ meæ infinitos dolores facere.
Sed tu Domine mihi medicinam tui causa facias,
Quia mãsuetudinibus tuam misericordiam augeas.
Inops & pauper ego, tu vero ne me deseras.
Noster membris concutitur intrinsecus animus.
Inclinatæ vmbræ æqualiter, animo mærebam concussus,
Locustis æthereis persimilis excussus sum.
Domitus sum cara mẽbra tremens ab imbelli fame,
Et corpus luculento immutatum est absque oleo.
Inde satis apud omnes ego ludibrium factus sum.
Vt me viderunt, sic caput mouebant dolosum quilibet.
Sed Beate vocanti citus adiutor venias,
Et mihi tuam misericordiam Rex opitulatricẽ præbeas.
Vt tuæ manus bonam cognoscant opem,
Quam tuo cogitabas Rex famulo perficere.
Illi execrabuntur, at tu mihi felicia dederis.
Dedecus insurgentibus meis hostibus sit:
Tuus vero honorabilis famulus animis vndique gaudeat.
Qui me vituperant, semper subeant reprehensionem,
Duplici autem pallio simile mendacium induant.
Celebrabo carminibus in ore Dominum.
Et multorum in medio suam gloriam prædicabo.
Quoniam a dextera adiutor venit pauperis,
Vt animam meam hostibus liberet viris.

PSAL-

PSALMVS CIX.

Dauidis sonorum carmen nonum supra centesimum.

Sede, Deo Deus dixit, mearum ad dexterã sedium,
Donec sub scabellum inimicos tuos pedibus domuero.
Æternus de Sione inculpatam virgam mittat,
Vt tuis in medio Rex hostibus imperes.
Tui principii tecum est robur vt antea habebas:
Tuis cum splendoribus sanctorum decus firmum habebis:
Ventris fructus mei ante luciferum ipse es.
Iurauit fidelis Rex, sua vero nõ mentietur iuramẽta:
Eris sacerdos qualis erat Melchisedechus.
Dexteræ, ô Intacte, habebis prope defensorem,
Qui in ira reges terrenos domet.
Nationes Beatus iudicabit, implebit vero ruinas populorum,
Et multorum in terra conquassabit capita.
Aquam torrentis bibet, inclytam viam iens,
Inde Rex venerandum exaltabit caput.

PSALMVS CX.

Immortale alleluia, decimum vero supra centesimum.

Indefinenti corde Rex tuam laudem canam,
Mente rectorum sanctorumque in tentoriis illustribus.
Immortalis Regis semper eximia opera,
Consiliis omnigenis grata diuinis,
Laus semper Dei opera sunt & præstans gloria:
De generatione in generationẽ iustitia eius manet.
Mirabilium suorum Rex recordatus est animo:

Misericors

ΨΑΛΜΟΣ ρθ'.

Δαυίδου λιγυρὸν μέλος εἴνατον ἀμφ' ἑκατοστῷ.

Ἧσο, θεῷ θεὸς εἶπεν, ἐμῶν ἐς δεξιὰ θώκων,
ὥς κεν ὑπὸ θρῆνυν δηΐους σέο ποσσὶ δαμάσσω.
ἄφθιτος ἐκ Σιῶνος ἀμύμονα ῥάβδον ἰάλλοι,
ὄφρα τεοῖς ἀνὰ μέσσον ἄναξ δηΐοισιν ἀνάσσῃς.
σῆς ἀρχῆς μετὰ σεῖο πέλει κράτος ὡς πάρος εἶχες,
σῇσι μετ' ἀγλαΐῃς ὁσίων κλέος ἔμπεδον ἕξεις.
γαστρὸς καρπὸς ἐμῆς πρὸ ἑωσφόρου αὐτὸς ἐτύχθης·
ὤμοσε πιστὸς ἄναξ, σφετέρους δ' οὐ ψεύσεται ὅρκους·
ἔσσεαι ἀρητὴρ οἷος πέλε Μελχισεδῆκος.
δεξιτερῆς ἄχραντε ἔχεις πέλας ἀσπιδιώτην,
ὅς ῥα κότῳ βασιλῆας ἐπιχθονίους δαμάσαιτο.
φῦλα μάκαρ δικάσει, πλήσει δ' ἀναρήγματα δήμων,
καὶ πολέων κατὰ γαῖαν ἀπορραίσειε κάρηνα.
ὕδωρ χειμαρρόου πιεται κλυτὸν οἶμον ὁδεύων,
ἔνθεν ἄναξ τιμῆεν ἀνυψώσειε κάρηνον.

ΨΑΛΜΟΣ ρι'.

Ἄφθιτον ἀλληλούια, δεκὰς δ' ἔφυ ἀμφ' ἑκατοστῷ.

Ἀλήκτῳ κραδίῃ βασιλεῦ τεὸν αἶνον ἀείσω,
ἰθυνόων ὁσίων τε παρὰ κλισίῃσι φαειναῖς.
ἀθανάτου βασιλῆος ἀεὶ περιώσια ἔργα,
βουλῇς παντοδαπῇσι μεμηλότα θεσπεσίῃσιν.
αἶνος ἀεὶ θεοῦ ἔργα πέλει καὶ ἀριπρεπὲς εὖχος·
ἐκ γενεῆς γενεήνδε δικαιοσύνη ἕο μίμνει.
θαυμασίων σφετέρων βασιλεὺς ἐμνήσατο θυμῷ.

οἰκτίρμων

οἰκτίρμων μ᾽ πᾶσι θεὸς πέλε ἠδ᾽ ἐλεήμων.
δαῖτα φίλοις δμώεσιν ἀγακλείεσσιν ἔδωκε.
νωλεμέως σφετέρων μεμνήσεται ἁρμονιάων·
ἔργων ἰωρείῃ ἀγαθὴν διεπέφραδε λαῷ,
κλῆρον ἀεί ζηλον μεμαὼς δόμεναι σφίσι δήμων.
Ἀδικίῃ δ᾽ ἀληθείῃ ἐρίζεται αἰεί.
ἐννεσίαις βασιλῆος ἀγακλέα πίστιν ἔχουσιν,
ἐκ γυιῆς γυιὴ δὲ Δρύμπερὲς ἐξεφέρηεν,
τυκτὴ ἀληθείῃ τε καὶ ἰθείῃσι μενοιναῖς.
λύτρον ἄναξ νημερτὲς ἑῷ δωρήσατο λαῷ·
πάντοτε σὺν θεσίῃσι σφετέρῃσιν ἐνετείλατο μιμνεῖν.
ἄχραντον φοβερόν τε θεὸν κλυτὸν οὔνομ᾽ ἐτύχθη·
ἀρχὴ ἐπουρανίης σοφίης πέλε δῶμα θεοῖο·
καὶ πιστὴ μερόπεσσι πέλε σοφίης ἐσαφήνας.
ἐκ γυιῆς γυιὴ δὲ μένει θεοῦ ἄφθιτος αἶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ρια΄.

Πρῶτον ἐφ᾽ ἑνδεκάτῃ δεκάδι μέλος ἀλληλούια.

Ὄλβιος ὃς πεπίθεσι θεσπεσίῃ βασιλῆα,
ἀθανάτῳ θεράπῃσιν ἐν᾽ ἐννεσίῃσι μεμηλώς·
ἀλκῆεν κεῖνον γὰρ ἐὸν μένει αἷμα γυιέθλης,
ὄλβῳ ἰθυνόοισιν ὁμοῦ γυιῇσι τεθηλός·
ἔκ οἱ ἀπολλήξει δόμων ἄφενός τε καὶ εὖχος,
ἀλλὰ καὶ Ἀδικίῃσι διωκέεσσι χαρείη.
ἐξ ὄρφνης ἀνέτειλεν ἐπ᾽ ἰθυνόοις μέγα φέγγος.
οἰκτίρμων ὅσιός τε θεὸς πέλε ἠδ᾽ ἐλεήμων.
μείλιχος ὅς ῥ᾽ ἔχησεν ἀνὴρ ἑτέρῳς ἐλεαίρων,
ἐσμὸν ἀπιθύνων σφετέρων ἀγανόφρονα μύθων.

ἄποπ-

Misericors in omnibus Deus est & clemens,
Conuiuium caris famulis glorioſum dedit.
Perpetuo ſuarum recordabitur compoſitionum:
Operum virtutem ſtrenuam annunciauit populo,
Sortem præclaram cupiens dare ſibi populorum:
Æquitatem & veritatem operatur ſemper.
Mandata Regis glorioſam fidem habent,
De ſeculo in ſeculum prorſum confirmata ſunt,
Facta veritateque & rectis conſiliis.
Redemptionem Rex veram ſuo largitus eſt populo.
Semper pactum ſuum mandauit Paſtor.
Purum terribileque Dei inclytum nomen eſt:
Principium cæleſtis ſapientiæ eſt timor Dei.
Et prudentia mortalibus eſt ſapientiæ vatibus.
De ſeculo in ſeculum manet Dei immortalis laus.

PSALMVS CXI.

Primum ſupra vndecimam decadem carmen alleluia.

Beatus qui animis timet Regem,
Immortalis honorata in mandata incumbens.
Fortis in terra ſuus manet ſanguis generationis,
Beatitudine rectis ſimul generationibus florens.
Non ipſi deſinant domorum diuitiæque & gloria,
Sed & æquitatibus perpetuis gaudeat.
De caligine ortum eſt in rectis magnum lumen.
Miſericors ſanctuſque Deus eſt & clemens.
Blandus qui mutuauit vir alios miſerans,
Multitudinem dirigens ſuorum placidam verborum.

Nunquam eum laborioſæ turbatio vitæ comprehendet.
Perpetuo ſancti memoria laudabilis erit:
Nunquam reformidet iniquum auribus rumorem.
Semper habet in ſpe animum paratum:
Semper inconcuſſum ſuum firmauit conſilium,
Donec inimicorum deſpiciat miſerandum vultum.
Egenis diſperſit largiens victum:
De ſeculo in ſeculum iuſtitia eius manet:
Honore & dignitatibus exaltatum cornu habebit.
Videntem hæc ira peccatorem virum opprimet,
Tabe ſtridentem mala inuidis dentibus:
Deſiderium rurſus mutilum impii viri peribit.

PSALMVS CXII.

Vndecimæ decadis poſt ſecundum alleluia.

Immortalem Regem ſapientes celebrate pueri,
Nomen honorabile reſonate Domini.
Erit nomen diuinum ſemper gratum hymnis,
Et nunc,& poſtea ſempiternis generationibus.
Solis lucidi ab ortu ad occaſus,
Nomen honorabile reſonate Domini.
Populis omnigenis Rex ſuperiora habitat,
Et decus cæleſtia palatia ſupra immortale habet.
Quis valido Regi perſimilis alius eſt?
Habitans excelſa,at humillima intuens,
Terramque oculis & cælum luſtrans,
Inopem nouit a terra ſolus erigere,
De ſtercore autem pauperem prudenter exaltat:

οὔποτέ μιν μογεροῖο κλόνος βιότοιο κιχείη.
νωλεμέως ὁσίου μνημήϊον αἰνετὸν ἔσται.
οὔποθ' ὑποδδείσειεν ἀθέσμιον οὔασι φήμην·
αἰὲν ἔχει βασιλῆος ἐπ' ἐλπίδι θυμὸν ἑτοῖμον·
ἠνεκέως ἀδόνητον ἑὴν στήριξε μενοινὴν,
εἰσόκε δυσμενέων θηήσεται οἰκτρὸν ὀπωπήν.
ἀκτεάνοις ἐκέδασσε χαριζόμενος βιότοιο·
ἐκ γενεῆς γενεὴν δὲ δικαιοσύνη ἕο μίμνει·
τιμῇ καὶ γεράεσσιν ἀειρόμενον κέρας ἕξει.
δερκόμενον τάδε μηνῖς ἀτάσθαλον ἄνδρα χαλέψει.
τηκεδόνι τρύζοντα κακῇ φθονεροῖσιν ὀδοῦσιν·
ἵμερος αὖτ' ἀτέλεστος ἀτασθάλου ἀνδρὸς ὀλεῖται.

ΨΑΛΜΟΣ ριβ'.

Ἐνδεκάτης δεκάδος μετὰ δεύτερον ἀλληλούια.

Ἀθάνατον βασιλῆα σοφοὶ ἀναμέλψατε παῖδες,
οὔνομα τιμῆεν κελαδήσατε παμβασιλῆος.
ἔσσεται οὔνομα θεῖον ἀεὶ μεμελημένον ὕμνοις,
καὶ νῦν, καὶ μετέπειτα διηνεκέεσσι γενέθλαις.
ἠελίου φαέθοντος ἀπ' ἀντολίης ἐπὶ δυσμὰς,
οὔνομα τιμῆεν κελαδήσατε παμβασιλῆος.
δήμων παντοδαπῶν βασιλεὺς καθυπέρτερα ναίει,
καὶ κλέος οὐρανίων δαπέδων ὕπερ ἄφθιτον ἴσχει.
τίς κρατερῷ βασιλῆϊ πανείκελος ἄλλος ἐτύχθη;
ναιετάων ὑψηλὰ, ἀτὰρ χθαμαλώτατα λεύσσων,
γαῖάν τ' ὀφθαλμοῖσι καὶ οὐρανὸν ἀμφιπολεύων,
ἀκτέανον δεδάηκεν ἀπὸ χθονὸς οἶος ἐγείρειν,
ἐκ κόπρου δὲ πενιχρὸν ἐπισταμένως ἀναείρει·

ὄφρα καθηγητῆρσιν ὁμὴν μετελεύσεται ἕδρην,
λαοῦ θεσπεσίοιο σὺν ἔμπορος ἡγεμονήων·
στείρῃ ναιετάειν ὃς δώματα δῶκεν ἀγητὰ
μητέρα τιμήεσσαν ἀγαλλομένην ἐπὶ τέκνοις.

ΨΑΛΜΟΣ ριγ'.

Ἐνδεκάτης δεκάδος σὺν καὶ τρίτον ἀλληλούια.

Αλκιμος Ισραῆλος ὅτ' ἤλυθεν ἠερίηθεν,
δῶμα δὲ βαρβαρόφωνον Ιακώβου λίπε λαὸς,
νηὸς Ιουδαίῃ γεραρὸς γεγένητο θεοῖο,
ἀθάνατος δ' ἤνασσεν ἀγακλέος Ισραήλου.
Φεῦγε μὲν ἀτρύγετός μιν ὅπως ἐνόησε θάλασσα,
αὐτὰρ Ιορδάνης ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω·
οὔρεα δὲ κριοῖσιν ἀνεσκίρτησαν ὁμοῖα,
καὶ κορυφαὶ λασίων ὀρέων πέλον ἀρνασιν ἶσαι.
ἔννεπε τίπτε θάλασσα διέτμαγες ὧδε φυγοῦσα,
τίπτε δ' Ιορδάνη ἀνεχάζεο τόσσον ὀπίσσω,
οὔρεα δὲ κριοῖσιν ἀνεσκιρτήσαθ' ὁμοῖα,
καὶ κορυφαὶ λασίων ὀρέων πέλετ' ἀρνασιν ἶσαι;
ἀθανάτου δεδόνητο θεοῦ κατεναντίον αἶα,
ὅς τις Ιακώβου μεγαλήτορος αἰὲν ἀνάσσει,
ὃς λίμνας ὑδάτων ἰκέλην ἐπετρέψατο πέτρην,
ἀκρότομον πηγῇσιν ἀναβλύζειν ἐπιτείλας.
μὴ ἡμῖν τάδε ῥέζε· τί γὰρ σθένος ἄμμιν ἐτύχθη;
ἀλλὰ τεῇ σοφίῃ πανυπέρτατον εὖχος ὀπάζοις,
σῇ τ' ἐλεημοσύνῃ βασιλεῦ καὶ ἀληθέϊ βουλῇ·
μήποτε φῦλ' ἐρέῃ, Πῇ δὴ θεὸς ἔπλετο κείνων;
νωΐτερος θεὸς αὖτε κατ' οὐρανὸν αἰὲν ἀνάσσει,

οὐρανῷ

Vt ducibus similem ingrediatur sedem.
Populi diuini comes principum.
Sterili habitare qui domos dedit admirabiles,
Matrem honorabilem exultantem super filios.

PSALMVS CXIII.

Cum vndecima decade etiam tertium alleluia.

Fortis Israel quando venit ex Aëria
Domum vero barbaram Iacobi reliquit populus,
Templum Iudææ honoratum factum est Dei,
Immortalis vero imperabat glorioso Israeli.
Fugit quidem sterile ipsum vt sensit mare,
Ast Iordanes recessit multum retrorsum.
Montes vero arietibus exultauerunt similes,
Et vertices hispidorum montium erant agnis similes.
Dicito quare mare diuisum sis sic fugiens,
Quare vero Iordanes recessisti tantum retrorsum,
Montes vero arietibus exultastis similes,
Et vertices hispidorum montium estis agnis similes?
Immortalis contremuit Dei in conspectu terra,
Qui Iacobo magnanimo semper imperat:
Qui lacus aquarum similem conuertit petram,
Rupem fontibus ebullire præcipiens.
Non nobis ista facito: quod enim robur nobis est?
Sed tuæ sapientiæ summam gloriam præbeas,
Tuæque misericordiæ Rex & veræ voluntati:
Nequando gentes dicant, Vbi igitur Deus est illorum?
Noster Deus rursum in cælo semper imperat,

Cælo innixus est, at terræ opera gubernat,
Patrans quæcunque animo sagaci cogitat.
Idola, aurumque & argentum sunt populorum;
Humanarum infirma solertium simulacra manuum:
Quibus non sonus inest, etiamsi os ipsis est:
Neque lumen ferunt in expolitis aspectibus:
Aures solum habent & non audiunt vocem:
Neque sacer nares subit aeris odor:
Non robur palpanti etiam si manibus ornentur:
Non pedibus alma in terra vestigium firmare:
Neque de gutture vocem emittere:
Neque enim anhelant in ore flatus impetu.
Artifices idolis fiant suis similes,
Et omnes his animo fidentes sunt.
Fiduciam in Rege posuit glorioſus Israel,
Horum adiutor est & perpetuus defensor.
Fiduciam in Rege posuit inclyta domus Aronis.
Horum adiutor est & intrepidus defensor.
Spem posuerunt in Rege; curæ vero est quibus timor Dei,
Horum adiutor est & fortis defensor.
Nostri Immortalis memor laudauit omnes.
Laudauit splendidam domum manſueti Israelis:
Laudauit sacerdotis immaculatam domum Aronis:
Laudauit populum vniuersum gratum omnium Regi,
Ætatem vniuersam simul cum maiore minorem.
Nostris cum filiis auxit valde omnes.
Laudabiles Immortalis estis mente omnium Regis,
Qui terram viridemque & cælum latum fecit.

Cælum

ἀρχανῷ ἠρήρεισαι, ἀπὰρ χθονὸς ἔρχα νομεύῃ,
πτύχων ὁπποσσα θυμῷ ἀρεσσόνῳ μενεαίνει.
εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔωλεν δήμων,
ἀνδρομέων ἀλαπαδνὰ σοφῶν δαιδάλματα χειρῶν· 25
οἷς ἀ φθόγγος ἔπεστι, κὴ εἰ σόμα τοῖσιν ἐπ' ὀχθῃ·
ἀδὲ φάος φορέουσι πρὸς ὄψεσιν ὀπωπαῖς.
ἄκαμμονῶν ἔχουσι κὴ οὐκ ἀΐουσιν ἀϋτῆς.
ἀδ' ἱερὴ ῥίνεσσιν ὑπαέρχεται ἠέρος ὀδμή·
ἀ σθένος ἀμφαφάωνι καὶ εἰ χείρεσσι κέκασθεν· 30
ἀ ποσὶν οὐ φόρβοιο κὴ χθονὸς ἴχνος ἐρεῖσαι·
ἀδ' ἀπὸ λαιμανίης φθογγὴν ἀναπεμπάσσασθαι·
ἀδὲ γὰ ἀθμαίνουσι κὴ σόμα πνεύματος ὁρμῇ.
τέκτονες εἰδώλοισι χροιὰς οἷσιν ὁμοῖοι,
καὶ πάντες τοιοῖσι νόῳ πεπιθαρσέες εἰσίν. 35
ἐλπωρὴ ἐπ' ἄνακτα θεὸν κλυτὸς Ισραήλος,
τῶν δ' ὀπιταρρόθος ἐστὶ κὴ ἄφθιτος ἀσπιδιώτης.
ἐλπωρὴ ἐπ' ἄνακτα θεὸν κλυτὸς οἶκος Ἀρῶνος,
τῶν δ' ὀπιταρρόθος ἐστὶ θ' ἅρεμος ἀσπιδιώτης.
ἐλπίδ' ἔθεντ' ἐπ' ἄνακτα, μέλει δ' οἷς δᾶημα θεοῖο, 40
τῶν δ' ὀπιταρρόθος ἐστὶ κὴ ἄλκιμος ἀσπιδιώτης.
ἡμέων ἀθάνατος μεμνημένος ἤνεσε πάντας·
ἤνεσεν ἀγλαὸν οἶκον ἑνηέος Ισραήλ·
ἤνεσεν ἀρητῆρος ἀκήρατον οἶκον Ἀρῶνος·
ἤνεσε λαὸν ἅπαντα μεμηλότα παμβασιλῆϊ, 45
ἠλικίῃσι σύμπασιν ὁμοῦ πεῖ μείζονι τυτθήν.
ἡμετέροις μὴ πᾶσιν ἀέξησεν μάλα πάντας.
αἰνεταὶ ἀθανάτῳ πέλετε φρενὶ παμβασιλῆος,
ὃς γαῖαν χλοερῷ τε κὴ ἀρχανὸν οὖρεϊ τεύξεν.

οὐρανὸς αἰγλήεντος ἐπουρανίου ἐστὶ ἄνακτος·
αὐτὰρ γαῖαν ἔδωκεν ἔχειν μεροπηΐδι φύτλῃ.
οὔ σε μάκαρ νεκύων φθιμένων μέλψουσι γενέθλαι,
οὐδ' ἐπὶ νερτερίους θανάτου στείχοντες ἀγυιάς·
ἡμεῖς οἱ ζώοντες αἰυμνήσωμεν ἄνακτα,
νῦν ἅμα καὶ μετέπειτα διηνεκέεσσι γενέθλαις.

ΨΑΛΜΟΣ ριδ'.

Ἐνδεκάτης δεκάδος μετὰ τέτρατον ἀλληλούια.

Ἱκεσίης αἰΐοντος ἐμῆς ἀγάπησα θεοῖο,
οὕνεκά μοι θείην ἀγαθήν τ' ἔκλινεν ἀκουήν.
καί ἑ διηνεκέως ἐπιτάρροθον ἐσθλὸν ἀείσω.
ὠδῖνες θανάτοιο λαθιφθόγγου με κατέσχον,
νερτερίου δ' ἀΐδαο μετέστιχον ἄμμε κυδοιμοί.
ῥιγεδανὴν ὀδύνην καὶ ἀτειρέα μόχθον ἐφεῦρον·
ἀθανάτου δ' ἐκάλεσσα πολύλλιτον οὔνομ' ἄνακτος·
ἄφθιτε, θυμὸν ἐμὸν πεφοβημένον αἶψα σαώσεις·
ἡμέτερος βασιλεὺς ὅσιος πέλει ἠδ' ἐλεήμων,
ἀνδρομέῃ γενεῇ σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξων·
αἰεὶ νηπιάχοντα θεὸς δεδάηκε φυλάσσειν·
καί με καταδμηθέντα σάω ζωαρκέϊ χειρί.
θυμὲ τί δηθύνεις μετὰ σὴν ἀνάπαυσιν ἱκέσθαι;
οὐχ ὁράας, θεὸς ὥς σε δυσαλθέος ἥρπασεν ἄτης;
καὶ γὰρ ἐμὸν θανάτοιο βαρύφρονα ῥύσατο θυμὸν·
ὀφθαλμοὺς δὲ γόοιο, πόδας ἐξεῖλεν ὀλίσθου.
ζωόντων ἀνὰ χῶρον ἁδὼν βασιλῆϊ φανείην.

Cælum splendidi cælestis est Regis:
At terram dedit habere mortali generi.
Non te Beate cadauerum mortuorum laudabunt genera,
Neque ad infernas mortis properantes vias:
Nos viuentes celebremus Regem,
Nunc simul & postea perpetuis seculis.

PSALMVS CXIIII.

Vndecimæ decadis post quartum alleluia.

Precationem exaudiente meam Deo dilexi,
Quia mihi diuinam bonamque inclinauit aurem:
Et ipsum perpetuo adiutorem strenuum canam.
Dolores mortis vocem auferentis me occupauerunt,
Inferioris vero orci inuaserunt nos tumultus.
Rigidum dolorem & durum laborem reperi:
Immortalis vero inuocaui venerandum nomen Regis:
Incorrupte, animũ meum perculsum cito seruabis.
Noster Rex sanctus est & misericors,
Humano generi suam misericordiam augens:
Semper paruulos Deus nouit custodire:
Et me humiliatum seruauit viuifica manu.
Anime, quid moraris ad tuam requiem venire?
Nõne vides, Deus quia te insanabili eripuit dolore?
Etenim meum morte grauiter affectum liberauit animum,
Oculos vero gemitu, pedes exemit lapsu.
Viuentium in regione gratus Regi appaream.

PSAL-

PSALMVS CXV.

Quintum supra vndecimam decadem carmen alleluia.

Vere locutus sum Deo Regi confidens:
At ego mortalium factus sum humillimus aliorum.
Stupens mortalium mendax dixi genus.
Quod debitum e multis quæ mihi concessit Pastori reddam?
Potus puri poculum manibus accipiam,
Nomen vero Immortalis iugiter rogabo.
Mors suorum sanctorum honorata in conspectu Dei.
Audi Domine, seruus vero tibi glorior esse:
Sum tuus famulus, & tuæ genitura ancillæ.
Nostras fregisti compedes molestas.
Immortalis faciam sacrificium cantibus indulgens.
Vota Regi debita persoluam,
Atriis sanctis cara in domo Dei,
Omni vidente religioso coram populo,
Tui glorioſa Hierusalem in medio.

PSALMVS CXVI.

Sextum supra vndecimam decadem carmen alleluia.

Omnes simul Dominum multisonæ celebrate gentes,
Et eum pariter omnes abunde resonate populi:
Quia nobis Rex misericors consilium auget,
Et ipsi veritas immortalis semper est.

PSALMVS CXVII.

Vndecimam decadem supra septimum alleluia.

Celebrate mihi Regem, quoniam hoc pulchrum est,

Quoniam

ΨΑΛΜΟΣ ριέ.

Πέμπτον ἐφ' ἑνδεκάτῃ δεκάδι μέλος ἀλληλούια.

Ατρεκέως ἐλάλησα θεῷ βασιλῆϊ πιθήσας·
αὐτὰρ ἐγὼ θνητῶν γενόμην χθαμαλώτατος ἄλλων·
θαμβήσας μερόπων ψευδηγόρον εἶπα γενέθλην·
τί χρέος ἐκ πολέων ὧν μοι πόρε ποιμένι δοίην;
πώματος ἀχράντοιο δέπας χείρεσσι κομίσσω,
οὔνομα δ' ἀθανάτοιο διηνεκέως λιτανεύσω.
πότμος ἐῶν ὁσίων γεραρὸς κατέναντα θεοῖο.
κέκλυθι παμβασιλεῦ, θεράπων δέ τοι εὔχομαι εἶναι·
εἰμὶ τεὸς θεράπων, καὶ σῆς γόνος ἀμφιπόλοιο.
νωϊτέρας ἔρρηξας ἀλυκτοπέδας ἀλεγεινάς·
ἀθανάτου ῥέξαιμι θύος μολπῇσι μεμηλός·
εὐχωλὰς βασιλῆϊ ὀφειλομένας ἀποτίσω,
αὐλῇς εὐαγέεσσι φίλον κατὰ δῶμα θεοῖο·
παντὸς δερκομένοιο θεουδέος ἀντία λαοῦ,
σεῖο πολυκλείεσσ' Ἱερουσαλὴ κατὰ μέσσον.

ΨΑΛΜΟΣ ριϛ'.

Ἕκτον ἐφ' ἑνδεκάτῃ δεκάδι μέλος ἀλληλούια.

Πάνθ' ἅμα παμβασιλῆα πολύθροα μέλψατε φῦλα,
καί μιν ὁμοῦ σύμπαντες ἄδην κελαδήσατε λαοί·
οὕνεκεν ἄμμιν ἄναξ ἐλεήμονα μῆτιν ὀφέλλει,
καί οἱ ἀληθείη παναγήραος αἰὲν ἐτύχθη.

ΨΑΛΜΟΣ ριζ.

Ἑνδεκάτης δεκάδος ἀμφ' ἕβδομον ἀλληλούια.

Μέλψατέ μοι βασιλῆα, ἐπεὶ τόδε καλὸν ἐτύχθη,

οὕνεκα

οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
βαζέτω Ισραῆλος, ἐπεὶ τόδε καλὸν ἐτύχθη,
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
βαζέτω οἶκος Αρῶνος, ἐπεὶ τόδε καλὸν ἐτύχθη,
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
δμῶες βάζετ' ἄνακτος, ἐπεὶ τόδε καλὸν ἐτύχθη,
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
τειρόμενος καλέεσκον ἐρισθενέτην βασιλῆα,
ἐκ δ' ἀγαγὼν κακότητος ἐμὰς εὔρυνε κελεύθους.
αἰὲν ἄναξ ἄχραντος ἐμῆς ἐπίκουρος ἀνάγκης·
οὔποθ' ὑποδδείσαιμι τί κεν βροτὸς ἄμμι τελέσσει.
αἰὲν ἐμῆς ἄχραντος ἄναξ ἐπίκουρος ἀνάγκης·
αὐτὰρ ἐγὼ δηΐων σφετέρων κακὸν ὄψομαι οἶτον.
φέρτερον ἀθανάτῳ πίσυνον βασιλῆϊ βιῶναι,
ἠὲ μάτην βροτῷ ἀνδρὶ νόον πειθάρσυνον ἴσχειν,
ἠὲ καθηγητῆρσιν ἀμήχανον ἐλπίδα θέσθαι.
ἀμφί με κυκλώσαντο πεισταδὸν ἔθνεα πάντα·
αὐτὰρ ἐγὼ σύμπαντας ἕλον βασιλῆϊ πεποιθώς.
ἀμφί με πυργωθέντες ἔχον πειηγέϊ κύκλῳ.
αὐτὰρ ἐγὼ σύμπαντας ἕλον βασιλῆϊ πεποιθώς.
πάντοθεν οἷά με σίμβλον ἐκυκλώσαντο μέλισσαι,
ἔφλεχθεν ἅτε πυρσὸς ἐν αὐλαίῃσιν ἀκάνθαις·
αὐτὰρ ἐγὼ σύμπαντας ἕλον βασιλῆϊ πεποιθώς.
καί κε πέσ' ὠθηθεὶς, πρόμαχος δέ μοι ἤλυθεν ἐσθλὸν.
αἶνος ἐμὸς καὶ κάρτος ἐπ' ἀθανάτῳ βασιλῆϊ,
καί μοι ἀλεξίκακον κατεφαίνετο φέγγος ἑτοῖμον.
τερπωλῆς φάεός τε βοὴ κλισίῃσι δικαίων.
δεξιτερὴ βασιλῆος ἀγακλέα τεῦξεν ἐρωήν.

δεξι-

Quoniam perpetuo ſuam miſericordiam auget.
Dicat Iſrael, quoniam hoc pulchrum eſt,
Quoniam perpetuo ſuam miſericordiam auget.
Dicat Domus Aronis, quoniam hoc pulchrum eſt,
Quoniam perpetuo ſuam miſericordiam auget.
Famuli dicite Regis, quoniam hoc pulchrum eſt,
Quoniam perpetuo ſuam miſericordiam auget.
Oppreſſus vocabam præpotentem Regem;
Educens vero de afflictione meas dilatauit vias.
Semper Rex incorruptus meæ opitulator neceſſitatis:
Nunquam reformidem quid mortalis nobis faciat,
Semper meæ incorruptus Rex adiutor neceſſitatis:
At ego hoſtium ſuorum malam videbo perniciem.
Melius immortali confidentem Regi viuere,
Quam fruſtra mortali viro animum fidentem habere,
Quam principibus inuſitatam ſpem ponere.
Circum me cinxerunt in circuitu gentes omnes,
At ego vniuerſos cepi Regi confidens.
Circum me turris in morem ſtantes, habebant circulari circulo:
At ego vniuerſos cepi Regi confidens.
Vndique velut me alueare circundederunt apes,
Exarſerunt velut ignis in atrienſibus ſpinis:
At ego vniuerſos cepi Regi confiſus.
Etiam cecidi pulſus: defenſor vero mihi venit Rex.
Laus mea & robur in immortali Rege,
Et mihi ſalutare conciliauit lumen paratum.
Lætitiæ luminiſque vox tabernaculis iuſtorum.
Dextera Regi inclytam fecit virtutem:

Dextera

Dextera caput nobile posuit meum:
Dextera Regis inclytam fecit potentiam.
Nunquam moriar, vitæ vero mihi erit opportunitas:
Verum sedulo regia opera clamabo.
Immortalis domuit me amicis castigationibus Pastor:
Sed nondum morti me malæ dimisit domari.
Agite mihi iustitiæ nunc aperite fideles portas,
Ingressus vero Regi venerandum hymnum canam.
Hæc porta Regis, via vero bonis curæ sit.
Immortalis, glorifico te; meam quia audisti vocem,
Et mihi salutare ostendisti lumen paratum.
Fabri quem obiurgarunt reprehenderuntque lapidem,
Ipse sacrum geminorum caput apparuit parietum:
Hoc Deus manibus ædificauit honorabile,
Mirabile vero est humanis coram oculis.
Diem hunc Deus suis fecit manibus,
Lætitia vt mortalibus & gaudium appareat.
Exaudiens Rex summe celeriter serues,
Exaudiens dirige meam suauem viam.
Laudabilis qui Regis veniet nomen exaltans.
Vos laudamus Beati domo venientes.
Inclytus Rex bonusque Deus mortalibus apparuit,
Coronis læti viridem congregate solennitatem,
Vsque ad diuina cornua altaris sacrificii.
Noster Deus es, ego vero tibi laudem canam:
Noster Deus es, ego vero te sublimem extollo.
Incorrupte, glorifico te; meam quia audisti vocem,
Et mihi salutare exhibuisti lumen paratum.

Celebrate

δεξιτερὴ κεφαλὴν ἐρικυδέα θῆκεν ἐμεῖο·
δεξιτερὴ βασιλῆος ἀγακλέα τεῦξεν ἐρωήν.
οὔποτε τεθναίην, βιότου δέ μοι ἔσσεται ὥρη·
ἀλλὰ περιφραδέως βασιλήϊα ἔργα βοήσω.
ἀθάνατος δάμασέν με φίλοις παιδεύμασι ποιμήν.
ἀλλ' οὔπως θανάτῳ με κακῷ μεθέηκε δαμῆναι.
δεῦτέ μοι εὐδικίης νῦν οἴξατε πιστὰ θύρετρα,
εἰς δ' ἐλθὼν βασιλῆϊ πολύλλιτον ὕμνον ἀείσω.
ἥδε πύλη βασιλῆος, ὁδὸς δ' ἀγαθοῖσι μελέσθω.
ἄφθιτε κυδαίνω σε, ἐμῆς ὅτι σύνθεο φωνῆς,
καί μοι ἀλεξίκακον προὐφαίνεο φέγγος ἑτοῖμον.
τέκτονες ὃν νείκεσσαν ἐμωμήσαντό τε λᾶαν,
ὃς δ' ἱερὴ δισσῶν κεφαλὴ προὐφαίνετο τοίχων·
τήνδε θεὸς παλάμῃσιν ἐδείματο τιμήεσσαν·
θηητὴ δὲ πέλει βροτέων κατεναντίον ὄσσων.
ἦμαρ τοῦτο θεὸς σφετέρῃς τεκτήνατο χερσὶν,
εὐφροσύνη μερόπεσσιν ὅπως καὶ χάρμα φανείη.
εἰσαΐων βασιλεῦ πανυπέρτατε ῥίμφα σαώσοις,
εἰσαΐων ἰθυνὸν ἐμὴν καταθύμιον οἶμον·
αἰνετὸς ὃς βασιλῆος ἀφίξεται οὔνομ' ἀείρων·
ὑμέας αἰνέομεν μάκαρος μεγάροιο μολόντες.
κλεινὸς ἄναξ ἀγαθός τε θεὸς μερόπεσσι φαάνθη·
στέμμασι γηθόμενοι χλοερὴν ξυναγείραθ' ἑορτὴν,
μέχρι θεοδμήτων κεράων βωμοῖο θυηλῆς.
νωΐτερος θεός ἐσσι, ἐγὼ δέ τοι αἶνον ἀείσω·
νωΐτερος θεός ἐσσι, ἐγὼ δέ σε ὑψόσ' ἀείρω.
ἄφθιτε κυδαίνω σε, ἐμῆς ὅτι σύνθεο φωνῆς,
καί μοι ἀλεξίκακον κατεφαίνεο φέγγος ἑτοῖμον.

μελ-

μέλψατέ μοι βασιλῆα, ἐπεὶ τόδε καλὸν ἐτύχθη·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.

ΨΑΛΜΟΣ ριή.

Ἐνδεκάτης δεκάδος ἀμφ' ὄγδοον ἀλληλούια.

I.

Ὄλβιοι οἷσι μέμηλεν ἀκήρατος αἰὲν ἀταρπός·
οἷς νόος ἱμείρεσκε θεοῦ κατὰ θεσμὸν ὁδεύειν.
μαρτυρίας σφετέρας φρεσὶν ὄλβιοι ἰχνεύεσκον,
παντοίῃ κραδίῃ διζήμενοι ἐσθλὸν ἄνακτα·
οὐ γὰρ δυσνομίης στυγερῆς ὑποφήτορες ἄνδρες,
ἴχνεσιν ἀθανάτοιο κατεστείβεσκον ἀταρπούς.
ἔμπεδον ἐννεσίης φυλακὴν ἐπετείλαο λαῷ.
εἴθέ μοι εὖ μάλα πᾶσαι ἐπιθύνοιντο κέλευθοι,
ὄφρα τοι εὐδικίῃσιν ἀεὶ μεμελημένος εἴην.
καί κε νόῳ προφύγοιμι βαρὺν καὶ ἐλεγχέα μῶμον,
εἴκεν ὑπ' ἐννεσίῃσι θεοῦ δέσιν ὄμματα πήξω.
ἰθυνόῳ κραδίῃ βασιλεῦ τεὸν αἶνον ἀείσω,
εὖτε δικαιοσύνης θεοτερπέος ἔργα δαείην.
εὐδικίας πραπίδεσσι τεὰς ἄχραντε φυλάξω,
μή με διηνεκέως προλίποις ἀγανώτατε ποιμήν.

II.

Πῶς νέος ἰθύνειεν ὁδὸν πεποτημένος ἥβῃ,
εἰ μὴ ἐννεσίας μάκαρος πραπίδεσσι φυλάξοι.
παντοίοις βασιλεῦ σε νοήμασιν ἰχνεύεσκον·
μή με τεῶν ἀπάνευθεν ἀπώσεαι ἐννεσιάων.
σεῖο μάκαρ γλυκεροὺς ἐθέμην ἐν στήθεσι μύθους,
ὄφρα μὴ οὐλομένῃσιν ἀτασθαλίῃσι δαμείην.

αἰνετός

Celebrate mihi Regem, quoniam hoc pulchrum est:
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.

PSALMVS CXVIII.

Vndecimæ decadis supra octauum alleluia.

I.

Felices quibus curæ est immaculata semper via,
Quorum mens desiderat Dei in lege ambulare.
Testimonia sua animis felices vestigant,
Toto corde exquirentes bonum Regem.
Non enim iniquitatis odiosæ auctores viri,
Vestigiis Immortalis calcauerunt vias.
Firmam mandati custodiam mandasti populo?
Vtinam mihi bene valde dirigantur viæ,
Vt æquitatibus semper deditus sim.
Etiam animo effugiam grauem & turpem reprehensionem,
Si in mandatis diuinis oculos fixero.
Recto corde Rex tuam laudem canam,
Quando iustitiæ diuinæ opera didicero.
Iustitias animis tuas Incorrupte custodiam,
Ne me in perpetuum deseras mitissime Pastor.

II.

Quomodo iuuenis dirigat viam volás iuuentutē,
Nisi mandata Beati animis custodiat?
Omnigenis Rex te cogitationibus vestigabam.
Ne me tuis procul repellas mandatis.
Tuos Beate dulces posui in pectoribus sermones,
Vt ne pernicioſis sceleribus domer.

Laudabilis es Beate, leges vero me tuas doceas.
Labiis noſtris oris tui dixi leges,
Tuorum via delectatus ſum Beatiſſime teſtimoniorum,
Veluti aliquis in pectoribus exultat latis diuitiis.
Tuis in mandatis ſedulo reſonabo,
Et tuam honorabilem exquiram viam.
Tuis in iuſtitiis perpetuo meditabor,
Neque tuorum ſacrorum verborum obliuiſcar temere.

III.

Pro laboribus famulo Beate tuo mercedem tribuas: [tum augens.
Viuam immortalium verborum animis prouen-
Nebulam ab oculis diſſipa Beate priuſquam ingruat,
Vt perſpiciam tuarum clara miracula legum.
Peregrinæ vitæ fluxam terram incolo,
Ne me ſubducas bonorum gratia mandatorum.
Iuſtitias cupiui tuas animo dies omnes.
De cælo denunciabas ſuperbis comminationem.
Vituperabiles valde tuorum obliti mandatorum.
Reprehenſionem Rex remouebis & probra multum a me,
Quia teſtimonia honorata tua veſtigaui.
De me murmurarunt contumelioſi principes,
At ego eantabam in iuſtificationibus tuis.
Teſtimonia Regis, mei meditationes animi;
Leges vero ſunt tuæ conſilia mea.

IIII.

Anima mea pauimentis probroſis adhæſit:
Verumtamen verbis tuis Incorrupte viuam.
Noſtras exaudiſti annunciantem vias.

Cito

αἰνετὸς ἐσσι μάκαρ, θεσμὸς δέ με σεῖο διδάσκοις.
χείλεσιν ἡμετέροις στόματος σέθεν ἔφρασσι θεσμούς.
σεῖο τριβῶ μήθησι μακάρτατε μαρτυρίαων,
οἷά τις ἐν στέρνοις ἐπαγάλλεται ὄβριμον ἦτορ.
σῆσιν ἐγὼ ἐννεσίῃσι περιφραδέως κελαδήσω,
καὶ σέο λιμήεσσαν ἀνιχνεύσαιμι κέλευθον.
σῇσιν ἐπ' ἀδινῇσι διωκεκέως μελετήσω.
ἐκ δὲ τεῶν ἱερῶν ἐπέων ὀπιλήσομαι αὔτως.

III.

Ἀντὶ πόνων θεράποντι μάκαρ σέο μῦθον ὀπάζοις·
ζήσομαι ἀθανάτων ἐπέων φρεσὶ κέρδος ἀέξων.
ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασον μάκαρ ἣ πρὶν ἔπῆεν,
ὄφρα διοπεύσαιμι τεῶν κλυτὰ θαύματα θεσμῶν.
ἀλλοδαπῆς βιότοιο μινυνθαδίῳ χθόνα ναίω.
μή μευ ἀποκρύψῃς ἀγαθῶν χάριν ἐννεσιάων.
ἀδικίας ἐπόρουσε τανύφρονας ἔμπεδα πάντα.
ἐκ δὲ νόον θέσπιζες ἑοῖς φιάλοισιν ὁμοκλῇ.
λωβητὸν μάλα σεῖο λελασμένοι ἐννεσιάων.
μῶμον ἄναξ ἐλάσῃς καὶ ὀνείδεα πολλὸν ἐμεῖο,
οὕνεκα μαρτυρίας γεραρὰς σέθεν ἰχνεύεσκον.
ἀμφ' ἐμέθεν κελάδησαν ἐπέσβολοι ἡγεμονῆες,
αὐτὰρ ἐγὼν ἀνέμελπον ἐπ' ἀδινῇσι τεῇσι.
μαρτυρίαι βασιλῆος ἐμεῦ μελεδήματα θυμοῦ,
θεσμοὶ δ' ἐγγεγάασι τεοὶ βουλεύματ' ἐμεῖο.

IIII.

Θυμὸς ἐμὸς δαπέδοισιν ἐλεγχίστοισι πελάθη·
ἔμπα γε μὴν μύθοισι τεοῖς ἄορ ἐντὶ βιώλῳ.
ναὶ τεὰς ἐπάκουσας ἀπαγγέλλοντος ἀπαρτούς.

ῥίμφα δικαιοσύνῃ με μακαρτατε σεῖο διδάσκοις·
ἀδικίης κλυτὸν οἶμον ἐμῷ ἀπέχεσθαι θυμῷ·
σοῖς δ' ἅπι θαυμασίοισι πειθόμενος κελεύθοις.
θυμὸς ἐμὸς ἤμυσε κακῇ βεβολημένῃ ἄτῃ,
ἀλλὰ σοῖς μύθοισιν ἄναξ ἐμὸν ἦτορ ἐρείδοις.
οἶμον ἄναξ ἀθέμιστον ἐμεῦ ἀπάνευθεν ἐρύκοις,
ἀθέσμοις ἠὲ σοῖς θαπίσμασιν ἄμμι ἐλεαίροις.
οἶμον ἀληθείης καταθύμιον αἰὲν ἐφεύρον,
ἠδὲ θεοπεσίων λαθόμην σέθεν ἀδικιάων.
μὴ σέο μαρτυρίοισι πεποιθότα πάμπαν ἐλέγξῃς·
σῆς γὰρ δημοσύνης ἀεικέστατον ἔδραμον οἶμον,
εὖτε μάλ' ἀρωγείας ἐμοῖς ἐνὶ σήθεσι θυμόν.

V.

Σεῖο μάκαρ με δίδασκε πέων τερίων ἀνομιάων,
καί μιν ἀνίχνασαιμι διωκέεσσι γλώθλαις.
δός μοι ἄναξ πινυτῶν, ἵνα σεῦ νόμον ἐξερεείνω,
καί μιν ἀεὶ στέρνοισιν ἐφ' ἡμετέροισι φυλάξω·
αἰ δέ μοι ἡγεμόνευσας ἐπ' ἀνομίῃσι πεῇσι,
πᾶσιν ἐμῇς πραπίδεσσι λιλαίομαι ἀμφιβαλέσθαι.
μαρτυρίης ἐμὸν ἦτορ ἅπι κλίνοιτο πεῇσι,
μηδ' ἀκόρητον ἔλοιμι φιλοκτεανώτατον ὕβριν.
ὀφθαλμῶν ἀπέλασσον ἐμῶν κενεαυχέα λώβην.
σεῖο μάκαρ ζήσαιμι φερεζώοισι κελεύθοις.
σῷ θεράποντι λόγον βεβαιώσαιο δείματι τεύξοις.
ἔρπειν ἐπὶ δεινὸν ὀνείδεος ἄμμε σαώσοις.
σεῦ ὅτι μεγαλίζῃσι δίκης κεκερασμέναι εἰσὶ,
θυμῷ ἅπι σπέρχω σέθεν ἵμερον ἐννεσιάων·
σεῖο δικαιοσύνῃ βιότου σινάρμοσον ἐλοίμην.

Θεσπε-

Cito iustitiam me Beatissime tuam doceas.
Justitiæ claram viam meo committe animo,
Tuis vero in mirabilibus scite resonabo.
Anima mea incubuit malo perculsa nocumento,
Sed tuis verbis Rex meum cor confirmes.
Viam Rex iniquam procul a me arceas,
Æquis vero tuis legibus nostri miserearis.
Viam veritatis iucundam semper reperi,
Neque diuinarum oblitus sum tuarum æquitatum.
Ne tuis testimoniis fidentem omnino coerceas.
Tui mandati claram cucurri viam,
Quando valde dilatares meis in pectoribus animum.

V.

Tuam Beate me doce tuarum viam æquitatum,
Et eam perquiram perpetuis seculis.
Da mihi Rex prudentiam, vt tuam legem exquiram,
Et eam semper pectoribus in nostris custodiam.
Si vero mihi dux fueris in æquitatibus tuis,
Vniuersam meis præcordiis cupio amplecti.
Testimoniis meum cor incumbet tuis,
Neque insatiabilem eligam auariſſimam contumeliam.
Ab oculis remoue meis iactabundam perniciem,
Tuis Beate viuam viuificis viis:
Tuo famulo eloquium ornatum timore facias:
Quod prius suspicabar a probro nos serues.
Tuis quia blandis æquitatibus temperatæ sunt,
Animo instigo tuorum desiderium mandatorum:
Tuam iustitiam vitæ sociam elegi.

VI.

Diuina me misericordia Rex tua circumtegat:
Tua salutaria lumen verba sequatur.
Vt flagitiosos remanerem quatenus fas est,
Quia spem posui in verbis tuis,
Ne a me veritatem oris tui prorsus auferas:
Tuæ enim sanctæ iustitiæ desiderium habeo.
Et legem splendidam tuam præcordiis custodiam,
De seculo in seculum omnino dies omnes.
Inde vtique latis semper præcurrebam viis,
Quia mandatum Regium vestigabam:
Neque aliquem reueritus loquebar de tuis testimoniis.
Quo pacto valde mirabantur meam tunc linguam reges?
Quas diligebas abunde meditationibus animum pascebam,
Et ad tua mandata extendebam manus amabilia:
Tuis in iustificationibus cupidus animum pascebam.

VII.

Memor esto tui serui sperantis in tuis verbis
Hæc meæ infirmitatis consolatio bona est,
Quia semper tuum eloquium mihi vita est bona.
Semper superbi iniqua patrabant,
At mea legibus tuis mens semper congruebat.
Respiraui tuis animum Rex legibus explicans.
Cor præ imbecillitate sauciatus perculsus sum,
Legum conspiciens bonarum tuarum corruptores,
Legum celebraui amicarum tuarum sæpe cantum,
Etiam in externis existens solis profugus.
Caliginosa in nocte recordatus sum Regis,

Immortalem

VI.

Θεσπεσίη μ' ἐλεητὺς ἄναξ σέθεν ἀμφικαλύπτοι·
τοῖσιν ἀλεξικάκοισι φάος μύθοισιν ἐπεσθω·
ὄφρα κεν ὑβρισῆας ἀμείψομαι ἧς θέμις ἐστὶν,
οὕνεκεν ἐλπωρὴν ἐθέμην μύθοισι τεοῖσι.
μή μευ ἀληθείην στόματος σέο πάμπαν ἐρύξῃς·
σεῖο γὰρ ἀθεσμοιο δικαιοσύνης πόθον ἴσχω.
καὶ νόμον αἰγλήεντα τεὸν περὶ δειδιότι φυλάξω,
ὅς με σὺν ἠνεκέεσσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
ἔνθεν ἄρ' ἀθρήσειν ἀεὶ ποθέεσκον ἀταρπούς,
οὕνεκεν ἐννεσίῃσι βασιλήιον ἰχνιάεσκον·
ἠδέ πὺ ἀζόμενος λάλεον σέο μαρτυρίῃσι.
πῶς ἤ μάλα θαύμαζον ἐμὴν τὸ περ γλῶσσαν ἄνακτες;
οἷς ἀγαπάζεις ἀθλα μελεδήμασι θυμὸν ἔφερβον·
καὶ σέθεν ἐννεσίης τάνυον παλάμας ἐρατεινῆς·
σῇσιν τ' ἀθ' ἀνομίῃσι λιλαιόμενος φρένα βόσκον.

VII.

Μνώεό σευ θεράποντος ἐπιλλομένου σέο μύθοις·
ἤδέ μοι ἀθρανίης πῶμα μύθιον ἐσθλὸν ἐτύχθη,
οὕνεκ' ἀεὶ σέο μῦθος ἐμοὶ βίος ἔπλετο καλός.
αἰὲν ὁμοφρονέοντι ἀθεμίστια τεκταίνοντι·
αὐτὰρ ἐμὸς θεσμοῖσι τεοῖς νόος αἰὲν ἀρήρει.
ἀμπνυον ἦν σέο θυμὸν ἄναξ θεσμοῖσι πιθήσας.
ἦτορ τ' ἀθρανίης βεβολημένον ἐκθοίημι,
θεσμῶν εἰσορόων ἀγαθῶν σέο λυμαντῆρας.
θεσμῶν ὑμνοπόλον ζαφίλων σέο πολλάκι μολπήν,
καί περ ἐν ὀθνείοισιν ἐὼν δαπέδοις μεθανάσσης·
ὀρφναίῳ ἀνὰ νύκτα παρεμνήσθην Βασιλῆος,

ἀθάνατον δ' ἐφύλαξα φίλοις ἐν στήθεσι θεσμόν.
σεῖο τόδ' εὐδικίης ἀγαθῆς ἀντάξιον ἴσχω.

VIII.

Αἶσά μοι αὐτὸς ἔφυς, θεσμοὺς δέ σοι εἶπα φυλάξαι.
ἀλήκτῳ κραδίῃ λιτόμην βασιλῆος ὀπωπῆς,
ἵλαθί μοι βασιλεῦ, ἐπέων δέ σευ ἄξια ῥέξω.
καὶ γὰρ ἐπεφρασάμην καταθύμια σεῖο κελεύθοις·
μαρτυρίης δ' ἔστρεψα τεῆς σέθεν ἀγχόθι πέζας.
ἔνθεν ἑτοιμότατος γενόμην ἀδόνητος ἐών τις,
σῆς ὑποθημοσύνῃσιν ἔχειν μεμελημένον ἦτορ.
ἰλλόμενος δολερῇσι δέμας σειρῇσιν ἀλιτρῶν,
οὐ σέθεν ἐνθέσμων λαθόμην φρεσὶν ἐννεσιάων.
αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νύκτα μέσην ἔσπευδον ἀναστὰς
ὑμνῆσαι πραπίδεσσι δικαιοσύνης σέο θεσμούς.
πάντων σεῖο μάκαρ δμώων γε συνήορος ἦα,
ὅσσοις ἐννεσίαι πεφυλαγμέναι εἰσὶ θεοῖο.
χθὼν ἐλεημοσύνης ἀγαθῆς βέβριθεν ἄνακτος.
σεῖο δικαιοσύνης ἐρικυδέας ἄμμε διδάσκοις.

IX.

Μειλιχίην θεράποντι τεῷ δωρήσαο μύθῳ·
μειλιχίην σοφίην τε τεὴν μάκαρ ἄμμε διδάσκοις,
οὕνεκεν ἐννεσίῃσι μάκαρ θάρσησα τεῇσι.
πρίν με καταδμηθῆναι, ἀτασθαλίην ἐτέλεσσα·
τοὔνεκα σοὺς ἐφύλαξα φίλοις ἐν στήθεσι μύθους.
μείλιχός ἐσσι μάκαρ, σέο δ' εὐδικίας με διδάσκοις.
ὕβρις ὑπερφιάλων μοι ἀθέσφατος ἐξετανύσθη·
αὐτὰρ ἀνιχνεύσαιμι σέθεν μελεδήματα θυμῷ·
στῆθος ἑὸν λευκῷ ἴκελον ἐπέπηκτο γάλακτι·

αὐτὰρ

Immortalē vero cuſtodiui caris inpectoribus legem.
Tuæ hoc iuſtitiæ bonæ æquandum habeo.

VIII.

Portio mihi ipſe es, leges vero tibi dixi cuſtodire.
Indefeſſo corde deprecabar Regis vultum,
Miſerere mei Rex, verbis vero tuis digna faciam.
Etenim cogitaui grata tuis viis.
Ad teſtimonium vero conuerti tuum tuos prope pedes.
Inde paratiſſimus factus ſum immotus exiſtens aliquis,
Tuis mandatis habere deditum cor.
Illaqueatus doloſis corpus catenis nocentium,
Non tuarum iuſtarum oblitus ſum animis præceptionum.
At ego in nocte media feſtinabam ſurgens
Celebrare animis iuſtitiæ tuæ leges.
Omnium tuorum Beate ſeruorum quidē ſocius fui,
Quibus mandata cuſtodita ſunt Dei.
Terra miſericordia bona plena eſt Regis.
Tuas iuſtitias illuſtres nos doceas.

IX.

Benignitatem famulo tuo largitus es ſermone.
Benignitatē ſapientiamque tuam Beate nos doceas,
Quia mandatis Beate confidi tuis.
Ante me domari, ſcelus patraui:
Propterea tuos cuſtodiui caris in pectoribus ſermones.
Benignus es Beate, tuas vero iuſtificationes me doceas.
Contumelia ſuperborum mihi nefanda extenſa eſt,
Cæterum exquiram tuas cogitationes animo.
Pectus ſuum candido ſimile coagulatum eſt lacti:

At

At mihi tua lex semper animis curæ erat.
Quam bonum humilemque & infirmum me fieri,
Vt iustitiam glorioſam tuam intelligam!
Quam bona oris Regii erat lex,
Chiliadibus aurique & argenti nobis præstantior!

x.

Tuis Beate factuſque & formatus ſum manibus:
Da vtique mihi prudentiam, consilia vt tua discam.
Serui videntes me tui lætentur animo,
Quia tuis verbis meas connexui curas.
Aperte intellexi iustitiæ tuæ leges,
Et tua veritate humilis & impotens factus ſum.
Tuam misericordiam ſolatium nobis præbeas,
Et ſermonem vnanimum tuo famulo largiaris.
Bene mei miſerearis, vt viuam confidens,
Quia mihi meditatio Regia erat lex.
Dedecus ſuperbis, qui mihi præter fas fecerunt.
At ego in tuis mandatis reſonabo.
Serui conuertantur ad tuum trementes perfugium,
Teſtimonia ſcientes induſtrii Regis.
Tuis mandatis meæ inculpatæ mentes ſint,
Vt a malis procul & dedecus extra ſiem.

xi.

Diuino in lumine mea mens extenſa eſt,
Pacti boni cupiens tuum verbum audire.
In tuo ſermone mei tabeſcebant vultus,
Dicentes quando vtique mihi accedens leuamen fueris?
Vter ſicut factus ſum niuoſam prope pruinam:

Sed

αὐτὰρ ἐμοὶ σέο θεσμὸς ἀεὶ πραπίδεσσι μεμήλει.
ὡς ἀγαθὸν χθαμαλόν τε καὶ ἠπεδανόν με τετύχθαι,
ὄφρα δικαιοσύνην ἐρικυδέα σεῖο δαείην.
ὡς ἀγαθὸς στόματος βασιληΐου ἔπλετο θεσμὸς,
χιλιάδων χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἄμμιν ἀμείνων.

X.

Σῇσι μάκαρ γενόμην τε καὶ ἐπλάσθην παλάμῃσι·
δὸς δή μοι πινυτὴν, βουλὰς ἵνα σεῖο δαείην.
δμῶες δερκόμενοί με τεοὶ κεχαροίατο θυμῷ·
οὕνεκα σοῖς ἐπέεσσιν ἐμὰς συνέδησα μερίμνας.
ἀμφαδίην ἐνόησα δικαιοσύνης σέο θεσμοὺς,
καί σευ ἀληθείῃ χθαμαλὸς καὶ ἄκικυς ἐτύχθην·
σὴν ἐλεημοσύνην παραμύθιον ἄμμιν ὀπάσσοις,
καὶ μῦθον συμφράδμονα σῷ θεράποντι παράσχοις.
εὖ με κατοικτείρειας, ὅπως ζήσαιμι πεποιθὼς,
οὕνεκά μοι μελέτη βασιληΐος ἔπλετο θεσμός.
αἶσχος ὑπερφιάλοις, οἵ μοι παρὰ θεσμὸν ἔρεξαν.
αὐτὰρ ἐγὼ περὶ σῇσιν ἐφημοσύνῃς κελαδήσω.
δμῶες ἐπιστρέψωσι τεὴν τρομέοντες ἐρωὴν,
μαρτυρίας δεδαῶτες ἀριστοπόνου βασιλῆος.
σῇσιν ἐφημοσύνῃς μευ ἀμώμητοι φρένες εἶεν,
ὄφρα κακῶν ἀπάνευθε καὶ αἴσχεος ἔκτοθεν εἴην.

XI.

Θεσπέσιον περὶ φέγγος ἐμὸς νόος ἐξετανύσθη,
συνθεσίης τ' ἀγαθῆς ποθέων σέο μῦθον ἀκοῦσαι.
ἀμφὶ τεῷ μύθῳ ἐμέθεν φθινύθεσκον ὀπωπαὶ,
βάζουσαι, πότε δή μοι ἰὼν παραμύθιον εἴης;
ἀσκὸς ὅπως γενόμην χιονώδεος ἐγγύθι πάχνης·

ἀλλὰ

ἀλλὰ δικαιοσύνης λαθόμην σέθεν οὔποτε θυμῷ.
εἰπὲ, τεοῦ θεράποντος ὅσος χρόνος ἐστὶ βίοιο,
εἴ ποτέ μοι τίσειαν ἐπάξιον ὕβριν ἀλεῖται.
ἀνέρες ὑβρισταὶ ἀεσιφροσύνας ἀνέμελπον.
ἀλλ' οὐ σὸν κατὰ θεσμὸν ἔχον ψευδηγόρον οἴμην.
ἄφθιτοι ἐννεσίαι, παναληθέες εἰσὶν ἄνακτος·
οἱ δ' ἀδίκως μ' ἐδίωκον, ἄναξ δ' ἐπιτάρροθος εἴης.
καί κέ με πανσυδίῃ πέλασαν δαμάσαντες ἀρούρῃ·
αὐτὰρ ἐγὼ σέο μίμνον ἐφημοσύνῃσι πεποιθώς.
ἄφθιτε σῇ βασιλεῦ ἐλεητύϊ καλὰ βιώην,
καὶ σέο μαρτυρίας στόματος στέρνοισι φυλάξω.

XII.

Ἐκ γενεῆς γενεήνδε νέμεις παναληθέα βουλήν.
οὐρανῷ ἀστερόεντι μένει σέο πάντοτε μῦθος.
γαῖα μάκαρ παλάμῃσι μένει σέο ῥιζωθεῖσα·
ἠὼς δ' ἠριγένεια φέρει σέο φέγγος ἀνωγῇ.
σοὶ γὰρ ὑποδρήσσουσι τάπερ τεκτήναο χερσίν.
εἰ μή μοι σέο θεσμὸς ἔην μελέδημα μερίμνης,
καί κεν ἀπεφθινόμην κρυερῷ καὶ ἀπευθέϊ πότμῳ.
οὔποτε θεσπεσίων ἐπιλήσομαι εὐνομιάων·
ἔνθεν ἐπεὶ βιότοιο τέλος κεχαρισμένον εὗρον.
εἰμὶ τεὸς θεράπων, σὺ δέ μοι κακὸν οἶτον ἀλάλκοις·
οὕνεκεν ἐννεσίῃσιν ἀεὶ θάρσησα τεῇσι.
μαψιδίως ὑπέμειναν ἀτασθάλλοντες ὀλέσσαι.
αὐτὰρ ἐγὼ ξυνέηκα χάριν σέο μαρτυριάων.
παντοίοις ἐνόησα τέλος πραπίδεσσι βίοιο·
σὴν ὑποθημοσύνην βασιλεῦ εὐρεῖαν ἀνέγνων.

Ὡς

Sed iustitiæ oblitus sum tuæ nunquam animo.
Dicito tui famuli quantum tempus est vitæ,
Si aliquando mihi luant dignam iniuriam peccatores.
Viri contumelioſi stultitias cantabant,
Sed non tuam secundum legem habebant fallacem viam.
Incorrupta mandata, prorsus vera sunt Regis:
Hi vero inique me persequebantur, rex vero adiutor sis.
Etiam me prorsus admouerunt domantes telluri:
At ego te expectabam mandatis confisus.
Incorrupte tua Rex misericordia honeste viuam,
Et tui testimonia oris pectoribus custodiam.

XII.

De seculo in seculum tribuis veracem consilium:
Cælo stellato manet tuum semper verbum.
Terra Beate manibus manet tuis firmata.
Aurora vero matutina profers tuo lumen iussu:
Tibi enim seruiunt quæ fecisti manibus.
Si non mihi tua lex erat cogitatio ærumnæ,
Etiam tunc extabuissem miserabili & inaudita sorte.
Nunquam diuinarum obliuiscat iustificationum,
Inde quoniam vitæ finem gratum reperi.
Sum tuus famulus, tu vero mihi malam perniciem propulses,
Quia mandatis semper confidi tuis.
Frustra expectarunt scelerati perdere.
At ego intellexi gratia tuorum testimoniorum.
Totis cognoui finem præcordiis vitæ,
Tuum mandatum Rex latum agnoui.

Quam

XIII.

Quam valde legem ego Regiam diligebam!
Etiam eam eligens pectoribus tota die celebrabo.
Mandatum hostibus me tuum plus docuisti:
Etenim mea possessio est, semper vero me fouet.
Cedite mihi superioris sapientiæ ornatores viri,
Mandata Regis habeo cogitationes animi.
Seniorum prudentia multo maius consilium reperi,
Testimonia ex animo inuestigans Regis.
Omnigena prohibebam via malefica vestigium,
Vt amicum tuum sermonem meis præcordiis custodiam.
Æquitatem seruaui tuam stabili consilio,
Tui mandati pertimescens semper iussum.
Tuam in gutture verborum legem suauem reperi,
Gratiorem dulci fauo nobis existentem.
Omnia valde intellexi tuorum gratia mandatorum:
Inde omnem iniquam odio prosequebar viam.

XIIII.

Lucerna meis tua lex Rex pedibus semper est,
Æternum nostris & immortale vestigiis lumen.
Iuraui tuæ Immaculate iustitiæ responsum seruare.
Debilis factus sum, verbis vero tuis viuam.
Linguæ nostræ iucunda etiam tu iubeas,
Et me iustitiam glorioſam tuam doceas.
Cor meum in manibus semper tuis habeo,
Neque tuæ legis viuificæ sum oblitus.
Nobis fabricauerunt laqueum scelerati viri,
Neque tuo procul a mandato aberraui.

Testi-

XIII.

Ὡς μάλα θεσμὸν ἐγὼ βασιλῆϊον ἀμφαγάπαζον,
καί μιν ἑλὼν στέρνοισι πανημαδὸν ὑμνοπολέω.
ἐννεσίῃ δηΐων με πολὺ φίλτερον ἐξεδίδαξας·
καὶ γὰρ ἐμὸν κτέρας ἐστὶ, διηνεκέως δέ με θάλπει.
εἴξατέ μοι πατέρες σοφίης κασμήτορες ἄνδρες·
ἐννεσίας γὰρ ἄνακτος ἔχω μελεδήματα θυμοῦ.
πεσσοβυτέρων πινυτῆς πολὺ μείζονα μοῖραν ἐφεύρον,
μαρτυρίας κ' θυμὸν ἀνιχνεύων βασιλῆος.
παντοίης ἀπέεργον ὁδοὺς κακοεργέος ἴχνος,
ὄφρα φίλον σέο μῦθον ἐμῇς πραπίδεσσι φυλάξω.
εὐθυτάτῃ φρένα πολλὰ κλινέι βαλῇ,
σῆς ἐπιθημοσύνης πεφυλαγμένος αἰὲν ἀνωγῆς.
σὸν γὰρ ἐγὼ λιτανεῖαι ἐπέων νόμον ἡδὺν ἐφεύρον,
λαρότερον γλυκερῆς μελικηρίδος ἄμμιν ἐόντα.
πάντα μάλα ξυνέηκα πολὺν χάριν ἐννεσιάων,
ἔνθεν πᾶσαν ἄθεσμον ἀπεχθαίρεσκον ἀταρπόν.

XIV.

Λύχνος ἐμοῖς σέο θεσμὸς ἄναξ πόσιν αἰὲν ἐτύχθη.
ἄφθιτον ἡμετέροις κ' ἀγήραον ἴχνεσι φέγγος.
ὤμοσα σῆς ἄρχοντι δίκης θέσπισμα φυλάξαι.
ἠπεδανὸς γνώμῃσι ἑπέεσσι τ' σῇσι βιώσω.
γλώσσης ἡμετέρης καθαρὸν μένος ἠδὲ σὺ κέλσοις,
καί με διηνεκέως ἐλικυδέα σεῖο διδάσκοις·
ἧπερ ἐμὸν παλάμῃσι διηνεκέως σθένος ἴσχω,
ὧδε σέθεν θεσμοῖο φερεζώοιο λαθοίμην.
ἄμμιν ἐπικτιόωντο λίνον κακομήχανοι ἄνδρες·
ὧδε τῆς ἀπάνευθεν ἐφημοσύνης ἀλαλήμην.

μαρτυ-

μαρτυρίας βασιλῆος ἕλον ζωαρκέα κλῆρον,
οὕνεκα τερπωλὴ κραδίης γεγάασιν ἐμεῖο:
σὰς μάκαρ εὐδικίας κραδίῃ ποθέεσκον ἀνῦσαι,
ὥς κεν ἀμοιβαίοις ἀγαθοῖς ἐμὸν ἦτορ ἰαίνοις.

XV.

Θεσμὸν σὸν φιλέεσκον, ἀτὰρ στυγέεσκον ἀθέσμους.
ἄλκαρ ἐμὸν τελέθεις καὶ ἐμῆς ἔπιτα ῥροθος ἀλκῆς·
ἐλπίδα κυδιάνειραν ἔχον σέο παντοτε μύθοις.
εἴξατέ μοι στυγερῶν ὑποφήτορες ἀμπλακιάων,
ὥς κεν ἀνιχνεύσαιμι θεοῦ βασιλῆος ἐφετμάς.
ἀμφὶ τεοῖς ἐπέεσσιν ἀρηγόνα χεῖρα τιταίνοις,
μηδὲ καταισχύνῃς με τεὴν δεδοκημένον ἀλκήν.
τειρομένῳ μοι ἄρηγε μακάρτατε, καί με σαώσοις·
σεῖο δ' ἐπ' εὐδικίῃσι διηνεκέως μελετήσω.
εὐδικίην ἀθέριξας ἀπεχθαίροντας ἀλείτας,
οὕνεκα δυσσεβέων ἐνθύμιόν ἐστιν ἀλιτρόν.
ὠϊσάμην σύμπαντας ἀλιτραίνοντας ἀθέσμους.
τοὔνεκεν ἀμφαγάπησα χάριν σέο μαρτυριάων.
δείματι σῷ περίπηξον ἐμὸν δέμας οἷά περ ἥλοις·
σῶν γὰρ ὑποτρομέω σθεναρὸν κλέος εὐνομιάων.

XVI.

Εὐνομίην ἐτέλεσσα, δικαιοσύνην τ' ἐρατεινήν,
μή με βιαζομένοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα μεθείης.
εἰς ἀγαθὸν θεράποντα τεὸν πανυπέρτατε μίμνοις,
μηδέ με νικήσωσι δίκῃ ψευδηγόροι ἄνδρες.
ὄμματά μευ ποθέεσκον ἀλεξίκακον σέο φέγγος,
καὶ σέο συνθεσίης ἀγανὸν καὶ ἀγακλέα μῦθον.
σῷ θεράποντι μάκαρ ἐλεητύος ἄξια ῥέζοις,

Testimonia Regis elegi vitalem sortem,
Quia lętitia cordis sunt mei.
Tuas Beate iustitias corde desiderabam perficere,
Vt alteriis bonis meum cor exhilares.

XV.

Legem tuam diligebam at oderam iniquos.
Auxilium meum es, & mei defensor roboris.
Fiduciam illustrem habebam tuis semper verbis.
Cedite mihi odiosorum auctores scelerum,
Vt exquiram Dei Regis mandata.
In tuis verbis tutricem manum extendas,
Neque confundas me tuum expectantem robur.
Afflicto mihi auxiliare Beatissime, & me serues:
Tuis vero in iustitiis semper meditabor.
Iustitiam paruipendisti odio prosequentes iniquos;
Quia impiorum cogitatio est scelerata.
Reputaui omnes errantes iniquos.
Ideo dilexi gratiam tuorum testimoniorum.
Timore tuo confige meum corpus veluti clauis:
Tuarum enim reformido validum robur æquitatum.

XVI.

Æquitatem feci, iustitiamque amabilem;
Ne me opprimentibus prædam & ludibrium dedas.
In bonum famulum tuum Supreme maneas,
Neque me vincant iudicio mendaces viri.
Oculi mei cupiebant salutare tuum lumen,
Et tui pacti mitem & gloriosum sermonem.
Tuo famulo Beate commiseratione digna facias,

Et me iustitiam glorioſam tuam doceas.
Sum tuus famulus, ſapientiam vero mihi præbeas,
Et tuorum intelligam curas teſtimoniorum.
Tempus omnium Regi venerandum opus perficere.
Tuam malefici diſſiparunt viuificam legem.
Ideo tuorum deſideraui magnum decus mandatorum,
Auro præſtantique topazio multo magis.
Mandati direxi tui mentem inde ancillam,
Omnifariam odi violentiam iniquaſque vias.

XVII.

Teſtimonia Regis ſemper ſtupenda ſunt:
Ideo exquirebam meis præcordiis omnia.
Tuorum verborum gratia nobis vim & lumen præbeat,
Semper paruulorum ſapientiam animis addens.
Spiritum hians altiſſimum in pectoribus recepi,
Quia tuorum deſiderabam ſemper gloriam mandatorum.
Nobis tuum extendas Rex miſericordem vultum,
Sicut fas perficere diligentibus famulis.
Tuis meos dirigas veloces greſſus verbis,
Neque vituperanda malignitas me cõpediat.
De mendacio hominum pernicioſo me ſerues,
Et tua mandata bona pectoribus cuſtodiam.
Indigenti famulo tuum oſtende vultum,
Et me iuſtitiam glorioſam tuam doceas.
Lacrymoſas vias cari profundebam aſpectus,
Quia diuinarum tranſgreſſus ſum mores legum.

XVIII.

Profecto ſanctus Rex tu, & recta omnia iudicas.

Tuam

καί με δικαιοσύνην ἐρικυδέα σεῖο διδάσκοις.
εἰμὶ τεὸς θεράπων, σοφίην δέ μοι ἐγγυαλίζοις,
καί σευ ἀναγνοίην μελεδήματα μαρτυριάων.
ὥρη παμβασιλῆι πολυλλιτον ἔργον ἀνῦσαι·
σεῖο κακορρέκται κέδασαν ζωαρκέα θεσμόν.
τοὔνεκα σῶν ἐπόθησα μέγα κλέος ἐννεσιάων,
χρυσοῦ ἀριπρεπέος τε τοπαζίου πολὺ μᾶλλον.
ἐννεσίης ἰθυνὰ τεῆς νόον ἔνθεν ὀπηδὸν,
παντοδαπὴν ἤχθηρα βίην ἀδίκους τε κελεύθους.

XVII.

Μαρτυρίαι βασιλῆος ἀεὶ περιθαμβέες εἰσί·
τοὔνεκ' ἀνιχνεύεσκον ἐμῇς πραπίδεσσιν ἁπάσας.
σῶν ἐπέων χάρις ἄμμι βίην καὶ φέγγος ὀπάσσοι,
αἰεὶ νηπιάχων σοφίην πραπίδεσσι τιθεῖσα.
πνεῦμα χανὼν ὕψιστον ὑπὸ στέρνοισιν ἐδεγμήν,
οὕνεκα σῶν ποθέεσκον ἀεὶ κλέος ἐννεσιάων.
ἄμμι τεὴν τανύσειας ἄναξ ἐλεήμον' ὀπωπὴν,
ὡς θέμις ἐκτελέειν ἀγαπαζομένοισιν ἐρίθοις.
σοῖς μευ ἐπιθύνειας ἐπίδρομα βήματα μύθοις,
μηδὲ ἐλεγχήεσσα κακορραφίη με πεδήσῃ·
ἐκψευδηγορίης μερόπων ὀλοῆς με σαώσοις,
καὶ σέθεν ἐννεσίας ἀγαθὰς στέρνοισι φυλάξω.
δευομένῳ θεράποντι τεὴν ἀνάφηνον ὀπωπήν·
καί με δικαιοσύνην ἐρικυδέα σεῖο διδάσκοις.
δακρυόεντα κέλευθα φίλης προχέεσκον ὀπωπῆς,
οὕνεκα θεσπεσίων ὑπερέδραμον ἤθεα θεσμῶν.

XVIII.

Ἦ ῥ' ὅσιος βασιλεὺς σύ, καὶ εὐθέα πάντα δικάζεις.

σεῖο δικαιοσύνῃ ἐπετείλαο μαρτυρίῃσι,
καὶ σθένος ἀσυφέλικτον ἀληθείης ἐρατεινῆς.
σεῖο θεοπρεπέων ἄχεϊ καταπηθομαι οἴκων·
οὕνεκα σῶν ἐλάθοντο κακὸν φρονες ἐννεσιάων.
σεῖο πυρὶ φλεγέθοντι παπαίκελος ἔπλετο μῦθος·
ἀλλά μιν ὡς θεράπων κραδίῃ πόθος ἀμφαγαπάζοι.
ἠδὲ τὴρ τελέθω, καὶ ἐλεγχίης λις ἐτύχθην·
ἀλλ' αἰεὶ περαπίδεσι δικαιοσύνας σέο μέλπω.
σεῖο δικαιοσύνη παναγήραος ἤματα πάντα,
καὶ σεῦ ἀληθείη πίνυσι θεσμοῖσιν ὀπηδεῖ.
μόχθος με συγερὸς καὶ ἀμήχανοι ἔσχον ἀνάγκαι,
ἀλλ' ἁδὲ ὡς λαθόμην μελεδήματα σεῖο λιγαίνειν.
μαρτυρίας ὁσίων φορέεις ἐγκύμονας ἔργων·
δός μοι ἄϋπνος ἄξ πίνυτιν, βίοτος δέ μοι ἀρκιος εἴη.

XIX.

Ἐκ θυμοῦ βοάσκον ἀκήρατε, καὶ με σαώσεις,
καὶ σέο μαρτυρίας ἀγαθὰς φέρνοισι φυλάξω.
ὠφελλόμενος βοάσκον, ἀκήρατε, νυκτὸς ἀμολγῷ,
ἐλπωρὴν βασιλῆος ἐμὴν ἐπέεσσι πεφάσας.
ὄμματά μευ ὠφύκυψε θοῶς μὴ καιρὸν ἔωσιν·
ὄφρα τεῶν ἐπέων μελεδήματα καλὰ βοήσω.
φωνῆς ἠμετέρης ἐλεήμονι κέκλυθι θυμῷ,
σῇσιν ἐμὴν ἴθυνον ὑπ' ἀδικίῃσιν ἀταρπόν.
δυσνομίῃ ἐλατῆρες ἐμοὶ σαώσειαν ἔχεσκον·
σεῖο δ' ὑμήνεται φύγον καὶ ἀγακλέα θεσμόν.
ἐγγὺς ἄϋπνος, καὶ σευ παναληθέες εἰσὶν ἀταρπαί,
ἐξ ἀϊγεσίης ἐδάην σέο μαρτυριάων,
ναὶ μὲν ὅπως πίσυρα θεμείλια πήξαο πᾶσιν.

Ἀδρανίῃ

Tuam iustitiam mandasti testimoniis,
Et robur firmum veritatis amabilis.
Tuarum diuinarum mærore tabesco domorum,
Quia tuorum obliti sunt insani mandatorum.
Tuum igni ardenti persimile erat verbum,
Sed illud sic famulus corde tuus diligat.
Puber sum, & ignominiosus aliquis fui;
Sed semper animis iustificationes tuas cano.
Tua iustitia immortalis dies omnes,
Et tua veritas consultas leges comitatur.
Labor me odiosus & difficiles occupauerunt necessitates,
Sed non sic oblitus sum cogitationes tuas canere.
Testimonia sanctis fers plena operibus:
Da mihi Rex prudentiam, vita vero mihi sufficiens fuerit.

XIX.

Ex animo clamabam Immaculate, etiam me serues,
Et tua testimonia bona pectoribus custodiam.
Præueniens clamabam, Immaculate, nocte intempesta,
Fiduciam Regis meam verbis extendens.
Oculi mei promicuerũt cito post tempus matutinũ,
Vt tuorũ verborũ cogitationes honestas vociferer.
Vocem nostram misericorde audi animo,
Tuis meam dirige in æquitatibus viam.
Iniustitiam expulsores mei sociam habebant,
Tuã vero honorabilẽ fugerunt & glorioſam legem.
Prope Rex, & tuæ veraces sunt viæ.
Ab initio laudabili cognoui tua testimonia,
Indesinenter quia firma fundamẽta fixisti omnibus.

XX.

Imbecillitatem me am Rex respice, & me serues,
Legem quia præcordiis tuam memor habeo.
Redimens Rex me, iudicium iudices meum:
Nostræ vitæ tuum verbum causa esto.
Impiis procul salutare tuum lumen:
Tuas enim obliti sunt iustificationes exquirere.
Misericordiæ Regis infinitæ sunt:
Tuis meam dirige in æquitatibus viam.
Multi persequentes onerant me laboribus,
Sed non hic procul conuersus sum a tuis testimoniis.
Stultitiæ seruos videns, extabesco corde,
Quorum animus tuum verbum recusabat seruare.
Considera vt in tuis mandatis occupatus sim,
Fiduciam vitæ tuam misericordiam elegerim.
Tuorum quidem veritatem statuisti matrem verborum,
His vero in æquitate mandasti semper legem.

XXI.

Frustra me persequebantur impudentes principes,
Solos vero tuorum formidabam mea mente pauores verborum.
In tuis verbis earum gaudebo cor,
Velut aliquis reportans ab hostibus prædam multam.
Iniquitatem odi, tuam legem diligens.
Septies in die Rex tuum laudaui decus,
Opera iustitiæ magnifica tuæ prædicans.
Pax Regis ministros retineat;
Neque aliquam rixam habent inter se commoti.
Tuum lumen reputaui, tua vero mandata cupiui:

Testimonia

XX.

Αδρανίην μευ ἄναξ ἐπιδέρκεο, καί με σαώσοις·
θεσμὸν ἐπεὶ πραπίδεσσι τεὸν μεμνημαι ἰσχω.
ῥυσάμενος βασιλεῦ με, δίκην δικασείας ἐμεῖο,
ἡμετέρου βιότοιο τεὸς λογος αἴτιος ἔστω.
δυσσεβέων ἀπάνευθεν ἀλεξίκακον σέο φέγγος·
σεῖο γὰρ ἐξελάθοντο δικαιοσύνας ἐρεείνειν.
οἰκτιρμοὶ βασιλῆος ἀπειρέσιοι γεγάασιν·
σῇσιν ἐμὴν ἰθυνον ὑπ' εὐδικίῃσιν ἀταρπόν.
μυρίοι ἐξελαοντες ἐπιβρίθουσί με μόχθοις,
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπάνευθε τράπην σέο μαρτυριάων.
ἀφροσύνης θεράποντας ἰδὼν, κατατήκομαι ἦτορ,
οἷσι νόος σέο μῦθον ἄναξ ἠρνεῖτο φυλάσσειν.
φράζευ ὅπως περὶ σῇσιν ἐφημοσύνῃς μεμέλημαι,
ἐλπωρὴν βιότοιο τεὴν ἐλεητὺν ἐλοίμην.
σῶν μὲν ἀληθείην προστήσαο μητέρα μύθων,
τοῖσι δ' ἐπ' εὐδικίας ἐπετείλαο πάντοτε θεσμόν.

XXI.

Μαψιδίως μ' ἐδίωκον ἀναιδέες ἡγεμονῆες.
μοῦνα δὲ σῶν τρομέεσκον ἐμῇ φρενὶ δείματα μύθων.
ἀμφὶ τεοῖς ἐπέεσσι φίλον κεχαρήσομαι ἦτορ,
ὥς τις ἀπαινύμενος δηΐων ἀπο ληΐδα πολλήν.
δυσνομίην ἔστυξα, τεὸν νόμον ἀμφαγαπάζων.
ἑπτάκις ἡμάτιός τοι ἄναξ τεὸν ᾔνεσα κῦδος,
ἔργα δικαιοσύνης μεγαλαυχέα σεῖο λιγαίνων.
εἰρήνη βασιλῆος ὑποδρηστῆρας ἐρύκοι,
οὐδέ τι νεῖκος ἔχουσι μετὰ σφίσιν ὁρμηθέντες.
σὸν φάος ὠϊσάμην, σέο δ' ἐννεσίας ἐπόθησα·

μαρτυρίας ἐφύλαξα τεὰς, ἀγάπησά τε θυμῷ·
ἐννεσίας ἐφύλαξα καὶ ἁρμονίας ἐρατεινάς.
ἔγνως νωϊτέρων κατεναντία τέρμα κελεύθων.

XXII.

Ἱκεσίη βασιλῆος ἐμὴ προπάροιθεν ἱκέσθω.
μύθων σῶν πινυτὴν ἀντάξιον ἄμμιν ἰάλλοις.
σεῦ μάκαρ ἡμετέρων χάρις ἵξεται ἄντα λιτάων,
ἀλκτήρ μοι κακότητος ἀεὶ σέο μῦθος ἐπέστω·
χείλεσιν εὐκελάδοισι μέλος φιλόμολπον ἀείσω,
εὖτε δικαιοσύνην μ' ἐρικυδέα σεῖο διδάξῃς·
γλῶσσα τεὸν φθέγξαιτο φίλον ζωαρκέα μῦθον,
ἐννεσίῃς ὅτι σῇσι δικαιοσύνην ἐκέρασσας·
δεξιτερὴν τανύσειας ἄναξ σέο, καί με σαώσοις·
οὕνεκα σῶν πραπίδεσσι λιλαίομαι ἐννεσιάων.
ἐκ θυμοῦ ποθέεσκον ἀλεξίκακον σέο φέγγος,
γλώσσῃ θεσμοσύνην βασιλήιον ὑμνοπολεύσω.
ζώοι θυμὸς ἐμεῖο, καί σευ κλυτὸν αἶνον ἀείσει·
καὶ σέθεν εὐδικίῃσιν ἀεὶ μεμελημένος εἴην.
εἰροπόκου προβάτου καὶ ὀλωλότος ἶσον ἀλήθην·
μνήμονα σὸν θεράποντα τεῆς ἴχνευσον ἀνωγῆς.

ΨΑΛΜΟΣ ριθ'.

Ἐνδεκάτη δεκὰς ἥδε, πρὸς εἰνάτῃ ἄφθιτος οἴμη,
ᾠδὴ κλιμακόεσσα φερεζώων ἀναβαθμῶν.

Τειρόμενος βοάασκον, ἄναξ δ' ἐπάκουσε λιτάων.
χείλεων ἐξ ἀδίκων ἐμὸν ἄφθιτε ῥύεο θυμόν·
μή με μάκαρ γλώσσῃς δολίῃς μέλπηθρον ἐάσσῃς.
γλώσσῃ ἄναξ δολερῇ τί νύ τις πόροι, ἢ τί προσέσται;

ἀλκή-

Testimonia custodiui tua, dilexique animo:
Mandata seruaui, & compositiones amabiles:
Cognoui nostrarum coram terminum viarum.

XXII.

Deprecatio Regem mea ante veniat,
Verbis tuis prudentiam respondentem nobis mittas,
Te beate nostrarum gratia veniet coram precum,
Propulsator mihi malitiæ semper tuum verbum adsit.
Labiis sonoris carmen iucundum canam,
Cum iustitiam me glorioſam tuam docueris,
Lingua tuum loquatur carum vitale verbum,
Mandatis quia tuis iustitiam temperasti.
Dexteram extendas Rex tuam, & me serues,
Quoniam tua animis cupio mandata.
Ex animo cupiebam salutare tuum lumen,
Lingua sanctionem regiam celebrabo.
Viuat animus meus & tuam inclytam laudem canet,
Et tuis æquitatibus semper deditus siem.
Lanigeræ oui & perditæ æqualiter erraui:
Memorem tuum famulum tui perueſtigato iussi.

PSALMVS CXIX.

Vndecima decas hæc præter nonam incorrupta cantio.
Carmen graduale almorum graduum.

Oppressus clamabam, Rex vero exaudiuit preces,
Labiis ab iniquis meum Incorrupte libera animum:
Ne me Beate linguis dolosis ludibrium sinas.
Linguæ Rex dolosæ quidnam quispiam præbeat, aut quid aderit?

Robusti

Robusti sunt acutæ semper sagittæ,
Feras alentis feruidis æque carbonibus deserti.
Heu mihi, quoniam valde diu in terra domos habito,
Cedaris tuguriis contubernales domos figens.
Diu habitabam in alienigenis terris.
Pacem inter omnes belli studiosos persequebar,
Ad certamen concitabant temere loquente me.

PSALMVS CXX.

Duodecima decas hæc, almorum graduum.

Oculos super arboriferos montes extendi,
Robur nostri expectans inde auxilii.
Fortitudo mea Rege a forti sit,
Qui terram viridem & cælum latum fecit.
Verum amicus ne tuum pedem moueri sinat,
Neque tui vigilantis custodis mentem somnus occupet:
Non enim nutantem comprehendat profundus somnus
Custodem inclytum prudentis Israelis.
Dexteram tuam manum tegat custodiens:
Non te diurna comburet vis solis,
Neque te nocturna cornuta lædat luna.
Omnifaria improbitate Rex procul prohibeat,
Animam tuam curans, vt nunquam dolor reperiat.
Æternus ingredientem & egredientem te foueat,
Nunc simul & postea perpetuis seculis.

PSALMVS CXXI.

Duodecima decas hæc retrograda ad vnum carmen.

Viros vt audiui, multum sane multum animo exhilaratus sum,

Qui

ἀλκήεντος ἔασσι τεθηγμένοι αἰὲν ὀϊστοὶ,
θηροκόμου φλογεροῖσιν ὁμῶς ἄνθραξιν ἐρήμου.
ᾤμοι, ἐπεὶ μάλα δηρὸν ἐπὶ χθονὸς οἰκία ναίω,
Κηδαρὸς καλύβῃσι συνέστια δώματα πήξας.
δηρὸν ναιετάασκον ἐπ' ὀθνείῃσιν ἀρούραις.
εἰρήνης μετὰ πᾶσι φιλοπτολέμοισι δίωκον,
ἐς μόθον ὠτρύνοντο μάτην λαλέοντος ἐμεῖο.

ΨΑΛΜΟΣ ρκ'.

Δωδεκάτη δεκὰς ἥδε, φερεζώων ἀναβαθμῶν.

Ὄμματα δενδροκόμων ὀρέων ὑπερεξετάνυσσα,
ἀλκὴν ἡμετέρης ποτιδέγμενος ἔνθεν ἀρωγῆς.
κάρτος ἐμὸν βασιλῆι παρ' ἀλκήεντι τετύχθω,
ὃς γαῖαν χλοερήν τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔτευξεν.
ἀλλὰ φίλος μὴ σεῖο πόδα κλονέεσθαι ἐάσσῃς,
μηδέ σευ ἀγρύπνου φύλακος νόον ὕπνος ἐρύξῃ.
οὐ γὰρ νευστάζοντα λάβοι κατὰ νήδυμος ὕπνος
φρουρὸν ἀγακλείεντα πολύφρονος Ισραήλου.
δεξιτερὴν σέο χεῖρα θεὸς σκεπάσειε φυλάσσων·
οὔ σε πανημέριον φλέξει μένος ἠελίοιο,
οὐδέ σε παννυχίη κεραὴ σίνοιτο σελήνη.
παντοίης κακότητος ἄναξ ἀπάνευθεν ἐρύκοι,
ψυχῆς σῆς ἀλέγων, ἵνα μήποτε ἄλγος ἐφεύροι.
ἄφθιτος εἰσελάοντα καὶ ἐξελάοντά σε θάλποι,
νῦν ἅμα καὶ μετέπειτα διηνεκέεσσι γενέθλαις.

ΨΑΛΜΟΣ ρκα'.

Δωδεκάτη δεκὰς ἥδε παλίσσυτος ἐς μίαν οἴμην.

Ἀνδρῶν ὡς πυθόμην, πολὺ δὴ πολὺ θυμὸν ἰάνθην,

οἵ με

οἵ με θεοῦ πρὸς δῶμα συνέμπορον εἶπον ἱκέσθαι.
ἔνθ' Ἱερουσαλῆς ἱερὰς ἀμφέσταμεν αὐλάς·
ἥδε οἱ οἷα πόλις τεκταίνετο τιμήεσσα·
ἀμφὶ δέ μιν ξυνάγερθεν ὅσοι πέλας εἰσὶ θυραῖοι.
κεῖθι γὰρ ὠτρύνοντο μολεῖν δυοκαίδεκα φυλαὶ,
δήμων μαρτυρίη θεοτερπέος Ισραήλου·
ὄφρα κεν ὑμνήσωσιν ἀκήρατον οὔνομα θεῖον.
κεῖσε σοφαὶ πήγνυντο δίκῃ μεμελημέναι ἕδραι.
Δαυίδου ῥηξισθενέος μετὰ δώμασι θῶκοι.
εἰρήνην Ἱερουσαλῆ δίζεσθε βαθείην·
τοὺς σὲ μάκαρ φιλέοντας ἀπειρέσιος μένει ὄλβος.
ἕρκεσιν εὐπύργοισι πέλει φυσίζοος ὄλβος.
αὐτοκασιγνήτων καὶ ἐμῶν χάριν ἄφθιθ' ἑταίρων,
εἰρήνην λαλέεσκον ἐγὼ σέθεν εἵνεκα βουλῆς·
ἔνθα δὲ σεῖο δόμων πόθεον σέθεν ὄλβια πάντα.

ΨΑΛΜΟΣ ρκβ'.

Δωδεκάτη δεκὰς ἥδε, φέρει δ' ἅμα δεύτερον ὕμνον.

Ὀφθαλμοὺς ἀνάειρα πρὸς οὐράνιον βασιλῆα·
ὡς δ' ὁπότε δμώεσσι φάος μετὰ χερσὶν ἀνάκτων,
ὡς δ' ὁπότ' ἀμφιπόλοιο φάος μετὰ χερσὶν ἀνάσσης,
νωΐτερον μάκαρ ὄμμα τεῆς ἐπιμαίεται ἀλκῆς,
εἰσόκε δευομένοισι τεὴν ἐλεητὺν ὀρέξῃς.
ἡμέας ἀλλ' ἐλέαιρε μακάρτατε, μηδ' ἀπολήγοις,
ὕβριος εἵνεκα πάντες ἐνεπλήσθημεν ἀνιγρῆς.
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κακῶν βέβριθεν ἑκάστῳ.
ἀνδράσιν ἀφνειοῖσιν ὀνείδεα πικρὰ λελείφθω,
αὐτὰρ ὑπερφιάλοισιν ἐλεγχέα πάντα τετύχθω.

ΨΑΛ-

Qui me Dei in domum comitem dixerunt venire.
Inde Hierusalæ sacra circunstetimus atria:
Hæc ipsi velut ciuitas ædificabatur honorata:
Circum vero ipsam cõgregati sunt quicunque prope sunt vicini.
Illuc enim properabant accedere duodecim tribus,
Populorum testimonium diuini Israelis,
Vt celebrent immaculatum nomen diuinum.
Illic doctæ figebantur iudicio gratæ sedes,
Dauidis magnanimi in domibus sedes.
Pacem Hierusalæ quærite profundam:
Te Beate diligentes immensæ manent opes.
Arcibus turritis sunt viuificæ opes.
Fratrum & meorum gratia Incorrupte sociorum,
Pacem loquebar ego tui causa consilii:
Inde vero tuæ domus cupiebam tibi beata omnia.

PSALMVS CXXII.

Duodecima decas hæc, fert vero simul secundum hymnum.

Oculos leuaui ad cælestem Regem:
Sicut vero quando famulis lumen in manibus regum,
Sicut vero quando ancillæ in manibus reginæ,
Noster Beate oculus tuum percupit præsidium,
Donec indigentibus tuam misericordiam porrigas.
Nos sed miserare Beatissime, neque desinas:
Contumelia quia omnes repleti sumus molesta.
Animus in pectoribus malis opprimitur cuilibet:
Viris opulentis opprobria acerba relinquantur,
Cæterum superbis probrosa omnia sint.

PSALMVS CXXIII.

Hæc duodecima tertium decas hymnum ducens.

Noſtri niſi cuſtos erat vrbium liberator Rex,
Niſi cuſtos erat, dicat magnus Iſrael,
Nobis armati hoſtes in pugna viri,
Etiam deglutientes adhuc viuos ceperunt.
Iraſcentium vero æſtuante & immiti furore,
Etiam rapida ſubmerſos abſorbuiſſet nos aqua.
Animo hybernæ pertranſiuimus aquæ impetum:
Anima vero noſtra pertranſiuit inſtabilem aquam.
Laudandus qui capturam eorum non dedit dentibus.
Noſter paſſeri perſimilis volabat animus,
Moleſta monticolarum fugiens retia venatorum.
Rete confractum eſt, effugimus vero irritam neceſſitatem.
Noſtrum Rege ab immortali robur eſt,
Qui terram viridemque & cælum latum fecit.

PSALMVS CXXIIII.

Duodecima decas hæc, fert vero ſimul quartum hymnum.

Immortali fidentes, monti Sionis ſimiles.
Non Hieroſolymæ incolam turbatio grauis occupet.
Montes ei in circuitu, populique in circuitu Rex,
Nunc ſimul & poſtea perpetuis ſeculis.
Non enim malignantis Rex vnquam virgam ſinet
Sorti præſtantium ſanctorum annumeratam eſſe,
Vt non ad iniquitatem manus extendant iuſti.
Bonis benefac, ſimulque rectis animo:

Appe-

ΨΑΛΜΟΣ ρκγ'.

Ἥδε δωδεκάτη τρίτατον δεκὰς ὕμνον ἄγουσα.

Ἡμέων εἰ μὴ Φοιβὸς ἔλῃ ῥυσίπολις ἑστιὴ,
εἰ μὴ Φοιβὸς ἔλῃ, λεγέτω μέγας Ἰσραήλος,
ἄμμι κεχυνομένοι δήιοι μὴ Φύλοπιν ἄνδρες,
καί κε καταβρώξαιλες ἔπι ζώοντας ἔλοντο.
τῶν δὲ κοτεσσαμένων φλογερῷ κὴ ἀπηνέι θυμῷ,
καί κε δοὺν βρυχίους καλερήτυεν ἡμέας ὕδωρ.
θυμῷ κ' ἀμειλίοιο παρήλθομεν ὕδατος ὁρμήν.
ψυχὴ δ' ἡμετέρη παρελήλυθεν ἀσπαθὲς ὕδωρ.
αἰνετὸς ὃς θήρῃσι φερεπόροις ἀδῶκεν ὁδοῦσι.
νωΐτερος ῥηθῷ πανομοίιος ἔπλατο θυμὸς,
ὠδὺν ἀρεστερόφων ὑπὸ φυγὼν λίνα θηρητήρων.
δίκτυον ἐρράισθη, φύγομεν δ' ἄπρηκτον ἀνάγκην.
ἡμέτερον βασιλῆι παρ' ἀθανάτῳ κράτος ἐστὶν,
ὃς γαῖαν χλοερῇσι τε καὶ ἠερόνον εὐρὺν ἔτευξε.

ΨΑΛΜΟΣ ρκδ'.

Δωδεκάτη δεκὰς ἥδε, φέρει δ' ἅμα τέτρατον ὕμνον.
Οὔρεϊ ἀθανάτῳ πίσυνοι Σιῶνος ὁμοῖοι·
ὣς Ἱερουσαλὴμ ναέτῃσι κλόνος αἰνὸς ἱκάνοι.
ὄρεά οἱ κύκλῳ δήμου, ὅ τε κυκλόθεν ἑστιὴ,
νῦν ἅμα καὶ μετόπισθα διιωνέεσσι γλυφῆλαις.
ὣ δὲ ἀπαθάλλοντος ἄναξ ποτὶ ῥάβδον ἑάσῃ
κλῆρῳ ἀεικεσιέων ὁσίων ἐναέλμιον εἶναι·
ὡς μὴ ἐπ' ἀμπλακίῃ παλάμας πανύσωσι δίκαιοι.
τοῖς ἀγαθοῖς ἀγάθυνον ὁμοῦ τ' ἰθὺ φρεσὶ θυμῷ.

τὰς

τοὺς δὲ λιλαιομένους σκοτίης βουλῇσι κυδοιμοῦ,
δυςνομίης ἄχραντος ἅμ' ἐργατίνῃσιν ἀπάξει.
εἰρήνη χαρίεσσα μετὰ κλυτὸν Ἰσραῆλον.

ΨΑΛΜΟΣ ρκέ.

Δωδεκάτη δεκὰς ἥδε, μέλος δ' ἅμα πέμπτον ἔχουσα.

Σιῶνος παλίνορσον ἄναξ ὅτε ληΐδ' ἀγείρει,
ἄμμι πολυςονάχων ἀχέων παραμύθιον ἦεν.
ἆ τόσον ἐμπλησθέντες ἀνὰ ςόμα χάρμα φέροιμεν,
τερπωλῆς δ' ἐρόεσσαν ὅλης ἐγκύμονα γλῶσσαν.
καί κέ τις ἀλλοδαπῶν ἐρέει καὶ νόσφιν ἀκούσας,
ταῦτα θεοῦ βασιλῆος ἔφυ μεγαλαυχέα ἔργα.
ἄμμες ἐπ' εὐφροσύνῃ τε καὶ ἀγλαΐῃ τελέθοιμεν.
ἡμετέρην ςρέψειας ἀλήμονα ληΐδα ποιμὴν,
οἷα νότου πνοιῇ ςρέφεται χειμάῤῥοος αἰνός.
δάκρυσιν οἱ σπείροντες ἐπαμήσωσι χαρέντες.
γειαρόται ςενάχιζον ἑὸν σπόρον ἐξαγαγόντες·
ἀντ' ὀλοοῦ δὲ φέροιντο γόου ποτὶ δράγμασι χάρμα.

ΨΑΛΜΟΣ ρκϛ'.

Δωδεκάτη δεκὰς ἥδε, μέλος δ' ἔχει ἕκτον ἀγητόν.

Εἰ μὴ παμβασιλεὺς ἐθέλων δωμήσεται οἶκον,
ἆ πόσα μοχθίζουσι μάτην πέρι τέκτονες ἄνδρες.
εἰ μὴ παμβασιλεὺς ἀριδείκετον ἄςυ φυλάξει,
μαψιδίως ἄγρυπνον ἔχει πυλαωρὸς ὀπωπήν.
ἐκ δ' ἠοῦς κενεὴ πέλεται φυλακή τις ἑκάςῳ.
ἔγρεσθε, τί μοι ὧδε κατὰ σφέας ἑδριάασθε,
δαιτὸς ἀπαινύμενοι μογερῆς πολυώδυνον ἄρτον;

εὖτε

Appetentes vero tenebrosis consiliis belli,
Iniustitiæ Purus simul cum operariis adducet:
Pax gratiosa super glorioſum Israelem.

PSALMVS CXXV.

Duodecima decas hæc, carmenque simul quintum habens.

Sionis reducem Rex quando prædam congregat,
Nobis multorum gemituum mærorum solamen erat.
O quantum repleti in ore gaudium ferebamus.
Lætitiæ vero amabilem totius grauidam linguam.
Et aliquis alienigenarum dicet etiam seorsum audiens,
Hæc Dei Regis sunt glorioſa opera.
Nos in lætitiaque & splendore simus,
Nostram vertas vagam prædam Pastor,
Sicut austri flatu vertitur torrens horrendus.
In lacrymis seminantes, metent exultantes.
Agricolæ ingemiscebant suum semen emittentes.
Pro pernicioso reportent luctu in manipulis gaudium.

PSALMVS CXXVI.

Duodecima decas hæc, carmen habet sextum admirabile.

Si non Dominus volens ædificauerit domum,
O quam multa laborant frustra artifices viri!
Si non Dominus inclytam ciuitatem custodierit,
Vane vigilem habet custos oculum.
De aurora autem vana est custodia quęuis cuique.
Surgite, quid mihi sic secundum vos sedetis,
Conuiuii auferentes molesti dolorum refertum panem?

Cum enim ſuis caris venerit ſuauis ſomnus,
Inſpice mihi Regis prodiens hæreditatemque & filios,
Ventris fœcundi caram & glorioſam mercedem.
Sicut enim valido ſunt in manibus ſagittæ,
Sic excuſſorum robuſtos intuebitur filios.
Beatus qui ſuum carum deſiderium perficiet:
Neque inimicis loquentes capiat mendacium ante portas.

PSALMVS CXXVII.

Septimum complectens duodecima decas hymnum.

Felices quibus curæ eſt apud ſe timor Dei,
Quibus viâ Regis ſemper pedes ſunt parati: [ctum:
Delectaberis quæ laboraſti comedens ſuauem fru-
Erunt tibi pulchra omnia. mortalium vero beatiſſimus audies.
Tua vxor viti perſimilis domum teget:
Filii rurſum nouellis ſimiles nati oliuis,
Circa tuã florentes venerint orbiculariter menſam.
Sic valde felicitentur quicunque timent Regem.
Immortalem de Sione habeas regiam laudem,
Diuinæ vero Hieroſolymæ intueberis opes,
Indefeſſæ vitæ prorſus dies omnes.
Nepotes de filiis caris oculis inſpicies:
Pax gratioſa ſuper inclytum Iſraelem.

PSALMVS CXXVIII.

Octauum coruſcans duodecima decas hymnum.

Sæpe a iuuentute mihi importunum fecerunt clamorem,
Dicat robuſtus & celebris Iſrael.

Sæpe

εὖτε γὰρ οἷσι φίλοισι μόλοι πέρι νήδυμος ὕπνος,
δέρκεό μοι βασιλῆος ἰὼν κλῆρόν τε καὶ υἷας,
γαστρὸς καρποτόκοιο φίλον καὶ ἀγακλέα μισθόν.
οἷα γὰρ ἀλκήεντι πέλει μετὰ χερσὶ βέλεμνα,
ὧδε τιναχθέντων σθεναροὺς θηήσεται υἷας.
ὄλβιος ὅστις ἔθεν φίλον ἵμερον ἐκτολυπεύσει·
οὐδ' ἐχθροῖς λαλέοντας ἕλοι ψύθος ἄντα πυλάων.

ΨΑΛΜΟΣ ρκζ'.

Ἕβδομον ἀμφιέπουσα δυωδεκάτη δεκὰς ὕμνον.

Ὄλβιοι οἷσι μέμηλε μετὰ σφίσι δεῖμα θεοῖο,
οἷσιν ὁδῷ βασιλῆος ἀεὶ πόδες εἰσὶν ἑτοῖμοι.
τέρψεαι ὧν ἐμόγησας ἔδων μελιηδέα καρπόν·
ἔσταί τοι καλὰ πάντα, βροτῶν δ' ὄλβιστος ἀκούσεις.
τὴ δάμαρ ἡμερίδι πανομοίϊος οἶκον ἐρέψει·
υἱέες αὖ νεαραῖς ἴκελοι γεγαῶτες ἐλαίαις,
ἀμφὶ τεῆς θαλέθοντες ἱκοίατο κύκλα τραπέζης.
ὧδε μάλ' ὀλβιάζοινθ' ὁπόσοι τρομέουσιν ἄνακτα.
ἄφθιτον ἐκ Σιῶνος ἔχοις βασιλήϊον αἶνον·
θεσπεσίης δ' Ἱερουσαλῆς θηήσεαι ὄλβον,
ἀκαμάτου βιότοιο διαμπερὲς ἤματα πάντα·
υἱωνοὺς περὶ παισὶ φίλοις ὄσσοισι νοήσεις.
εἰρήνη χαρίεσσα μετὰ κλυτὸν Ισραῆλον.

ΨΑΛΜΟΣ ρκη'.

Ὄγδοον ἀστράπτουσα δυωδεκάτη δεκὰς ὕμνον.

Πολλάκις ἐξ ἥβης μοι ἀναιδέα τεῦξαν ἀϋτὴν,
βαζέτω ἀλκήεις καὶ ἀοίδιμος Ισραῆλος.

πολλάκις ἐξ ἥβης μοι ἀναιδέα τεῦξαν ἀϋτὴν,
ἠδέ μοι εὐσύμενοι πάρος ἔθενον ἰσοφαρίζειν.
δυσσεβέες τέκταινον ἐμῷ κακὰ κήδεα νώτῳ,
ἀμφὶ λακίδι σφετέρῃ ἀποφώλιον ἐκτανύοντες.
αὐτὰρ ἄναξ ὅσιος κῆ' δὴ ἔκλασεν αὐχένα λιτῇσιν·
αἶψα δὲ ἀπεχθαίροντας ἀεὶ Σιῶνα καλύπτοι.
καρφαλέοι ὣς γίνοιντο ὅπως τάχα δώματα χόρτου,
ὅστε πρὸ ἀμητῆρος ἀμαιδέϊ καρφεπὴς ὥρῃ.
ᾧ πάρ' ἀμαλλοδετὴρ κενεὸν μόλε χεῖρα νεμίζων·
οὐδὲ ἄρα κόλπον ἔπλησεν ἐτήσια δράγματ' ἀείρων,
οὐδὲ παρερχομένων ἵνα ἐπήνεσεν αὐέρας ἔργου·
αὐέρας ἤνιζον θεὴ κεχαρηότας ὥρῃ.

ΨΑΛΜΟΣ ρκθ'.

Δωδεκάτη δεκάς ἤδ' ἀμφ' ἔπεσιν ὕμνον ὀρώρεν.

Νεόθεν ἐκ βάθρου βολὴ ἀνέμελψα κατίζων,
αὐδῆς ἡμετέρης πανυπέρτατε κέκλυθι μολπῆς·
ἱκεσίης ἐπάκουσον, ἐμεῖο δ' ἐπιδέχνυσο φωνεῖν.
λεῖ γὰρ δυσνομίας μερόπων στέρνοισι φυλάξῃς,
τίς βροτὸς ἀθανάτοιο δυνήσεται ἀντία θυμοῦ;
αἰὲν ἄναξ ἐλεημοσύνῃσι πεπίθεσι φύλασσε·
εἵνεκα σῆς σοφίης ἀρετεῖ βασιλήϊον ἔτλην.
θυμῷ ἐπέπασθον θεοτερπέα θεσμὸν ἐλέσθαι,
καὶ κραδίῃ πόθεόν σοι ἐμεῖο μάκαρ ἐλπίδα θέσθαι,
ἤματος ἐκ φρουρὰς νυχίων καὶ μέχρι κελεύθων.
ἤματος ἐκ φρουρῆς μελέτω θεὸς Ἰσραήλου·
οὐδὲν ἄναξ ἐλεητὸν ἔχει καὶ ἐλεύθερον ἦμαρ,
ῥυόμενος κακότητος ὅλον κλυτὸν Ἰσραῆλον.

ΨΑΛ-

Sæpe a iuuentute mihi importunum fecerunt clamorem,
Neque mihi festinantes antea poterant adæquare.
Impii fabricabant meo malos dolores dorso,
Peccatum suum stolidum extendentes.
Cæterum Rex sanctus confregit ceruicem peccatorum.
Probrum osores semper Sionis obruat.
Sicci vero fiant velut super domos fœnum,
Quod ante messorem tristi arescit tempore:
De quo messor vacuam venit manum ferens:
Neque vtique sinum impleuit annuos manipulos cogens:
Neque prętereuntium aliquis laudauit viros operis:
Viros laudabant diuino gaudentes tempore.

PSALMVS CXXIX.

Duodecima decas hæc supra nonum hymnum videtur.

Ab imo de voragine clamorem orsus sum indigens:
Vocem nostram supreme exaudi Pastor.
Supplicationem audi, meam vero suscipe vocem.
Si enim iniquitates hominum pectorib. seruaueris,
Quis mortalis Immortalis poterit coram furore?
Semper Rex misericordiam præcordiis custodis:
Propter tuam sapientiam, virtutem regiam sustinui.
Animo festinabam diuinam legem capere,
Et corde cupiebam tibi meam Beate spem ponere,
Diei a custodia nocturnas etiam vsque vias.
Diei a custodia curæ sit Deus Israeli:
Quia Rex misericordiam habet & liberum diem,
Liberans afflictione vniuersum glorioſum Israelem.

PSALMVS CXXX.

Hic decadis tertiędecimę est hymnus.

Nunquam mihi præcordiis insolens cor eleuatum est,
Neque meos fefellit sublimis oculos contumelia:
Neque vnquam in magnis habui exaltatum cor:
Neque præstantioribus in miraculis expansus sum,
Sed semper sapiebam humillima benignitatibus:
Vocem vero sic exaltabam immensam, velut lactis
Paruulus egens luget circum matrem:
Sic mutuis meum fruetur cor.
Israel Regem Deum præcordiis obseruet,
Nunc simul & postea perpetuis seculis.

PSALMVS CXXXI.

De tertiadecima decade primum vocante
Dulce carmen sonorumque almorum graduum.

Memento Dauidis, & mansuetudinis eius omnis.
Iurauit Immortali, Regi vero vtique precatus est talia:
Siquando honoratam iuero intra domum,
Si præstantissimorum coniugiorum ascendero cubile,
Siquando mitem somnum meis excepero oculis,
Si cormitareque caris palpebris permisero,
Si temporibus requiem cum nostris sumpsero,
Donec honoratum locum Regi inuenero,
Aeternum vt templum Iacobi Deo reperiam.
Hæc quidem, vt audiuimus, in Ephrata, rumor canit,
Inuenimus, nouit quod rumor in siluis & per con-

Venite

ΨΑΛΜΟΣ ρλ'.

Οὗτος τῆς δεκάδος τρισκαιδεκάτης πέλει ὕμνος.

Οὔποτέ μοι πραπίδεσσιν ὑπέρβιον ἦτορ ἀέρθη,
οὐδέ μευ ἠπερόπευσε μετήορος ὄμματα λώβη·
οὐδέποτ' ἐν μεγάλοισιν ἔχον πεποτημένον ἦτορ·
οὐδέτ' ἀρειοτέροις ἐπὶ θαύμασιν ἐξεπετασθην,
ἀλλ' αἰεὶ φρόνεον χθαμαλώτατα μειλιχίῃσιν·
αὐδὴν δ' ὧδ' ἀνάειρον ἀθέσφατον, οἷα γάλακτος
νηπίαχος χατέων ὀλοφύρεται ἀμφὶ τεκούσῃ·
ὥς κεν ἀμοιβαίοισιν ἐμὸν μετελεύσεται ἦτορ.
Ισραῆλος ἄνακτα θεὸν πραπίδεσσι δοκεύοι,
νῦν ἅμα καὶ μετέπειτα διηνεκέεσσι γενέθλαις.

ΨΑΛΜΟΣ ρλα'.

Εκ τρισκαιδεκάτης δεκάδος πρῶτον καλεούσης
ἡδὺ μέλος λιγυρόν τε φερεζώων ἀναβαθμῶν.

Μνήσθητι Δαβίδου, καὶ μειλιχίης ἑο πάσης.
ὤμοσεν ἀθανάτῳ, βασιλῆϊ δ' ἄρ' εὔξατο τοῖα·
εἴποτε τιμήεντος ἐλεύσομαι ἔνδοθεν οἴκου·
εἰ πολὺ καλλίστων λεχέων ἐπιβήσομαι εὐνῆς·
εἴποτε μείλιχον ὕπνον ἐμοῖς ὑποδέξομαι ὄσσοις,
εἰ κατανευστάζειν τε φίλοις βλεφάροισιν ἐάσσω,
εἰ κροτάφοις ἀνάπαυμα μεθ' ἡμετέροισιν ἑλοίμην,
εἰσόκε τιμήεντα τόπον βασιλῆϊ κιχείω,
ἄφθιτον ὄφρα κε νηὸν Ιακώβου θεῷ εὕρω.
τήν δε μὲν, ὡς πυθόμεσθα, κατ' Εφραθὰ βάξις ἀείδει,
εὕρομεν, οἶδ' ὅτι βάξις ἀνὰ δρυμὰ καὶ κατὰ βήσσας.

δεῦτε φίλοι, καλύβας ἢ μετέλθομεν ἀθανάτοιο,
καὶ δάπεδον γεραρὸν γεννασόμεθ' οὗ πόδα πῆξεν.
ἔγρεο παμβασιλεῦ, ἀνάπαυμα ἢ σεῖο κιχάνοις·
σὺν δ' ἅμα φωριαμὸν πανακήρατον αὐτὸς ἐγείρεις.
σεῖο μάκαρ πυκάσαιντο δικαιοσύνην ἱερῆες,
πολλῷ δ' εὐαγέες περὶ χάρματι γηθήσειαν.
εἵνεκα Δαυίδου μεγαλοσθενέος θεράποντος,
μήποτε σὴν χριστοῖο μετατρέψειας ὀπωπήν.
ὤμοσε Δαυίδῳ βασιλεὺς παναληθέα ῥέξαι,
ὤμοσε καὶ κατένευσεν, ἑοὺς δ' οὐ ψεύσεται ὅρκους,
θώκῳ ἀνακτορίης σέο νηδύος ἔρνος ἐρεῖσαι.
σὺν θεσίην εἰ φῦλον ἐμὴν σέο τήνδε φυλάξει,
μαρτυρίας τ' ἀγαθὰς, ἅς σφιν φρεσὶν αὐτὸς ἐρείσω,
οὔποτ' ἀπολλήξειε τεῆς ὑπερήμενον ἕδρης·
οὕνεκα δὴ Σιῶνα θεὸς προελέξατο θείην,
ὡς δέ μιν ἱμερτὸν ποθέει καὶ ἐπήρατον οἶκον.
τοῦτό μοι ἔστ' ἀνάπαυμα μετ' ἀλήκτοισι γενέθλαις·
ἐνθάδε ναιετάοιμι πόθῳ πεπεδημένος ἐσθλῷ.
δώματα μὲν πλήσαιμ' ἀγαθῶν ἐπιδευέα χήρας·
πτωχοῖς δ' αὖτ' ὀπάσαιμι βίου μενοεικέα δαῖτα
ἔνθα μὲν ἀρητῆρι πέλοι φάος ἀμφιβαλέσθαι,
πολλῷ δ' εὐαγέες περὶ χάρματι γηθήσειαν.
ἐνθάδε Δαυίδῳ κέρας ἄφθιτον ἀντείλαιμι.
χριστῷ λύχνον ἑτοῖμον ἐμῷ πόρον ἡγεμονῆα·
αἰσχος δυσμενέεσσιν ἑοῖς καὶ μῶμον ἀνάψω·
ἡμετέρη δ' ἀμφ' αὐτὸν ἀκηρασίη ἀνατέλλοι.

ΨΑΛ-

Venite amici, tuguria vero introïuimus Immortalis,
Et solum honoratum adorabimus vbi pedem fixit.
Surge Domine, requiem vero tuam reperias:
Simul vero vna arcam immaculatam excitas.
Tui Beate ornentur iustitia sacerdotes,
Multa vero pii in lætitia exultent.
Propter Dauidem magnanimum famulum,
Ne quando tuum a Christo auertas vultum.
Iurauit Dauidi Rex omnino vera facere,
Iurauit & annuit, sua vero non mentietur iuraiuranda,
Sedi gubernationis tuæ ventris germen fulcire.
Pactum si soboles meum tua hoc custodierit,
Testimoniaque bona quæ sibi animis ipse firmabo,
Nunquam desinet tuam sedens super sedem:
Quoniam vtique Sionem Deus elegit diuinam,
Sicut vero eam gratam cupit & optabilem domum.
Hæc mihi est requies cum indesinentibus seculis:
Hic habitem desiderio vinctus bono.
Domos quidem replebo bonis indigas viduæ:
Pauperibus vero rursum suppeditabo vitæ placabilem cibum.
Inde quidem sacerdoti fuerit lumen amplecti,
Multa vero pii cum lætitia exultent.
Illuc Dauidi cornu æternum producam:
Christo lucernam paratam meo præbebam ducem.
Probrum inimicis eius & vituperium suscitabo:
Nostra vero super ipsum integritas oriatur.

PSAL-

PSALMVS CXXXII.

De decima tertia decade post secundum hymnus,
Cantioque voluntariæ æterna suauiloquentiæ.

Quid mortalibus pulchrum erat, quid rursum iucundum est,
Quam fratribus simul amicas domos habitare?
Vnguentum diffusum capitis vero velut vsque barbam,
Aaronis honorati barbam totam inungens:
Ab ipsius autem mento decurrens extrema vestimenti:
Sicut ros æthereus floridi Aërmonis,
Montibus florigeris super Sionem fluens:
Benedictionem vbi omnem suam mandauit Pastor,
Semper vitæ omnino esse præsidium.

PSALMVS CXXXIII.

De tertiadecima decade tertius est hymnus.

Serui omnes Regis canite Pastorem mundi,
Stantes Regis validi in domo,
Domorum qui quærunt Dei bene septa atria.
Tota nocte in Sancti domibus extollite manus,
Et potentem celebrate Dominum.
Det tibi Rex ex Sion laudem paratam,
Qui terram viridemque & cælum latum fecit.

PSALMVS CXXXIIII.

Semper glorioſum circa quartum hymnum incedit,
Tertiædecimæ decadi carmen alleluia.

Nomen honoratum resonate Domini,
Pastorem honoratum sapientes celebrate pueri,

Stantes

ΨΑΛΜΟΣ ρλβ'.

Ἐκ τρισκαιδεκάτης δεκάδος μετὰ δεύτερον ὕμνος,
οἴμη τ' ἐννεσίης ἄφθιτος εὐεπίης.

Τί θνητοῖς καλὸν ἔσκε, τί δ' αὖ τερπνιστὸν ἐτύχθη,
ἠὲ κασιγνήτοισιν ὁμοῦ φίλα δώματα ναίειν;
μῦρον ἐπεσσύμενον κεφαλῆς δ' ὣς μέχρι γενείου,
Ἀρῶνος γεραροῖο γενειάδα πᾶσαν ἐφέρπον·
ἐκ δέ οἱ ἀνθερεῶνος ἐπιτρέχον ἔσχατα πέπλου·
ὡς δρόσος αἰθερίη πολυανθέος Ἀερμῶνος,
οὔρεσιν ἀνθοκόμοισιν ὑπὲρ Σιῶνος ἰοῦσα.
εὐλογίην ὅθι πᾶσαν ἑὴν ἐπετείλατο ποιμὴν,
νωλεμέως βιότοιο διαμπερὲς ἔμμεναι ἄλκαρ.

ΨΑΛΜΟΣ ρλγ'.

Ἐκ τρισκαιδεκάτης δεκάδος τρίτατος πέλει ὕμνος.

Δμῶες πάντες ἄνακτος ἀείσατε ποιμένα κόσμου,
ἱστάμενοι βασιλῆος ἐρισθενέος κατὰ δῶμα,
οἴκων οἳ μεθέπουσι θεοῦ εὐερκέας αὐλάς.
πάννυχοι εἰν ἁγίοιο δόμοις ἀναείρατε χεῖρας,
καὶ μεγαλοσθενέτην ἀναμέλψατε παμβασιλῆα.
δοίη τοι βασιλεὺς σιωνόθεν αἶνον ἑτοῖμον,
ὃς γαῖαν χλοερήν τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔτευξε.

ΨΑΛΜΟΣ ρλδ'.

Αἰὲν ἀγακλεῖεν περὶ τέτρατον ὕμνον ὁδεύει,
τῇ τρισκαιδεκάτῃ δεκάδι μέλος ἀλληλούια.

Οὔνομα τιμῆεν κελαδήσατε παμβασιλῆος·
ποιμένα τιμήεντα σοφοὶ ἀναμέλψατε παῖδες,

ἱστάμενοι

ἱσάμενοι βασιλῆος ἐϱιαθενέος κϱ' δῶμα,
οἵ τε θεὸν μεθέπουσι δόμων ἀϵϱκέας αὐλάς.
μέλψατέ μοι βασιλῆα, ἐπεὶ θεὸς ἐσθλὸς ἐτύχθη·
οὔϱομά οἱ φοϱμίζετ', ἐπεὶ τόδε καλὸν ἀείδϵιν.
οὕϵκ' Ἰάκωβον πινυτὸν ϖϱοελέξατο ϖοιμὴν,
καὶ κτῆσιν σφετέϱην ἔθϵτο κλυτὸν Ἰσϱαήλον.
οἶδα φίλης ϖαϱαπίδϵσσιν ὅπως μέγας ἔωλϵτο ϖοιμήν.
ἡμέτϵϱος βασιλεὺς μακάϱων ϖϵϱὶ γίγνϵ᾽ ἄλλων,
τεύχων ὁππόσα θυμῷ ἀϵιϱοπόνῳ μενεαίνῃ
ἠϵϱανῷ ἀστϵϱόϵντι, κὴ ἐν χθονὶ ϖουλυβοτείϱῃ,
ποθμέσιν ἐν βυθίοισι καὶ ἐν ϖάσῃσι θαλάσσης.
ὀμβϱοτόκους νεφέλας πνοιάτης χθονὸς ὑψόσ' ἀείϱων,
ὑετὸν αἰθέϱι ἀστϵϱοπὰς σημήϊα ϑῆκεν.
αὐτὸς ἄναξ ταμίων ἀνεμοδϱόμον ἔξαγϵ ἀλκήν·
ϖᾶσαν ϖϱωτοτόκων δάμασϵν Νείλοιο χϱϵθλίων,
σὺν καὶ τετϱαϖόδων ἀγέλας μεϱόϖεσσιν ἐναίϱων·
χαίτης Αἰγυϖτίης μέσα θέσκϵλα μυϵία τεύχων.
οἵδϵ ϖαθὼν Φαϱαὼ, δμῶϵς δέ οἱ ἐ φύγον ἄτλην.
αὐτὸς δυσμϵνέων κατϵνείϱατο μυϵία φῦλα,
ἰφθίμους βασιλῆας ὑϖϵϱμϵνέως ἐναίϱων,
καϱχϱισον Σηῶνα Ἀμοῤῥαίων βασιλῆα,
Ὠγόν τϵ σθϵναϱὸν βϵλαϱῆς βασιλῆα Βασάν·
ϖϵϱσϵνίας θ' ἑτέϱας Χαναάμ· ϖαγδοφονῆος.
τῶν δ' ἄϱα γαῖαν ἐλὼν, σφετέϱοις διϵδάσατο κλῆϱον,
κλῆϱον ἐῷ θϵϱάϖοντι κϱ' χϱέος Ἰσϱαήλῳ.
οὔϱομα ϖαμβασιλῆος ἀεὶ ϖαναγήϵϱον ἔσω·
ἐκ γϱαπτῆς γϱαπτὸν δὲ θεοῦ μνημήϊον ἐσθλόν·
εἵνϵκα δὴ σφετέϱοισιν ἄναξ λαοῖσι δικάσσαι·

ἀμφὶ

Stantes Regis validi in domo,
Quique Dei quærunt domorum bene septa atria.
Canite mihi Regem, quoniam Deus bonus est,
Nomen ei modulamini, quoniam hoc pulchrum
canere:
Quoniam Iacobum prudentem elegit Pastor,
Et possessionem suam posuit glorioſum Israelem.
Cognoui caris præcordiis vt magnus est Pastor:
Noster Rex beatos superat alios,
Faciens quæcunque animo sagaci volutat
Cælo stellato, & in terra multos pascente,
Imis in profundis & in omnibus maribus.
Imbripatas nubes ab extrema terra in altum ele-
Pluuiam in æthere fulgura signa posuit. [uans,
Ipse Rex de cellis ventorum produxit vim,
Omnem primogenitorum domuit Nili sobolem,
Vna etiam quadrupedum greges cum hominibus
interficiens,
Terræ Ægyptiacæ in medio admirabilia infinita fa-
ciens,
Cognouit ictus Pharao: serui vero ipsius non effu-
gerunt noxam.
Ipse hostium interfecit infinitas gentes,
Fortes reges præpotenter occidens,
Fortissimum Seonem Amorrhæorum regem,
Ogumque robustum validæ Basani regem,
Regnaque cætera Chanaami filiorum occisoris.
Eorũ vero vtique terram capiens, suis diuisit sortẽ,
Sortem suo famulo vt oportet Israeli.
Nomen Domini semper immortale sit,
De seculo in seculum Dei memoriale bonum.
Quoniam sane suum Rex populum iudicabit,

Pro

Pro amicis seruis medelam solatium habens.
Simulacra aurumque & argentum sunt populorum,
Humanarum infirma doctarum artificia manuum:
Quibus non sonus ineſt, etiam si os eis sit:
Neque lumen ferunt in politis oculis:
Aures solum habent, & non audiunt vocem,
Neque sacer naribus aduenit aeris odor:
Non robur palpanti etiam si manibus ornentur,
Non pedibus alma in terra vestigium firmare,
Neque de gutture vocem emittere:
Non enim vtique ipsis spiritum per os proferre.
Fabri simulacris fiant his similes,
Et omnes qui his animo fidentes sunt.
Canite mihi Regem sapientis domus Israelis,
Vniuersa domus Aaronis resonate Dominum:
Leui inclyta domus, canite Pastorem mundi:
Quibus animis timor Dei curæ est, resonate Regem.
Laudabilis ex Sione Rex supremus erit,
In Hierusalem Deo gratas domos habitans.

PSALMVS CXXXV.

Tertiædecimæ decadi glorioſum alleluia,
Iucundum quid & ſonorum quintum carmen eſt.

Populi benignitatem celebrate Domini,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Immortalem beatorum celebrate Dominum,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Celebrate mihi Regem præpotentem Regum,
Quoniam

ἀμφὶ φίλοις δμώεσσιν ἄκος ϖ̃ϑαμύθιον ἴχων·
εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἀργύρος ἔπλετο δήμων,
ἀνδρομέων ἀλαπαδνα σοφῶν δαιδάλματα χερῶν·
οἷς ϑ' φθόγγος ἔπεστι, ϵ̓ὶ σῶμα τοῖσιν ἐτύχθη·
ϑ' ὀδὲ φάος φορέουσι ϖ̃ϑεὶ ξεσῆσιν ὀπωπῆς·
ϑ' ἄπνοον μοῦνον ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀΐουσιν ἀϋτῆς·
ϑ' ἱερὴ ῥίνεσσιν ἐπέρχεται ἠέρος ὀδμή·
ϑ' ἀθένος ἀμφαφόωντι καὶ εἰ χείρεσσι κέκαθεν·
ϑ' ϖ̃οσὶν ἀφορβοιο κατ' ἰχνίου ἴχνος ἐρείσῃ·
ϑ' ἀπὸ λαυκανίης φθογγὴν ἀναπεμπάσασθαι·
ϑ' γὰρ δὴ σφίσι πνεῦμα διὰ στόμα ϖ̃ϑοβαλέσθαι.
τέκτονες εἰδώλοισι γλυφίδας τοῖσιν ὁμοῖοι,
καὶ πάντες τοὶ τοῖσι νόῳ ϖ̃ϑειθαρσέες εἰσί.
μέλψατέ μοι βασιλῆα σοφοῦ δόμος Ισραήλ·
πᾶς δόμος Ἀρῶνος κελαδήσατε παμβασιλῆα·
Λευίδαι κλυτὸς οἶκος ἀείσατε ϖ̃οιμένα κῆρυμ·
οἳς φρεσὶ δεῖμα ϑεοῖο μέλῃ, κελαδήσατ' ἄνακτα.
αἰνετὸς ἐκ Σιῶνος ἄναξ πανυπέρτατος ἔσῃ,
ἀμφ' Ἱερυσαλὴμ ϑεοτερπέα δώματα ναίων.

ΨΑΛΜΟΣ ρλε'.

Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δεκάδι κλυτὸν ἀλληλύια,
ἠδύ τι καὶ λιγυρὸν πέμπων ἄεισμα πέλῃ.

Λαοὶ μειλιχίως ἀναμέλψατε παμβασιλῆος,
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρῳ ἐλεητὸς ἀέξῃ.
ἀθάνατον μακάρων ἀναμέλψατε παμβασιλῆα·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρῳ ἐλεητὸς ἀέξῃ.
μέλψατέ μοι βασιλῆα μεγασθενέτῳ βασιλήων· 5

οὕνεκα

οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ὃς μοῦνος δεδάηκεν ἀθέσφατα θαύματα τεύχειν·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
οὐρανὸν ἀστερόεντα σοφῇ τεχνήσατο βουλῇ·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
γαῖαν ἐπεστήριξεν ἐφ' ὕδασιν οὐ πρὶν ἐοῦσαν·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ὃς σθεναροὺς φωστῆρας ἑῷ τεχνήσατο μύθῳ·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ἠέλιον φαέθοντα καλῆς ἐπιήρανον ἠοῦς·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
τείρεα καὶ μήνην νυχίων βασίλειαν ἀταρπῶν·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
πρωτοτόκων Αἰγύπτου ὁμῶς ἐδάμασσε γενέθλην·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει·
τῶν δ' ἐκ μέσσον ἑλὼν ἐξήγαγεν Ισραῆλον·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
θαρσαλέῃ μάλα χειρι, βραχίονι πάντα πεποιθώς·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ἄνδιχα ῥηξάμενος ἐρυθραῖον πολλάκι πόντον·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
τοῦδε μέσον στείχοντα διήγαγεν Ισραῆλον·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ὅστ' ἐρυθρῷ Φαραῶνα βίην θ' ἑὴν κάκτανε πόντῳ·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
καὶ γαίῃ ἀβάτῳ γε διήγαγεν Ισραῆλον·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ὃς μεγάλους βασιλῆας ὑπερμενέως ἐνάριξεν·

οὕνεκα

Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Qui solus nouit stupenda miracula patrare,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Cælum stellatum sapienti fabricauit consilio,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Terram firmauit super aquas non antea existentem;
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Qui valida luminaria suo fabricauit verbo,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Solem lucidum pulchræ gratum auroræ,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Stellas & lunam nocturnarum reginam viarum,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Primogenitorum Ægypti similiter domuit sobolem,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
His de mediis capiens eduxit Israelem;
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Fidenti valde manu brachio omnia confisus,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Bifariam perrumpens rubrum sæpius mare;
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Huius medium ambulantem eduxit Israelem,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Quique Rubro Pharaonem roburque suum fregit mari,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Et terra inuia transduxit Israelem,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Qui magnos reges potenter interfecit;

Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Facile vero populatus est superbos reges,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Eximium Seonem Amorrhæorum regem,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Ogumque fortem validæ Basani regem,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Horum vero vtique terram capiens, suis diuisit sortem,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Sortem suo famulo opportune Israeli,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Quia oppressorum nostri memor fuit Pastor,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Deque truculentus autem hostibus liberauit populum,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Qui omnibus quæ condidit escam solus præbet,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.
Celebrate mihi Regem magnum cæli stellati,
Quoniam perpetuo suam misericordiam auget.

PSALMVS CXXXVI.

De tertiadecima decade docti Dauidis,
Carmen lamentationum de Hieremia, quod sextum est,
De Hierusalem, Babyloniam cum venerunt ad aquam.

Fleuimus sedentes flumina Babylonis super,
Memores Sionis præcellentisque tutelæ.
In medio fluminum super frugiperda salice
Nostræ citharæ suspensæ erant canoræ.
Illic interrogantes prædones dixerunt viri,

Quique

οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ῥηιδίως δ' ἀλάπαξεν ὑπερκύδαντας ἄνακτας·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ἀντίθεον Σηῶνα Αμοῤῥαίων βασιλῆα·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
Ὦγόν τε σθεναρὸν βριαρῆς Βασάνου ἄνακτα·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
τῶν δ' ἄρα γαῖαν ἑλὼν, σφετέροις διεδάσσατο κλῆρον·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
κλῆρον ἑῷ θεράποντι κτὶ χρέος Ισραήλῳ·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
εἵνεκα τειρομένων ἡμῶν ἐμνήσατο ποιμήν·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
ἐκ δ' ἄρα ῥιγεδανῶν δηΐων ἀπελύσατο λαόν·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει·
ὃς πᾶσιν θαλίην οἷς ἔκτισε μοῦνος ὀπάζει.
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.
μέλψατέ μοι βασιλῆα μέγαν πόλου ἀστερόεντος·
οὕνεκα νωλεμέως σφετέρην ἐλεητὺν ἀέξει.

ΨΑΛΜΟΣ ρλϛ'.

Εκ τρισκαιδεκάτης δεκάδος πινυτοῖο Δαβίδου
ᾆσμα γόων ἀμφ' Ιρεμίου, τόπερ ἕκτον ἐτύχθη,
ἀμφ' Ἱερουσαλῆς, Βαβυλώνιον ἦλθον ὅθ' ὕδωρ.

Κλαύσαμεν ἑζόμενοι ποταμῶν Βαβυλῶνος ὕπερθεν,
μνησάμενοι Σιῶνος ἀριπρεπέος τ' ἀλεωρῆς·
μεσσόθι γὰρ ποταμῶν ὑπὲρ ὠλεσίκαρπον ἰτέαν
ἡμέτεραι φόρμιγγες ἀπηώρηντο λιγεῖαι.
κεῖσ' ἀναειρόμενοι λήϊστορες ἔννεπον ἄνδρες,

ἡμέας οἵ τε ἔπερσαν, ἀειδέμεναι σφίσιν ὕμνον·
ἐκ μελέων Σιῶνος ἀγακλέος εἴπατε μολπήν.
θεῖον ἐν ἀλλοδαπῇ πῶς μὲν μέλος ἐστὶν ἀεῖσαι;
αἴχ' Ἱερουσαλὴ πολυήρατε σεῖο λαθοίμην,
ἡμετέρη λελάθοιτο φίλη κ̅ τ̅ δεξιτερὴ χείρ.
πηγνυμένη περὶ λαιμὸν ἐμὴ κάρφοιτό κε γλῶσσα,
εἰ μή σευ κ̅ τ̅ θυμὸν ἀεὶ μεμνημένος εἴην,
ὡς Ἱερουσαλὴν καὶ εὐφροσύνην προβαλοίμην.
καὶ σὺ μάκαρ τεκέων ἐπιλήθεο μήποτ' Εδώμου,
ὄλβιον ἦμαρ ἔχειν Ἱερουσαλῆς ἐριτίμου,
τῶν ποτὲ βαζόντων, Κενεὴ, κενεή τις ὄλοιτο,
μηδ' ἔτι οἱ φείδεσθε, ἕως ἔτι πυθμένας ἴσχει.
ὦ θύγατερ Βαβυλῶνος ἀεὶ περικάμμορος εἴης·
ὄλβιος ὃς προτέρης σε βίης ἀποτίσεται ἀνὴρ,
ὃς πέτρης ὑπένερθε μολὼν σέο νήπια ῥήξει.

ΨΑΛΜΟΣ ρλζ'.

Ἐπὶ τὸν Ζαχαρίου καὶ Ἀγγαίου τόδ' ἄεισμα
πρὸς τρισκαιδεκάτῃ δεκάδι λιγὺ ἕβδομον ἔννι.

Ἀλήκτῳ κραδίῃ βασιλεῦ τεὸν αἶνον ἀείσω·
οὕνεκα παντοίων ἐπέων ἤκουσας ἐμεῖο.
αὔτα μάκαρ μέλψω σε θεοδμήτων στρατιάων·
ἄχραντον σέο νηὸν ἐπεσσυμένως λιτανεύσω,
σπουδῇ παμβασιλῆος ἀκήρατον οὔνομα μέλψω,
σήν τ' ἐλεημοσύνην καὶ ἀληθέα πάντοτε βουλήν·
οὔνομ' ἐπεὶ πάντων κρατέει σέο πᾶσιν ἀνάσσον.
κέκλυθί μευ καλέοντος, ὅτε χρέος ἐστὶ λιτέσθαι·
ψυχῇ νωιτέρῃ ζωαρκέα καιρὸν ὀπάζοις.

ἀθά-

Quique nos euerterunt, canere sibi hymnum:
De carminibus Sionis glorioſæ dicite cantum.
Diuinum in aliena quomodo quidem carmen est
canere?
Si ô Hieruſalem cara tui oblitus fuero,
Noſtra obliuiſcatur cara dextera manus:
Dureſcens in gutture mea areſcat lingua,
Si non tui ex animo ſemper memor ſim,
Vt Hieruſalem & lętitiam propoſuero.
Et tu Beate filiorum obliuiſcaris nunquam Edom,
Beatum diem habere Hieroſolymæ pretioſæ,
Horum aliquando dicentium, Vacua, vacua quæ-
piam pereat,
Neque adhuc ei parcatis, donec adhuc radices ha-
beat.
O filia Babylonis ſemper miſera ſis:
Beatus qui ſuperiorem tibi violentiam reddet vir,
Qui petram ſubter accedens tuos paruulos allidet.

PSALMVS CXXXVII.

Commune Zacharię & Aggæi hoc carmen
Ad decimamtertiam decadem argutum ſeptimum eſt.

Indeſinenti corde Rex tuam laudem canam,
Quoniam omnifaria verba audiſti mea.
Coram Beate celebrabo te cæleſtibus copiis,
Immaculatum tuum templum diligenter orabo,
Studio Domini purum nomen cantabo,
Tuamque miſericordiam & verax conſilium,
Nomen quoniam in omnia dominatur tuum o-
mnibus imperans.
Exaudi me vocantem quando debitum eſt precari:
Animæ noſtræ ſufficiens tempus ſuppedites.

Immortalem reges totius terræ celebrent,
Quia omnifarios tuos audierunt auribus sermones.
Diuinis carminibus celebrabunt Deum,
Quoniam vtique terram gloria semper nubibus tegit,
Semper Rex altissimus, at humillima respicit,
Peritus vero altissimorum est, & longe prospiciens.
Viuificabis pernicioſa me medium vinctum noxa,
Manus inimicis meis armasti iratus,
Dextera vero me tua malis liberauit laboribus.
Pro me hostibus damnosam mercedem tribuas:
Perpetuo misericordiam in pectoribus custodias:
Neque tuæ Rex manus despicias opera.

PSALMVS CXXXVIII.

In dispersione stridulum carmen cecinit Dauid,
Octauum supra centesimum est & tricesimum.

Ipse Rex cognouisti me, & probasti nimis,
Neque te sedensque & surgens aliquando lateo.
De longe meas intellexisti in pectoribus cogitationes,
Vestigium inuestigans & meam rectam viam,
Neque tuos oculos aliqua meatum latuit viarum,
Neque de lingua fundere iniquum sciui.
Ipse es vltimorumque antiquorumque peritus,
Et me fingens suppositi manum capiti.
Miraculum me habet quando tuum perpendo animis consilium,
Neque mente possum validissima multum videre.
Spiritum non vtique tuum ingens robur fuerit effugere,
Neque tuo seorsim abscondi vultu.

Cælum

ἀθάνατον βασιλῆες ὅλης χθονὸς ἀείδοιεν·
οὕνεκα παντοίων σέθεν ἔκλυον ἄασι μύθων.
θεσπεσίοις μελέεσσιν ἀνυμνήσουσι θεοῖο·
οὕνεκα δὴ χθόνα κῦδος ἀεὶ νέεσσι καλύπτῃ·
αἰὲν ἄναξ ὕψιος, ἀτὰρ χθαμαλώτατα λάσῃ·
ἴδμων δ' ὑψίσων πέλεται, ἠὲ τῆλε δεδορκώς.
ζωρήσας ὁλοῇ με μέσον δεδμημένον ἄτῃ.
χεῖρας δυσμενέεσσιν ἐμοῖς θώρηξα χολωθείς,
δεξιτερὴ δέ με σεῖο κακῶν ἀπέλυσατο μόχθων.
ἀντ' ἐμέθεν δηίοισιν ἀκερδέα μισθὸν ὀπάζοις.
νωλεμέως ἐλέητιν ὑπὸ στέρνοισι φυλάσσοις·
μηδὲ τεῆς βασιλεῦ παλάμης ὑπερόψεο ἔργα.

ΨΑΛΜΟΣ ρλη'.

Ἀμφὶ ἀμφιπορέης λιχυρὴν μίλον ἦτε Δαβῖδος,
ὄγδοον ἀμφ' ἑκατοστῷ ἐτύχθη καὶ τριακοστῷ.

Αὐτὸς ἄναξ ἐδάης με, καὶ ἐξιχνάασο λίθῳ,
ἠδέ σε ἑζομένου τε καὶ ἐγειρομένου ποτε λήθω.
νόσφιν ἐμᾶς ξυνέηκας ὑπὸ στέρνοισι μενοινᾶς,
ἴχνος ἀνιχνάων καὶ ἐμὴν ἰθῦναν ἀταρπόν·
ἠδὲ τεοῖς θάσσοις τις ἐμῶν προθέλασσο κελεύθων·
ἠδέπω ἐκγλώσσης προθορεῖν ἀθεμίστιον ἔγνων.
αὐτὸς ἔφυς πυμάτων τε παλαιγενέων τε δαήμων,
καὶ μὲ ἀμφιπλάσας ὑπερέθηκας χεῖρα καρηῴῳ.
θαῦμά μ' ἔχει ὅτε σεῖο προφέρωμαι φρεσὶ μῆτιν,
ἠδὲ νόῳ δυνάμαι κρατερώτατα πολλὸν ὀρέξαι.
πνεύματος οὐκ ἄρα σεῖο μέγα κράτος εἶεν ἀλύξαι,
ἠδὲ τεῆς ἀπάνευθε καταικρύπτεσθαι ὀπωπῆς.

οὐρανὸν αἴ κε μόλοιμι, τεὸς θρόνος οὗτος ἐτύχθη·
ἢν αἴδην δ' ἔλθοιμι, καὶ ἐν νεκύεσσιν ἀνάσσεις·
ἢν δὲ καὶ ἰθυπόρους πτερυγας ἀνέμοισι πετάσσω,
αὐλισθῶ νεάτοισι πολυσμαράγοιο θαλάσσης·
ἔνθά κε σῆς παλάμης δεύησοι καὶ ἡγεμονῆος,
καὶ σέο δεξιτερῆς, ἵνα μοι βίος ἔμπεδος εἴη.
εἶπα δὲ, μὴ τάχα με στείψει φθισίμβροτες ὄρφνη·
νύκτα δὲ καὶ νυτὸ τέρψις, ἀτὰρ κνέφας ἤλασε φέγγος.
ὄρφνην γὰρ δεδάηκε τεον φάος ἀμφικαλύπτειν,
καὶ νύκτα δνοφερὴν τελέει φαεσίμβροτον ἦμαρ·
οὔτις ἂν ἀγνοίη ποῖον κνέφας ἢ φάος εἴη.
οὕνεκεν ἡμετέρους βασιλεῦ ἐκτήσαο νεφρούς·
ἄλκαρ ἐμὸν μάκαρ ἐσσι φίλης ἐν γαστρὶ τεκούσης·
ἐκπάγλως θηητὸν ἐμὸν βασιλῆα βοήσω·
θυμὸς ἐμὸς σέθεν ἔργα μάκαρ περιθαμβέ' ἀνέγνω.
γινώσκεις ἐμεθεν τάπερ ἔπλασας ὀστέα λάθρη,
καί μευ νεοτερίοις βιότου σθένος ἐστὶ θεμέθλοις.
εἶδες ἄναξ μ' ἀτελεστον ἔτι ἐνὶ γαστρὶ τεκούσης,
δαιδάλλων ἅμα πάντας ἐπ' ἀχράντῳ σέο βίβλῳ.
οὐδέ τις ἀμφαδίην τεκταινομένοισι παρείη.
αὐτὰρ ἐμοὶ περὶ ἄλλα φίλοι σέθεν εἰσὶν ἀγητοί·
ἀρχομένων δὲ μάλιστα βίη καταφαίνετ' ἀμείνων.
ψαμμον ἀριθμήσαιμι πολὺ πλέον ἤπερ ἐκείνους.
ἐγρόμενος μετὰ σεῖο διηνεκέως ἔτι μίμνω.
αἴκε κατακτήνειας ἀτασθαλίης θεράποντας,
φευγέμεν ἀνδροφόνοισιν ἐμὸν μένος αἶψα κελεύω·
ἀλλ' ἐρέεις, κενεας ὅτι μευ πέρσουσι πόληας·
εἰ μὴ ἀπεχθαίροντας ἀπεχθαίρεσκον ἄνακτα,

τοῖς

Cælum si conscendam, tuus thronus illud est.
Si in infernum descendam, etiam inter mortuos imperas.
Si vero etiam rectigradas alas ventis extendero,
Habitauero in extremis streperi maris:
Ibi tua manu indigebo duce,
Et tua dextera, vt mihi vita firma sit.
Dixi vero, Ne forsan me conculcet hominum corruptrix caligo:
Noctem vero superabat lætitia, at tenebræ expulerunt lumen.
Caliginem enim nouit tuum lumen circuntegere,
Et noctem caliginosam facit lucidum diem;
Nullus ignoret quale crepusculum aut lumē fuerit:
Quia nostros Rex possedisti renes.
Tutamen meum Beate es caræ ab vtero matris.
Eximie admirabilem meum Regem clamabo:
Anima mea tua opera Beate stupenda cognouit.
Cognoscis mea quæ finxisti ossa in occulto,
Et meum profundis vitæ robur est fundamentis.
Videbas Rex me imperfectum adhuc in vtero matris,
Ornans simul omnes in puro tuo libro.
Neque aliquis palam conditis aderit.
Cæterum mihi in cęteris amici tui sunt admirabiles:
Subditorum vero maxime vis apparet præstantior.
Arenam dinumerarem multo magis quam illos.
Resurgens tecum perpetuo adhuc maneo.
Si occideris impietatis famulos,
Fugere homicidis meum robur statim iubeo.
Sed dices, vacuas quod meas euertent ciuitates:
Si non osores oderam Regis,

Super

Super inimicos vero meus tabescebat animus:
Odio omnes ego perfectissimo oderam,
Et mihi inimici corde & infensi erant:
Verum accurate meam mentem probes:
Vestigia vero ineuitabilibus explores probationibus.
Inspice autem, si non omnino malorum nescius sim,
Vt me ducas perpetuis viis.

PSALMVS CXXXIX.

Etiam hoc Dauidis canorum carmen est cantionis,
De decima tertia nonum rursus decade.

Vtinam Beate malitia ab humana me serues,
Virum vero effugere iniquum nobis auxilium feras.
Qui suis iniusta cum animis cogitauerunt,
Tota die vero pernicioſos parabant tumultus.
Linguam suam serpentibus venenatis acuebant similem,
Aspidis homicidæ in labiis venenum capientes.
Vtinam seruer odiosa de manu sceleratorum,
Viris ab iniquis me Beatissime facile serues.
Vestigia turbare qui mea animis cogitabant,
Latentes mihi defixerunt superbi laqueos viri,
Funes vero extenderunt mei in retia pedis:
Posuerunt vero obliquantes in viis dolosis.
Dixi Deo Regi, Deus tu mea spes es,
Deprecationem exaudi meam summe Pastor.
Æternus es Beate, vitæ vero mihi es lumen,
Auxilium mei capitis opacum in conflictu.
Ne dissipans desiderium nobis, tradas ludibrium iniquis.

Ne me

τοῖς δ' ἐπὶ δυσμενέεσσιν ἐμὸς κατετήκετο θυμός·
ἔχθεϊ πάντας ἔγωγε τελειοτάτῳ στυγέεσκον,
καί μοι δυσμενέες κραδίῃ καὶ ἀναρσίοι ἦσαν.
ἀλλὰ περιφραδέως τὸν ἐμὸν νόον ἐξερεείνοις·
ἴχνια δ' ἀλύκτοισι διοπτεύσειας ἐλέγχοις.
δέρκεο δ', εἰ μὴ πάγχυ κακῶν ἀδάητος ἐτύχθην,
ὄφρα μὴ ἡγήσαιο διηνεκέεσσι κελεύθοις.

ΨΑΛΜΟΣ ρλθ'.

Καὶ τόδε Δαυίδου λιγυρὸν μέλος ἔπλετ' ἀοιδῆς,
ἐκ τρισκαιδεκάτης εἴνατον αὖ δεκάδος.

Αἴθε μάκαρ κακότητος ἀπ' ἀνδρομέου με σαώσοις,
ἄνδρα δ' ὑπεκφυγέειν ἀθεμίστιον ἄμμιν ἀλάλκοις.
οἳ σφετέρῃς ἀθέμιστα μετὰ φρεσὶ μερμήριξαν,
ἠμάτιοι δ' ὀλοούς μοι ἐθωρήσσοντο κυδοιμούς.
γλῶσσαν ἑὴν ὀφίεσσι κακοῖς θήγεσκον ὁμοίην,
ἀσπίδος ἀνδροφόνου περὶ χείλεσιν ἰὸν ἑλόντες.
εἴθε φυλασσοίμην στυγερῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλιτρῶν·
ἀνδρῶν ἐξ ἀδίκων με μακάρτατε ῥεῖα σαώσοις.
ἴχνια συγχεύειν οἵ μευ φρεσὶν ὁρμαίνεσκον·
λάθριά μοι κατέπηξαν ὑπερφίαλοι λίνα φῶτες.
μηρίνθους δ' ἐτάνυσσαν ἐμῆς περὶ δίκτυα πέζης·
θέντο δὲ δοχμήσαντες ἐπ' οἴμοισιν δολερῇσιν.
εἶπα θεῷ βασιλῆϊ, Θεός σύ μευ ἐλπὶς ἐτύχθης.
ἱκεσίης ἐπάκουσον ἐμῆς πανυπέρτατε ποιμήν.
ἄφθιτός ἐσσι μάκαρ, βιότου δέ μοι ἔπλεο φέγγος.
ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς σκιόεν κατὰ δηϊοτῆτα.
μὴ κεδάσας πόθον ἄμμι, πόροις μέλπηθρον ἀθέσμοις.

μή με

μή με μάκαρ προλίποις σφετέρης ἄρπαγμα μενοινῆς,
μήποτε νικήσαντες ἀγηνορίῃσι μανεῖεν.
κύκλῳ ὑπὸ σφετέρης κεφαλῆς κακομήχανος ἄντυξ,
καὶ χείλεων ὀλοῶν κάματος σφέας ἀμφικαλύψει· [
ἄνθρακες ἀκαμάτοιο πυρὸς μετὰ τοῖσι πέσοιεν·
ὑψόθεν ἐσσυμένῳ καθέλοις σφέας ἐς χθόνα πυρσῷ·
οὐδέποτ' ἀρκέσσουσι κακοῖς δεδμημένοι ἦτορ.
ἀνέρα λαυραγόρην καθέλοι κακομήχανος ὥρη·
ἀγρεύσει δ' ἀθέμιστος ἑῷ κακὰ κήδεα θυμῷ.
εὐδικίην ἀδόνητον ἄναξ πτωχοῖσι τελέσσοι,
καὶ θέμιν ἀκτεάνων παρελεύσεται οὔποτ' ὀπωπαῖς·
ἔμπαγεμὴν ὁσίη σε βροτῶν μέλψει γενέθλη·
εὐθέες αὖ βασιλῆος ὁμοῦ ναίοιεν ὀπωπῇς.

ΨΑΛΜΟΣ ρμ'.

Ὕμνον ἀγακλείεντα φίλῃ φόρμιγγι λιγαίνει
Δαυῖδος δεκάτης καὶ τετράτης δεκάδος.

Ἡμετέρων βοόωντος ἄναξ ὑπάκουε λιτάων,
ἱκεσίης τανύσειας ἐμῆς ἀριήκοον οὖας,
εὖτε μάκαρ καλέσαιμι τεὴν ἐπαρηγόνα χεῖρα.
ἄντα σεῦ εὐχωλήν μευ ὅπως θύος ἰθύνειας·
ἑσπερίῃ δ' ἴκελος θυσίῃ παλάμας ἀναείρω.
δὸς περὶ νωϊτέροις φυλακὴν καὶ ἕρκος ὀδοῦσι,
χείλεσι δ' ἀσφαλέας πυλέων πετάσειας ὀχῆας.
θυμὸν ἀποκλίνειας ἐμὸν μύθων ἀθεμίστων,
μηδέ μοι ἀμπλακίης πρόφασις βουλῇσι μελήσει,
ἀνδράσι δυσνομίης κακοεργέος εἰς ἓν ἰόντι·
τῶν δὲ μετὰ πρώτοις μηδ' εἰν ἀγορῇσι φανείην.

δμη-

Ne me Beate deseras sui prædam desiderii,
Ne forte victores insolentiis insaniant.
In circuitu sub suum caput malignus orbis,
Et labiorum pernicioforum labor ipsos operiet.
Carbones indefessi ignis super eos cadant.
Ex alto properante deiicias eos in terram igne:
Nunquam sufficient malis vincti cor,
Virum linguosum deiiciat malignum tempus:
Capiet vero iniustus suo malos dolores animo.
Iudicium immotum Rex pauperibus faciet,
Et iustitiam inopum præteribit nunquam vultibus.
Verumtamen sancta te mortalium canet generatio,
Recti rursum Regis simul habitent cum vultu.

PSALMVS CXL.

Hymnum glorioſum amica cithara modulatur
Dauid decimæ & quartæ decadis.

Nostras clamantis Rex exaudi preces,
Supplicationi præbeas meæ facilem aurem,
Quando Beate vocauero tuam adiutricem manum.
Coram te orationem meam sicut incensum dirigas:
Vespertino autem similis sacrificio manus attollo.
Da circa nostros custodiam & septum dentes,
Labiis vero firmos portarum extendas vectes.
Animum auertas meum a verbis iniquis,
Neque mihi peccati excusatio in voluntatibus cordi sit,
Viris iniustitiæ malignæ in vnum eunti:
Horum vero cum primis neque in plateis videat.

Domer

Domer autem sanctorum misericordia & correctionibus:
Neque porro perfundar pernicioso caput viri oleo.
Adhuc nostra suis in deliberationibus oratio:
Eorum quidem marcescant iudices prope petram.
Audentes verba valida audiant mea,
Radicitus velut collis aliquis auulsus discessit:
Ossa eorum infernum prope sic dissipata sunt.
Ad te Beate desiderantem meum extendebam vultum,
Ne meum sperans cor longe abiicias.
Cito serua dolosis me laqueis quos statuerunt improbi,
Et a malignæ pernicios iniquitatis operariis:
Rete immortalis apprehendat iniquitatis operarios:
Placidus & solus festinans transibo.

PSALMVS CXLI.

Dauid prudentiæ quando speluncam oberrans
Orationem misit Deo Regi clamans:
Veruntamen centesimus simul & quadragesimus
Circa glorioſum est cantum primum.

Nostram Regi vocem remisi clamans,
Locutus precabar misericordem Pastorem mundi.
Orationem effuderam ante Domini conspectum,
Et ei exposuerim meum damnosum laborem.
Spiritus imbecillitate contremiscente me,
Vestigia diuinis explorabas vultibus.
In semitis dolosos laqueos occultabant meis.
Dextera speculabar mea oculos extendens,
Neque aliquis nos amicorũ putauit omnino videre.
Fugere cupientis mea antea periit fuga,

Neque

δμηθείην δ' ὁσίων ἐλεημοσύνῃ καὶ ἐλέγχοις·
μηδ' ἔτ' ἰαινοίμην ὁλοῷ κάρη ἀνδρὸς ἐλαίῳ.
εἰς ἔτι νωϊτέρη σφετέροις περὶ μήδεσιν εὐχή·
τῶν μὲν ἀμαλδύνοιντο δικασπόλοι ἐγγύθι πέτρης.
θαρσαλέοι μύθων σθεναρῶν ἀΐοιεν ἐμεῖο,
ῥιζόθεν οἷα λόφος τις ἀποδμηθεὶς ἐλιάσθη.
ὀστέα τῶν ἀΐδαο παρασχεδὸν ὧδε κεάσθη·
πρὸς σὲ μάκαρ ποθέουσαν ἐμὴν τανύεσκον ὀπωπήν,
μή μευ ἐπελπομένην κραδίην ἀπάνευθεν ἐλάσσῃς.
ῥίμφα σάω δολερῶν με λίνων ὧν στῆσαν ἀλεῖται,
ἔκ τε κακορραφίης ὀλοῶν κακότητος ἐρίθων.
δίκτυον ἀθανάτου ξυνέλοι κακότητος ἐρίθους·
εὔκηλος καὶ μοῦνος ἐπισπεύδων παρελάσσω.

ΨΑΛΜΟΣ ρμά.

Δαυῖδος πινυτῆς ὁπότε σπέος ἀμφιπολεύων
εὐχωλὴν ἀνέπεμψε θεῷ βασιλῆϊ βοήσας·
ἔμπα γεμὴν ἑκατοστὸν ὁμοῦ καὶ τεσσαρακοστὸν
ἀμφὶ πολυκλείεντι πέλει μελεδήματι πρώτῳ.

Ἡμετέρην βασιλῆϊ βοὴν ἀνέπεμψα βοήσας,
φθεγξάμενος λιτόμην οἰκτίρμονα ποιμένα κόσμου.
ἱκεσίην προχέοιμι πρὸ παμβασιλῆος ὀπωπῆς·
καί οἱ ἀπαγγείλαιμι ἐμὸν πολυπήμονα μόχθον.
πνεύματος ἀδρανίῃ περιπεπτηῶτος ἐμεῖο,
ἴχνια θεσπεσίῃσι διοπτεύεσκες ὀπωπῇς.
ἀμφὶ τρίβοις δολόεντα λίνα κρύπτεσκον ἐμῇσι.
δεξιτερῆς σκοπίαζον ἐμῆς ὑπὲρ ὄσσε τιταίνων,
οὐδέ τις ἄμμε φίλων ὠΐσσατο πάμπαν ὁρᾶσθαι.
φεύγειν ἰσχανόωντος ἐμὴ πάρος ὤλετο φύζα·

οὐδ'

οὐδ' ἦν ὅστέ μοι ἦτορ ἀνιχνεύσειε φυγόντος,
αὐτὰρ ἐγὼ βοόων ἐφάμην, σύ μοι ἐλπὶς ἐτύχθης·
ζωόντων ἀνὰ γαῖαν ἐμῆς μάκαρ αἶσα βιώνης·
ἱκεσίην σκοπίαζε· κατεδμήθην γὰρ ἀνίῃ.
ἐκ κακομηχανίης ὀλοῆς δηΐων με σαώσοις·
οὕνεκα πολλὸν ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί εἰσιν.
εἴθε μοι ἀπρήκτου φυλακῆς ἐξείλεο θυμόν·
ὄφρα κεν οὔνομα σεῖο περιφραδέως ἀναμέλψω·
ἐκ σέο μισθὸν ἐμὸν γενεαὶ μίμνουσι δικαίων.

ΨΑΛΜΟΣ ρμβ'.

Δαυίδου κλυτὸς ὕμνος Αβεσσαλῶμος ἀμώμου
ὅττε μιν υἱὸς ἑὸς σφετέρης ἐξήλασε πέτρης·
ἔμπα γεμὴν ἑκατοστὸς ἔφυ καὶ τεσσαρακοστὸς
δεύτερον αἰγλήεντα λαχὼν συμφράδμονα κῶμον.

Εὐχῆς ἡμετέρης ἐπικέκλυθι φέρτατε ποιμὴν,
ἀτρεκέως καλέοντος ἐμῆς ὑπόεικε λιτῇσιν.
σεῖο δικαιοσύνῃ μευ ἄναξ βοόωντος ἀκούσαις,
μηδὲ δικαζομένῳ μοι ἐπαντιάσειας ἀγῶνος.
οὔτις γὰρ μερόπων ὅσιος σέθεν ἄντα φανείη.
ἐχθρὸς ἐμὸν στονόεντα βιήσατο θυμὸν ἐλαύνων·
γαίης νερτερίοισιν ἐμὴν ὑπέταξε βιώνην,
ἀπρήκτοις νεκύεσσιν ὑπὸ κνέφας ἶσα καθίζων·
πνεῦμα δ' ἐμὸν πυκινῇσιν ἀμηχανίῃσι πεδήθη.
ἀσχαλόων ἀχέεσσι μετὰ φρεσὶ θυμὸν ὀρίνθην.
αὐτὰρ ἐγὼ προτέρων γενεῶν μεμνημένος ὥρης,
ἔργα νόῳ κελάδησα θεόσδοτα παμβασιλῆος·
χειρῶν δ' ἔργματα θεῖα περιφραδέως ἀνέμελπον,
χεῖρας ἐμὰς βασιλῆϊ πολυκλήεντι πετάσσας.

θυμὸς

Neque erat qui mihi cor requirat fugientis.
Cæterum ego clamans dixi, Tu mihi spes es,
Viuentium in terra meæ Beate portio vitæ:
Deprecationem respice. sum enim constrictus mi-
A malignitate funesta hostium me serues: [seria.
Quia multum me vi præstantiores sunt.
Vtinam mihi irrita custodia liberes animum:
Vt nomen tuum studiose canam.
De te mercedem meam generationes expectant iu-
storum.

PSALMVS CXLII.

Dauidis glorioſus hymnus Abeſſalomus innocentis
Quando eum filius eius ſua expulit petra.
Veruntamen centeſimus eſt & quadrageſimus,
Secundum illuſtrem ſortitus vnanimem cantum.

Orationem noſtram exaudi optime Paſtor,
Vere inuocantis meis concede precibus:
Tua iuſtitia me Rex clamantem audias:
Neque in iudicium vocato mihi occurras in con-
tentione.
Nullus enim mortalium ſanctus te ante appareat.
Inimicus meum gementem perſecutus eſt animum
agitans,
Terræ profundis meam ſubegit vitam,
Inertibus mortuis in tenebris æque ſedere faciens:
Spiritus vero meus crebris difficultatibus compedi-
tus eſt. [mouebar.
Succenſens mæroribus cum mentibus animo com-
At ego ſuperiorum ætatum memor temporis,
Opera mente reſonui diuina Domini:
Manuum vero facta diuina ſtudioſe cantabam,
Manus meas Regi glorioſo extendens.

Animus meus cupit te, velut sitibundæ sulci terræ.
Velociter me exaudias, membrorum priusquam spiritum exhalem.
Ne a me glorioſum auertas vultum,
Neque deſcendentibus ſimilis in foueam appaream.
Tuam Beate ab aurora miſericordiam vtinam audiam;
Quia ſpes immortalis nobis es.
Da mihi fauſtam viam, vbi debitum eſt ambulare:
Quia ad te animum ſemper expanſum habeo.
Inimicorum de manu me Beatiſſime cito ſerues:
Turrim quoniam te firmam ſemper perterritus inueni.
Ipſe Rex meus es, mentem vero me tuam doceas:
Rectam vero bonus me ferat in terram Spiritus Dei.
Da mihi æquitatem vitæ nutricem propter te.
Animam meam ſuſpirioſo Rex labore ſerues,
Meos vero inimicos miſericordiæ tuæ gratia perdas.
Omnes meæ domes Rex animæ perditores,
Quoniam tuus ſeruus gratus glorior eſſe.

PSALMVS CXLIII.

Dauidis inclytus hymnus aduerſus hoſtem Goliat,
Etiam tertius ſapientia hos antea ſimul ſequens,
Veruntamen centeſimus eſt & quadrageſimus.

Fauſtis carminibus ſemper Deus laudabilis ſit,
Qui manus armauit meas ad prælium,
Fecit vero noſtrarum bellicoſos digitos manuum.
Semper Rex miſericordia mea & turris es,
Liberans malitia, ſuperboſque propulſans,
Spes glorioſa, & ſufficiens propugnator,
Populum meum manus ſub noſtras domans.

Quid

θυμὸς ἐμὸς ποθέει σ', ἅτε δι ψάδος αὔλακες ἄπης·
αἶψά μευ εἰσαΐοις, μελέων πρὶν πνεῦμα μεθείω.
μή μευ κυδάνειραν ἀποστρέψας ὀπωπήν,
μηδὲ καλερχομένοισιν ἴσος βόθρον δε φανείλω.
σῆς μάκαρ ἐξ ἠοῦς ἐλεητύος ἔβγε πυθοίμην·
οὕνεκεν ἐλπωρὴ παναμήεμος ἄμμιν ἐτύχθης.
δός νύ μοι αἴσιον οἶμον, ὅπῃ χρέος ἐστὶν ὁδεύειν·
οὕνεκεν ἀμφὶ σὲ θυμὸν ἀεὶ πεπεδασμένον ἴσχω.
ἀντιβίων παλάμης με μακαρτατε ῥῖμφα σαώσοις,
πύργον ἐπεὶ σ' ἄῤῥηκτον ἀεὶ πεφοβημένος εὗρον.
αὐτὸς ἄναξ ἐμός ἐσσι, νόον δέ με σεῖο διδάσκοις·
ἰθεῖαν δ' ἀγαθόν με φέροι χθόνα πνεῦμα θεοῖο.
δός νύ μοι ὦ δικαίου βιότου τροφὸν εἵνεκα σεῖο.
θυμὸν ἐμὸν κονέοντος ἄναξ μόχθοιο σαώσοις·
σὺ δέ μευ ἀντιβίους ἐλέῳ σέθεν εἵνεκ' ὀλέσσοις.
πάντας ἐμῆς δαμάσσας ἄναξ ψυχῆς ὀλετῆρας·
οὕνεκα σὸς θεράπων καθαθύμιος εὔχομαι εἶναι.

ΨΑΛΜΟΣ ρμγ'.

Δαυίδου κλυτὸς ὕμνος ἐπ' ἀντιβίῳ Γολιάτῃ,
καὶ τρίτατος σοφίῃ ζῶις πρὶν ἅμ' ἐατόμῳ·
ἔμπα γεμὼν ἐνθεσπὲς ἔφυ καὶ πεσαρκησός.

Εὐφήμοις μελέεσσιν ἀεὶ θεὸς αἰνετὸς ἔσω,
ὃς παλάμας ἐώρηξεν ἐμὰς ὑπὲρ δηιότητα·
πεῦξε δ' ἀοιδήτερον μενεδήϊα δάκτυλα χερῶν.
αἰὲν ἄναξ ἐλεητὺς ἐμὴ κὴ πύργος ἐτύχθης,
ῥυόμενος κακότητος, ὑπερμενέας τ' ἀπαμυνών.
ἐλπὶς ἀκαχλήεσσα, κὲ ἀρκίος ἀσσον ἰοῦσα,
λαὸν ἐμὸν παλάμῃσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμάζων.

τίς βροτὸς ἐστὶν ἄναξ, ὅτι οἱ ἀναφανδὰ παρέστης·
ἢ φύτλη μεροπηΐς, ὅ μιν φρεσὶν ὧδε γεραίρεις;
ἄνθρωπος κενεοῖς ἰνδάλμασιν ἶσος ἐτύχθη·
ἤματα δ' ἀσταθέϊ σφέτερα σκιῇ ἶσα παρέρπει.
οὐρανὸν ἀγκλίνας πυκινὸν καταβήσαιο ποιμήν.
θῖγ' ὀρέων, καὶ καπνὸν ἄδην σκοτοειδέα τεύξεις.
μαρμαρυγὰς στεροπῆς προϊεὶς σκεδάσειας ἅπαντας.
πέμπε μάκαρ βελέεσσι τεοῖς, ἵνα θυμὸν ὀρίνῃς.
χεῖρα τεὴν πέμποις ἐξ αἰθέρος, ὥς με σαώσοις·
καί με πολυσμαράγων ὑδάτων ἀπολύσαιο ὁρμῆς.
χειρὸς ἀπ' ὀθνείων με μακάρτατε ῥύεο παίδων,
ὧν στόμα μαψιδίως κενεαυχέας ἔκφατο μύθους·
δεξιτερή τ' ἀθέμιστος ἀεὶ μεταμώνια ῥέξει·
αὐτὰρ ἐγώ τοι ἄεισμα νέον πανυπέρτατε μέλψω·
νευρῆς ἁρμονίῃ δεκάδος τεὸν εὖχος ἀείσω·
ὃς φάος ἡμετέροις βιότου βασιλεῦσιν ὀπάζεις,
καὶ ξίφεος θεράποντα τεὸν Δαυῖδον ἔλυσας.
χειρὸς ἀπ' ὀθνείων με μακάρτατε ῥύεο παίδων·
ὧν στόμα μαψίδιον κενεαυχέας ἔκφατο μύθους·
δεξιτερή τ' ἀθέμιστος ἀεὶ μεταμώνια ῥέξει·
υἱέες ὧν νεαροῖς πανομοίϊοι ἔρνεσιν ἥβης·
αὐτὰρ θυγατέρεσσι τόσος περὶ κάλλεϊ κόσμος,
ὄμμασί κεν φαίης χρυσάμπυκα νηὸν ὁρᾶσθαι.
παντοίων ἀγαθῶν σφέτεροι βεβρίθασι σηκοί·
ἐξ ἑτέρου δ' ἕτερόν γε περιῤῥέει ἄσπετον ὕδωρ.
τοῖσι μὲν εὔβοτα μῆλα καὶ εὔλοχα πολλὰ τέτυκται,
ζατρεφέες θ' βόες, καὶ ἀρείονες ἔξοχον ἄλλων.
ἐμπεδα μὲν πάντα σφισιν ἕλκεα τηλόθεν ἄτης,

Quid homo est Rex, quia ei manifeste adfuisti?
Aut generatio humana, quia eam animis sic honoras?
Homo inanibus simulacris similis est:
Dies vero eius instabili vmbræ similes prætereunt.
Cælum inclinans densum descendas Pastor.
Tange montes, & fumum satis tenebrosum facies.
Splendores fulguris iaculans dissipes vniuersos.
Emitte Beate sagittas tuas, vt animum conturbes.
Manum tuam mittas ex æthere, vt me serues,
Et me streperarum aquarum liberes impetu.
De manu externorum me Beatissime libera filiorum:
Quorum os frustra vanos locutum est sermones,
Dexteraque iniqua semper inania faciet.
At ego tibi carmen nouum Supreme canam,
Nerui harmonia deni tuam gloriam cantabo.
Qui lumen nostris vitæ regibus præbes,
Et gladio seruum tuum Dauidem liberasti.
De manu externorum me Beatissime libera filiorum:
Quorum os frustra vanos locutum est sermones,
Dexteraque iniqua semper inania faciet:
Filii quorum nouellis similes plantis pubertatis:
At filiabus tantus in flore ornatus,
Oculis diceres deauratum templum videre.
Variis bonis sua ornantur stabula:
Ex altero autem in alterum circumfluit immensa aqua.
His quidem pingues oues & fœtosæ multæ sunt,
Crassæ vero boues & meliores supra alias.
Firma quidem omnia ipsis vlcera procul a noxa,

Neque in latis viis eorum est clamor.
Omnes beatificarunt tantis ornatum populum.
Beatus, qui Dei curam habet animis, est populus.

PSALMVS CXLIIII.

Dauidis inclytus hymnus præpotentis regis
Quartum glorioſorum cecinit carmen ſapientiæ:
Veruntamen centeſimus eſt & quadrageſimus.

Immortalis glorifico te, potentiam tuam in altum attollo:
Nomen vero celebrabo tuum crebris carminibus,
De ſeculo in ſeculum omnino dies omnes.
Lætus cantabo te continuum diem in diem:
Nomen vero celebrabo tuum crebris carminibus,
De ſeculo in ſeculum omnino dies omnes.
Laudabilis es Beate, quanuis ingẽs gloria eleuata ſit,
Et ipſi indeſinens eſt excellens gloria.
Opera tua generationibus Beatiſſime generationes clamabunt,
Et potentiam latentem diſerte pronunciabunt:
Tuam magnificam gloriam illuſtrem narrabunt:
Tua vero annunciabuntque Beatiſſime diuina opera:
Opus vero non mediocre per os pauore canent.
Non tua mutus magnifica opera prætereat.
Tuum robur firmum diſerte dicet:
In iuſtitia vero exultabunt omnium Regis.
Miſerator Rex ſummus & miſericors,
Patientem animum habens, ſuamque miſericordiam augens.
Benignitatem apud omnes Deus nouit cuſtodire,
Opera miſerans quæcunque fabricauit manu.
Indeſinenti corde te Beatiſſime opera clamabunt,

Et tuam

ἤθη' ἀμφ' ὁδοιπόροισιν ὁδοῖς σφέων ἐστὶν αὐτή.
πάντες ἀνολβίζουσι τόσοις βεβιωθότα λαόν.
ὄλβιος, ᾧτε θεὸς μέλεται φρεσὶν, ἔσλε λαός.

ΨΑΛΜΟΣ ρμθ'.

Δαυίδου κλυτὸς αἶνος ἱερωσύνης βασιλῆος
τέτρατον ἀμωμήτων ἤσε μέλος σοφίης,
ἔμπα γε μὴν ἐκ πατρὸς ἔφυ καὶ τεοσαρακοστός.

ΑΦθιτε κυδαίνω σε, βίλω δέ σε ὕψοσ' ἀείρω·
σῶμα θ' ὑμνήσαιμι τὸν πυκινῇσιν ἀοιδαῖς,
ἐκ γυιῆς γυιοῦ δε θαμπερὲς ἧμαται πάντα.
γηθόσυνος μέλψω σε διωνεκὲς ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ·
σῶμα θ' ὑμνήσαιμι τὸν πυκινῇσιν ἀοιδαῖς,
ἐκ γυιῆς γυιοῦ δε θαμπερὲς ἧμαται πάντα.
αἰνετὸς ἐσσι μάκαρ, καί τοι μέγα κῦδος ἄρηται,
καὶ οἱ ἀτέρμαντον πέλεται ὠειώσιον εὖχος.
ἔργα σέθεν φύλοισι μακάρτατε φῦλα βοήσει,
καὶ θένος ἀθανάτοιο θεοῦ ἀγορεύσει.
σὸν μεγαλοπρεπὲς εὖχος ἀείζηλον καταλέξει.
σεῖο θ' ἁπαγγελέει τε μακάρτατε θέσκελα πάντα·
ἔργον θ' ὃν ἀθέμιστον ἀνὰ σῶμα δείματι μέλψῃ.
ἦ σευ ἀναύδητος μεγαλαυχέα ἔργα παρέλθοι·
σὸν θένος ἀσυφέλικτον ἀείφρεα ἀγορεύσει.
ἐν ᾗ δικαιοσύνῃ κεχαροίατο παμβασιλῆος
οἰκτίρμων βασιλεὺς πανυπέρτατος, ἠθ' ἐλεήμων,
τλήμονα θυμὸν ἔχων, σφετέρῳ τ' ἐλεητῷ ἀέξων.
μειλιχίῳ μετὰ πᾶσι θεὸς δεδάηκε φυλάσσειν,
ἔργα κατοικτίρων ὅσα περ τεχνήσατο χερσί.
ἀλήκτῳ κραδίῃ σε μακάρτατε ἔργα βοήσει,

καί σευ ἀγακλείενθ' ὁσίων γένος αἶνον ἀείσει.
κῦδος ἀνακτορίης πανυπέρτατον ἐξερέουσι,
καὶ σθένος ἀστυφέλικτον ἄναξ τεὸν ὑμνήσουσι·
θνητὸν μερόπεσσιν ὅπως σθένος ἄφθιτον ἕξεις,
καὶ μεγαλοπρεπὲς εὖχος ἀνακτορίης ἐρατεινῆς.
αἰεὶ κοιρανίη ἁπάσης μεδέουσα γενέθλης.
ἀχράντοις ἐπέεσσι θεὸς περὶ πίστιν ὑφαίνει,
καί οἱ εὐδικίη τελέθει κεκερασμένη ἔργοις.
ἀθάνατος δεδάηκεν ἀεὶ πίπτοντας ἐγείρειν,
ἰθύνειν ὀλοοῦ ὑπὸ ῥήγματος ἄνδρα πεσόντα.
εἰς σε μάκαρ λεύσσουσι τάπερ τεκτήναο πάντα·
καὶ δῴης ἅμα πᾶσι κατὰ χρέος ἁρμένον εἶδαρ.
πᾶν γένος ἐκπλήσειας, ἐπὴν σέο χεῖρα πετάσσῃς.
πάντοθεν εὐδικίη μεθέπει βασιλῆος ἀταρπούς·
ἐκ δ' εὐηγεσίης ὅσιος περιλάμπεται ἔργων.
παντὶ λιταζομένῳ περιίσταται, ἠδὲ φυλάσσει,
ὅς τέ μιν ἱκεσίῃ παναληθέϊ μειλίξαιτο.
αἰὲν ἑοῖς δμώεσσιν ἐπικρήνειεν ἐέλδωρ·
ἱκεσίης δ' ἀΐων σφετέρης ἀπολύσεται ἄτης.
αἰὲν ἄναξ κακότητος ἑοὺς ἐσάωσεν ἐρίθους·
αὐτὰρ ἀτασθαλίης δαμάα θεράποντας ὀλέθρῳ.
αἶνον παμβασιλῆος ἐμὸν στόμα πιστὸν ἀείσει,
θνητῶν τ' ἄσπετα φῦλα θεοῦ κλυτὸν οὔνομα μέλψει,
ἐκ γενεῆς γενεήνδε μετ' ἀλήκτοισι γενέθλαις.

ΨΑΛΜΟΣ ρμέ.

Ξυνὸς Ζαχαρίαο καὶ Αγγαίου πέλει ὕμνος,
πεμπταῖον ξυνέριθον ἔχων θρόον ἀλληλούια.
ἔμπα γεμὴν ἑκατοστὸς ἔφυ καὶ τεσσαρακοστός.

Μέλπε

Et tuam glorioſam ſanctorum genus laudem canet.
Decus regni ſummum dicent,
Et potentiam ſolidam Rex tuam celebrabunt:
Stupendum intet homines vt robur immortale habeas,
Et magnificum decus regni amabilis.
Semper regnum omnem regens generationem.
Incorruptis ſermonibus Deus fidem connectit,
Et ipſi æquitas eſt temperata operibus.
Immortalis nouit ſemper corruentes excitare,
Erigere pernicioſa ſub ruina virum lapſum.
In te Beate reſpiciunt quæ feciſti omnia,
Et tribuas ſimul omnibus vt par eſt conuenientem cibum.
Omne genus impleas, vbi manum tuam aperueris.
Vndique æquitas perueſtigat Regis vias,
Bona vero adminiſtratione ſãctus refulget operum.
Omnem inuocantem circundat atque cuſtodit,
Qui eum inuocatione vera placauerit.
Semper ſuis famulis perficiat deſiderium:
Deprecationem vero exaudiens ſua liberabit noxa.
Semper Rex iniquitate ſuos ſeruauit operarios,
At nequitiæ domat famulos interitu.
Laudem Domini meum os fidele canet,
Mortaliumque multa genera Dei inclytum nomen cantabunt,
De ſeculo in ſeculum cum indeſinentibus ſeculis.

PSALMVS CXLV.

Communis Zachariæ & Aggæi eſt hymnus,
Quintum ſocium habens ſonum alleluia.
Verumtamen centeſimus eſt & quadrageſimus.

Celebra

Celebra Deum cara anima tuæ Dominum vitæ:
Laudabo Regem valde orandum donec repo:
Immortalem cithara omnino celebrabo,
Nunquam principibus cum animis confidens fueris,
Neque mortalium filiis vnde lumen nunquam est:
Qui anima euolante, suam rursum redibunt in terram:
His vero simul intereunt vniuersæ mortuis cogitationes.
Beatus, cui Deus summus est adiutor,
Cuique fiducia est in Regis præceptis,
Qui terram viridemque & cælum latum fecit,
Mare horrisonum, & quæcunque nutrit fluctus maris.
Semper veritatem cupidus præcordiis custodit,
Qui oppressis iustitiam demonstrat,
Omnibus vero famelicis largitur vitalem cibum,
Ipse compedibus vinctum nouit seruare:
Ipse Rex cæcis mentem prudentem facit:
Ipse difficili a ruina viros excitat:
Ipse Dominus sanctum genus diligit:
Ipse Rex nouit aduenam virum custodire,
Viduamque pupillumque in vlnis suscipere:
At viam suspirioſam conterat impiorum.
Perpetuo Immortalis glorioſus regnabit,
De seculo in seculum Deus Sionis imperans.

PSALMVS CXLVI.

Communis Zachariæ & Aggæi est hymnus,
Sextum socium habens sonum alleluia.
Veruntamen centesimus est & quadragesimus.

Celebrate Dominum, quoniam carmen bonum est:

Laus

Μέλπε θεὸν φίλε θυμὲ τεῆς κρατέοντα βιώνης·
ὑμνήσω βασιλῆα πολύλλιτον εἰσόκεν ἔρπω·
ἀθάνατον φόρμιγξι λιγαμπερὲς ὑμνοπολεύσω.
μηδέποθ' ἡγητῆρσι μετ' ἔρεσι θαέρσιος εἴης·
μηδε βροτῶν τεκέεσσιν, ὅθεν φάος ἔπετ' ἐτύχθη·
οἳ ψυχῆς πεπαμένης, σφετέρῳ πάλιν εἶσ' ὑπὸ γαῖαν·
τοῖσι δ' ὁμῶς φθινύθουσιν ὅλαι φθιμένοισι μενοιναί.
ὄλβιος, ὥτε θεὸς πανυπέρτατός ἐστιν ἀρωγός,
ὥ τε κατ' ἐλπωρὴ πέλεται βασιλῆος ἐφετμαῖς,
ὃς γαῖαν χλοερῷ τε καὶ ἠερανὸν εὐρὺν ἔτευξε,
πόντον ἐρισμάραγον, καὶ ὅσα τείρεα οἴδματα θαλάσσης.
αἰὲν ἀληθείῃ μεμαὼς πεπιθέσσι φυλάσσει·
ὅς ῥα βιαζομένοισι δικασσιόῳ αὐαφαίνει·
πᾶσι δὲ πενταλέοισι διδοῖ ζωαρκέα δαῖτα.
αὐτὸς ἀλυκτοπέδῃς πεπεδημένον οἶδε σαώσαι·
αὐτὸς ῥιγεδανοῦ τοῦ ῥήγματος ἄνδρας ἐγείρει·
αὐτὸς ἄναξ τυφλοῖσι νόον πυκινόφρονα τεύχει·
αὐτὸς παμβασιλεὺς ὄσιον γόνυ ἀμφαγαπάζει.
αὐτὸς ἄναξ δεδάηκε νεήλυδα φῶτα φυλάσσειν,
χήρῃ τ' ὀρφανικήν τε μετ' ἀγκαλίδεσσιν ἀείρας.
αὐτὰρ ὁδὸν γονόεσσαν ἀμαλδύνει ἀλιτρῶν·
νωλεμέως ἄχραντος ἀγακλείῃς βασιλεύσι,
σὺν γυναιξὶ γυναικὸς δὲ θεὸς Σιῶνος ἀνάσσων.

ΨΑΛΜΟΣ ρμέ.

Ζηνὸς Ζαχαρίαο καὶ Ἀχσὰβ πέλε ὕμνος,
ἐκτῆμον ξυνέρεθον ἔχων θρόον ἀληθείας·
ἔμπα γεγαὼς ἐκ τοσσόνδε φυὴ καὶ τεὸς ἀρκιθόης.

Μέλψατε παμβασιλῆα, ἐπεὶ μέλος ἐσθλὸν ἐτύχθη.

αἶνος

αἶνος νωΐτερῳ καθυμιος ἔστετ' ἄνακτι.
κλεινὸς ἄναξ Ἱερουσαλὴμ θεοτερπέα τεύχων.
φῦλον ἐπαθροίσῃ κεκεδασμένον Ισραήλ.
ἰητὴρ οἷσίντε κατεκλάθη φίλον ἦτορ,
καὶ σφετέροισι πόνοισι θεὶς φίλων μελεδῶνας·
μυρίους ἀμετρήτων ἄστρων δεδάηκεν ἀριθμὸν,
ἐξονομακλήδην ὀνομάζων πείρεα πάντα.
νωΐτερος θεός ἐσι μέγας, μεγάλη δέ οἱ ἀλκή.
ὠδὲ ἀνὴρ πινυτῆς μάκαρος κλυτὰ μήδεα νόησεν.
εἶδεν ἀειρέμεναι βασιλῆας ὑψόσε θυμῶν,
αὐτὰρ δυσεβέας χαίης πυμάτοισι δαμάζειν.
ἐρχόμενοι βασιλῆα θοὴν κελαδήσατε μολπὴν.
μέλψατε παμβασιλῆα θεὸν φόρμιγγι λιγείῃ,
ὄφρα νόος πολύχαλκον ἐοῖς νεφέεσσι πυκάζῃ,
χαίῃ ἑτοιμάζων σφετέρῃ φυσίζοον ὄμβρον.
ὃς πόσιν ὑψικόμοις ἐν ὄρεσι χόρτον ἀέξει,
ἀντέλλων ζυγίοισι βροτῶν μελιηδέα πίλνι.
ὃς καὶ τετραπόδων ἀγέλαις πόρεν ἐρέμνον ἔδαρ,
καὶ κοράκων ἤρκεσε λιταζομένοισι νεοσσοῖς.
ὅππότ' ἐπαγνήσσεν ἄναξ ἀθένος ἄρχεπον ἵππου·
κνημάων δ' ὐ πάμπαν ἀγάσσατο ἀνδρὸς ἐρωήν·
μᾶλλον ὅπῃ δμώεσσιν ἐοῖς κεχαρήσεται ἐσθλοῖς·
οἷς δ' ἐλεημοσύνη καθυμιός ἐσσιν ἄνακτος.

ΨΑΛΜΟΣ ρμζ'.

Ἐκ τῶν Ζαχαρίου καὶ Ἀγγαίου πιλλύμνου.
ἑβδόμῳ ἀμφιέλισσον ἔχων θρόον ἀλληλούια.
ἔμπα μεμιὼν ἑκατοστὸς ἐφυ καὶ πασαρκηστής.

Αἶνει Ἰμήνιθ' Ἱερουσαλὴμ βασιλῆα·

Σιὼν

Laus noſtro grata erit Regi.
Nobilis Rex Hieruſalem diuinam ædificans.
Nationem congregabit diſperſam Iſraelis,
Medicus quibus contritum eſt carum cor,
Et ſui doloris conſtringens curas:
Solus innumerabilium ſtellarum nouit numerum,
Nominibus ſuis nominans aſtra omnia.
Noſter Deus eſt magnus, magna vero ipſi virtus,
Neque vir prudentiæ Beati nobiles menſuras intelligit.
Nouit extollere Rex genus manſuetorum,
At impios terræ extremis domare.
Canere incipientes Regem celeri reſonate cantu.
Celebrate Dominum Deum cithara canora,
Cælum qui firmum ſuis nubibus operit,
Terræ parans ſuæ viuificam pluuiam:
Qui tantum alticomis etiam in montibus fœnum auget,
Producens iumentis mortalium ſuauem herbam.
Qui etiam quadrupedum gregibus largitur conuenientem cibum,
Et coruorum adiuuit inuocantes pullos.
Nunquam laudauerit Rex robur indomitum equi,
Tibiarum vero non prorſus admirabitur viri impetum.
Magis ſuper ſeruos ſuos gaudebit Rex,
Quibus vero miſericordia grata eſt Regis.

PSALMVS CXLVII.

Communis Zachariæ & Aggæi eſt hymnus,
Septimum controuerſum habens ſonum alleluia:
Verùmtamen centeſimus eſt & quadrageſimus.

Lauda honoratum Hieruſalem Regem,

Sion

Sion celebra tuæ Regem vitæ:
Quoniam tuarum portarum validos fabricauit vectes,
In te tuos prudentes & glorioſos laudauit filios.
Qui tuos pace cuſtodiros fines poſuit,
Impleuit vero pinguedine te vi placidæ frugis.
Qui terræ multorum nutrici auxiliare præbuit verbum:
At qui cito currens præteribit hinc & hinc:
Lanam ſicut, frigidæ niuis vim ex alto oſtendens,
Spargens fumiparam velut cinerem ſquallorem nebulæ,
Similem buccellis ſuam glaciem emittens.
Frigore quis eius poteſt robur æquiparare?
Omnia verbo viuenti liquefient incitato:
Aquæ vero flatibus ſub ſuis ſibilant.
Sermonem Iacobo prudenti ſuum annuncians,
Inclytas vero æquitates dicens inclyto Iſraeli.
Nunquam alienigenis cum nationibus tale fecit,
Neque iuſtitias ſuas ſignificauit populis.

PSALMVS CXLVIII.

Communis Zachariæ & Aggæi eſt hymnus,
Octauum controuerſum habens ſonum alleluia:
Verumtamen centeſimus eſt & quadrageſimus.

Celebrate mihi magnum decus de cælo Regis,
Celebrate eum clamantes in altiſſimis ſedibus:
Celebrate eum populi magnanimorum exercituum,
Celebrate eum omne virtutum inclytum robur,
Celebrate ſolque & ſplendens luna:
Celebrate aſtra omnia Deum, & immenſus ſplendor:
Celebrate cæleſtium locorum ſupra cælum aliud,

Circa-

Σιὼν ὑμνοπόλου τεοῦ βασιλῆα βίοιο·
οὕνεκα σῶν πυλέων σθεναροὺς χάλκωσεν ὀχῆας·
ἐν σοὶ σοὺς πινυτὰς Ϛ ἀγακλέας ἤγερσε παῖδας.
ὃς σέθεν ἀρρήτῳ πεφυλαγμένα τέρματα θήκε.
πλῆσε δ' πικλείῃ σε βίῃ μενοεικέος ἀκτῆς·
ὃς χθονὶ πουλυβοτείρῃ ὄπιρροθον ὤπασε μῦθον·
αὐτὰρ ὃ ῥίμφα θεῶν μετελθόντα ἔνθα κ' ἔνθα·
ἠέλιον ὡς, ψυχῆς κόσμος σθένος ὑψόθι φαίνων·
πάντων καπνοτόκειαν ὅπως ἀποδῶν αὐχμὸν ὁμίχλης.
ἐνδομένῳ ψωμοῖσιν ἑῷ κρύσταλλον ἀλλῶν·
ψύχῃ τίς κεν ἐὸν δώσατο μένος ἰσοφαρίζειν;
πάντα λόγῳ ζώοντα κινήσεται ὁρμηθέντι·
ὕδατα δ' πνοιῇσιν ὑπὸ σφετέρης κελαρύζει·
μῦθον Ἰακώβῳ πινυτῷ φίλον ἐξαγοράων,
κλεινὰς δ' δδικίας ἐρέων κλυτῷ Ἰσραήλῳ.
ἠδέποτ' ἀλλοδαποῖσι μετ' ἔθνεσι τοῖον ἔρεξεν,
ἠδὲ δικαιοσύνας σφετέρας κεκμήρατο λαοῖς.

ΨΑΛΜΟΣ ρμή'.

Ἐκ τῶν Ζαχαρίου καὶ Ἀγγαίου πέλε ὕμνος,
ὅτε δὸν ἀμφήριστον ἔχων θρόνον ἀλληλύια
ἔμπα μιμεῖτο ἑκατοντάς ἔφυ κ' ἑσταρχηγός.

Μέλψατέ μοι μέγα κῦδος ἀπ' ἠρανόθεν βασιλῆος·
μέλψατέ μιν βοόωντες ἐφ' ὑψίστοισι θοώκοις·
μέλψατέ μιν δῆμοι μεγαλοσθενέων στρατιάων·
μέλψατέ μιν πᾶσαι σθενέων ἀγλαΐκητος ἀλκή·
μέλψατε ἠέλιός τε κ' αἰγλήεσσα σελήνη·
μέλψατε πίρεα πάντα θεὸν, κ' ἀθέσφατος αἴγλη·
μέλψατ' ἐπουρανίων δαπίδων ὑπὲρ ἠρανὸν ἄλλον·

κύκλων

κύκλων τ' ἠερανίων καθυπέρτερον ὕδωρ.
πάνθ' ἅμα μελπόντων κλυτὸν ὄνομα παμβασιλῆος·
σωΐσεν αὐτὸς ἔειπε καὶ ἐβλάσησεν ἅπαντα,
ἧς δ' ἐπιθημοσύνησιν ἀκαμπέσιν ἐρρίζωθεν·
ἐξῆν δ' ὁ λιλωεκεῖ πάπερ ἔδρασεν αὐτὸς ἀνωγῇ.
ὅππότε θεσπεσίη μάκαρος παρελθύσετ' ἐφετμή.
μέλψατε παμβασιλῆα κὲ χθονὸς ὑρυοδείης,
ἑρπυσμή τε δράκοντες ὁμοῦ δνοφερῇσιν ἀβύσσοις,
πῦρ μὲ κρυοέλλοισι, χιὼν δ' ἅμ' ἔπιτ' χαλάζη,
καὶ πνοιὴ ζοφεροῖο κατηγίδος ἠεροφοῖτις,
αἰὲν ἐπιθρήσοντα θεοῦ νημερτέϊ μύθῳ·
ὄρεα, δενδροκόμων τ' ὀρέων λασιαύχενες ἄκραι,
κέδροι παντοδαπαί κὲ δένδρεα τηλεθόωντα,
τετραπόδων ἀγέλαι, κὲ ὀρέσκεα θηρία χαίης,
ἑρπετά, καὶ πτερύγεσσι μεταίσσοντα ποτητά,
λαοὶ παντοδαποὶ, καὶ ἐρισθενέες βασιλῆες,
εὐθεσμοὶ μὲ πᾶσι δικασπόλοι ἠγητῆρσιν,
ἠδὲ καὶ γεραροὶ καὶ παρθένοι ἐλικεσίπεπλοι,
ὄφθιμοι πολιοῖσι νεώτεροι εἰς ἓν ἰόντες,
αἰνεῖν ἐνὶ μελπόντων κλυτὸν οὔνομα παμβασιλῆος·
σωΐσεν ὑψώθη βασιλήϊον σῶμα μοιῶν.
αἶνος ἐὸς χαίῃσί τε καὶ ἠερανὸν ἀμφικαλύπτει.
καὶ λαοῦ σφετέροιο κέρας μεγαλαυχὲς ἀείρῃ.
ὕμνῳ δ' ὑκλειὴς μελέτω χωεῇσι δικαίων·
δήμῳ θεσπεσίῳ πυκινόφρονος Ισραήλ.

ΨΑΛ-

Circulisque cæleſtibus ſuperior pura aqua:
Omnia ſimul celebrent inclytum nomen Domini.
Quia ipſe dixit, & exſtiterunt omnia,
Suis vero mandatis inflexibilibus radicata ſunt.
Stant vero ſempiterno quæ fecit ipſe iuſſu:
Nunquam diuinum Beati præteribit mandatum.
Laudate Dominum in terra lata,
Repentesq; dracones ſimul cum caliginoſis abyſſis,
Ignis cum glaciebus, nix vero ſimul ſequatur grandinem,
Et flatus atræ procellæ per aerem iens,
Semper famulantia Dei vero ſermoni.
Montes, arboricomorumque montium hirſuta cacumina,
Cedri omnis generis, & arbores vireſcentes,
Quadrupedum greges, & monticolæ ſerpentes terræ,
Reptilia, & pennis exilientes volucres;
Populi omnes, & præpotentes Reges,
Innocentes cum omnibus iudices principibus;
Iuuenes, ſenes, & virgines veſtem trahentes,
Fortes cum canis iuniores in vnum euntes,
In vno celebrent glorioſum nomen Domini,
Quia exaltatum eſt regium nomen ſolum.
Laus eius terramque & cælum circumtegit,
Et populi ſui cornu glorioſum exaltat.
Hymnus vero glorioſus curæ ſit generationibus iuſtorum,
Populo diuino prudentis Iſraelis.

PSALMVS CXLIX.

Suaue carmen centesimum est & quadragesimum
Nonum, cælestem ferens sonum alleluia.

Cantate mihi Regi nouum & amabile canticum.
Semper habet in ecclesiis sanctorum gratum hymnum.
Israel Rege charo lætetur confisus:
Filii rursum Sionis suo Rege gaudeant.
Nomen celebrent Regium in choris,
Cantent eum, tympanum rursus citharamque su-
Quoniam ei suus gratus erat populus: [mentes.
Lumine autem exaltabit charum genus mansuetorum.
Hinc sanctorum amabiles exultabũt generationes,
In sacris vero cubilibus amico gaudeant animo:
Gutture Regis excellentias ferentes,
Gladium rectis manibus ancipitem habentes,
Populorum diuersorum maleficos viros perdere:
Et iugum immortale populos deserẽtes increpabit.
Horum vero amicos reges compedibus ligauit,
In ferreis vero vinculis manus pretiosorum:
Scriptamque æquitatem serio cum eis faciet:
Sic sanctis gloria bona suis in omnibus est.

PSALMVS CL.

Quinque simul & decimæ decadis carmen alleluia.

Celebrate mihi Regem, chori simul sequantur iustorum:
Celebrate eum firmo virtutis fretum robore:
Celebrate eum suis elatum roboribus:
Celebrate eum magnificatum crebris in operibus:
Celebrate eum tubæ fortis strepitibus;

Celebrate

ΨΑΛΜΟΣ ρμθ'.

Ηδὺ μέλος ἑκατοστὸν ἔφυ καὶ τεσσαρακοστὸν
εἴνατον οὐράνιον φορέον θρόον ἀλληλούϊα.

Μέλψατέ μοι βασιλῆϊ νέην ἐς ἐπήρατον οἴμην·
αἰὲν ἔχει κλισίης ὁσίων μεμελημένον ὕμνον.
Ἰσραῆλος ἄνακτι φίλῳ τέρποιτο πεποιθώς·
υἱέες αὖ Σιῶνος ἑῷ βασιλῆϊ χαρεῖεν.
οὔνομα μελπόντων βασιλήϊον ἀμφὶ χοροῖσιν· 5
ᾀδόντων μιν τύμπανον αὖ κιθάρην τ' ἀνελόντες·
οὕνεκά οἱ σφέτερος καταθύμιος ἔπλετο λαός.
φέγγεϊ δ' ὑψώσειε φίλον γένος ἠπιοθύμων.
ἔνθ' ὁσίων ἐρατειναὶ ἐπαυχήσουσι γενέθλαι.
ἐν δ' ἱεροῖς λεχέεσσι φίλῳ κεχαροίατο θυμῷ. 10
λαυκανίῃ βασιλῆος ὑπερτερίας φορέοντες,
φάσγανον ἰθυπόροις παλάμῃς ἄμφηκες ἔχοντες,
δήμων παντοδαπῶν κακοεργέας ἄνδρας ὀλέσσαι·
καὶ ζυγὸν ἀθάνατον λαοὺς μεθιέντας ἐλέγξει.
τῶν δὲ φίλους βασιλῆας ἀλυκτοπέδῃσι πέδησεν, 15
ἐν δὲ σιδηρείῃσι πέδῃς παλάμας ἐριτίμων.
γραπτὴν τ' εὐνομίην σπουδῇ μετὰ τοῖσι τελέσσει.
ὧδ' ὁσίοις κλέος ἐσθλὸν ἑοῖς μετὰ πᾶσιν ἐτύχθη.

ΨΑΛΜΟΣ ρν'.

Πένθ' ἅμα καὶ δεκάτης δεκάδος μέλος ἀλληλούϊα.

Μέλψατέ μοι βασιλῆα, χοροὶ δ' ἅμ' ἕποιντο δικαίων.
μέλψατέ μιν σταθερῇ κράτεος περιθάρσυνον ἀλκῇ.
μέλψατέ μιν σφετέροισιν ἀειρόμενον σθενέεσσι·
μέλψατέ μιν μεγαλιζόμενον πυκινοῖσιν ἐπ' ἔργοις·
μέλψατέ μιν σάλπιγγος ἐρισθενέος πατάγοισι· 5

μέλψατέ μιν φόρμιγγι καὶ ἁρμονίῃ ἐρατεινῇ.
μέλψατέ μιν τυπάνοισι καὶ εὐφήμοισι χοροῖσι.
μέλψατέ μιν κιθάρῃ τε καὶ ἐν χορδῇσι λιγείαις·
μέλψατε θείνοντες λιγυηχέα κύμβαλα χερσί· [τες·
μέλψατέ μιν παλάμῃς ἀλαλαγμοῦ κυμβαλ' ἑλόν-
πνοιὴ παντοδαπὴ κελαδήσατε παμβασιλῆα.

ΨΑΛΜΟΣ ρνά.

Πέμπτης πρὸς δεκάτῃ δεκάδος πέλει ἔκτοθεν ὕμνος,
ὃν Γολιάτῳ μουνομαχήσας ᾖσε Δαυῖδος.

Αμφὶ κασιγνήτοισιν ἐμοῖς μάλα τυτθὸς ἐτύχθην,
πατρῷον κατὰ δῶμα νέος μετὰ πᾶσιν ἀκούων,
εἰροπόκων ὀΐων ἀγέλαις ἀγροῖσι νομεύων.
χεῖρες ἐμαὶ φόρμιγγα λιγυθροον ἐντείναντο·
δάκτυλα δ' ἁρμονίην θεοτερπέα τεκτήναντο.
τίς κεν ἀπαγγείλειεν ἐρισθενέτῃ βασιλῆϊ;
αὐτὸς ἄναξ δεδάηκεν ἐμῶν ἐπέων ὑπακοῦσαι.
αὐτὸς ἐπουρανίου στρατιῆς ταχὺν ἄγγελον ἧκεν,
ἐκ δέ με πατρῴης ἀγέλης ἐξείλετο μήλων,
καί μευ πιαλέῳ δέμας αὐτὸς ἔχρισεν ἐλαίῳ.
ἠμὲν ἀδελφειοὺς μεγάλους ἔχον ἠδὲ καὶ ἐσθλούς·
ἀλλ' οὔ σφιν βασιλεὺς κλέος ἤθελεν ἐσθλὸν ὀπάσσαι.
ἀλλοδαποῦ καλέοντος ἐναντίον ἀνέρος ᾔειν,
αὐτὰρ ὅ μ' εἰδώλοισιν ἑοῖς νείκεσσε πεποιθώς·
τοῖο δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
αὐχένος ὑψηλοῖο κάρη ἀπέκοψα παραστάς·
λώβην δ' ἐξαλάωσα περίφρονος Ισραήλου.

Αἶνον ἄγω σοὶ θεῖον ὑπέρτατε ἐν βασιλεῦσιν,
Οὕνεκεν ὀτραλέως περιηγέα βίβλον ἅπασαν
Δαυίδου πινυτοῦ περικαλλέος ἐκτολυπεῦσαι
Δῶκας ἐμὴν πανάποτμον ἐν ἀνδράσιν ἔμπα γενέθλην.

ΤΕΛΟΣ.

Celebrate eum cithara, & harmonia amabili.
Celebrate eum tympanis & speciosis choris.
Celebrate eum citharaque & in chordis canoris:
Celebrate percutientes arguta cymbala manibus:
Celebrate eum manibus iubilationis cymbala sumentes:
Spiritus omnifarius celebret Dominum.

PSALMVS CLI.

Quintam præter decimam decadem est extra hymnus,
Quem cum Goliat singulari certamine congressus cecinit Dauid.

Inter fratres meos valde paruus eram,
Paterna in domo iuuenis inter omnes audiens,
Lanigerarum ouium greges in agris pascens.
Manus meæ citharam stridulam construxerunt,
Digiti vero harmoniam Deo gratam concinnauerunt.
Quis annunciabit præpotenti Regi?
Ipse Rex nouit mea verba exaudire.
Ipse cælestis exercitus velocem nuncium misit,
Me vero de paterno grege assumpsit ouium,
Et meum pingui corpus ipse vnxit oleo.
Et fratres magnos habebam & etiam fortes:
Sed non ipsis Rex gloriam voluit bonam præbere.
Alienigenæ vocanti in occursum exiui:
At ipse me idolis suis execratus est fretus.
Huius vero ego gladium acutum extrahens de femore,
Ceruicis altæ caput abscidi astans,
Contumeliam vero abstuli abs circũspecto Israele.

Laudem ago tibi diuinam Supreme inter reges,
Quoniam diligenter descriptum librum omnem
Dauidis prudentis formosi perficere
Dedisti meum infelix inter viros tamen genus.

FINIS.

Ψαλμ. 1. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, Δαυὶδ ψαλμός. hanc vocem Δαυὶδ vbique per υ excudendam curauimus, rationem & analogiam secuti, quia Vau Hebræorum in υ Græcorum, & u Latinorum verti solitum est, non in β, & b, vt Εὐὰ Eua, non Εβα Eba: Εὐιλὰτ Euilat, non Ἐβιλὰτ Ebilat: Λεὺὶ Leui, non Λεβὶ Lebi: Νινεὺὶ Niniue, non Νινεβὶ Ninibe, & alia huiusmodi multa: similiter Δαυὶδ Dauid, non Δαβὶδ Dabid. Grammatici quoque veteres, teste Suida, per υ scripserunt, non per β, Δαυίδης, ὄνομα κύριον. Δαυίδειος σοφὸς, ἢ Δαυίδειον μέλος. Præterea editionum multarum, earumq; nobilissimarum, tum veterum tum recentium, exempla secuti sumus.

Ψαλμ. 2, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, ἀλλ' ᾠδὴ. vers. 9, ἀμπωάων. 19, σωσάτω.

4, 1. Εὐδικίης. 5, 1. ποιμελὼ. ποιμάν.

7, 4. πάμπαν κηδιμόνῃ ἀμειώτορας.

8, 6. ἀμειώτορ' ὀλέεσσιν.

13, 7. μὴ τοῦτον τὸν τίχον ἐν ἄλλῳ αὐτιγράφῳ εὑρίσκεται ταῦτα.

λαοκονίλω οἰχθέντι τάφῳ φορέεσιν ὁμοίω,
γλώσσης δολαλέησι δόλον πεελμηπόωντες·
νύλόμβον πέσσεσ' ὀφίων ὑπὸ χείλεσιν ἰόν·
ῥιγίστοιο πόνου κὴ δρῆς τίμα τόδε βέβυσμαι.
ὦκα πόδας δύνουσιν ἐπ' ἀνδροφόνοισι κελεύθοις·
λυσιμελὲς σφετέρῃσιν ὁδοῖς ὑπὸ πέπταται ἄλγος,
ἠδέποτ' εἰρώνης λαθικηδέα εἶδον ἀταρπὸν,
ἠδὲ φόβον κατέναντα θεοῦ ἧκαν ὀπωπῆς.
[εἶπε ἐπεῖ,]
τὸ δ' ἀγαθῶν, κὴ τὰ λοιπά.

14, 11. δυσάλυκτον ἐὼς παλάμῃσιν ἐχείρει.

17, 17. ἀπείρατος. 18, 14. ψυχοτρόφος.

21, ἐπιγραφὴ, Ἀγαθὸν ἐφὰς αὐτιλήψεως μέλος, Δαυῖδος εἰκοστὸν τὸ τρίτον βοήν. V. 61, δοῦλον δ' ἔσεται οἱ ἔθελον.

23, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, Πρὸς κλυδὼν ἦτορ.

27, 15. θεοῦ μεγάλου. 28, 17. ἐρεμνοῖς ἐλάφ.

29, ἐν τῇ ἐπιγρ. πινυτὸς τε δομησάμενος.

30, 12. μαλίης τε ὀδύσασο. 41 ἀφθόγγων. 52, τὸν ἀκηδέα λιβάων.

31, 1. οἵτ' αὐέδ. 13, παρδοῖεν αὐάγκλω. 18, ἕτος ὁ τίχος πελοσσύειν δοκεῖ.

35, 1. ἀπαθάλλων ἀθέμιτον.

36, 43. ὁμῶς.

37, 39. μετὰ τοῦτον τὸν τίχον γράφεται κὴ ἄλλος, Τηλυγέτου μ' ἀπέλυσαν ἐλεγχέι νεκρῷ ὁμοῖον.

39, 5. ἴχνος ἐν ἀτραπιοῖσιν ἐὼς. 13, ἀριθμῷ. 34, ὅσοισι δὲ

διοπτεύσας.

40,5. παλάμης λίποιμι.

44,17. ἀθεμίστιον ὕβριν.

46,13. ἐχέφρονι θυμῷ.

48,2. ἔπεσσι μελεδῶν. 8, ἁμαρτόμην οἴμης. 19, μὴ τῶν τοῦτον τεῖχον ὑπείσκει) καὶ ἄλλῳ,

Νικηφόροις τυμβοῦσι καὶ οὐ ναίουσι μελάθροις.

49,20. ἀδὲ τῆς ἀγέλ. 21, Πάντα γὰρ αὖθις ἔπευξα θεῶν θρυμὸς ἔλαχε φέρεσθαι. 38, μὴ ἔστιν χράφει) ὃ ἄλλος τίχος, ὅδε, Ἑωὸς μαχλοσύνης μιχαρέα μοῖραν ὀφέλλων.

50,30. εἰ θυσίῳ ἐπέτελας.

51,3. ἔβλυσας ὕβριν.

65,18. ζωοῖσι μετείλω.

73,45. πῶς νείκεσκε. 47, ὕβρεσι κείθω.

76,6. πολυγηθέα τέρψιν.

77,2. νωϊτέρῳ. 6, ὁμῶς.

93, ἐν ὕδασι. ἴσως, ἐν ἤθεσι. 142 ἀδέπις οἰοβίων. 145, πολιὼ ὠχλίσατο χήρης. 146, ὑπὸ νώνυπ.

79,35. σεῖο δὲ ὠπὸς, vel, σεῖο θ' ἑπ' ὠπός.

81,4. ἠθ' ἄζεσθε. 11, θεὸς πυθμένος αἴης.

83,14. θεῶν θεός.

84,2. λιωόδι νόσων. ἴσως, λιηδὲ νόσων. vel λιήα νόσῳ.

88,14, ἔλαβε πάντας.

96,21. οἱ θεὸν ἐν κραδίης φιλέοντες, μέρμ. 25, σὺ θέας ἤτορ. 26, ἰθυδικίαν. 27, ἄσσα καὶ βροτέοισιν.

101,30. σὺν τρομέοιεν.

102,14. ἀεὶ νόον.

103,36. ἔρκεα χέρων, al. ἔργματα. 104,69. ἀφθίτοισι ἄλκιμ.

106,66. ἐϋῤῥῆος πολεμοῖο.

108,11. σταθερῶς ἐς δεξιά. 14 ἤμαθοι οἱ ὀλίγιες, αὐτηφεπέα πάντα θνητοῖσι. 15, ἱερωσυνίων.

118,91. τεῦ μου. 139, ἐμοῦ θεράποντι σὺν συμφερόμενοι δίης. 148, ἐξεπεφάθη. 158, ἐννεσίῃ τε ἐσαλῆες, al. ἐννεσίαι καὶ ἀληθέες. 192, λαβεῖν τερον.

125,11, γλοπονοι σεναχ. 127,4 ὄλβιον ἀκ.

135,21. τοῦ' ἐν μέσον. 136, 3. ὠλεσίκαρπον ἰτείαν, al. ὑπὲρ ἰτέων ὠλεσίκαρπον.

139,25. λαβραγόρᾳ.

SUPERIORIBUS paucula hæc, quæ nobis Hœschelius noster, more suo, libens communicauit, addere visum est. Ps. 10, post versum vndecimũ integer alius desideratur. 21, 37, lege ὄπις. 23,22. βεβαὼς, p μεμαὼς. 45,5. forte ὀρυμαγδὸς (quanquam altera lectio & Ps. 92,3.] sic & Od. α', αὐτηθεὶς ὀρυμαγδῷ dixit poeta, & Nazan. alicubi, offensus strepitu. Ign. epist. 2. ὀρυμαγδὸν ὀρυγμαδὸν colluuiem reddunt. 68,2. pro ὑλήεντα ex LXX interpret. textu ἰλυόεντα legendum esse cõstat. 77,41, αὐτὰρ ἐξησαν legendum, p αὐτὰρ ἐξήεσαν. 105,7. εὐδοκίᾳ. 118, 22, δίκῃ, pro δίκης. 120,7. νυσσόμενα. 139,12. δοχμώσαντες.

FINIS.

Liber Collegij Societatis Jesu Paderbornæ.

Apollinarij
interpretatio
Psalmorū ver-
sibus heroi-
graeco-latin.

Th
5863